

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

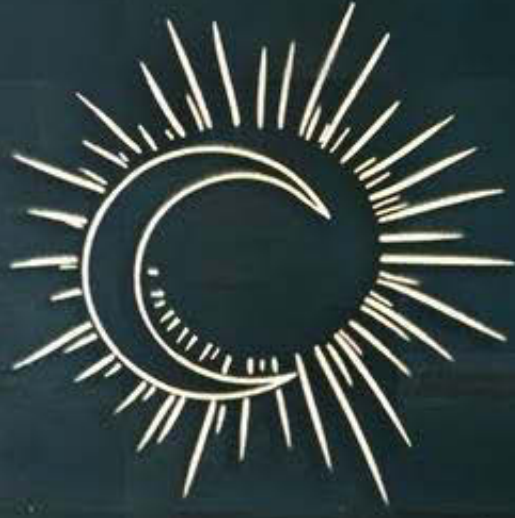
BİLİNMEYEN TANRILAR SERİSİ III

ÖLÜ

KADININ

ŞARKISI

DİLARA ÖZÇELİK



Eve dönmek hiçbir zaman bu kadar yalnız hissettirmemişti.

Mara geri dönüşü olmadığına emin olduğu o yola girdiğinde, çok büyük bir fedakârlık yaptığının farkındaydı. Aşkı ve şehri için yapılması gereken yapılmış, Troya ve Tanrı'sı kurtarılmıştı. Her şeyin geride kaldığını düşündüğü o anda beklenmedik bir yardım onu yeniden Troya'ya çağırmişti. Şimdi gerçek benliğiyle tanışmalı, gücünü onun için koruyanlardan geri almalıydı.

Ancak geri döndüğünde ne şehir ne de âşık olduğu adam bıraktığı gibiydi. Geçmişiyse Mara'nın en çok yabancısı olduğu kişiydi. Gerçekte kimdi ve neden bu kadar önemliydi?

Şimdi önünde çok daha zorlu bir sınav, arkasındaysa ona ofkeli bir Tanrı vardı. Artemis'in okları gibi hızlı olmalı.

Athena gibi bilge davranmalıydı.

Fakat hesaba katmadığı bir şey vardı:

Tanrılar oyun oynamayı severdi.

"Tanrı Rae," diye fısıldadığımda gözlerinde yıldızlar parlamaya başladı. "Ben sana aitsem, sen de bana mı aitsin?"



@verakitapy

YETİŞKİN







DİLARA ÖZÇELİK

ÖLÜ KADININ ŞARKISI



@ayisigikita

BİLİNMEYEN TANRILAR SERİSİ III



VERA KİTAP

ÖLÜ KADININ ŞARKISI

DİLARA ÖZÇELİK

Genel Yayın Yönetmeni : Buşra Balçık
Editör : Zeynep Karadeniz
Son Okuma : Betül Özcan
Kapak Tasarım : Sarper Özhan
Grafik Tasarım : Şeyma Çebi

Türü : Türk Roman
Kitap No : 11

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-93650-1-5
Yayınevi Sertifika No: 81245

©Dilara Özçelik
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap

Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. ¾
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 46025
Tel: 0212 613 17 33

DİLARA ÖZÇELİK

ÖLÜ KADININ ŞARKISI



VERA KİTAP

“Kehanetin sesini susturamazsın.”



@ayisigiki t ap

*“Babam Zülfü Özçelik için.
Beş yaşındaki kızını mitolojiyle tanıştırdığın için
sana teşekkür ederim. İlginç birisin.”*

BEŞ ASIR ÖNCE...

APOLLON

Kanatlarım nereye gideceklerini bilerek şehrim, Tro-ya'dan kaçanların kurduğu Laomedon'a doğru süzülürken gözlerimi kapattım. Kendimi yolculuğun keyfine bırakmam fazla zor olmadı. Uçmak sayısız gücüm içinde en sevdiğimdi. Kanatlarım iki yana açılırken havanın beni kavrayışını, kıvrımları arasına katıp bana yön verişini bedenimin bütününde hissedebiliyordum. Sıradan bir gün olsa bu hissin tadını biraz daha çıkarır, kardeşim Artemis'in hükümlanlığı başlayana kadar uçmaya devam ederdim. Ancak bugün sıradan bir gün değildi. Sonsuz, özgürleştirici bir güç içimden çağlayarak akar-ken bu bile üzerimdeki gerginlikten kurtulmama yetmiyordu.

Bazı şeylerin değişmeye başladığını anlayabiliyor, neredeyse tadını alabiliyordum. Artık sadece an meselesiydi. Bir süredir bu anın geleceğini görerek yaşamışken nihayet gerçekleşecek olması bambaşkaydı. Zihnimin içinde kusursuzca birleşen görümlerin gerçeğe dönüşeceğinin farkındalığı beni çarparken inişe geçtim.

Tapınağın hemen önüne indiğimde onlardan talep ettiğim gibi kadınların şehrin tepesinde beklediğini ilahi gücüm vasıtasıyla gördüm. Beni göremiyorlardı ama gücümü hissettiklerine emindim. Kadınlar beş kişiydi ve adıma adanan adaklar gibi süslenmişlerdi. Pekâlâ, bu bana o kadar da iyi hissettirmiyordu çünkü gözlerindeki korkuyu ve belirsizliği seçebiliyordum.

Haklılardı, korkmaları lazımdı. Benden ve bizden daima korkmaları lazımdı. Ancak her şeyden önce bizi doğru anlamayı öğrenmeleri gerekiyordu. Bu iş ancak bu şekilde yürürdü. Belli ki bu noktada bir sıkıntıları vardı. İnsanların, Tanrıların sözlerini anlama biçimleri gerçekten de çok farklıydı. Babam en azından bu konuda haklıydı, bu garip soy bizim sözlerimizi çarpıtmaya ve kendi istedikleri gibi yönlendirmeye çok daha yatkındı. Kadınları daha görür görmez bir şeylerin talep ettiğimden farklı olduğunu anlamıştım. Ben onlardan ilahi kadınlar istemiştim, onlarsa bana gelinler vermişti.

Şimdi bu beş kadın -gelin- da şehrin tepesinde yan yana bekliyordu. Zekâları ya da güzellikleri benim için önemli değildi. Benim için önemli olan, onlardan beklediğim şeyi yapabilecek güçlü bir yüreğe sahip olmalarıydı. Bir rahip öne çıktı, onun kadınlardan birini seçmeyi düşündüğünü anladığımda güldüm. Sevimsiz adam konuşmaya fırsat bile bulamadan tapınaktan sızan güç *güneşime* karıştı ve en ortada duran kadının üzerine doğdu. Bu seçimin onlara kalacağını gerçekten düşünmüşler miydi? İlahi gücümün karşısında bir insanın basit seçiminin hiçbir şansı yoktu. Üstelik artık benim için seçilenlerle yetinmeye niyetim de yoktu.

Rahip dizlerinin üzerine çöküp, hiçbir etkisi olmaksızın seçilen gelini selamlarken tüm halk nefesini tutarak benim

tarafımdan gelinim olması için seçildiğini düşündükleri kadının önünde eğildi. Bu insanların garip olduğunu söylemiş miydim? Daha yaratıldıkları ilk anda onların başımıza bela olacağını biliyordum. Tahmin edin kim yanılmamıştı?

Kadın, rahip ve rahibeler tarafından tapınağıma getirilirken sakince bekledim. Belki de böylesi daha iyiydi. Onun tapınağın temelinde yatan sandığın içindeki güç için değil de gelinim olarak istediğimi düşünmeleri işime gelirdi. İnsanların aptallıkları bir noktada işime yaramıştı ki bu iyiydi. Çarpık gerçekler sadece onları değil, babamı da bu temelden uzak tutardı. Benim de ihtiyacım olan tam olarak buydu.

İnsanların sorgulamaması durumu kolaylaştırıyordu. Sorguladıklarında bizi de beraberlerinde kargaşaya sürüklemelerinden bahsetmiyordum bile. Taraf tutmayı çok sevdiğimizi bildiklerinden bizi de sıklıkla yanlış cephelerin peşinden koşturuyorlardı. Bu en çok da babamın yararınaydı. Oluk oluk kan, şaraba karışıp tapınaklarına akarken babam arkasına yaslanır ve kurtuluş için adına adanan dualarla biraz daha güçlenirdi.

Seçilmiş kadın tek başına şehrin kapılarından çıkıp tapınağıma yürürken ben de nihayet tapınağa girdim. Niyetim doğrudan belirip kadına kendimi göstermekti ama kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde duraksadım. Sadece bir an için gözlerinde gördüğüm bir şeyler beni durmaya itmişti. Bir planı vardı.

Konuşmaya başlamadan önce titrek bir nefes aldı.

“Kandan kıyafetlerimi kuşanıp da içtiğimde suyundan kehanetin,

Bilirim aslında, ona ait bedenim.

Apollon, Apollon. Gel de gör beni, kutsal bakireni.

Al da götür beni, kutsal gelinini.”

Kız sustuğunda bedenimden bir titreme geçti. Bu bir çağırma duasıydı ve ilk defa duyuyordum. Işığımın tüm gücü yoğunlaşarak beni yakmakla tehdit ederken dilim tutulmuş olmalıydı çünkü konuşamadım. İlahi gücüm ben ona izin dahi vermeden üzerimden sıyrılıp giderken şaşkınlıkla kadına baktım.

Turuncuya çalan kızıl saçlarıyla hem çok güzel hem de çok korkmuş görünüyordu. “Efendim,” diyerek önümde eğildi. Rüzgâr tapınağın içine sızarak ince elbisenin kollarını sıyırdığında oradaki morlukları gördüm. Sadece bu kadar da değildi. Hiçbiri kalıcı olmasa da acıttığı belli olan sayısız çizik kollarını ve boynunu damgalamıştı.

Bu kıza ne yapmışlardı?

Kızın önünde durdum ve çenesini tutarak bana bakmasını sağladım. “Bu duayı sana kim öğretti?”

Dolgun dudakları titredi. “Tapınak bana fısıldadı,” dediğinde başka bir şey sormama gerek yoktu. Onun gücü kadınları çağırmıştı, onun gücü beni çağırmıştı. O da bunu istiyordu. Beni bu tapınağa tamamen bağlamış, amacımıza ulaşana kadar da serbest bırakmayacağını göstermişti.

“İlk gelinim,” diye seslendim kadına, onların uydurduğu bu oyuna devam ederek. “Neden burada olduğunu biliyor musun?”

Dudakları bir kez daha titredi, kahve gözleri korkuyla iyice irileşti. “Hayır, efendim,” diye fısıldadı. “Bilmiyorum ama beni öldürmeyeceğinizi umuyorum.”

Onu ayağa kaldırdım, yanağını yavaşça okşadım. O bunu henüz bilmiyordu fakat ona minnettardım. “Burada bir yenisinden doğuş için bulunuyorsun,” dedim ona. “Sen, kutsal bir kadın için buradasın.”

GİRİŞ

İkizimin varlığı canımı fazlasıyla sıkmaya başladığında çareyi biraz daha şarapta buldum. Önce bir kadehle başlamıştı ama Ritos konuşmaya devam ettikçe bir kadeh istemsizce kadehlere dönüşmüştü. Tanrılar aşkına, ikizim her zaman bu kadar can sıkıcı mıydı yoksa ondan uzakta geçirdiğim yıllar ona karşı tahammülümün azalmasına mı sebep olmuştu?

Arkasına yaslanıp Ritos'un susmasını beklesem de bu nafile bir beklentiydi çünkü Tanrı'nın anlatacağı şeylerin bir sonu yokmuş gibi duruyordu. Etrafıma bakındım, ikizimin sarayının tavanındaki nazik işlemleri ve mozaikleri inceledim. Doğu tarafındaki mozaiklerden birinin suratının silinmeye başladığını fark ettiğimdeyse kaşlarım çatıldı. Ritos ya hizmetlilerine işlerini düzgün yapmalarını söylemeli ya da işlerini düzgün yapacak yeni hizmetliler bulmalıydı.

“Beni dinliyor musun?” Ritos'un öfkeli sorusunun karşısında dikkatimi yeniden ikizime çevirdim. Altın rengi gözleri

öfkeyle kısıılırken yutkundu. Yakalanmışım. “Dinlemiyorsun,” dedi suçlayıcı bir tonda. “Beni hiçbir zaman dinlemiyorsun ve ben ikimizin de iyiliğı için konuşuyorum.”

İç çekip parmaklarımı masaya vurarak huzursuz bir ritim tutturdum. “Sana kimse fazla konuştuğunu söylemedi mi?” Ritos’un kaşları öfkeyle çatılırken, “Yıllar sonra bir araya geldik ve senin konuştuğun tek şey savaş,” diye ekledim. “Üstelik bitmiş bir savaş hakkında konuşarak neyi değıştirebileceğini umuyorsun?”

“Bitmiş bir savaş mı?” Ritos oturduğu yerden kalktı, koyu renk saçları batan güneşin altında parlarken sert ifadesi çekiciliğıyle zıt düşüyordu. Sakince masadaki dibi görmüş testi alarak yere fırlattı. Testi parçaları etrafa saçılırken ziyan olan o iki damla şarap için üzıldüm. İkizim, “Eros,” diye bağırdığında bizi hizmetlilerden gizleyen kumaşlar sallandı. “Sana Zeus her şeyi kaybedebilir diyorum, sence bu bitmiş bir savaş mı?”

Bıkkınlıkla iç çektim. Buraya bunu konuşmak için gelmemiştim. “Yani?” Sorum tam da istediğim gibi bir kayıtsızlıkla dudaklarımdan dökülmüştü. Bunların hiçbirisi benim problemim değildi. “Bundan bana ne?”

Kadehi havaya kaldırdığımda içi yeniden şarapla doldu. İçmem için Ritos’un iznine ihtiyacım yoktu. Beş asırdır ondan uzakta bir hayat sürmüş bir Tanrı olarak ikizimin korumasına da ihtiyacım yoktu. Kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu. Kendi isteğimle o sıkık dağdan aşağı inmiş ve kendi hayatımı kurmuştum.

Bana göre hava hoştu. Ne tanrıların savaşı ne de Zeus umurundaydı. Olympos’un işleriyle ilgilenmeyi bırakalı çok olmuştu ve bunu yaptığımdan beri çok da mutlu bir

Tanrı'ydım. Onlar savaşabilirdi, ben savaşmayacaktım. Diğerlerinin Olymposlulardan olmak için kışlarını neden bu kadar yırttıklarını da anlayamıyordum. İkizim Ritos fırsatı olsa altın masada, Zeus'un çükünün dibinde uzanmak için beni bile öldürür, sonra da Zeus'u öyle bir yalardı ki şerefsizi mutluluktan mest ederdi.

Şarabımdan büyük bir yudum alırken gözlerimi bana taban tabana zıt ikizime diktim. "Zeus'un köpeği olarak bilinmeyen Tanrılara ihanet etmen ne yazık," diye mırıldandım. "Oysa senin de diğerleri gibi gururlu olman gerekmez miydi?"

Ritos'un attığı tokat beklenmedikti ancak kabul etmem gerekiyordu ki bu tokattan daha fazlasını hak etmiştim. *Klismos**umla birlikte yere düştüm, kadehin içindeki şarap yüzüme ve tuniğime yayıldı. Tüm bedenim şaşkınlık ve öfkeyle titrese de sakince ayağa kalkarak ikizimden uzaklaşmayı başardım. "Gitsem iyi olacak," dedim hissettiğimden daha sakin bir tavırla. "Beynini götünden çıkardığında seni tekrar ziyarete gelebilirim."

Buradaki işim bitmişti. Biraz daha kalırsam kardeşimle gırtlak gırtlığa geleceğimizi ve birimizden birinin kanatları sökülene kadar dövüşeceğimizi biliyordum.

Odadan çıkmaya çalıştım ama Ritos önümde dikilerek bana engel oldu. İki Tanrı'nın karşı karşıya gelmesini korkuyla izleyen hizmetliler geri çekilirken sakinliğimi korumaya devam ettim. Hizmetlilerden sadece genç bir adam geri çekilmemişti, bu da onun kardeşimin âşığı olduğunu hemen anlamamı sağladı.

Ritos, "Tüm bunlar senin için bir şakadan ibaret, değil mi?" diye sorarken sesi öfkeliydi. "Tanrılara ne olacağı, bize

* Antik Yunan'da kullanılan, kavisli ve arkalıklı bir sandalye çeşidi. (e.n.)

ne olacağı senin umurunda bile değil.” Başını belli belirsiz sallayınca âşığı olan genç adam da diğer hizmetliler gibi geri çekildi.

Gülümsedim. “Doğru bildin. Zeus ya da Rae, hangisinin tahta geçeceği benim sikimde bile değil.” Elimin tersiyle yüzümdeki şarabın bir kısmını silmeye çalıştım ama bunun lekeyi daha çok dağıttığına emindim. “Bence senin de olmamalı.”

Hizmetliler kavganın kokusunu alarak dışarı doğru kaçışırken ikizim öfkeyle beni süzdü. Genç âşık son bir kez Ritos’a bakarken gözleri dolu doluydu.

Ritos tekrar konuştuğunda sesi sakın olsa da suçlamayla yüklüydü. “Rae’nin hepimize hükmetmesi felaketimiz olur,” dedi. “En azından Zeus’un güçlerinin sınırlarını biliyoruz ve onun elinin altında hepimizin gücünü kopyalayacak bir kadın yok. Değişimin beraberinde getireceği vahşetten bahsetmiyorum bile.”

Kardeşıme haberler biraz geç mi geliyordu? “Tanrı’nın kadını öldü,” dedim ve ardından sikkinlikle gözlerimi devirdim. “Kadın öleli bir yıl oluyor ama mezarından bile sizi korkutabiliyor. Bir ölümlü için ne kadar ilginç ve de gurur verici.”

“Ölümlü mü?” Ritos uzanıp omuzlarımı sıkıca tuttuğunda bu dokunuştan tiksindim. “Seni ahmak, kadının bir mezarı bile yok.” Parmaklar tenime geçti, ikizim beni kendime getirmek için sarsmak üzereymiş gibi duruyordu. “Ya hâlâ hayattaysa? Ya Rae onu Zeus’tan gizlemek için tüm bunları planlamışsa?”

Kardeşimin paranoyak tavrı canımı iyiden iyiye sıkıma başlıyordu. Kendi zamanıma, kendi sarayıma dönmeli ve yatağımı ısıtacak bir kadın bulmalıydım. Böylece rahatlar ve

tüm sorunları bir kenara bıraktım. “Kadın bir haindi kardeşim, Rae onu kendi elleriyle öldürdü. Doğru söyledin, ondan korkmakta haklısın. Muhtemelen şu an bile konuştuklarımızı dinliyordur, adını andığımızda ne olduğunu biliyorsun.”

Ritos kelimelerin üzerine basa basa bir kez daha, “Bir mezarı bile yok,” dedi. “Rae’nin tapınaktan ruhunun iki parçasını da birleştirerek çıkmasının ardından içeri girenler kadının cesedini bulamamış.”

İşte bu yeni bir bilgiydi ama kendimi bu bilginin üzerine gidemeyecek kadar bıkkın hissediyordum. Bu lanet saraydan da kardeşimden de bir an önce kurtulmazsam Rae’nin bizzat kendisine gidip Ritos’u korkudan öldürmesi için yalvaracaktım. “Muhtemelen Hades kadına bir iyilik yapıp Rae cesedini parçalamadan yakmıştır, onun ve karısının kadına karşı özel bir ilgisi olduğunu zaten biliyoruz.” İkizimi iterek ondan uzaklaştım. “İnan bana, Rae ya da Zeus, hiçbiri umurumda değil. Olympos’a tekrar dönmeyeceğim için aralarında ne geçerse geçsin benim problemim değil.”

Uzanıp som altından iki kanatlı kapıyı açtığımda Ritos arkamdan seslendi. “Annem yüzünden mi?”

Aphrodite’in yüzü gözlerimin önüne geldiğinde titredim. “Söylediğim gibi, kendine geldiğinde seni benim saraya bekliyorum.” Ona evet ya da hayır demek istemiyordum çünkü bu sorunun cevabına henüz kendi içimde bile yanıt vermemiştim.

Ritos, “Eros,” diyerek bana seslense de başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan odayı terk ettim. Normal şartlarda biraz sarayda oyalanır, kardeşimin gösterişli ama rüküş zevkiyle dalga geçmek için etrafı kurcalardım.

Başka bir gün olsa geceyi sarayda bile geçirebilir, kardeşimin hizmetlilerinden kendime gönlümü eğlendirecek birilerini bulabilirdim. Ama tüm bunları yapacak kadar keyifli hissetmiyordum bu yüzden doğrudan saraydan çıktım. Annemin de ona tapan ikizimin de *Tartaros**'a kadar yolları vardı. İkisi birbirleriyle fazlasıyla uyumluydu, bu yüzden oturup Zeus ve Rac arasında kopacak savaşta hangi tarafı tutacaklar diye kafayı yiyebilirlerdi. Nedenleri de sonuçları da beni ilgilendirmiyordu, hiçbir zaman da ilgilendirmemişti.

Zeus yaşadığı ve yaşayacağı tüm korkunç şeyleri hak ediyordu. Kronos'u tahtından indirdiği gün kendi evlatlarından birinin de ona bunu yapacağını tahmin etmesi gerekiyordu. Biraz daha zeki olsa ve sikinin keyfi yerine hükümlanlığını düşünse bunların hiçbirisi başına gelmezdi. Sırf Baştanrı uçkur peşinde gönül eğlendirip sonrasında oğlu tarafından tahtından indirilecek diye onun aptallığının bedelini ödemeye hiç niyetim yoktu. Onun peşinden gitmeye meraklı çok fazla Tanrı vardı ancak benim onlardan biri olmayacağım kesindi.

Ritos'un zamanına gelmek için kullandığım küçük göle ulaştığımda tanrısal içgüdüm içimde çığlık atarak uyandı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve bunu havanın bir anda ağırlaşmasından rahatlıkla anlayabiliyordum.

Kafamı kaldırıp göğe baktığımda az önce ayrıldığım sarayın etrafını karabulutların sardığını ve sarayı görünmez kıldığını fark ettim.

Şaşkınlıkla sanki kardeşimin sarayını yutmak isteyen bir el gibi sıkılaştıran bulutu ve kararan havayı izledim. Korkunç bir gürültü koparken çıkan ses karşısında ellerimle kulaklarımı örttüm.

* Yeraltı Dünyası'nda günahkâr ruhların gönderildiği yer. (e.n.)

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki gözümü açıp kapatmam yetmişti. İkizimin sarayı yerle bir olmuş, karanlık bulut geldiği bilinmezlikte kaybolmuştu. Parmaklarımın arasından kulaklarından sızan kanlar akıyordu.

Siktir. Bu hiç iyi değildi.

KISIM I

ONUN NEFRETİ

“Dönüşleri yoktur bazı hataların, dönsen bile bulamazsın
doğruları yerinde. Cesaretin varsa dene bakalım
dönmeyi geldiğin yere. Sor sonra kendine,
beni orada bekleyen bir ben var mı diye.”

BÖLÜM I

Kim ne derse desin, ölüm gerçeğin ta kendisiydi.

Ne anlama geldiğiye ondan ne beklediğine göre değişirdi.

Bazılarına göre bir son, bazılarına göre bir başlangıçken benim için acıdan ve korkudan özgür kılınmış olmak demekti. Ölümün kuru topraklarında korkuya yer yoktu, çünkü korkunun hükmedebileceği bir beden kalmamıştı. Ruh, bedenden ayrıldığında fani dünya da küllere karışır, geride sadece kulaklarda çınlayan sonsuzluğun şarkısı kalırdı.

Hades'in diyarının kemiklerle kaplı sahilinde beklerken ölümüne yol açan kalbimdeki yara bile artık sızlamıyordu. Dünyadaki son anlarımda, akan kanımın beni ölüme terk ettiğini hissettiğim o anlarda, acı tek gerçeğimken şimdi hiç beni kanatmamış gibiydi. Sonsuzluk her şeyi ele geçirmek üzereydi.

Bu iyiydi.

Bu doğrudu.

Bu uyanmaktı.

“Mara.” Hades’in tatlı sesini duyar duymaz onu tanıyarak gülümsedim. Onunla sahip olduğum anılar bir sis perdesinin arasından zihnimde canlandı, acı ve neşe birbirine karıştı.

Hades’in sesini çan sesi takip ederken bakışlarım yıkık dökük iskeleye kaydı. Hades oradaydı; kayığın üzerinde, yüzünü siyah cüppesinin başlığıyla örtmüş beni bekliyordu. Altın rengi gözleri yanıp sönerек yerini yeşilin yumuşak bir tonuna bıraktı. “Hades?” Şaşkınlığım sesime yansdı. “Neden kayıktasın?”

Kayığın içinde bir başkası daha vardı fakat sırtı dönük oturduğu ve onun da üzerinde Hades’inkine benzeyen bir cüppe olduğu için onun kim olduğunu seçemedim.

Hades zarif hareketlerle iskeleye çıktı, başındaki başlığı indirerek saygı dolu ifadesini görmemi sağladı. “Bazı özel ruhlar için kayıkçı olarak ben görev yaparım,” derken yürüyüşüyle birlikte ahşap zemin gıcırdadı. “Sen de onlardan birisin Mara, bu yüzden seni sonsuz evine götürmesi gereken de bizzat Ölümün Kralı’dır.”

Hades iskeleden inmeden eğilip elini bana uzattığında o eli tuttum. “O öldü mü?” diye sordum Rae’nin hançeri kalbine dayadığı anı anımsayarak. Kaybolduğunu düşündüğüm acı hızla geri dönerek beni çarptı. Eğer benim yüzümden ona bir şey olmuşsa kendimi bir sonsuzluk boyunca affetmeyecektim. “Rae de burada mı?”

Hades’in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Hayır Mara, Karr ona engel oldu.” Elimi dudaklarına götürdü, yumuşak dokunuşunu kalbimin derinliklerinde hissettim. “Artık bunların hiçbirini düşünme. Bunların hepsi geride kaldı. Dünyada taşıdığın tüm yükü geride bırakmanın zamanı geldi. Nihayet dinlenmeye ve hak ettiğin huzura kavuşmaya hazırsın.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve ölüyken alınan nefes bile ne kadar farklı olduğunu anladım. Belki de nefes almaya bile ihtiyacım yoktu fakat ciğerlerime çektiğim hava hiç bu kadar rahatlatıcı olmadığı için bir kez daha nefes aldım. “Benden nefret ediyor,” diye mırıldandım. “Benden sonsuza kadar nefret edecek. Benim bir hain olduğuma inanıyor.”

“Söylediğim gibi, tüm bunlar artık geride kaldı.” Hades diğer elini de elimin üzerine koydu. “Sana bir seçim hakkı sunacağım, Mara,” dedikten sonra elimi bıraktığında avucumda küçük bir şişe belirdi. “Lethe’nin suyundan içip fani yaşamını unutman için sana bir fırsat sunuyorum. Bir damlası bile her şeyi unutmana yeter.”

Şişeye baktım, içindeki berrak sıvı her şeyin çözümü ve aynı zamanda sonu olabilirdi. “Rae’yi unutacağım,” diye fısıldarken kalbim acıdı. “Bunu içersem onu unutacağım. Onun benden nefret ettiğini, onunla sahip olabileceğimizi bildiğim hayatı unutacağım.”

Hades başını sallayarak beni onaylarken kayıktaki diğer kişi ayaklandı. Yabancı, yüzünü benden yana çevirmeden hemen önce Hades, “Acı çekmeyeceksin,” dedi. “Ona çektirdiklerin için kendini daha fazla suçlayamayacaksın çünkü onun kim olduğunu bile hatırlamayacaksın. Hep istediğin gibi sadece Mara olarak sonsuzluğun sıcak kollarında dinleneceksin. Dünyada hak ettiğin huzuru hakiki evin olan ölüm sana verecek.”

Kayıktaki kişiyi gördüğümde onun bir yabancı olmadığını fark ettim. Meadros gülümseyerek bana bakarken pişmanlığın zehirli kolları boynuma dolandı. Burada olmasının sebebi bendim. Önünde uzanan hayatın ipliğini kesen bendim. Her şeye rağmen bana hâlâ gülümseyerek bakarken korkakça gözlerini kaçırın da bendim.

Meadros iskeleye çıkıp sanki ne düşündüğümü anlıyor-
muş gibi elini bana uzatırken hareketlerinde en ufak bir tered-
düt bile yoktu. “Benimle gel, Mara,” derken sesi davetkârdı.
“Sonsuza kadar *Elysion*”da birlikte olalım. Sadece sen ve ben,
acı ya da pişmanlık olmadan mutluluğun tadına bakalım.”

Meadros’un yumuşak fırtına gözlerine bakarken içim piş-
manlıkla burkuldu. “Bana kızgın değil misin?” diye sordu-
ğunda başını hafifçe iki yana salladı. “Senin ölmene sebep
oldum. Önünde yaşayacak daha uzun bir hayat olmasına rağ-
men burada olma sebebin benim.”

“Ölümde pişmanlık olmaz, Mara,” derken sesi de en az
görünüştü kadar sakindi. “Ölüm seni tüm dünyevi duygular-
dan özgür kılar, ölüm seni sen yapar ve kendini olduğun gibi
kabullenmeni sağlar.” Gülümsediğinde hissettiği huzur içime
işledi. “Kader Tanrıçaları daha doğduğum gün senin için öle-
ceğimi kaderime işlemiştii. Öyle ya da böyle, buna engel ol-
manın bir yolu yoktu.”

Elimdeki şişeyi sıkıca tuttum. “Eğer Lethe’nin suyundan
içersem seni de unutacağım.”

“Sorun değil,” dedi hemen. “Birlikte unuttur, birlikte yeni-
den başlarız. Anlamıyor musun, gerçek hayat burada, ölümde.
Dünya sadece Atlas’ın tatlı rüyasından ibaretti.” Bana doğru
bir adım daha attı. “Eğer onu hatırlarsan ruhun huzur bulma-
yacak. Onu hatırlarsan sonsuzluk boyunca pişman olacak-
sın. Unutmamayı tercih edenlerle tanıştım, ben de onlardan
biriyim. Emin ol bunu istemezsin. Kendi cezalarımnda düğün
gecemizde seni bırakıp gitmenin pişmanlığıyla yüzleşmek zo-
rundayım ve inan bana bu canımı yakıyor.”

* Kahramanlarla erdem sahiplerinin gideceğine inanılan, Elysion Çayırları
olarak da bilinen cennet. (e.n.)

“Her şey geride kalacak,” diye fısıldadım. Ellerim titrese de şişenin tıpasını açmayı başardım, ağızındaki mantar yerinden çıkarken etrafa hoş, mayhoş bir koku yayıldı. Ben bir korkaktım. Artık canımın yanmasını istemeyecek kadar beencilim.

Rae’yi unutmak istemiyordum. Onu tüm kalbimle ve zihnimle ölümden sonrasında da hatırlamak istiyordum. Ona bir söz vermiştim, sonsuzluğun her iki tarafında da o sözü tutmaya yemin etmiştim. Ruhumun derinliklerinde onun nerede başladığını, benim nerede bittiğimi bilmezken onu içimden söküp alma düşüncesi *Tartaros*’un derinliklerinde azgın alevlerin arasında kalmamla eşdeğerdi. Ancak acı... Ona yaptıklarımın hatırası... Ben o kadar güçlü biri değildim.

Hades sanki düşüncelerimi okur gibi, “Anılar sana sadece ıstırap yükler,” diyerek beni teselli etti. “Unutmaksa seni özgür kılar, Mara.”

Meadros’un eli elimi okşadı. “Benimle gel Mara, sonsuzluğun bahçesinde birlikte dinlenelim.” Yüzü yaz güneşinin altında kalmış gibi ıslıl ıslıldı. “Kahramanların yanındaki yerimizi alalım.”

Şişeye son bir kez kararsızlıkla baktım. Rae yaşıyordu ve yaşayacaktı. Onu koruyacak ordular ve Tanrılar vardı. Ölmek benim kendi tercihimdi. Gereksiz bir fedakârlık değil, verilmesi gereken bir karardı. Bir kez daha aynı seçimi yapmam gerekirse sonuç değişmeyecekti. Tıpkı Meadros gibi benim kaderim de daha doğduğum an yazılmıştı.

Ağlamaya başladım. Sanırım bu bir kabulleniş, bir vedaydı. Onu unutmadığım sürece ruhum huzur bulamayacak, onun özlemiyle kavrulacaktı. Ama onu unutursam ruhum nihayet dinlenecekti. Bensiz daha iyiydi, bensiz daima daha iyi

olacaktı. Yeniden bir bütün, yeniden yenilmez olmuştu. Ben sadece onun ruhunu ikiye yaran bir çatlaktım. Şimdi çatlak tamir edilmiş, güçlü olan hak ettiğine kavuşmuştu.

Özür dilerim, Rae.

Özür dilerim, Raven.

Bir aileye sahip olabileceğime gerçekten inanmıştım. En azından bunu hayal etmesi bile güzeldi, neredeyse gerçek olmuş gibi tatmin ediciydi.

Vakit, kabullenme vaktiydi.

Şişeyi dudaklarıma doğru kaldırmadan hemen önce, “Ona bir gün, onu gerçekten sevdiğimi söyler misin, Hades?” diye sordum. Birinin bunu benim için yapmasına ihtiyacım vardı. Rae’nin buna artık inanmayacağını bilsem de en azından onu sevdiğimi birilerinin ona söyleyeceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Çok yorulmuştum. İki hayatımda da ölmüş ve yeniden başlamıştım. Önceki hayatımı hatırlayamadığım gibi bu hayatımı da hatırlamazsam en azından ruhum geri dönmek için çırpınmayı sonunda bırakabilirdi.

Onu hatırlarsam kaçmaya çalışacağımı biliyordum.

Onu hatırlarsam ona dönmek için beyhude bir umuda tutunacağımı biliyordum. Hatırlamak en büyük lanetken ben unutmayı tercih edecek, lanetimi kıracaktım.

Bakışlarımı çaresizlikle Hades’inkilere kilitlediğimde yer-yüzündeki belki de en çok korkulan Tanrı başını salladı. “Sözüm senindir Mara, ona bir gün onu gerçekte ne kadar çok sevdiğini söyleyeceğim.”

Bu söz benim için yeterliydi. Rae belki sevgime inanacak, belki de onu da benimle nefretinin içinde boğacaktı. Fakat ben bilecektim, onu tamamen unutmadan önce dudaklarımdan dökülen son kelimelerin onun ismi olacağını bilecektim.

Şişeyi dudaklarıma dayadım, bir yudumla gelecek özgürlük için derin bir nefes alarak kendimi hazırladım.

Ama o yudum gelmedi. Şişe parmaklarımin arasında patlarken kurtuluşumun damlaları etrafa yayılarak sahildeki kemiklerin arasına serpildi.

Yeraltı Dünyası'nın kızıl göğü kararırken parmağımdaki işaret zonklamaya, acı verici bir hızla yanmaya başladı.

Göğsüm sıkışıp kalbimdeki yara bir kez daha yanmaya başlarken gözlerim karardı. Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüğümde Hades üzerime kapandı ama o bile etrafa yayılan güce karşı direnemedi.

Hades'in beni korumaya çalışan bedeni benden uzaklaşırken kafamı kaldırıp baktım. *Ölüm* tam karşımdaydı. Uzun saçları beline kadar inen bir kadın olarak kendini gösterse de ben onu tanımıştım. Arkasında yükselen kanatları gördüğümde kaşlarımı çattım ama parmağımdaki damga bir kez daha yanarken yeniden bağırdım.

“Çocuğum,” diye fısıldadı Ölüm karanlığın içinde süzülerek. “Benim talihsiz çocuğum.”

Karanlığı ikimizin etrafını sararken artık ne Hades ve Meadros ne de kanatlar görünüyordu.

Sadece Ölüm ve ben vardık.

Konuşmak istedim, ona canımı yaktığını söylemek istedim ama kontrol tamamen ondaydı, ben yalnızca basit bir kukladan ibarettim.

Ölüm elini göğsüme sokup yüreğimi parmakları arasında sıkıttığında Hades'in vaat ettiklerinin aksine acı sonsuzdu. Göğüs kafesimi yarmış, yüreğimi sökmüş ve onun yerindeki boşluğa dolmuştu.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ancak başarılı olamadım.

Kendimi kesmek, saçlarımı yolmak istedim. Ölüm beni tamamen ele geçirirken ondan kaçmak, kendimden kaçmak istedim. Ancak sonuç değişmedi, Ölüm'ün karşısında en ufak bir şansım bile yoktu.

Ölüm'ün kemikli elleri yanaklarımı kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. “Buraya adağının karşılığını vermeye geldim,” derken kelimelerinin her biri etrafımızdaki karanlığı daralttı. “Talep edilen üç cana karşılık dört can, geride kaldı bir can.”

Soğuk nefesi ciğerlerime dolarken gözlerimi korkuyla kapattım, göğsüm hızla inip kalkarken nihayet karanlık beni bütünüyle ele geçirdi.



Donuyordum.

Hiçbir uzvumu hissedemiyordum. Soğuktan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Kemiklerime kadar sızmış, etimi sıyırmış ve hapsetmişti.

“Mara.”

Sonsuz karanlığın ve acının içinden yükselen, beni gizlenmeye çalıştığım dehlizlerden söküp alan o sese tutundum.

Ses, karanlığın içindeki altın bir iplik gibiydi. Ona tutunursam yine aydınlığa ulaşacağımı ve ısınacağımı hissediyordum. İpliğin ucunu zihnimdeki parmaklarla kavrarken beni yüzeye, gerçekliğe çekmesine izin verdim.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama başarısız olarak yeniden karanlığa teslim oldum. Gözlerimi açacak halim yoktu, yeniden bir bütün olacak kadar kendimi güçlü hissetmiyordum. Sadece uyumaya devam etmek istiyordum, o kadar. Ancak uyku acımı dindirebilir, beni huzura terk edebilirdi.

Serin parmaklar çenemi kavradı, ılık bir nefes bedenimi ısıttı. Gözlerim benden izinsiz açıldıklarında güneş rengi gözlerle karşılaştım.

Dudaklarım konuşmak için aralansa da Apollon bana engel oldu, parmakları dudaklarımı örttü. “Yorgunsun,” dedi fısıldayarak. “Kendine dinlenmek için biraz vakit tanı.”

Haklıydı, yorgundum. Bu yüzden gözlerimi tekrar kapattım.



Biri beni izliyordu. Kimdi bu?

Ben sonsuzluğa kadar uzanıyor gibi görünen ormanın içinde yürürken beni takip etse de kendini benden gizliyordu.

Koşmam gerekiyordu, benim peşimdeydi.

Koş Mara, koş!

Koştum. Ciğerlerimdeki nefes tükenene kadar, gözlerim kararana kadar koştum. En sonunda ağaçlar yerini yemyeşil bir çayırılığa bıraktığında arkamı dönerek beni takip eden kişiyle yüzleşmek için hazırlandım.

Sonra onu gördüm. Kendimi.

Birkaç adım ötemdeki ben gülümsediğinde çayır ayaklarımın altından kaydı ve uçurumdan aşağı düşmeye başladım.



Keder dört bir yanıma kuşatırken içimde yükselen öfkeli bağıışı yuttum. Kalbim ne kadar acırsa acısın acımı göstermeyecektim. Bunu diğerlerinin yanında bir kez daha yapamazdım.

Neden kederliydim?

Diğerleri kimdi?

Kafa karışıklığı içerisinde etrafa baktığımda karanlığın içinde *onu* gördüm.

Sırtı bana dönük olsa da onun kim olduğunu kalbimin derinliklerinden gelen bir farkındalıkla biliyordum. Rae, tapınakta dizlerinin üzerine çökmüş dururken omuzları düşüktü. Zaten bir Tanrı olmasaydı onun dua ettiğini bile düşünebilirdim. Hissettiğim keder benim değildi, onundu.

Sunağın içi boştu, heykelinin önüne bırakılmış hediyeler ya da etrafta yanarak tükenmeyi bekleyen mumlar yoktu. Karanlık tapınağı aydınlatan tek şey Rae'nin varlığıydı. Gücü etrafında gümüşü bir ışık yayarak dalgalanıyor, bedeninin etrafını ikinci bir ten gibi sarıyordu. Tuniğinin açıkta bıraktığı alanlarda sırtında dolanan gezegenleri ve yıldızları görebiliyordum.

Adım seslerini duyduğumda Rae'nin orada yalnız olmadığını anladım. Biri onu takip etmiş, yalnız kalmaya çalıştığı matem yuvasında onu bulmuştu. “Rae,” diye fısıldadı ses ona.

Bu bir kadın sesiydi. Kıvrık saçlar görüş alanıma girdiğinde onun Artemis olduğunu anladım. Tanrıça da kardeşinin yanına çöktü, kolunu kararsız bir tavırla onun omuzlarına doladı. “Bana bir cevap vermene ihtiyacım var,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle. “Acın beni gecenin karanlığında avlıyor.”

Rae'nin bir kez yüzünü görebilsem kendimde yeniden hiçliğe karışacak cesareti bulabilirdim ama sırtı bana dönük durmaya devam ediyordu. Beni cezalandırıyordu belki de. Varlığımı hissetmiş ve bu sebeple beni yüzünden mahrum bırakıyor olabilirdi.

Rae başını Artemis'in omzuna yasladığında Tanrıça iç çekti. “Çünkü canım yanıyor,” derken Rae'nin sesi hiç duymadığım kadar çaresizdi. “Canım yanmasın istiyorum, yine

de yanıyor.” Omuzlarını dikleştirdi, kendine gelmek ister gibi duruşunu düzeltti ama ycniden kamburlaştı. “Kendimi tek parça gibi hissetmem gerekmez miydi?”

“Öylesin zaten,” derken Tanrıça’nın parmakları tekrar hareketlendi, âşık olduğum Tanrı’nın gece siyahı saçlarında dolaştı. “Sen güçlü olansın. Hayatta kalan, ruhu bölünmeyensin. Sen hepimizin kurtuluşusun.”

Rae gülse de hemen sonra inlemeye benzer bir ses çıkardı. Acı çekiyordu. Benim yüzümden acı çekiyordu. “Kendimi eksik hissediyorum, Artemis.” Tanrıça’nın kollarının arasından çıkarak ayağa kalktı. “O beni öldürdü,” dedi yüzünü bana dönmeden geriye doğru bir adım atarak. “O sadece kendini değil, beni de öldürttü.”

Ona bana dön diye yalvarmak istedim ama yapamadım.

Bedeni hareketlenirken gücünün fısıltıları etrafına dolandı, karanlığı onu kucaklarken parlamaya devam ediyordu. Bu yeniydi, daha önce karanlığının bu denli parladığını hiç görmemiştim. Sanki güç içinden taşıyor, ne yaparsa yapsın bunu bastıramıyordu.

Dön Rae, sana yalvarırım arkamı dön ve bana bak.

“Rae!” Gözlerimi açtığım anda bir beden üzerimde yükselerek ağzımı kapattı. Apollon’un kanatları geniş bir şekilde açılıp ikimizin etrafına sarılırken göz göze gelmemizin hemen ardından güneş bakışları temkinli bir tavırla tavana çevrildi.

En sonunda geri çekilip kanatları kaybolurken gözleri kehribarın yumuşak bir tonuna büründü. “Güzel.” Derin bir nefes alıp gülümseyerek verdi. “Bariyer yerinde, seni duymuş olamaz.”

Kendime gelmeye çalışırken bir yandan da nerede olduğumu kavramaya uğraşıyordum. Altımdaki yatak yumuşak,

içinde bulunduğum odaysa serindi. Hafif bir rüzgâr etraftaki tülleri havalandırırken odanın fazla çıplak, fazla yalnız olduğunu gördüm. “Neredeyim ben?” Sesim kendi kulağıma bile korkunç gelmişti. Aylarca kullanılmamış gibi kuruyan dudaklarımı hareket ettirmekte güçlük çektim.

Belki de öyleydi, belki de dudaklarımı aylarca kullanmamıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde hayattaydım ve feci derecede susamıştım.

Bana neler olduğunu hatırladığımda acıyla inledim ve bu sadece hatıraların korkunç keskinliği yüzünden değildi. Kaslarım yanıyordu, tüm bedenim titriyordu.

Apollon odadaki tek masaya giderek üzerindeki testiği aldı, içindeki sıvıyı bir kadehe boşaltıp bana uzatırken, “İç,” dedi. “Kirke senin için hazırladı. Gücünü toparlamana yardımcı olacak.”

Kadehi dudaklarıma götürüp ekşi sıvıdan büyük bir yudum aldığımda öğürmemek için kendimi zorladım. Hayır, kesinlikle bu şey susuzluğumu gidermeyecekti. “Kirke burada mı?”

Apollon ona uzattığım kadehi geri alırken, “Hayır,” dedi. “Ara ara gelip seni kontrol etse de burada kalamaz. Kuralları biliyorsun.”

Dilimle dudaklarımı ıslattım ama o kadar kuruydu ki bu yaptığım hiçbir işe yaramadı. Kafamda anılar dönüp dururken şakaklarım zonkluyordu. “Hayattayım,” diyerek fısıldadım. Hâlâ buna inanamıyordum. “Hayattayım.” İstemsizce göğsümdeki yaraya uzandım. Tenimde bariz bir hassasiyet olsa da oraya bir hançerin girdiğini işaret eden hiçbir şey yoktu.

Apollon sakince başını aşağı yukarı salladı. “Ölüm’e senin

borcunu ödemesi gerektiğini hatırlatmasaydım burada olamazdın,” dediğinde sesindeki suçlamayı rahatlıkla anladım. “Nasıl bu kadar gözü kara olabildin, Mara? Eğer gerçek Tanrı Öldüren’i sahtesiyle değiştirmeseydim neler olabileceğinin farkında mısın?”

Üzerimdeki örtüleri atarak yataktan kalkmaya çalışsam da ayaklarım yere değer değmez öne doğru devrildim.

Apollon beni yere düşmeden hemen önce tutup tekrar yatağa yatırdı. “Hâlâ güçsüzsün, bedeninin ölümden döneli altı ay olsa tam olarak iyileşmen için biraz daha zamana ihtiyacın var.”

Yutkundum. “Altı ay mı?”

Apollon örtüyü tekrar üzerime örterken, “Bir yılını Yeraltı Dünyası’nda, altı ayını da benim adamda geçirdin. Aslında teorik olarak bir buçuk yıldır ölüsün.”

Başım acıyla zonkladı, kelimeleri zihnimde bir türlü anlam kazanamıyordu. Kendimi hem ölümden dönmüş hem de hep hayattaymışım gibi hissediyordum. Bir şekilde kaldığım yerden devam etmeyi başarsam da bir yanımda ölümün soğukluğuyla titremeye devam ediyordu. “Rae hâlâ bir bütün mü?”

“Onun adını anmaktan vazgeç, Mara. Bariyerlerin onun seni duymasına ne zamana kadar engel olacağını bilmiyorum.” Apollon gözlerini devirdi, kanatlarının gölgesi onlar ortada olmasa da arkasındaki duvara vuruyordu. “Seni aptal, sana ölümden döndüğünü söylüyorum ve bana sorduğun ilk şey bu mu?”

Güçlülükle de olsa yataktan doğrulmaya çalıştım. “Bana bir cevap ver, Apollon.” Öksürdüm, ciğerlerim hayatta olduğuma inanmazmış gibi acıyla yandı. “Bir bütün mü?”

Apollon omuzlarımı yavaşça itip beni yatırdı, örtüyü

boğazıma kadar çekti. “Bir bütün Mara, amacına ulaştın. Ölü Tanrı artık o kadar da ölü sayılmaz, üstelik hepsi de ölü kadını sayesinde.”

Rahatlayarak ağlamaya başladığımda bana alan tanımak ister gibi geri çekilerek fazla büyük olmayan odanın içinde dolandı. “Senin hayatta olduğunu öğrenmemesi lazım.” Gözlerimden akan yaşları bakışlarıyla takip etti. “Yaptığın büyüünün bedeli bu işte, senin ona ihanet ettiğini düşünüyor ve son bir buçuk yıldır seni öldürmenin verdiği vicdan azabıyla yaşıyor.”

Titreyen ellerimle yanaklarımdaki yaşları temizledim. “Ona her şeyi anlatabilirim,” derken başımı salladım. “Beni dinleyecektir.”

Apollon’un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Seni öldürdü, Mara. Onu seni öldürmesi için büyüledin ve şimdi ona her şeyi açıklayacağını mı söylüyorsun?” Gülümsemesi yerini buz gibi bir ifadeye bıraktı. “Kendini öldürmeden hemen önce Karr ona engel oldu ve Rae ona yalvardı.” Apollon yeniden bana yaklaştı. “Kardeşim dizlerinin üzerine çöktü ve Karr’a onu öldürmesi için yalvardı. Evet, geri dönüp *merhaba, ben hayattayım* demek gayet mantıklı bir seçenek. Kesinlikle öyle.”

Her bir kelimesinin canımı yakmak için söylendiğini biliyordum. Yaptığım şeyin farkındaydım ama neden yaptığımı da biliyordum. Ben öldüğümde ruhunun ona ait olan kısmı yuvasına geri dönmüştü. Onu hayatta tutmuştum. “Ben yapmam gerekeni yaptım,” derken sesim hâlâ çatlak olsa da biraz olsun güç kazanmıştı. İnanmadığım tanrılar aşkına, gerçekten suya ihtiyacım vardı. “Onu yeniden bir bütün haline getirdiğim için beni suçlayamazsın.”

Apollon ayakucuma oturdu. “Eğer bunu yapacağını daha önce görülerimde görmeseydim Ölüm’le hiç yürümez ve bir lahdin içinde çürüyor olurdun.” Bakışlarını rüzgârın uçurduğu tüllerden yana çevirdi. “Eğer bana olan nefretinden müritlerimin hepsini öldüreceğini bilmeseydim Ölüm’ün sana ödenecek bir borcu olmayacaktı. O zaman eminim güzel yüzlü bir hayalet olarak geri döner, Troya’ya musallat olmakla yetinirdin.”

Apollon’un şehrimize sızan adamlarını ve onları öldürüşümü düşündüm. Ölüm benden üç can istemişken ben adamların hepsini öldürmüş, Ölüm’ün beni damgalamasına neden olmuşum. “Demek bu yüzden hayata döndüm,” diye fısıldadım gerçekleri kavrayarak. “Tüm yaşananlar planının bir parçasıydı.”

Bildiğim her şey yıkılıp yeniden küllerinden doğarken şaşırtıcı bir şekilde sakindim. Kabullenişim kendimden beklediğimden daha kolay olmuştu. Zihnimde düşüncelerim çılgılık atmıyor, gerçeği öğrenmenin ağırlığı yüreğimi ezmiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde ona minnettardım. Pek makul biri sayılmayacağımın farkındaydım. Eğer yardımını gizlemek yerine alenen yapsaydı bunu kabul etmeyeceğimi biliyordum. Ona olan öfkem büyüktü. O kadar ki sonunda öleceğimi bilsem bile yardımını kabul etmezdim.

Eh, değişen pek de bir şey olmayacaktı...

Apollon’un dikkatli bakışları yeniden bana döndü. Kısa süren sessizliğin ardından, “Kardeşim için yapamayacağım şey yok,” diye fısıldadı. Dudaklarını birbirine bastırırken ne kadar ciddi olduğunu anladım. “Ama şimdi senin yüzünden onun yanında olamıyorum, Mara. Bir şekilde verdiğin tüm hatalı kararlarla beni de cezalandırmayı başarıyorsun. Ne hoş.”

Başımdaki ağrı ince uçlu hançerler gibi kafatasıma saplanırken görüşüm bulanıklaştı. Sanırım zihnim kendini toparlamaya başlasa da bedenim aynı hızda iyileşmemeye kararlıydı. “Neden?” Bu kadar kısa bir soruyu sormak bile beni yormuştu.

“Cesedinle ortadan kaybolduktan sonra Rae’nin beni bir daha görmek isteyeceğini düşünmemiştin sanırım.” Ayağa kalktı. “Dinlenmelisin, güneş battıktan sonra akşam yemeği için geri geleceğim.”

Sonunda bir testi suyu bana uzattığında kana kana içtim. İkinci testiyi de yarıladığımda benden uzaklaştı.

Apollon odanın küçük tahta kapısına ilerlerken arkasından ona seslendim. “Apollon!” Eli kapının üzerindeyken dursa da benden yana dönmedi. “Teşekkür ederim,” dedim güçlülle. “Sana bir can borçluyum.”

Apollon kapıyı açtığında odadaki mumlar havayla titreşti. “O canı bana değil, kardeşime borçlusun,” dedikten sonra dışarı çıktı.



Apollon söz verdiği gibi akşam yemeği için geri döndü. Adımlarını kapının önünde duyduğum anda odadaki mumlar teker teker yandı. Bir süredir uyanıktım ancak karanlıkta oturmak uyandığımdan beri geçmeyen baş ağrıma iyi geliyordu.

Oldum olası karanlığı severdim. Orada beni bekleyen, ileride gecenin kehanetlerini bana taşıyacak Tanrı’nın varlığından haberdar bile değilken de gecenin dinginliğinde kendimi bulurdum. Naia ve Helene ile paylaştığım küçük odada,

dünyaya açılan o küçük penceremde karanlık göğü aydınlatan yıldızları düşündüm. Bana göz kırpar gibi yanıp sönmelerini izlerken ileride aydınlığın en büyük lanetimi olmasından korkardım.

Şimdi o aydınlık hiçbir şey söylemeden içeri girdi, masanın üzeri tek seferde yiyebileceğimden daha fazla yemekle dolarken bana yaklaştı. “Kendini kalkabilecek kadar iyi hissediyor musun?”

Daha önce olsa bana yardım teklif etmesi midemi bulandırır, ondan yanar gibi uzaklaşmama sebep olurdu. Ama artık işler değişmişti. Yalnız kaldığım süre boyunca her şeyi tüm yanlış ve doğrularıyla düşünmek için fırsatım olmuştu. Yaptığımın büyük bir bencillik olduğunun, hatta Rae için bir ödülünden çok ceza olduğumun farkındaydım. Fakat ona Kirke’nin bana anlattıklarını anlatsaydım, Titanların Zeus’un affına karşılık onun peşine düşeceklerini söyleseydim korkmazdı. Titanların dualarla beslenmelerine izin verilmesi karşılığında onun kanını akıtacaklarını söyleseydim yine korkmazdı. Ne olursa olsun şehrini bırakmaz, tek parçası ölü olsa da Troya için savaşırdı ama bunu yalnızca tek parçası canlıyken yapamazdı. Savaşma şansı olması için her şeye ihtiyacı vardı ve onu tamamlayacak tek şey de bendim.

Bencilce, acımasız bir karar vermem gerekse de bunu yaptığım için bir an olsun pişman değildim. Apollon da aynı durumdaydı. Bencilce bir karar vermişti ancak bu da onun doğrusuydu. İnandığım şey uğruna, bildiğim her şeyi yakıp yıkarken artık onu yargılayacak bir konumda olmadığımı bilincindeydim. O benim hayatımı kurtarmıştı. Bana ve Rae’ye birden fazla kere yardım etmiş ve onu hain olarak damgalamamıza rağmen amacından vazgeçmemişti.

Eh, artık ben de bir hain olduğuma göre sanırım eşitlenmiştik. Bu düşünceme gülsem benim delirdiğimi düşünür müydü?

Kafamda hâlâ oturmayan parçalar, cevapsız sorular vardı. Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. “Büyümden nasıl etkilenmedin?”

Apollon bana yardım etmek için eğildiği sırada sorum karşısında durdu. Bir an için beni geçiştireceğini düşünsem de doğrudan gözlerimin içine baktığında dürüst olacağını biliyordum. “Büyüyü kullanacağını ve buna engel olamayacağımı o gece sofrada anladım. Bu yüzden vakit kaybetmeden şehrin sınırlarından çıktım.” Elini bana uzattı. “Büyüyü Troya’da bulunanlar olarak sınırlı tutman işime yaradı.”

Elini tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Çıplak ayaklarımı taş zemine değerken titredim. Bir buçuk yıldır kendimde olmadığımı göre şimdi nisan ayında olmalıydık ama havalar hâlâ serindi. Güneşi bir daha görememe ihtimalim varken tekrar hayata dönmek garipti. Oysa ben o nefesin son nefesim olacağına emindim.

Apollon üşüdüğümü fark ederek beni *klismosuma* oturtmadan önce omuzlarıma kalın, yünlü bir şal bıraktı. Karşımdaki *klismosa* oturduğunda odadaki ocak yandı, çok geçmeden yanan odunların çatırtıları içeriye doldu.

Önüme bıraktığı tabaktaki dilimlenmiş ete ve üzüm tanelerine bakarak suratımı buruşturdum. “Bir şeyler yemek zorundasın,” dedi Apollon kesin bir şekilde. “Kirke’nin hazırladığı karışımları aç karnına içemeyeceğini az önce kanıtladın.”

Kendimi zorlayarak üzüm tanelerinden birini ağzıma attım ama küçücük meyve bile çiğnedikçe ağzımın içinde büyüyordu. “Kendimi aç hissetmiyorum.” Güçlkle yutkundum.

Apollon kendi etinden bir parça kesip bıçakla birlikte ağzına götürürken bakışları tabağımdaki üzümle oynayan elime kaydı. “O da ne?” Ben daha sorusunu anlayamadan gürültüyle oturduğu yerden kalktı, elimi tutarak kendine çekti. “Siktir Mara, bu ne?”

Ne demek istediğini anlayamayarak elime baktığımda işaretparmağımın karardığını ve izin yavaş yavaş elime dağıldığını gördüm. Korkarak elimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum,” derken sesimin titremesi hoşuma gitmedi.

Apollon, elimi masadaki muma yaklaştırarak derimdeki kara lekeyi dikkatle inceledi. “Bu bozulmuş bir yemin,” dedi buz gibi bir sesle. “Bana ne için yemin ettiğini söyle.”

Kafam karman çorman olmuş bir şekilde elime bakarken aklımı toparlamaya çalıştım ama bir türlü başarılı olamadım. Hançerin ve akan kanımın hatırası zihnime dolarken, “Ona yemin ettim, onsuz gelinlerini bulmaya gelmeyeceğime dair yemin ettim,” demeyi başardım.

Apollon donup kaldı, elimi tutan eli sertleşti. “Şu an gelinlerle aynı adadasın, Mara,” dedi ölüm gibi karanlık bir sesle. “Yeminini bozdun ve seni bundan ancak o kurtarabilir.”

Odadaki camlar gürültüyle açılıp mumları söndürürken elim yanmaya başladı. Ortamın havası bir anda çekilirken dehşeti ve kaosu beraberinde sürükledi.

Karanlık içeri doldu, cam parçaları etrafa yayıldı.

Apollon elimi bırakmadı ve beni kendine çekmeden hemen önce aramızdaki masayı devirdi. Hiç vakit kaybetmeden kanatlarını açarak beni tüylerinin arasına aldı. Beni korumaya, belki de gizlemeye çalışsa da gücünün buna yetmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

Hiçbir güç şu an odaya dolan karanlıkla boy ölçüşemezdi.

İçerideki sıcaklık iyice düşerken korkunç bir his içimi kapladı. Umutsuzluk beni yüreğimden yakalarken karanlıktan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Sonsuzluğa hükmeden, beni ele geçiren karanlık...

Apollon beni kendine biraz daha bastırsa da gizlemeyi başaramadı. Ben bir duygu girdabına teslim olmuşken karanlığın içinden uzanan dallar çeneme dokundu, beni ileri doğru çektiğinde Apollon belimi tutarak ona engel oldu.

Dallar öfkeli bir şaklama sesiyle Apollon'un kanatlarının üzerine indi. Apollon acıyla dişlerini sıkırsa da beni bırakmadı. Dallar öfkeyle çenemi kavrarken ısıltı parlayan eliyle dalları tutup itmeye çalıştı.

Dallar tüm yüzüme yayılıp başımı çevirirken nefesimi tuttum. Beni tanımaya çalışıyor gibiydi. Hayır, beni tanıdı. Gerçekten orada olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Hayatta olduğunu öğrendi," diye fısıldadı Apollon. "Rae hayatta olduğunu öğrendi."

@ayisigikitap

BÖLÜM II

“Rae,” diye fısıldadığımda karanlık çatırdayarak yarıldı, parlak bir ışık dalgası karanlığın yüreğinden dallara doğru ilerledi. Apollon eliyle ağzımı örtse bile geç kalmıştı. Tanıdık karanlık varlığımdan haberdardı ve durmaya niyeti yoktu.

Dallar geri çekilirken bana beklediğim şekilde karşılık vermeyeceğinin gerçekliği yüzüme çarptı. Buraya gelmeyecekti. Odanın içinde belirmeyecek, ona her seslendiğimde yaptığı gibi bana ulaşmanın bir yolunu bulmayacaktı.

Beni saran kolları iterek bir kez daha, “Rae,” diye seslendim. Şimdi daha çaresizce onu istiyordum. Onu görmenin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğinin, beni mucizevi bir şekilde affetmeyeceğinin farkında olsam da onu istiyordum.

Apollon’un tutuşu sıkılaştı. Şimdi beni bir an olsun bıraksa karanlığın içine dalacakmışım gibi sarıyordu. Haklıydı, bunu yapmaya hazırdım. Rae beni karanlığın ucunda bekliyorsa gözümü dahi kırpmazdım. “Tanrılar aşkına Mara, ikimizi de

öldürtmeden sus artık.” Sözleri kulağa telaşlı gelse de beni durduramazdı. Onun varlığının bir parçası buradayken hiçbir şey ondan daha önemli olamazdı.

Keyifli bir melodi kulaklarıma dolduğunda elimde olmadan gülümsedim. Troya’nın müziklerine benziyordu, oryantal ve bir yandan da hüzünlü. Yalnızca Rae’nin tapınağında yankılanabilecek bu ses beni çağırıyordu. Karanlığa çekiyor, içinde kaybolmam için emir veriyordu.

“Mara.” Apollon’un sesi kulağımın hemen dibinde çınlandı. “Ne olursa olsun karanlığa kulak verme.”

Müzik sesi durdu. Karanlık dallar çatırdayarak açıldı, ayak bileklerime dolandığında tanıdık bir sıcaklık kalbimi sızlattı. “Ama o Rae,” dedim çaresizce. Bu oydu, benim tanrımdı. “Beni çağırıyor.”

Apollon temkinli bir sesle, “Evet, o Rae,” dedi. “Ama sana âşık olan, uğruna dünyaları yakacak Rae değil. O, sana öfkeli olan ve seni bir hain olarak gören Tanrı Rae. Şimdi kendine gel ve seni bu odadan çıkarmama izin ver.”

Apollon’u bir kez daha ittim ancak benden uzaklaşmadı. Gücümü toparlayabilseydim onu üzerimden kolaylıkla atardım.

Gücüm.

Elim anında artık boş olan boynuma dolandı. Kolyem gitmişti, oraya kazınan isimler de Rae’nin bana destek olan gücü de artık yoktu. İçimi kaplayan boşluk duygusunun beni ele geçirmesine izin vermedim çünkü Rae’nin karanlığı hâlâ odada, bizimle birlikteydi. Kolyemin gidişini daha sonra sorgulayacak, yokluğunun yasını daha sonra tutacaktım.

Apollon’un gövdemdeki iri elini tutarak, “Bırak beni,” dedim. “İzin ver onunla konuşayım.”

“Seni bırakmayacağım,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Madem istediğin bu, ben seni korurken de onunla konuşabilirsin.”

Kavga edebilir, Apollon’a kırıcı sözler söyleyebilirdim. Kimsenin, özellikle de onun korumasına ihtiyacım olmadığını söyleyerek sözlerimle ona darbeler indirebilirdim fakat bunların hiçbirini yapacak kadar güçlü değildim. Ölümünden dönmüştüm, inanmadığım tanrılar aşkına, ben ölmüştüm. Şu anda kafamı bu kadar toparlamayı başardığım için bile şanslı sayılırdım. Daha önce öldüğümde canım bu kadar yanmamıştı.

Rae’nin karanlığının uzantısı dallar çoğalarak ayak bileğimden bacağıma tırmanırken, “Buradayım,” dedim ona. “Buradayım Rae, hayattayım.”

Apollon kulaklarımın dibinde bir küfür savururken karanlık durdu. Bir an için, kısa bir an için beni yanıtlayacağına inandım. Çaresizce bana cevap vermesini, kendini görünür kılmasını bekledim.

“Lütfen,” diye devam ettim. “Bana yüzünü göster, seni görmeme izin ver.” Elimi uzatıp az önce çeneme dokunan karanlık dalı yakalamaya çalıştım ama benden hızla uzaklaşarak tavana doğru çekildi.

Bana bir kez daha *Arsız Ölümlü* diye seslenmesi için her şeyimi verebilecekken onun bana yanıtı sessizlik oldu.

İleri atılmaya çalıştığımda Apollon’un kolları beni bir kez daha sıkıca kavradı. Kanatları üzerimize kapanırken karanlık bir anda patlayarak tüm odaya yayıldı. Dallar genişledi, tavanı ve zemini kaplarken yıldızlar sonsuz karanlığın içinde belirdi.

Odadaki her şey, zemin ve duvarlar titremeye başladığında ayaklarım yere basmakta güçlük çeker oldu. Oda ve dünya

ayağımızın altında sallanırken Rae'nin karanlığı genişledikçe genişledi, her şey onunla dolup taşıtı.

Apollon'un kanatları titrerken onun acıyla haykırdığını duydum. Birlikte yere düştüğümüzde beynimin içinde yankılanan korkunç uğultuya zeminden yükselen çatırtı sesleri eşlik etti. Bu iyiye işaret değildi. İlginçti, tüm bunlara rağmen Apollon üzerimde kalmaya ve beni korumaya devam ediyordu. O kesinlikle aptalın tekiydi.

Karanlığın içinden süzülen ışık patlamaları Apollon'un adasını temelinden sarsarken yalnızca durup geçmesini beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Yanık kokusu burnuma doldu, karanlık da geldiği gibi anınsızın geri çekilerek kayboldu.

Apollon bir süre bekledikten sonra nihayet kanatlarını üzerimden çekti. Fırsattan yararlanarak etrafa baktığımda odadan geriye kalanları gördüm. Yatak ortadan ikiye ayrılmış, tül perdeler lime lime olmuştu. Az önce oturup yemek yediğimiz masa ezilmiş, yemek yığınlarının içinde ters dönerek kırılmıştı.

Apollon ayağa kalkıp sendeleyerek benden uzaklaştığında arkamı döndüm ve Rae'nin onda bıraktığı hasarı gördüm. Kanatlarını toparlayarak gözden kaybetmeye çalışsa da bunda başarılı olamadı çünkü sağ kanadı feci şekilde yanmıştı. Kanadının uç kısımlarındaki tüyler dökülmüş, üst kısımlarındaki açık renkli tüylerse yanarak kor haline gelmişti.

Olduğu yerde sallanınca ileri atılıp onu tuttum ama cüssesinin ağırlığı benim olmayan gücümle birleşince baş etmesi imkânsız bir felaketti. "İyiyim ben," dese de bembeyaz kesilen suratı bambaşka bir hikâye anlatıyordu. "Sadece ufak bir yara. İyileşecektir."

Bunu yapmaktan bir yanım nefret etmeye devam etse de kollarımı gövdesine dolayarak ağırlığını paylaşmaya çalıştım. Odada göz gezdirip onu oturtacak bir yer ararken kollarım ağırlığı altında titriyordu. Apollon homurdanarak bana karşı çıktığında öfkeyle, “Kes sesini,” dedim. “Bu odaya bir hasta yetiyor. Üstelik ben senin kadar sabırlı değilim.”

En sonunda onu yataktan geri kalan parçaların üzerine oturttuğumda acıyla inledi. Yarı yarıya kapalı gözlerini elime dikerek, “İlgilenilmesi gereken sensin, ben değilim,” dedikten sonra bir kez daha acıyla dişlerini sıktı, çenesindeki kas ne kadar yoğun bir acıyla başa çıktığını gösterircesine attı. Garip, inatçılığı kesinlikle Rae’ye benziyordu.

Kafamı eğip elime baktığımda parmağımda başlayan izlerin avuç içlerime kadar yayıldığını gördüm. Ürkütücüydü ama bununla da sonra ilgilenecektim. Şu anda önceliğim Apollon ve onun benim yüzümden yanmış kanadıydı. Hayat, ne kadar ilginçti değil mi? “Sarayında sana yardım edebilecek kimse var mı?”

Apollon başını iki yana salladı. “Bu sarayda tek yaşıyorum.”

Kaşlarımı çattım, bu cevabı beni şaşırtmıştı. “Gelinleri nerede tutuyorsun?”

“Öncelikle onları bir yerde tutmuyorum çünkü onlar benim mahkûmum değil.” Gözlerini açtı. Alnında biriken terleri elinin tersiyle silerken kaşları çatıktı. “Gerçekten şu an gelinlerin nerede olduğunu mu tartışacağız?”

Elimi omuzlarına koyarak ona doğru eğildim. Anlaşılan yaralanmak bile kibrinden bir şey kaybettirmemişti. “Kolyem yok ve yeniden doğduğumda güçlerimi yitirip yitirmediğimi bile bilmiyorum. Sana yardım edecek birilerini bulmam lazım.”

Apollon pes ederek iç çekti. “Adanın güncyinde kendilerine ait bir sarayları var,” derken nefesi kesik kesikti. “Oraya gidip yardım çağırabilirsin ama inan bana buna gerek yok, şafağa kalmadan kanadım iyileşecek.”

“Evet, ben de *Kerberos*’u eğitmenin yolunu buldum.” İstediğim cevabı almıştım. Odanın içinde gezinerek çıplak ayaklarıma giyebileceğim bir çift sandalet arasam da bulamadım. Üzerimdeki gecelik tuniğe baktım ve çaresizce iç çektim. Ölümünden tam anlamıyla uyandıktan sonra yapılacak en doğru şey kesinlikle savunmasız bir şekilde bilmediğim bir adada dolaşmaktı.

“Çok uzak mı?” diye sorduğumda içimden uzak olursa da gitmek zorunda kalacağım için lanetler okudum. Onu bu halde bırakamazdım çünkü o beni Hades’in diyarında bırakmamış, Ölüm’ü yanına alıp beni kurtarmıştı.

Apollon başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Saraydan çıkıp güneye döndükten çok kısa bir süre sonra kaldıkları yeri göreceksin.”

Pekâlâ, kısa bir yürüyüşe sanırım katlanabilirdim. Elimdeki sancıyı görmezden gelmeye gayret ederek yumruk yaptım. Tunüğimin ucunu dişlerimle yırttım, kumaş parçasını elime dolayarak en azından acı orada olsa da görmemi engelleyecek kadar sardım.

Apollon ben ondan uzaklaşmadan uzanıp beni bileğimden yakaladı. “O yasta,” derken sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Bunu bize zarar vermek için değil, çektiği acıyı bastırabilmek için yaptı.”

“Biliyorum,” dedikten sonra bileğimi tutuşundan kurtardım. “Zarar vermek için yapsa da ona karşı çıkmazdım.”

* Yeraltı Dünyası’nın kapılarında, ölümlerin kaçmasını engellemek için bekçilik yaptığına inanılan üç başlı köpek. (e.n.)



Anlaşılan ölümden dönmek bile aklımı başıma getirmeye yetmemişti. Akıllanmış olsaydım eğer şu anda çıplak ayakla bana tamamen yabancı kadınları bulmak için ormana dalmazdım. Üstelik beni nasıl karşılayacaklarını bile bilmiyordum. Bir insanı ölüm bile değiştiremezse ne değiştirirdi?

Apollon haklıydı, onun sarayından çıkar çıkmaz yönümü güneşe döndüğümde gelinlerin kaldığı sarayı görmüştüm. Fakat küçük bir detayı vermeyi unutmuş olmalıydı çünkü saraya giden yol ormanlık araziden geçiyordu ve attığım her adımla ayağımın altına dikenler batıyordu. Belki de aramızdaki düşmanlık geride kalmamıştı. Bu onun bana kendince eziyet etme şekli olabilirdi.

Karanlık göğsü kafamı çevirdiğimde gecenin yıldızsız görüntüsü göğsümü sıkıştırdı. Rae'nin kendisi gibi yıldızları da benden uzaklaşmış, beni cezalandırıyor olabilir miydi?

Suratıma çarpan bir dalı öfkeyle iterken, "Siktir git, Apollon," diye söylendim ama sonra kanadındaki yanığa benim sebep olduğumu hatırladım. Rae'nin hüznü ve öfkesi onu yakmışken benim aklımdaki tek şey Rae'nin kendisiydi. Sanırım bencilliğim de geride kalmamıştı.

Sağ ayağım başka bir dikene daha battığında durdum, hemen yanımdaki ağaca yaslanarak soluklandım. Gelinlerin sarayı çok yakındaydı ama güçten o kadar düşmüştüm ki birkaç adımda bir durup dinlenmem gerekiyordu. Tabii bu anlarda da pişmanlık içimi kor gibi yakıyordu.

Boynumdaki boşluğu yokladım, kolyemin bir zamanlar oradaki varlığını hissetmeye çalışarak parmaklarımı orada

gezdirdim. Bir geleceği geçmişe gömmüştüm ben. Sadece kolyem değil, Rae ve Rayen de gitmişti. Sahip olduğum ve olabileceğim her şeyi kendimle birlikte ölüme sürüklemiştim.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Ona kızgın değildim, asıl kızılması gereken bendim. Onu geride bırakmış, benim katilim olarak yaşamaya zorlamıştım. Suçumu hafifletmese de buna mecburdum. Kendi arzusuyla beni ölüme terk etmeyeceğini bilirken elimden onun beni öldürmesini sağlamaktan başka bir şey gelmemişti. Bunu başkasına yaptırsaydım eğer, beni hayatta tutmak için her şeyi yapacağını biliyordum. Onu efsunlayıp kendime düşman etmeseydim de yine bir yolunu bulurdu. Bunların hiçbirisi benim işime yaramazdı, onu kaybetme pahasına bir seçim yapmıştım. Onun tek parça olması gerekiyordu; sadece benim için değil, onu o tahtta görmek isteyen herkes için gerekliydi. Önünde serili geleceğin karşısında benim hayatımın bir önemi yoktu.

Şimdiyse hayatım bana geri verilmişti. Onu bir daha göremeyeceğimi düşünürken hayatta ama derin bir keder içindeydim. Her şeyi düzeltemeyeceğimi biliyordum, bu gece yaşananlar bunun net bir göstergesiydi. Belki de hiçbir zaman tekrar bir araya gelemeyecektik. Ondan aldığım her şey ona geri döndüğü için artık bununla ilgili bir kehanette de bulunamazdım.

Gözlerimi yeniden açıp yürümeye devam ettiğimde bu sefer daha kararlıydım. Önüme çıkan dalların ellerimi kesmesini, dikenlerin topuklarımda yaralar açmasını umursamadım. Bundan sonraki yolum uzun süre böyle olacaktı. Rae'ye ulaşana kadar, bana yapması için onu zorladığım şeyi affedene kadar bu yollarda yürüyecektim.

Onu hayatta tutmak için ödediğim bedelden pişman değildim ve kefaretinin ödemeye de razıydım.

Sonunda ağaçların arasından çıkıp sarayın ön bahçesine vardım. Gelinlerin sarayı küçüktü. Kumtaşı duvarları ve içerdiden taşan hafif loş ışıkla gecenin karanlığının altındaki bir seraptan farksızdı.

Yumuşak meşalelerin aydınlattığı ön kapıya ulaştığımda kapıyı çalmak için elimi kaldırsam da kapı kendiliğinden davetkâr bir şekilde açıldı. Benim yerimde biraz daha mantıklı biri olsa kesinlikle geri dönerdi.

Eh, o kadar da mantıklı biri sayılmazdım.

Başımı tereddüt ederek içeri doğru uzattığımda bir kadının karşımdaki mermer merdivenlerin tam önünde durduğunu gördüm. Uzun boylu, zarif görünümlüydü. Dağınık bir topuzla topladığı sarı saçlarının arasındaki inciden taç mumların ışığında hafifçe parladı.

Belki de buraya gelmem iyi bir fikir değildi. Bana bakışlarında memnun olduğunu gösterir hiçbir ifade yoktu.

Gözleri kısıldı. “Mara.” İsmimi bilmesi beni şaşırtmadı ama ismimi söyleyiş şekli beni korkuttu. Tek düze, ruhsuz bir tonla bana seslenmiş ve bir cevap beklemeden arkasını dönerek merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Evet, kesinlikle buraya gelmemeliydim. Apollon sonuçta bir Tanrı’ydı, eninde sonunda iyileşirdi.

Kadının koyu yeşil tuniği mermere sürünerek gözden kaybolurken geri dönmek daha cazip bir fikir gibi görünse de onu takip ettim. Buraya kadar gelmiştim ve işin aslı, kaybedecek pek bir şeyim kalmamıştı.

Geniş bir koridora çıktığımızda içerisi şaşırtıcı bir biçimde ılıktı. Dışarıda bahar rüzgârı çınlarken bu sarayın bundan haberi yokmuş gibi görünüyordu. Ayrıca itiraf etmek gerekirse garip bir şekilde huzurluydu da. Kadının bana nasıl baktığı ve

ismimi söyleyiş şekli olmasaydı neredeyse bu yere ilk andan ısındığımı bile söylemem mümkün olabilirdi.

Üst kata çıktığımda sessizlik ve boşluk beni karşıladı. Neden bilmiyordum ama en azından onların beni bekleyeceğini düşünmüştüm. Troya'dayken Cassandra'ya gelinlerin nerede olduğunu sorduğumda beni çağırmışlardı ama şimdi sanki çağrılarına zamansız bir cevap vermişim gibi hiçbirisi görünürde yoktu. Bu gerçek olabilir miydi? Vaktinde gelmediğim için bana öfkelenmelerini anlardım. Şu anda o kadar çok kişi bana öfkeliydi ki onların da öfkeli olması beni çok fazla üzmezdi.

Bildiğim ve sevdiğim her şey beni bir hain olarak görürken tanımadığım kadınların öfkesini göğüsleyebilirdim. *Rae. Troya.* Ah, bir de Zeus. Muhtemelen ölümden döndüğümü öğrenmese bile öğrenmek üzereydi ve o korkunç şimşeklerini üzerime çakmak için doğru anı kolluyordu. Ölümden dönmek gerçekten de güzeldi...

Sarı saçlı kadın koridorun sonundaki açık kapının önünde bir hayalet gibi belirdiğinde durdum. "Geldin," derken sorgulayıcı bakışları üzerimde itinaayla dolandı. "Gerçekten de sensin."

Öne doğru bir adım attım. Bakışları bir şekilde beni rahatsız hissettirmeyi başarmıştı. "Geldim." Omuzlarımı dikleştirdim. Tüm Tanrılara kafa tutup boyumun ölçünü aldıktan sonra ondan çekinecek değildim. "Biraz geç kaldığımın farkındayım ancak daha önemli işlerim vardı," dedikten sonra gergin havayı dağıtmaya çalışarak, "Tanrılarla savaşıyordum, bir şehri kurtarmaya çalışıyordum ve eh, ölümden döndüm. Sanırım ölüm kısmında biraz fazla oyalandım."

Kadının ifadesiz yüzünde donuk bir gülümseme belirdi. Beni kesinlikle eğlenceli bulmanmıştı, aksine gülümsemesi küçümseyiciydi. Pekâlâ. Yıllar boyunca Helene'nin buz ba-

kışlarının altında hayatta kaldıktan sonra bu o kadar da zor değildi. “Geldin,” diyerek tekrarladı. “Geç kaldın ama niha-yetinde geldin.”

Kadın cümlesini tamamlar tamamlamaz açık kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Anlaşılan kovalama oyunumuz niha-yete ermemişti.

Peşinden içeri girdiğimde bir an için durup şaşkınlıkla et-rafa bakakaldım. En son Troya’da, Rae’nin tapınağını ilk defa gördüğümde bu kadar etkilendiğimi hatırlıyordum. Oda tama-men eşsiz mozaiklerle kaplıydı. Kullanılan boyaların renkleri o kadar canlıydı ki kendimi ister istemez Laomedon’da kal-dığımız evle karşılaştırırken buldum. Kaldığımız evin cansız koridorları ve odalarının yanında burası gerçekten de bir sa-raydı. Bir de Penelop bizim yıllarca herkesten ayrıcalıklı bü-yütülmemizle övünürdü. Seçilen gelinlere üzüldüğüm tüm o süre boyunca sanırım asıl üzülmem gereken kendimdim. On-lar burada sarayda yaşarken her günümü Penelop ve Vasilis’in pençelerinin arasında, en az mahzenler kadar ruhsuz bir evde geçirmiştım. Evet, kesinlikle ayrıcalıklıydım; *Tartaros*’un kör kuyularıyla karşılaştırıldığında elbette.

Kadını geçerek yürümeye devam ettim. Daha fazlasını görmeliydim. Bu odadaki her şeyi görmeliydim.

Çıplak ayaklarım mozaiklerle kaplı zeminde ilerlerken çok geçmeden bu mozaiklerin bir hikâye anlattığını fark et-tim. Ayaklarımın altında çaresiz bakışlı kadınların tasvirleri vardı. Onların bir tepe üzerinde beklediği anı tasvir eden bir çizimden, içlerinden birinin tapınağa doğru yürürken resme-dildiği bir diğerine geçerken onları tanıdığımı biliyordum. Ben de onlardan biri idim. Bir zamanlar ben de onlar gibi tec-rit edilmiş, onlar gibi bilinmezlik tarafından seçilmiştim.

Bunun bir lanet olduğuna inanıyordum, ta ki ona kadar... Tüm bunlar beni Rae'ye götürmüştü. Olmam gereken yere varmış ve sonra sahip olduğum her şeyi kaybetmiştim. Bir laneti lütfen çevirmiş, ardından da yok etmiştim.

Briseis'i bile kaybetmiştim. Aslanım bile beni bırakmıştı.

Hayır, Mara. Tam şu anda kendini koyuvermeyeceksin. Gerçekten yalnız kalana kadar bekle, sonra ne istersen yapmakta özgürsün.

Yolun sonuna geldiğinde beni Apollon'un çizimi karşıladı. Görkemli kanatları iki yanında açılmış, dizlerinin üzerine çökmüş bir gelinin tepesinde dikiliyordu. Tapınak hemen gerisinde, seçim vakti olduğunu fısıldıyordu. Yüzü kusursuz bir benzerlikle işlenmiş, burnundaki hafif yamukluk dahi çizime aktarılmıştı.

Çizim ağır görünümlü, ahşap bir kapının tam önündeydi. Kapı hafifçe aralık bırakılsa da içeride ne olduğunu görebileceğim kadar açık değildi. İçerideki mumların ışıkları sanki önünden biri geçmiş gibi titrediğinde içerisinin boş olmadığını anladım.

Kadın arkamdan, "Aslında istediğinin bir gelin olmadığını biliyor muydun?" diye sorduğunda dikkatim yeniden ona kaydı. "O sadece verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Onun sözlerini doğru anlamayarak hata yapan biziz."

Gözlerimi mozaikten güçlükle ayırarak kadının yüzüne çevirdim. Yumuşak mavi renkli gözleri ifadesinin aksine sıcak, hatta davetkârdı. "Nasıl bir söz?"

Gözleri Apollon'un çiziminin üzerinde dolandı. "Her şey yakında anlam kazanacak ama önce buraya neden tek başına geldiğini söyle."

"Apollon yaralandı," dedim sanki parmağım zonklamı-

yormuş, şakaklarımda korkunç bir ağrı yokmuş gibi. “Onun şifayı içinde taşıdığını biliyorum ama onu yaralayan...” Duraksadım. İsmi ni tekrar yüksek sesle dile getirmeye tereddüt ederek, “Kehanet Tanrısı olduğu için hemen iyileşeceğini düşünmüyorum,” diye devam ettim.

Sarı kaşları çatıldı, dudağı keyifsizce büküldü. “*Ruhu Tek Parça Olan,*” diye fısıldadı. “Apollon’a yardım edeceğim, ben bir şifacıyım.”

Sanırım artık unvanlarına bir yenisi daha eklenmişti. Aralarında en sevdiğim artık buydu. *Ruhu Tek Parça Olan*. Evet, ruhu tek parçaydı. Çok fazla şeyi feda etmem gerekse de en azından amacıma ulaşmıştım. Buna değ erdi.

Karşıma geçip kapıyı tamamen kapattığında orada ne gizli yorsa bana göstermeye henüz gönüllü olmadığını anladım.

“Geri dön,” diyerek beni kovunca buna şaşırmadım. “Gerekli malzemeleri topladıktan sonra seninle Apollon’un sarayında buluşacağım.” Bir kez daha kapıya baksam da fazla zorlamanın anlamı yoktu.

Kendime geldiğ imden beri hissedemediğ im güc üme uzanmayı, Apollon’u iyileştirecek bir şeyler bulmayı denedim fakat yalnızca denemekle kaldım. Hiçbir şey yoktu. İçimde eskiden titreştiğ ini bildiğ im gücün yerinde koca bir boşluktan başka bir şey yoktu. Belki Kirke’nin defterinden öğrendiğ im büyüler i kullanabilirdim ancak tamamen yabancı sı olduğ um bir adada gerekli malzemey i nereden bulacağ ımı bilmiyordum.

Bu yüzden Apollon’un sarayına geri döndüğ ümde omuzlarım çaresizlikle düş müşt ü. Sahip olduğ um her şey i yitirmiş tim. Onlara bir daha sahip olamazsam nereden başlayacaktım? Uzun zamandır kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiş tim.

Odaya girdiğimde Apollon'u, candan geriye kalan kırık pervaza sırtını dayamış bir şekilde otururken buldum. Gözleri yarı yarıya kapalı, dudakları sanki güçlkle nefes alıyormuş gibi aralıktı. İçeri girdiğimi fark ettiğinde gözleri açılsa da hiçbir şey söylemedi. Kanatlarından biri omzunun üzerinden cansız bir şekilde sarkarken diğer kanadı için söyleyecek bir kelime bile bulamıyordum. Tüylerinden geriye yanmış köklerinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Başını geriye atarak, "Fazla dikkatli bakıyorsun," diye mırıldandı.

Omzumu silktim. "Ne kadar muhteşem görüldüğünü düşünüyordum." Gülmeye çalıştığında ciğerlerinden hırıltılı bir ses yükseldi. "Lafımı geri alıyorum, kesinlikle berbat görünüyorsun."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Küçükken odamdaki heykelini *yanlışlıkla* yanan ocağa fırlatmıştım."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bir an için ne diyeceğini bilemeyerek bana baktıktan sonra nihayet hafifçe gülümsemeyi başardı. "Gerçekten de ilginç bir kadınsın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Derin bir nefes alırken kaşları acıyla çatıldı. "Sarayda bir kadın gördüm, şifacı olduğunu, sana yardım edeceğini söyledi."

Başını hafifçe salladı. "Edecektir," dedikten sonra gözleri bir kez daha kapandı.

Bu hali kesinlikle iyi değildi. Bir Tanrı olduğu için en azından biraz olsun toparlanması gerekirken o daha da kötüleşiyor gibiydi. Nefes alıp verişleri yavaşladığında ona yaklaştım. Ona bu kadar yakın durmak bana hâlâ tuhaf gelse de yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. "Biraz olsun kendini toparlaman

gerekmez miydi?” diye sorarken elimi ona uzattığımda işaret-parmağımda başlayan izin koyulaşarak iyiden iyiye bileğime doğru ilerlediğini fark ettim. Elime doladığım kumaş parçasını bile geçmişti.

Siktir. Siktir.

Elimi arkama gizleyerek diğeriyle ona uzandım ancak hemen sonra vazgeçtim. Ne yapacaktım ki, omzuna dokunup her şeyin yoluna gireceğini mi söyleyecektim? Hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini hissederken ona nasıl yalan söyleyebilirdim?

Bir kez daha gülmeye çalıştığında dudaklarından yine aynı hırıltılı ses döküldü. “Çünkü o artık tek parça, gücü benim tüm güçlerimi bastırabiliyor. Buna kendimi iyileştirmem de dahil.” Öksürdüğünde bu sefer omzuna dokunurken tereddüt etmedim. Ciğerleri parçalanıyor olmalıydı çünkü çıkardığı seslerin başka bir açıklaması olamazdı. “Tanrılar aşkına, Larisa nerede?”

Larisa.

Bu ismi bir yerden hatırlıyordum ama nereden? Zihnimdeki her şey o kadar karman çormandı ki geçmişteki anılarımı birleştirmekte güçlük çekiyordum. Lethe’nin suyundan içmemiştim fakat ölümden dönmek bende bir şeyleri kesinlikle değiştirmişti. Zihnim eskisi kadar net değil gibiydi. Anılar parçalar halinde oradan oraya savruluyor, ben her defasında ancak bir kısmını yakalayabiliyordum.

Sanki ondan bahsedildiğini anlamış gibi Larisa ismindeki kadın içeri girdiğinde rahatlayarak ayağa kalktım. Küçük şişelerle dolu bir sepet taşıyarak Apollon’un önünde dizlerinin önüne çöktüğünde geriye çekilip sırtımı duvara yasladım. “Tanrılar...” Dehşet içinde mırıldanırken bir yandan da

sepetin içindeki şişeleri karıştırıyordu. “Kanatlarını sarmamız gerekecek, en azından önümüzdeki birkaç gün onları zorlamaman lazım.”

Apollon onu onaylarcasına başını salladığında iki şişenin içindeki yarı katı sıvıyı avucuna dökerek karıştırdı, dikkatli bir şekilde her iki kanada da sürdü.

Larisa.

Aniden bir anı gözlerimin önünde belirdi. Laomedon’da, eğitim gördüğümüz küçük tapınaktaydık. Vasilis, Apollon heykelinin önünde bize şehrin nasıl kurulduğunu anlatıyordu. Fazla abartılmış bir kahramanlık hikâyesine dönüştürülmüş olsa da bahsettikleri ilgimi çekmişti. İşte tam o gün bu ismi ilk defa duymuştum.

Onun kim olduğunu biliyordum.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Sen Apollon’un ilk rahibesisin,” dediğimde bir an için duraksadı ancak bana bakmadı. “Tapınağı sen kurdun, her şeyi başlatan sensin.”

“Neyi başlattığımı hikâyeme nereden baktığına göre değişir,” derken görece daha iyi durumda olan kanadı sararak Apollon’un gövdesine bağladı. “Ve elbette kimden duyduğuna göre.”

Apollon’un başı öne düştüğünde acı dolu inlemesi dikkatimizi yeniden ona yönlendirdi. Larisa daha temkinli davranarak diğer kanadını okşadığında dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. Bu köküne kadar yanmış kanadıydı ve kadın onu her çekiştirdiğinde yanmış tüyler dökülmeye devam ediyordu.

Başımdaki ağrı artarken gözlerim odağını bulmakta güçlük çekiyordu. Gelinlerin döngüsü çok önce başlamıştı, Larisa’ysa benimle aynı yaşta görünüyordu. Tanrıların hepsiyle savaşa girmemiş olsam bunu kesinlikle mantık dışı bulurdum.

Şimdiye çoktan ölmüş olması gereken bir kadınla şu anda aynı odada olmak kesinlikle sorunlarımın en küçüğüydü.

Geriye doğru bir adım attığımda dengemi bulamadım. Dünya Atlas'ın sırtında değil, benim başımın etrafında dönüyordu. Karanlık bir perde gözlerimin önünü örttüğünde devrilme sesleri onu takip etti. Oda parçalara mı ayrılıyordu yoksa parçalara ayrılan ben miydim?

“Mara!” Apollon'un bana seslendiğini duysam da ona cevap vermedim, veremedim. Midem korkunç bir güçle bulanırken kulaklarım uğuldamaya başladı.

Zihnim içinde bulunduğum andan kopup giderken savrulmama engel olacak gücü dahi kendimde bulamadım.

Gözlerimin hemen gerisinde şimşekler yanıp söndü, bir hatıra ansızın beni bulup kavrayarak içine çekti.

Tapınakta heykelinin önünde dizlerimin önüne çökmüş bekliyordum. Gece çoktan çökmüş, aralık camdan içeri sızan serin hava mumları dalgalandırıyor. Beklenti tüm bedenimi sarmış, parmak uçlarıma kadar ulaşmıştı.

Onu hissedebiliyordum. Buradaydı. Yıllardır olduğu gibi karanlığın içinden beni gözlüyordu. Tam arkamda yoğunlaşan gücünü hissedebiliyordum. Daha fazla gölgelerin arasına gizlenmesine izin vermeye niyetim yoktu. Onu görmek, onun gerçek olduğuna inanmak istiyordum.

Delirmediğime inanmak istiyordum.

“Gördüğün şeyden memnun musun?” diye sorduğumda cesarettime şaşırdım. Belki de gerçekten delirmiştım. Kim karanlığın içinde orada olup olmadığına emin olmadığı birine seslenirdi. “Yıllardır rüyalarımnda seni görüyorum,” diye devam ettim. Gerçekten buradaysa onu cesaretlendirmek ve

varlığından emin olduğumu göstermek istiyordum. "Ama sadece bundan ibaret değil. Beni yıllardır izliyorsun ve sen bunu bilmesen de ben de seni izliyordum."

Omzumun üzerinden arkama baktım, gölgelerin kör dehlizlerinde onu aradım.

Karanlığın sessizliği oldukça gürültülüydü. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Ondan bir cevap almak için çaresizce çabalıyor, varlığından emin olmaya çalışıyordum.

Sonra bir şeyler değişti. Karanlığın içerisinde belli belirsiz parlamalar gördüm. Yanıp sönüyor, beni kendine çağırıyordu. Oradaydı, buna artık tamamen emindim. Bu yüzden tüm cesaretimi toparlayarak ayağa kalktım ve orada olduğunu düşündüğüm o noktaya ilerledim. "Söyle Tanrı Rae, bana delirmediğimi söyle."

İçim beklentiyle kasılırken nihayet karanlığın içinden beni cevapladı. "Sen benimsin," dediğinde gölgeler dağılıp onu gözler önüne serdi. "Ve delirmiyorsun, hayır."

Heykelleri ona haksızlık ediyordu. Hiçbir ölümlü onu olduğu gibi mermerde şekillendirmeyi başaramazdı. Koyu renk saçları alnına doğru dalgalanarak dökülüyor, sert yüz hatlarını damgalayan dolgun dudakları kendinden emin bir tavırla hafifçe gülümsüyordu.

Sözlerinin anlamını idrak ettiğimde şaşırdım. Benim ona ait olduğumu mu söylemişti? "Ben kimsenin değilim," diyerek onu incelemeye devam ettim. "Demek yıllarca beni izledin?" Sesim kendinden emin çıkıyordu. "Demek herkesin düşündüğünün aksine ben Tanrılar tarafından delilikle lanetlenmedim."

Karanlığı bileğime doğru uzandığında iç çektim. "Hayır, delirmedin," diye fısıldadığında sesi bana hem yakın hem de

uzaktı. “Bir Tanrı’nın seni lanetlemesine izin vereceğimi mi düşündün?”

“Tanrı Rae,” diye fısıldadığımda gözlerinde yıldızlar parlamaya başladı. “Ben sana aitsem, sen de bana mı aitsin?”

Hatıranın kısılcısından kurtulup gerçekliğe döndüğümde kendimi daha fazla tutamadım. Yan dönüp içimde ne varsa kusmaya başladığımda, sıcak bir el sırtımı tutarak bana destek oldu. Gözlerim yarı yarıya açılırken içimdeki her şeyin midemden dışarı taşıdığını biliyordum.

Sonunda bulantım dinip görüşüm düzeldiğinde yumuşak bir divanın üzerinde uzandığımı anladım. Güneş çoktan doğmuş, gecenin karanlığını dağıtmıştı.

Apollon’un kehribar rengi bakışlarıyla buluştum. “Ortalığı sanırım biraz batırdım,” diye mırıldanırken ağzımdaki acı tat bir kez daha midemi bulandırdı.

Apollon, “Görebiliyorum,” derken Larisa bana destek olarak doğrulmama yardım etti. Başım dönüyor, midem bulanmaya devam ediyordu. “Şanslısın ki ben iyi bir ev sahibiyim.”

Larisa dizlerinin üzerine çöküp küçük bir şişeyi dudaklarıma dayadığında ona karşı koymadım. Bana karşı Apollon’a olduğu gibi kibar davranmasa da kaba da sayılmazdı. Bir elini destekleyici bir şekilde sırtıma koyarken şişenin içindeki sıvıdan büyükçe bir yudum almam için yardım etti.

Tadı en az Apollon’un bana uyandığımda içirdiği kadar berbattı ancak ilk yudumda başımın ağrısının biraz olsun hafiflediğini hissedebiliyordum. “Daha iyi misin?” diye sordugunda başımı hafifçe sallayarak onu onayladım.

Dürüst olmak gerekirse kesinlikle iyi değildim. Sadece uyumak ve tüm bu yaşananları geride bırakmak istiyordum.

Belki de Ölüm'ün bana hediyesini kabul etmemeli, Hades'in diyarında kalmaya devam etmeliydim. Geri döndüğümünden beri hem kendime hem de Apollon'a felaket getirmekten başka hiçbir şey yapmamıştım. Üstelik bozulan yeminim yüzünden parmağımdaki leke hızla elimden yukarı yürüyordu ve bu konuda ne yapacağımı kesinlikle bilmiyordum.

Yolunda gitmeyen, bende farklı olan bir şeyler vardı. Adını tam olarak koyamıyordum ancak kendimi eskisi gibi hissetmiyordum. Kafam karışık. Kendimden geçtikten sonra gördüklerim rüya gibi hissettirmiyordu. Bir anı gibiydi ancak zihnime, o anının ne zaman yaşandığını yerleştiremiyordum.

Larisa geri çekilirken bakışlarında bariz bir endişe vardı. “Söylediğin kadar iyi olduğunu düşünmüyorum,” dedikten sonra parmaklarımı kaplayan siyahlığı işaret etti. “Bu bozulmuş bir yemin. Kendini böyle bir duruma düşürecek ne yaptın?”

“Sizi buldum.” Daha fazla açıklama yapmayarak yeniden arkama yaslandım.

Larisa, “Buna bir çözüm bulmanız lazım,” dediğinde artık benimle değil, Apollon'la konuşuyordu. “Bozulmuş bir yemin onu öldürür ve her şey boşa gider.”

Apollon, “Biliyorum,” dedikten sonra, “Ama önce onunla konuşmam lazım,” diye fısıldadı. Bunu söylerken bakışlarını özellikle benden uzakta tutması bunun pek de hoşuma gidecek bir konuşma olmayacağına dair bir ipucuydu. Gerçi ölümünden döndüğümünden beri içinde bulunduğum her konuşma can sıkıcıydı. Yaşamak ne güzeldi, değil mi?

Rahatsız edici bir sessizliğin ardından Apollon Larissa'ya, “Bizi yalnız bırakır mısın?” diye sorduğunda kadın anlayışla başını salladı.

Kapıdan çıkmadan hemen önce, “Lütfen ikiniz de hasta olduğunuzu unutmayın. Konuşma nereye giderse gitsin bir hançer yarasıyla uğraşamayacak kadar yorgunum,” dedi.

Kapı yumuşak bir şekilde arkasından kapandığında Apollon odanın içinde ilerledi. Küçük masanın üzerinde duran testiye uzanarak kendisi için bir kadeh şarap doldurmasını izledim. Sargıları onu zorluyor gibi görünse de yine de tek başına içkisini koymayı başardı. Sanırım benimle konuşacağı her neyse şarabın aldatıcı cesaretine ihtiyacı vardı.

Benden uzağa, camın önündeki *kline**ye oturmadan hemen önce kadehi tek seferde başına dikti. “Adımın karalanmasını ya da olduğumdan farklı biri gibi anlatılmayı hiç umursamadım çünkü hikâyelerin hepsinin haklı bir yanı var. Bu yüzden sana günahsız olduğumu ve yaptıklarımın pişmanlık duyduğumu söylemeyeceğim çünkü bazı şeylerden zerre pişmanlık duymuyordum.”

Apollon’un sözleri kulağa samimi gelse de ne demek istediğini tam olarak anlıyor sayılmazdım. Korkunç baş ağrım geri dönmüş, başımın gerisinden acıyla beni çekiştiriyordu. “Bana bunu neden anlatıyorsun?” diye sordum. “Benimle konuşmak istediğini düşünüyordum, günahlarını sıralamak değil.”

Dudakları acı dolu bir gülümsemeye bükülürken biraz sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini daha o anda anlamıştım. “Senin ne olduğunu biliyorum. Bunu uzun bir süredir biliyorum. Sen ne bir ölümlüsün ne de bir Tanrıça.” Sözleri karnımın endişeyle kasılmasına neden oldu. “Sesi tatlı bir ozansın, aslında olduğun kişinin kim olduğunu bilsen Troya’nın duvarlarını tek başına yıkarsın. Sen Tanrıların Ozanı’sın.”

* Ziyafetlerde ve günlük hayatta, yatma ve yemek yeme için kullanılan sedirlere verilen isim. (e.n.)

Apollon'un söyledikleriyle nefesim kesildi. Daha önce de bana böyle seslenmişti. Troya'ya ilk gittiğimde, Apollon Rac'nin Tapınağı'nda beni ziyaret ettiği zaman da bana geçmiş gösterirken aynı sözcükleri fısıldamıştı. "Bana daha önce de böyle seslendin," derken tereddütlü olsam da bakışlarındaki kabulleniş doğru hatırladığımı anlamamı sağladı. "Tanıştığımızda bana böyle seslendin."

Sakince, "Yeniden tanıştığımızda," diye fısıldadı. "Unutma ki biz zaten tanışmıştık."

Göz göze geldiğimizde beynimin arkasında Zeus'unakilere benzer şimşekler çaktı. Zihnimde tamamen yabancı olduğum bir an canlandı.

Apollon, "Zaten bildiğim, gerçekleşmesini beklediğim bir kehaneti bana vermeni istiyorum," derken dizlerinin üzerine çökerek yanağıma dokundu. "Benden almanı ve aldığını kendi içinde özümsemeni istiyorum." Hareketi beni ürpertirken başımı çevirdim. İşaretparmağını çeneme koyup kafamı ondan yana çevirdi. "Söyle," diye fısıldadı. "Şarkını söyle."

Ondan aldığım komutla dudaklarım kendiliğinden aralandı. Bu şaşırtıcıydı çünkü gerçekten de söyleyecek bir şeylerim vardı.

"Verilmesi gereken karar verildiğinde, şerrin gazabı geç kalmışların üzerine.

Kardeşlerin kanı döküldüğünde, ödenecek bedeller bunun üzerine."

Susmak istesem de sözler dudaklarımdan çağıldı.

"Fısıldadı gökteki kartal öbür kardeşe, sapla hançeri göğsüne diye.

Sapla ki öldüremesin seni, dökemesin kanını Titanların üzerine.

Yer yok aynı zamanda ikinize de,

Gün mutlaka boğulur gecede.

Ve öldürdü onu güneş bir kez daha düşünmeden, sapladı hançerini tam göğsüne.

Haykırdı Tanrı öfkeyle, neden diye.

Yükseldi Apollon'un öfkesi Rae'nin üzerinde, cevap verdi ona hep yaşa diye."

"Tanrıların Ozanı," derken keyifle gülümsedi. "Bana sen söyledin ne yapmam gerektiğini. Sen dillendirdin gerçeği."

Korkuyla ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Onu öldürecek misin?"

"Evet ama bunu onun yaşaması için yapacağım." Kanatları iki yanında açılırken nefesimi tuttum, dehşetim onu keyiflendirmiş olmalı ki gülümsedi. "Senin ne olduğunu ben biliyorum, kadın," diyerek beni gerçeğe biraz daha yaklaştırdı. "Kassandra'nın uğruna lanetlendiği gerçek. Uğruna bir şehrin düşeceği gerçek. Sen ne bir ölümlüsün ne de bir Tanrıça." Elinin tersiyle suratımı okşadığında ona sertçe vursam da halinden o kadar memnundu ki bu tavrım bile mutluluğunu bozamadı. "Sesi tatlı bir ozansın ama aslında olduğun kişinin kim olduğunu bilsen Troya'nın duvarlarını tek başına bile yıkarsın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Söyle," diye emrettim tereddüt etmeden ama o bana zaten çok güçlü olduğumu söylememiş miydi? "Bana her şeyi söyle. Bana kim olduğumu söyle."

Geri çekilse de benden uzaklaşmadı, tapınağın içini aydınlatan mumlar yüzüme vururken beni izledi. "Zaten söyledim," derken rahatlamış gibi gülümsedi. "Sen Tanrıların Ozanı'sın. Sen hem onları hem de güçlerini çağırırsın." Durdu, tepkimi ölçmek ister gibi bir süre bekledi. "Sen her ihtimaldeki ve zamandaki tanrılara seslenebilen, onların güçlerine fısıldayan bir kadınsın. Güçlerini yönetirsen onları da yönetirsin, bunu sakın unutma."

BÖLÜM III

APOLLON

Bir tanrı olarak doğduğunuzda ölümlülerin düşündüğünün aksine pek fazla seçim hakkınız olmaz. Sizden beklenen ne için yaratıldıysanız gerektiği gibi yaşamaya devam etmeniz, gerektiğinde susmanız ve sizin için sunulanları içtenlikle kabul etmenizdir. Gücünüzü korumak için insanların dualarına ve adaklarına ihtiyaç duyduğunuzdan bir bakıma asıl amacınız insanların dikkatini çekmektir. Bunu onları korkutarak da yapabilirsiniz, size saygı duymalarını sağlayarak da. Bu tamamen size bağlı bir dengedir ve bu dengeyi korumak da düşünüldüğü kadar kolay değildir.

Kısacası o kadar da özgür sayılmayız ve bu da bizi çoğu zaman hırçınlaştırır. Bazı Tanrılar buna karşılık olarak gaddar olmayı seçerken bazılarıysa insanları umursamamayı tercih eder. Asıl zeki onlardır, sorumluluktan kaçarlar ve hiçbir

zaman bir insanın hayatına dokunmaya çalışmazlar. Onların sunduğu duaları ve adakları alırlar ancak gerçekte onlar için hiçbir şey yapmazlar. İlginçtir ki insanlar da en çok onlara dua eder. Onları aslında umursamayan Tanrıların peşinde koşar, dudaklarında isimleriyle ölürken sonsuzluktaki bir kum tanesi kadar bile önemli olmadıklarını fark etmezler.

Benim gibi olan Tanrıların yanlışı anlaşılmayı, hatta nefret edilmeyi hak etmiş olanlardır. Çünkü benim gibiler sadece insanların duaları için değil, Tanrıların takdirini kazanmak için de çabalayanlardır. Değersiz ölümlüler nankördür, evet ama asıl nankör olan Tanrılardır. Onlar aslında sizi sevmez, sizden aldıklarını sever. Ve evet, daima almayı tercih ederler. Size verdiklerini düşündüğünüz anlarda bile aslında sizden almaya devam ederler.

İnsanların her ihtiyacına karşılık doğan ya da yaratılan bir Tanrı'nın olduğu bu düzende belki de en doğrusu onlardan uzakta yaşamakken onların içlerine sızanlar her zaman ölümlülerin günahlarından bir parça kaparlar. Olympos'ta buna Prometheus'un laneti deriz. Bir insana ne kadar bağlanırsan tanrısal varlığından o kadar uzaklaşır, kusursuz dengenı şaşırsın.

Bu yüzden Athena insanlar tarafından daima en çok sevilenimiz olmuştur. Onların arasına sadece savaş zamanlarında karıştı, bilgeliğini aslında kendi kaderini yönetmek için kullandı. İnsanlar savaş zamanı ortaya çıkan kahramanları unutmaz. İnsanlar dökülen kanların içinden yeşerecek bir yaşam çiçeğı ararken aslında savaşı körükleyenın akıtılacak daha fazla kanın peşinde koşan Tanrılar olduğunu anlamaz. İmandıkları uğruna savaşırken kendi bencil isteklerini Tanrıların arzularının ardına gizler ve Athena gibiler de bunu

kullanmayı çok iyi bilir. İnsanlar Athena gibidir: birbirlerini tanır, ikiyüzlülüklerini anlar ve bu yüzden birbirlerini çok sever. Athena'yı da tam olarak bu yüzden yüceltirler.

Bense onlar için başta keyifli bir eğlenceden daha fazlası değildim. Altın saçlı yakışıklı Apollon. İlk zamanlar sadece altın lirimin tellerini tıngırdatarak bulutların üzerine oturur, *ambrosia** içer, arada da güzel kadınlarla sevişirdim. Ben buydum, sanatın aydınlık yüzüne yakıştırılan ama kendisini bile doğru düzgün aydınlatamayan o Tanrı...

Yine de beni sevdiler çünkü beni ilgi çekici buldular. Benden etkilendiler, benim gibi olmak istediler. Sonrasında güneş de benim olduğunda sırtlarını bana dönemediler. Ben güneştim, onlar için bolluk ve bereket demektim. Demeter ekinleri kontrol ediyor olabilirdi ama o ekinler benim gücüm sayesinde büyüyor, onları doyuruyordu. Bu yüzden benden tam anlamıyla nefret etmeye cesaret edemediler. Savaşı bir hain olarak tamamladığım taraftaki insanlar bile bunu başaramadı. Çünkü karanlık peşinden gelecek bir aydınlık olmadan ölüm demekti.

Kimse güneşin karşısında durmaya cesaret edemezdi.

Benim, başka bir Tanrı'dan çaldığım gücümün.

Tarihin yalnızca kazananları hatırlamak gibi ikiyüzlü bir huyu olmasaydı eğer, geçmişte yaptıklarım yüzünden hiçbir insan tarafından sevilmezdim. Sanırım tarih de biraz Athena'ya benziyor, o da yalnızca kazanan tarafta olmaktan zevk alıyordu.

Eğer ısıltılı maskemin ardına gizlediğim gerçek ben bilinseydi adıma adaklar adayan, bana dua eden insanlar beni lanetler, Hades'ten değil benden çekinirdi. Bazen aslında bir

* Olympos Tanrılarının içeceği. (e.n.)

tapınağa sahip olması gerekenin Hades olduğuna emin olurdum. O en azından başından beri kim olduğunu gizlememişken bu dürüstlüğün kutsanması ve dualarla taçlandırılması gerekiyordu. Bense güneşin parlaklığının ardına gizlenmiş bir karaltıdan başka hiçbir şey değildim. Asıl karanlık bendim ama o kadar güçlü parlıyordum ki bunu kimse görmüyordu.

Helios, aslında güneşin kendisiydi. Daha genç bir tanrıyken, parmaklarım yalnızca lirimin tellerinde dolaşıp bir türlü anlam veremediğim görüler görüşümü bulanıklaştırırken o en tepedeydi. Titanlarla girdiği savaştan sonra babam onun hapsedilmesini değil, özgür olmasını istemişti çünkü bir aptal değildi. İşine yarayacak şeyleri her zaman çok sevmişti. Rae'yi de bu yüzden çok sevmiş, aynı zamanda nefret etmişti. Çünkü değer verdiği her kıymetli taşın bir gün onun için hançer olacak şekilde yontulabileceğini bilirdi. Rae'nin gelecekte onun için tehlike yaratacağını onu yarattığı günden beri biliyordu.

Belki de bu yüzden ki bana Helios konusunda engel olmamıştı. O da bir tehlikeydi ve babam iktidarına gölge düşürebilecek her şeyden kurtulmak isterdi.

Helios her sabah altından tacını başına yerleştirir, parlak tüyleri olan besili atlarının olduğu arabasına koşar ve göğe doğru yola çıkardı. Mağrur ve bilge, en tepede olduğunun bilincindeydi. Diğer Titanlar hapsedilmişken o hâlâ özgürdü çünkü o hayatta kalandı.

İlk günahımı daha çok gençken Helios'un olanı isteyerek işledim. Onun parlaklığını, onun gücünü kendime istedim. Eğer daima tepede olursam babamın gönlünde de en tepede olacağımı düşündüm, buna inandım. Bunu, ipliğini kendi işlediğim kaderim haline getirdim. Dediğim gibi, Tanrıların takdirini kazanmak için çabalayan bir aptaldan başka bir şey

değildim. Babamın gözdesi olmak, herkesin gözdesi olmak anlamına geliyordu ve benim de daha azıyla yetinmeye niyetim yoktu. Uzun süredir ikinci plana atılmak gururumu onarılmayacak kadar zedelemişti.

Babam, Rae'yi her zaman daha çok severdi ve bunu gizlemek için hiçbir zaman çabalamazdı. Belki de onu yaratanın bizzat kendisi olmasından kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Annemin bana ve Artemis'e hamile kaldığını öğrendiği gün anlatılanlara göre -Hera bu hikâyeyi gerçekten çok severdi çünkü bana daima yerimi hatırlatmak isterdi- babam bundan memnun kalmamıştı. O zamanlar sadakat yeminine bağlı bir koca rolü oynamayı tercih ettiği için bu ilişkiyi de annemi de reddetti ve kendine bir oğul yarattı.

Aslında bu olması gereken değildi, benim zaten bir ikizim vardı. Fakat Zeus'un planları daha farklıydı. O zamanlar bunu göremesem de aslında hepimizi, iddia ettiği gibi birbirimizi koruyalım diye var etmemişti. Zamanı geldiğinde bizi ayırmak, parçalara bölmek için yaratmıştı. Günü geldiğinde ona karşı savaşmak yerine birbirimize kıyabilelim diye hayatta bırakırken kulağımıza hep ne kadar şanslı olduğumuzu fısıldamıştı. Ne kadar da iyi bir babaydı. Belki de dünyanın gördüğü en iyisiydi.

Artemis'le doğduğumuz gün benim soluduğum havayı kendi soluduğu havayla birleştirip Rae'yi evrenin bizzat kendisinden almış ve kardeşimiz Tara'yı da onun bir saç telinden var etmişti. Dördümüzün kaderini birbirine bağlayıp örerken bizi her zaman kendi kurduğu ailesinin dışında tutmuştu. Bu eşi benzeri görülmemiş bir durumdu, herkes iki kişiyken biz dört kişiydik ve bu da bizi Zeus'tan sonra Olympos'ta var olan en güçlü Tanrılar haline getirmişti.

Ama babamın tüm umudu Rae'ydi. Ve de en büyük mağlubiyeti. Bir gün Kronos'un yerinde kendisinin olacağını, kendi öz evladının onu tepeden aşağı yuvarlayacağını bilmesine rağmen onu hepimizden ayrı tutmuştu. Belki de böyle yaparsa çoktan yıldızlara kazınmış geleceği değiştirebileceğini düşünmüştü. Sonuçta o babasına düşman olarak büyümüşken Rae, sadık bir neferdi.

Hera ise hepimizin annesi olma rolünü layıkıyla üstlenmişti. Bizlerin üzerine titrer, nefret etse de yine de bizi kendi öz evlatlarından ayırmazdı. Hepimiz elinde olsa bizi yok edeceğini, Zeus'u bile öfkesinde kavuracağını ve Olympos'un altın tahtına tek başına oturacağını bilirdik. Ona Zeus tarafından biçilen kaderi aslında hiçbir zaman kabul etmemişti. Aldatılan bir kadın olsa da süslü cümlelere aldanan bir kadın olmamıştı. Üstelik o aldatmayı en büyük ustasından öğrenmişti. Tatlı dilinden sızan zehri gördüğümdeyse artık her şey için çok geçti.

O zamanlarda tek derdim biri olmaktı; önemli, ismi yıldızlarına kazınacak ve dünya Atlas'ın sırtında durdukça bilinecek biri olmak. Bunun yolu da gökyüzünden geçiyordu çünkü diğer ilahi işaretlerin aksine gökyüzü her zaman oradaydı. Siz isteseniz de istemeseniz de başınızı kaldırdığınız her an oradaydı. Helios da oradaydı ve ben de orada olmak istiyordum. Tek başıma.

Hera'nın tatlı dili tarafından zehirlendiğim gün Persephone Çayırları'ndaydım. Bahar ayında olduğumuz için etrafta benim bile adını bilmediğim kadar çok çiçek açmıştı. Hades'in yas aylarının dünya için bahar anlamına gelmesini her zaman ironik bulmuştum. Olympos'taki mizah anlayışı beni her zaman dehşete düşürmüştü ama inanın bana, bir süre

sonra buna da alışıyordunuz. Üstelik o zamanlar çok toy olduğum için Hades'in gerçek kötü olduğuna ve yaşadığı her acıyı hak ettiğine inanıyordum.

İşte o gün güneşin sıcaklığıyla uzun kışın ardından yeni yeni ısınan çimenlerin üzerinde uzanırken Hera'nın bana yaklaştığının farkına bile varmamıştım. Her zamanki gibi kibar ve ölçülü hareketleriyle yanıma oturmuş, benimle göğe bakmıştı. "Bu haksızlık," dediğinde merakla ona dönmüştüm. Bana yavaşça gülümsemiş, "Damarlarında Olympos kanı akan birinin değil de bir Titan'ın göğü kontrol etmesi sence de haksızlık değil mi, Apollon?" diye sormuştu.

Sorusu doğrudandı, lafı dolaştırmamış ya da süslü cümlelerle aklımı çelmeye çalışmamıştı. Sadece suratıma bakmış ve ne istediğimi bildiği için bunu benim hiçbir zaman sahip olamayacağım bir cesaretle dillendirmişti. Beni zehirleyen de tam olarak buydu işte. Dürüstlüğü anında kanımda alevlenmeyi bekleyen ateşi tutuşturmuştu.

Ne tatlı dilli bir yalancıydı. Ne acımasız bir kadındı. Beni zehirlediğini daha o anda anlamış, güneşi işaret etmiş ve "Oraya sen yakışırırsın," demişti. "İstersen sana yardım edebilirim, onu oradan indirmenin, sonsuza kadar batmasını sağlamanın yolunu biliyorum."

Elbette biliyordu. Hera istediği her şeyi görür ve bilirdi. İstemediğindeyse başını çevirirdi. Ondan bir şeyleri gizleyebileceğini düşünenlerse yalnızca kendilerini kandırırdı. Zeus işte çoğu zaman bu yüzden yanılıyordu.

Bana yardım edecekti. Bunu kendi menfaati için yapacak olsa da ben henüz bunu anlamayacak kadar genç ve heyecanlı olduğum için yardımını seve seve kabul etmiştim. "Asıl keramet onda değil," derken tatlı tatlı gülümsemeye devam

ederek güneşi, Helios'u işaret etmişti. "Taç onun içinde var olan gücü kullanmasını sağlıyor, o tacı çalıp eritir ve içersen bir sonraki doğan güneş senin güneşin olur." Doğru yoldaydı, beni avucunun içine almıştı. "Ama ne yazık ki o tacı eritebilecek güçteki tek cadı Kirke ve o da ne kötü ki Helios'un kızı."

Bana bir yandan umut vermiş bir yandan da o umudu benden söküp almıştı. Tacı çalabilirdim, bunun için Tara bana yardım etmese de Artemis ederdi. Gece çöktüğünde, Helios dinlemeye çekildiğinde kız kardeşlerimin avlanma vakti başlıyordu. Kolaylıkla Helios'un sarayına girebileceğini biliyordum çünkü o bir Titan'dı. Kibirliydi, artık eskisi kadar güçlü olmadığının farkında değildi. Olympos gökteki bulutların üzerinde korunurken Helios güneşin battığı noktadaki sarayında güvende olduğuna inanırdı. Oysa biz bile Olympos'ta güvende olmadığımızı bilirdik ki orada ölümlülerin dualarıyla korunurduk.

Asıl zor olan Kirke'yi ikna etmektir. O cadı hepimizden iliklerine kadar nefret ederdi. Bir adaya hapsedilmesinin sebeplerinden birinin de benim babam olduğunu, güçlerini fazlasıyla tehlikeli bulduğundan hapsedilmesi konusunda Helios'u desteklediğini düşünecek olursak fazlasıyla haklıydı. Üstelik adasındaki en ufak hareketten bile haberdar olduğundan onu gafil avlayamazdım. Ada onun ruhuydu, bu yüzden babasının tacını çalıp da göğü karanlığa boğduğumda Kirke beni adasının girişinde karşıladı. *Heredot**'un çok daha sonra iddia edeceği güneş tutulması değil, benim yarattığım tutulma bu dünyanın gördüğü ilk tutulmaydı. Gök kızıl bir karanlığa gömülmüş, insanlar onları hiçbir tanrısal güçten koruyamayacak evlerine çekilmişken ben yaşayan en tehlikeli cadının karşısında belirmiştım.

* Yunan tarihçi ve coğrafyacısıdır. (e.n.)

Kirke sanki beni bekliyormuş gibi bakışlarını hiç acele etmeden üzerimde gezdirirken aslanlarından biri bacağına sür-tüncrek sahibesine güven verdi. “Apollon,” derken kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Zeus’un şımarık oğlu, seni benim adama getiren nedir?”

Evet, söylemeyi unuttuğum bir şey vardı. Kirke beni hiçbir zaman sevmemişti. Hiçbirimizi zaten sevmiyordu ancak bana karşı beslediği nefret herkesinkinden daha güçlü gibiydi. Daha önce de adasına gelip görülerimi etkili kılacak bir karışım hazırlamasını istediğimde beni adasından kovmuştu. Üstelik o gün her ihtimale karşı yanımda getirdiğim yarı Tanrı yaverimi bir domuza çevirmişti.

Bu sefer işler farklıydı. Elimde Helios’un tacını tutuyordum, istediğim her şeye sahip olmaya nihayet hazırdım. Rae geceye hükmederken benim aptal bir lir ve başa çıkamadığım görülerle yetinmem saçmalıktı. O geceyse ben de gündüzdüm, bu bizim kaderimizde vardı. “Adana geldim çünkü sana bir teklifim var,” derken tacı ona uzattım. “Bana istediğimi verirsen ben de sana istediğini vereceğim.” Gözleri kısıılırken taca baktı. “Bir pazarlık, üstelik sadece beni değil ikimizi de kazanan yapacak iyi bir pazarlık.”

Kirke’nın aslanı ayaklarının dibine uzansa da aynı sahibi gibi beni dikkatle izliyordu. “Olympos’un sana yetmediğini görüyorum. Babamın tacını çaldığına göre gözlerini onun yerine dikmiş olmalısın.”

“Yalan söylemeyeceğim, gözümü o yere ve daha fazlasına diktim.” Ona doğru bir adım atarken bile bakışlarımı aslandan ayıramıyordum. Şu an halinden memnun gibi görünse de sivri dişlerinin Tanrılara bile zarar verecek şekilde büyülendiğini biliyordum. “Bana yardım edersen ben de sana bu hayatta en çok istediğin şeyi vereceğim.”

Kirke'nin aslanının kulakları oynarken titan cadının bakışları ciddileşti. “Bana özgürlüğümü mü vaat ediyorsun, Olympos’un şımarık çocuğu?”

Kibrim bedenimde yükseldi, onu ağıma çekmiştim, geriye onu yakalamak kalmıştı. “Baban seni bu adaya hapsedmişken onun da nihayet hissettiklerini anlamasını istemez misin?” Tehlikeli sulara yüzüyordum, bunun farkındaydım fakat durmaya niyetim yoktu. Şimdi durursam bir daha hiçbir zaman cesaretimi toplayamazdım. “Sen sadece âşık oldun ve bedelini buraya sürülerek ödedin. Baban gökte olduğu sürece bu adadan kaçamayacağını biliyorsun çünkü seni daima izliyor.”

Kirke bana doğru bir adım atarken kıvrak bedeni tehlikeli bir şekilde dikleştirdi. “Şu anda gökte olmadığına göre,” derken dudakları öfkeli bir gülümsemeyle büküldü. “Beni, seni burada bırakıp kaçmamam için durduran ne?”

“Babanın tekrar seni görecektir olması. Bu tacı bir anda eritemezsek tatlı uykusundan uyandığında beni bulacak ve onun olanı geri alacak. Eğer güneş olma görevini babandan devralmazsam sonsuza kadar bu adada kalmaya mahkûm olacaksın.” Güneşten kavrulmuş tenine bakarken ne kadar da zıt olduğumuzu gördüm. O bir Titan’dı, evcilleştirmesi imkânsız tehlikeli bir varlıktı. Bense Olympos’un altın çocuğuydum ve onunla kumar oynamaya cesaret ediyordum. “Gözümü kaparım, nereye gitmek istersen oraya gitmekte özgür olursun.”

Dizlerimin üzerine çöküp altın tacı ona uzattım. Başım önümde, kendimi onun insafına teslim ettim.

Sıcak eller ellerimin üzerinden taca kapandığında gülümseyerek başımı kaldırdım. Kirke’nin suratı ifadesiz olsa da gözlerinde yanan ateşi görebiliyordum. O ateşi ben yakmıştım, risk almıştım ve kazanan olmuşum. Sanırım Hera’dan bir şeyler kapmayı başarmıştım.

O gün Kirke benim için babasının tacını eritti, baharatlı şarabına katıp bana içirdi. Güneşin tüm gücü bir anda damarlarım dolup beni sonsuz bir güçle kuşatırken ilk gerçek görüme de o anda kavuştum. O zamana kadar gördüğüm her şey anlamsız görülerden ibaretken artık nihayet görüyordum ve görmeye de devam edecektim.

Onu gördüm. İlk görünümde gördüğüm oydu. Olympos'un buluttan merdivenlerinden akan Tanrılarının kanı beni görünümü takip etmeye zorluyordu. Babamın daima kapalı tuttuğu taht odasının kapıları sonuna kadar açıldı. İçeride hoş ama doğal olmayan bir koku vardı. Akan bunca kana rağmen etrafın huzursuz edici bir kokuyla lanetleneneceğini düşünsem de odaya sinen tatlı koku tam aksiydi.

İçerisi kalabalıktı, demek ki herkes ölmemişti. Nestor beni gördüğünde elindeki kadehi havaya kaldırdı, Hermes bilmiş bir şekilde güldü. Karr'ın kahkahası herkesin sesini bastırırken hiçbirinin birkaç adım ötelerinde akan Tanrılarının kanından haberi yok gibiydi. Belki de vardı, belki de katil onlardı.

Babamın tahtının durduğu yeri biliyordum, bu yüzden tam da Tanrılarının bedeniyle kapatılan o noktada, merkezde durduğunu biliyordum. Beni gördüklerinde hayatta kalanlar önümünden çekildi ve tahta oturan kişiyi görmeme izin verdi.

Bu bir kadındı; koyu renk elbisesinin etekleri kanla ıslanmış, yüzü siyah bir duvakla örtülmüş bir kadın. Duvağın tepesinde parlayan altından defne tacı bu zamana kadar gördüklerimin en ihtişamlısıydı. Elinde hâlâ Tanrılarının kanını taşıyan bir hançer tutuyordu.

Kadın geldiğimi hissetmiş gibi duruşunu dikleştirdi, boştaki eliyle duvağını kaldırıp bana baktı. O gözleri ilk defa o gün gördüm. Defne yaprakları gibi yeşil gözleri galibiyetin

verdiği alevle içten içe yanarken başını hafifçe eğerek bana baktı. “Apollon,” dediğinde sesindeki aksan kaşlarımı çatma-
ma sebep oldu. Bizden biri değildi, bizim gibi konuşmuyordu.
O bir ölümlüydü, en azından bir ölümlü olması gerekiyordu.
“Kutlamalara yetişebildin.”

Görüdeki ben gülümsedi, hem de ne gülümseme... Sanki asırlardır bu anı beklermiş gibi kanatlarımı iki yana açtım.
“Birilerinin kirlenmesi gerekiyordu,” dediğimde kanatlarım-
dan akan kanları fark ettim. Bendim, tüm bu katliamın sorum-
lusu bendim.

Kadın gülümsedi. “Ve bu biri daima sen oldun,” dedi.

Etrafında karanlık bir gölge titreşti, erkek kardeşim tahtın
hemen arkasında belirdi. Bir elini kadının boynuna doladı-
ktan sonra diğer eli hançere uzandı. “Kirlenen tek kişi Apollon
değil anlaşılan,” dedikten sonra Rae hançeri kadının elinden
aldı ve Karr’a uzattı. Şimdi kadının arkasında, iki eli omzun-
da duruyordu. Bana bakarken ikisinin güçlerinin bir arada na-
sıl aktığını, Olympos’u nasıl doldurduğunu görebiliyordum.
İkisi birlikte yönetiyor, birlikte güçleniyordu. Ortada tek bir
taht olsa da iki hükümdarın olduğunu görebiliyordum.

Bu benim ilk görüşümdü ve daha o anda o tahtta oturan ben
olmak istedim.

Kirke bana istediğimi verdiği için pazarlığın kendi payı-
ma düşenini yerine getirmek üzere adasına gittiğimde beni
dokuma tezgâhının başında karşıladı. Bu onu son göreceğim
andı, artık gitmekte özgürdü. “Bir ölümlüye âşık oldum,” der-
ken açık renkli bir yumağı tezgâhının hemen yanına bıraktı.
“Onu elde etmek için, beni sevmesi için her şeyi yaptım. Beni
sevmediği gibi bir de onun yüzünden cezalandırıldım.” Eline
bu sefer kırmızı renkli bir ip yumağı aldı ve sakince açmaya

başladı. “Bu yüzden kendime yemin verdim, adama gelen her açgözlü erkeğe bir bedel ödetmek için yeterli sebebim olduğunu düşünüyorum.”

Açtığı düğümlerin yerine üç sıkı düğüm atmasını izledim. “Artık bitti, buradan gidebilirsin. Baban yok ve sen özgürsün.”

Gülmeye başladığında sesindeki uğursuzluk tüylerimi diken diken etti, sağ bacağını hafifçe öne attı. İşte o zaman daha önce hiç görmediğim altın prangalar görünür oldu. “Benim kalbim bu adanın kalbiyle bağlı,” dedikten sonra ayağını salladı. “Adamdan çıkabilirim ama kaçmaya yetecek kadar uzaklaşmam çünkü beni buraya kendi büyümle bağladılar. Yaptığım ilk büyü kendimi buraya hapsetmekti. Ne hoş değil mi?”

Şaşkınlık içinde ona bakarken çok büyük bir yanlışa düştüğümü fark ettim. Onu buradan hiçbir zaman kurtaramazdım ve o da bunu yapamayacağını biliyordu. “Neden benimle pazarlık yaptın?”

Bana döndüğünde gözleri bir şahinin gözleri gibiydi. “Benim söylediklerimi dinlemiyor musun? Adama gelen açgözlü erkekleri cezalandırmayı severim ve seni de cezalandıracağım.”

Siktir. Bana büyük bir bedel ödeteceğini anlamıştım. “Bana ne yapacaksın?” diye sorarken Kirke’nin daha önce cezalandırdığı erkekler aklıma geldi. Onları hayvana dönüştürmesiyle ünlüydü, kesinlikle beni de hayvana dönüştürmek isteyeceğine emindim. Yaverimin hiçbir suçu olmamasına rağmen onu bir domuza çevirmişti. “Beni bir hayvana dönüştürürsen güneş sonsuza kadar batar.”

Uzun parmaklarından birini çenesine koyarak düşünür gibi yaptı. “Seni bir hayvana dönüştürmem senin için fazla basit kaçır.” Ayağa kalkarak bana yaklaştı, tezgâhtaki iplikler yere

düşerek açıldı. “Hem sana çoktan bir şey yapmadığımı nereden biliyorsun?” Tek eliyle çenemi kavrayarak ondan başka bir şey görmeme engel oldu. “Sana kimse bir cadının elinden şarap içme demedi mi?”

Bana dokunduğu anda tüm gücüm ona karşı koymak için başkaldırısa da hiçbir şey yapamadım. Onun adasındaydım, onun gücü tarafından kuşatılmıştım. Bana her şeyi yapabilirdi ve ona karşı koyamazdım. “Ne yaptın?”

“Sana doğru olanı yapabilmen adına bir şans verdim, çocuğum. Sonunda sadece kendin için değil, herkes için doğru olanı yapabilirsin.” Uzun tırnakları çeneme battı, şahin gözleri her yeri kapladı. “Bozduğun dengeyi yerine getirdiğin güne kadar kimse tarafından gerçekten sevilmeyeceksin. Her zaman sevginin peşinde koşan, daha fazlası için çabalayan olacaksın. Ancak kendi menfaatlerini bir kenara bırakıp mülkün gerçek sahibine hakkını teslim ettiğin gün lanetim senin peşini bırakacak.”

Yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildiğinde gözleri artık eski haline dönmüştü. “Bunu bana neden yaptın?”

Çenemi sıkıp beni kendinden uzaklaştırdı. “Çünkü büyümek ve öğrenmek lazım, çocuğum. İsteklerini sökülüp alman değil, çabalaman gerek. Uğruna savaşman ve kanını ortaya koymak gerekecek. Bazen de en güçlü yeminleri.” Tekrar dokuma tezgâhının önüne döndüğünde hiçbir gücün beni bu lanetten kurtaramayacağını anlamıştım. “Güneş olmanın tadını çıkar, eğer buna yüzün varsa.”



Bir Tanrı olmam hata yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Aksine, o kadar çok hata yapmışım ki bir süre sonra hepsi Kirke'nin altın prangaları gibi ayağıma dolanmaya başladı. Zeus onu Rae için yarattığında onun kim olduğunu biliyordum. Bir gün o tahtta erkek kardeşimle birlikte oturacak, hepimize hükmedecek kadın doğmuştu.

Başta onu benden gizlediler. Haklılardı, Helios'tan güneşi çalmamın ardından Rae ile aramızda aşılması güç bir uçurum oluşmuştu. Hakkım olmayan bir şeyi zorla sahiplenmem onun gibi bir erdem timsali için kabul edilemez bir hataydı. Aramızdaki her şeyi geri dönülmez hale getiren son damlaysa Daphne olmuştu. Onun öldüğü gün Kirke'nin adasına bir kez daha gitmişim. "Sen haklıydın," dediğimde başını sallayarak beni onaylamıştı. "Beni sevmeyi, lanetin kalktığını düşündüm ama o benimle olmaktansa ağaca dönüşmeyi tercih etti."

"Sana söylemişim," dedi Kirke acımasızca. "Yapman gerekeni yapana kadar bu çark bu şekilde dönecek."

Yapmam gerekenin ne olduğunu biliyordum. Benim yapmam gereken babamı o tahttan indirmek, mülkü kardeşime teslim etmektir. Peki ya onu bu kadar kıskanırken, onun olan her şeyi bu kadar isterken bunu nasıl yapacaktım?

Rae, Mara'yı izlediği tüm süre boyunca ben de onları izledim. Nasıl olup da o her şeye çaba harcamadan ulaşırken ben tüm bu karmaşaya katlanmak zorundaydım? Hakkım olanı aldığım için lanetlenmiş, kardeşimin yükselişini sağlamaya mecbur bırakılmışım.

Peki ya Apollon'a ne olacaktı? Tarih beni sadece lir çalan hoş yüzlü Tanrı olarak mı anacaktı? Anmayı bıraktıklarında ne olacaktı? Bize inanmayı bıraktıklarında bana ne olacaktı? Kardeşim gibi ismimi ölümsüz kılabilen miydim yoksa sadece onun ikizi olarak anılmaya mahkûm mu edilecektim?

Kıskançlığın kışkacında onları izlemeye devam ederken aslında Mara'nın Rae için değil, Rae'nin onun için yaratıldığına emin oldum. Dünyanın en güçlü kadını önümde duruyordu ve bunu itiraf etmek canımı yaksa da onların kaderinde birlikte hükmetmek vardı.

Mara'yla ilgili farklılığı hissettiğim gece kardeşim ve Karr ile geneleve gittiğimiz geceydi. Onu ne kadar kıskansam da arka planda Rae'nin bir gün o tahta oturması için planlar yapıyordum. Eğer onun yanında dursaydım benim bir şeyler çevirdiğimi anlardı, bu yüzden ben de bana biçilen görevi yerine getirdim. Görünürde onu baltaladım, ona zorluk çıkaran erkek kardeşi oynadım. Daphe'den sonra bu çok da zor olmamıştı. Bana artık güvenmiyordu. Güzel, demek ki doğru yoldaydım.

Kardeşim genelevden çıkıp kadını gördüğünde niyetim onları gözlemektir ve bunu yaptım. Bir ara sokağa girdiklerindeyse geri çekildim, bu anı onlara hediye ettim. Tam da o an başka bir şey fark ettim. Mara'nın bana seslendiğini. Bunu kasıtlı yapmıyordu ama içinde bir yerde bana ve diğer Tanrılara seslendiğini duyabiliyordum. Zeus için özeldi, o onun yeni projesiydi ve içindeki güç o farkında olmasa bile beni ona çekiyordu.

Ben ona çekiliyorsam, ona herkes çekilebilirdi.

Bu farklı bir şeydi. Rae'nin gücünün kırıntılarıyla ileri sürdüğü ortalama kehanetlerden farklıydı. Babam bir yerde hata yapmıştı. Bir yerde bu kadına kendi arzuladığından daha çok, daha fazla güç bahşetmiş olmalıydı.

Kadını Rae'den yaratmıştı ama ortaya çıkan sonuçla amacından saptığını görüyordum. Hayır, kadın hiçbir zaman Rae'nin kehanetlerine sahip olmamıştı, yani en azından o zamanlar buna doğrudan sahip değildi.

Babam bir keresinde bana planından bahsetmişti. Keyifli bir anında, bir hayal olarak anlatmıştı. Anlaşılan bu hayali gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Kadının içindeki güç bana seslendiği anda bunu anlamıştım. Amacına ulaşmış, istediğini elde etmişti ancak elde ettiği sonuç gerçekten de istediği gibi miydi?

Yaptığı hatanın ne olduğunu anladığımda gülümsedim. Nihayet ihtiyacım olan bilgiye ulaşmıştım. Rae kadından ayrılıp sokağa çıktı ve beni görünce afalladı, ben kendimi ondan önce toparlayarak, “Kardeşim,” dedim ve sahte bir merakla ona baktım. “Burada ne yapıyorsun?” Bazen benim zihnimi okumuyor olması gerçekten de işime geliyordu.

Karr da arkamda belirdiğinde zihninin içinden Rae’ye seslendiğine emindim. Sanırım dışarıdan aptal gibi görünüyordum. Peki, bunu yeni rolüm olarak üstlenebilirdim.

Rae’nin rahatladığını görünce gerçekten de hiçbir şeyden şüphelenmediğime emin olduğunu anladım. “Sıkıldım,” dedi rahat bir tavırla. “Ölümlü kadınlar ilgimi çekmiyor.”

Ona gülümsedim, kolunu omzuma doladım. Onu da benimle birlikte yürüterek, “Doğrusunu söylemek gerekirse benim de,” dedim, yalanımı dallandırıp budaklandırarak. “Şu sıralar gözüme başka bir kadını kestirdim,” diye ekledim.

Bir anda gerildi. “Kimi?”

Senin kadını ama düşündüğün şekilde değil, kardeşim. O, Zeus’un en büyük eseri ve en büyük hatasıydı. “Kassandra.” Bu da yalan değildi aslında. Ona ihtiyacım olduğuna biraz önce karar vermiştim.

Karr şaşkınlıkla, “Siktir, Priamos’un kızı Kassandra mı?” diye sordu “Bizimle dalga geçiyorsun, değil mi? Troya Kralı’nın kızına mı göz koydun?”

“Tam olarak öyle denemez,” derken dikkatlerini çekmeyecek bir açıklama yapmaya çalışıyordum. “Daha çok kardeşimin hükmü başladığında odasına, oradan da yatağına girmek istiyorum, diyelim.”

Karr şaşkınlığını gizlemeden söylenmeye devam ettiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Heykellerimizi kırıp ölümsüz kışımıza mı soksunlar istiyorsun?”

Karr’ın en çok bu özelliğini takdir ediyordum. Rae’ye sadıktı. Günü geldiğinde kardeşimin onun gibi sadık bir askere ihtiyacı olacaktı. “Bildiğim kadarıyla şehrimizde sana tapan birileri yok.” İkisini dikkatle süzdüm, benden şüphelenip şüphelenmediklerini anlamaya çalıştım. “Merak ediyorum da neden Sparta’da değil de burada kalıyorsun? Adan sana sıkıcı mı gelmeye başladı yoksa başka bir sebebi mi var?” Tamam, biraz oyun oynamanın kimseye bir zararı olmazdı.

Rae konuyu değiştirmeye çalışarak, “Kızın senden haberi var mı?” diye sordu. “Bir Tanrı olarak değil de bir insan olarak bir kadınla sevişmek istediğini sanıyordum.”

Ona gülümsedim. “Elbette, ona benimle sevişirse onu bir kâhin yapacağımı söyledim.” Sokaktaki insanların duymaması için sesini alçalttım çünkü bu ölümlüler gerçekten çok meraklı olabiliyordu. “Yarın gece bana cevabını verecek.”

Karr’ın kızıl gözlerinde hoşnutsuz bir ifade belirdi. “Kabul edeceğini düşünüyor musun?”

“Edecek,” dedim beklemeye bile gerek duymadan. “Kadınlar bir kraliçe olabilecekken kral kızı veya kardeşi olmak zorunda bırakıldıklarından beri daima *biri* olmak ister. O da biri olmak istiyor, bu yüzden de teklifimi kabul edecek.”

Bunu en iyi ben biliyordum çünkü ben de biri olmak istemiştim. Ama bunun bedelini de ödemiştim, hâlâ da ödüyordum.

Kassandra'ya teklifim başkaydı, herkes onunla sevişmek istediğimi düşünse de ben ondan gerçeği istemiştim. Bana gerçeği söylediğindeyse onu lanetlemek zorunda kalmıştım. Artık hiç kimse onun kehanetlerine inanmayacaktı. Troya bu yüzden düştü; zavallı kâhin savaşı gördü ve bildi, insanlara söyledi. Fakat ona kimse inanmadı çünkü ona inansalardı bu savaşı kazanırdık ama asıl savaşı kaybederdik. Kimse bunu bilmemeliydi çünkü bazı kehanetlerin hiç gelmeyecek geleceğe gömülmesi gerekirdi. Bu da onlardan biriydi.



Tamam, kabul ediyordum ki Mara'yı kaçırmam biraz aşırıya kaçmıştı. Aslında tam olarak amaçladığımı bu değildi. Kadının karşısına çıkıp ondan benimle gelmesini isteyecektim. Niyetim kötü değildi, ona gerçekte kim olduğunu söyleyecek, benimle hareket edip sevdiği adam için savaşmasını isteyecektim.

Sanırım gerçekten de planlar sadece zihnin içinde kusursuzlarmış çünkü evinde belirlediğim anda benden kaçmaya çalıştı. Ne kadarını biliyordu, emin olamasam da üzerimde hiçbir işe yaramayacak hançeriyle kendini savunurken benden uzaklaşmaya çalıştı. "Sakın," derken bir ölümlü için fazla cesurdu. "Sakın bana yaklaşma."

Gözlerimi devirdim, kanatlarımı açarak gerdim. "Gerçekten bu kadar patırtıya gerek yok," derken yanan ocaktan alıp savurduğu bir odun parçası tam yanımdan geçti. "Buraya bir teklifte bulunmak için geldim."

Mara öfkeli gözlerini üzerime yöneltti ve ondan beklemediğim bir şey yaparak gülümsedi. "Siktir git."

Tamam, Kirke en azından teklifimi dinlemişti fakat işe bakın ki o teklif beni tam da bu noktaya sürüklemişti. Bu yüzden başka bir çarem olmadığı için onu gücümle etkisiz hale getirdim ve kaçırdım.

İşlerin tam olarak bu noktada biraz karıştığını söylemem lazım çünkü bu şekilde kadının bana güvenmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Onu tapınağıma götürdüğümde ne yapacağımı bilemeyerek bir süre uyanmasını bekledim. İleride onun ne olduğu büyük bir karmaşaya sebep olacaktı. Güzel. Herkesi olmadığı biri olduğuna inandıracaktım, bu daha da iyiydi. Kimileri onun bir Tanrıça olduğunu, kimileriye bir kopyacı olduğunu söyleyecekti.

Bir sonraki yaşamını ve ondan sonrakini, asıl savaşını vereceği yaşamının görüşü ellerimdeydi. Rae bunu göremezdi çünkü onun varlığıyla o kadar boğulmuşken onun hakkında doğru düzgün kehanetler görmesi artık mümkün değildi. Mara bile gerçeği bilemezdi, bu yüzden ona gelecekte geçmişi gösterirken benim onun için itinayla oluşturduğum versiyonuyla yetinmek zorundaydı.

Evet, o ne bir ilahtı ne de bir insandı. O, aslında Zeus'un en büyük umuduydu. Kendini yaratan adama başkaldıracak, ben onun ruhunu koruyacağım için hayatta kalacaktı. Ama kimse onun gerçekten ne olduğunu bilemeyecekti. Hades bile benim ona verdiğim kırıntılarla yetinecek, ileride Mara'ya benim ona söylediğim gerçekleri anlatacak ve Mara'nın sadece Tanrıların gücüyle donatılmış sıradan bir insan olduğuna inanmasına izin verecekti. Herkesin gücünden bir parça taşıyan, bu yüzden onların gücünü kullanabilen doğaüstü insan.

Saçmalık.

Aslında gerçek çok basitti ve her zaman gözünün önündeydi. Ona bunu daha ilk başta söylemiştim fakat o bunun farkına varamamıştı. O zaten çoktan bir Titan'ın kanını taşıyordu, Zeus ve diğerlerinin unuttuğu bir şey vardı ki o da en başında Zeus'un da bir Titan olduğu gerçeğiydi. Yeni hayatında Kirke'yle kan bağının olması onu güçlü kılacaktı, evet ama olduğu şey çok daha büyüktü.

O, tatlı dilli bir ozandı.



BÖLÜM IV

MARA

Herkesin aslında kim olduğunu, bir insan olduğunu ve yaşadığını fark ettiği bir an elbette olmuştur. Benim de vardı.

Çocukluğumla ilgili hatırladığım ilk şeylerden biri kordordaki aynanın karşısına geçip kendimi izlediğimdi. Bir yerlerden konuşan insanların sesi geliyordu ancak ben aynadaki aksime o kadar odaklanmışım ki ne dedikleri o kadar önemli değildi. Sanırım dört ya da beş yaşındaydım ve aynada kendime bakarken yabancılik çekiyordum. Hayır, bu fiziksel bir yabancılik değildi. Tamamen ruhumun kendisiyle ilgiliydi ve nasıl olup da böyle hissettiğime anlam verememiştim.

“Bu ben değilim,” diye fısıldarken uzanıp aynadaki kendime, yanağıma dokundum. “Bu ben miyim?”

İçimde bir yerlerde bir şeylerin doğru gitmediğini hissediyordum. Küçük bir çocukken bile baskılanmış hissediyor, ait olduğum yerin burası olmadığını tüm benliğimle biliyordum.

Penelop, “Mara,” diye bağırarak kolumu çektiğinde bile kendime bakmaya devam ettim. Kimdim ben? Neden buradaydım? “Neden buradasın? Diğerleriyle birlikte olman lazımdı.”

Penelop’un sözleri beni gerçekliğe döndürse de o an zihnimde yaşamaya her zaman devam etti. Büyüdüğümde, ergenliğe girdiğimde ve nihayet yetişkin bir kadın olduğumda da benimle kaldı.

Şimdi, Apollon bana kim olduğumu anlattığındaysa taşlar nihayet yerine oturmuştu. “Ben bir hırsız değilim,” diye fısıldadım beni güçlerini kopyaladığım için aşağılayan Tanrıları hatırlayarak. “Ben o güçleri ve Tanrılarını çağırıyorum.”

Bir anda gülmeye başladım çünkü komikti. Aslında Apollon daha ilk andan bana benim kim olduğumu söylemişti ama ben onun sözlerinin üzerinde durmamıştım. Gerçek aslında her zaman gözümün önündeydi. Ben sadece gerçekleri görmek için fazla kindardım. Geçmişte benimle konuştuğu her an ona olan öfkeme o kadar sıkı tutunmuştum ki aslında gerçekleri söyleyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Apollon üçüncü kadeh şarabını da içtikten sonra nihayet oturduğu yerden kalkıp bana yaklaştı. “Gerçeklerin seni korkutmasını istemiyorum, Mara.” Aramızda özellikle biraz mesafe bırakıp dizlerinin üzerine çöktü. “Olduğun, hatta olacağın kişiden korkmanı istemiyorum. Sen çok özel bir yaratılışsın, bunu diğerlerinin baskılamasına izin vermemen lazım.”

İnanmadığım Tanrılar, benim de kesinlikle şaraba ihtiyacım vardı. “Zeus beni neden yarattı, Apollon?”

Kehribar rengi gözleri şüpheyle kısıldı. “Bunu şu an sana söylemeyeceğim,” derken yeniden ayağa kalkarak benden uzaklaştı. “Ölümden döndün ve zihninin neredeyse korunmasız.

Kendini yeniden fiziksel ve zihinsel olarak koruyabileceğin zamana kadar sana her şeyi anlatamam.”

Az önce bana aslında Tanrıların Ozanı olduğumu, onları ve güçlerini çağırabildiğimi söylemişti ancak bunu mu söyleyemiyordu? “Bana aslında kim olduğumu söyleyebiliyorsun ama Zeus’un beni neden yarattığını söyleyemiyorsun, öyle mi?”

“Çünkü kim olduğun seninle ilgili, Zeus’un seni neden yarattığıysa planının bir parçası.” Benim için de bir kadeh şarap doldurup uzattı. Kadehe uzandığımda bozulan yeminimin daha da ilerlediğini, tüm alt kolumu kaplamak üzere olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. “Senin, onun planlarını bildiğini öğrenirse saldırmak için hiç vakit kaybetmez. Üstelik ölüm emin ol sana yapacaklarının yanında senin için bir kurtuluş olur. Seni tek başıma koruyamam, bunu yapabileceğimi söylemek istesem de yapamam. Bu yüzden Troya’ya dönmemiz lazım.”

Troya... Şu anda geri dönmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Rae’ye dönmek, eve dönmek istiyordum. Fakat içten içe korkuyordum. Onun benden vazgeçtiğini bilerek oraya dönmek en kötü kâbuslarımdan bile beterdi.

Beni sakinleştirmesini umarak şarabımdan bir yudum aldım. Dürüst olsaydım onun sevgisini yitirmeyeceğimin farkındaydım. Dürüst olsaydım ikimizi de hayatta tutamayacağımın farkındaydım.

“Dönelim,” dedim orada beni bekleyen şeylerden korksam da.

Başını sallayarak beni onayladı. “Bozulan yeminini de göz önüne alırsak şafakta yola çıkmamız en iyisi olacak.”

Ona bir cevap vermeden kadehimi bitirerek yere bıraktım.

Yarım açılmış pencereyi tamamen açıp serin bahar havasını içime çektim. “Titanlardan haber var mı?” diye sordum. Bu durumda olma sebebim aslında buydu. Zeus onlara Rae’yi ortadan kaldırmalarına karşılık duaların gücünü vaat etmemiş olsaydı ben de bu durumda olmayacaktım.

Başını iki yana salladı. “Hayır fakat şu anda ortalığın sessiz kalması yakında karışacağına emin olmamı sağlıyor.” Boşta-ki eliyle sargısını düzeltti. “Bununla ilgili henüz gördüğüm bir görü yok ama emin olmam için gerek de yok.” Dostane bir tavırla omzuma dokunurken bakışları kendinden emindi. “Ne olursa olsun yanında olacağımı bilmeni istiyorum, Mara. Bunu yalnızca kardeşimin sevdiği kadın olduğun için değil, bunu hak ettiğin için yapacağım.”

Sözleri bir şekilde beni rahatlatmayı başardı. Dünya gerçekten de garip bir yerdi. En büyük düşmanım en büyük destekçim haline gelmiş, âşık olduğum adamsa ihanetimden dolayı bana sırt çevirmişti. Zavallı Atlas, tüm bunların yükünü taşımak zor olmalıydı.

“Biraz uyumaya çalış. Güneş doğmadan önce seni almaya geleceğim.”

Bana karşı çıkma fırsatı vermeden odadan dışarı çıktı. Bir süre kapıya bakarak ayakta dikilmeye devam ettim. Apollon gittiğinde Larisa döner diye düşünmüştüm fakat anlaşılan o da biraz uyumam gerektiğini düşünüyordu.

Yatağa oturduğumda kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Naia’nın ya da Helene’nin burada olması için her şeyimi vermeye hazırdım. Başımı Naia’nın dizlerine yaslar, o saçlarımı okşarken gözlerimi kapatırdım. Kendi zamanımızda Troya’ya dönmeye çalıştığımızda, Kirke’nin adasında sarılarak uyumamızı hatırladım.

Her şey ne kadar çabuk değişmişti ve eski haline dönmekten ne kadar uzaktı.



Apollon geri döndüğünde hiç uyumamıştım. Tüm geceyi gözlerim duvara dikili halde düşünerek geçirmiştım. Sadece bir ara oturduğum yerden kalkıp yolculuk için daha kalın bir elbise ve *peplos** giymiştım, o kadar.

“Mara?” Sesindeki endişeden az çok nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum. Bütün gece uyumayan biri nasıl görünüyorsa öyleydım; gözlerim muhtemelen kan çanağı, saçlarımsa karmakarışık.

Yanıma oturup elini alnıma koydu. “Ateşin var.” Sargısını çıkarsa da hareket ederken özellikle yavaş davranmasından henüz tamamen iyileşmediğini anlayabiliyordum.

“Hissetmiyorum,” dedikten sonra ayağa kalktım ama başım döndüğü için yeniden oturmak zorunda kaldım. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Ölmeden önce her şeyi yapabilecek gücüm varmış gibi hissederken şimdi bu kadar hasta hissetmek beni mahvediyordu. “Ne zaman yola çıkacağız?”

Tereddütle, “Şimdi,” dedi. “Yola koyulmadan önce bir işimiz daha var ama şu anda yola çıkabileceğinden emin değilim.”

Tekrar ayağa kalktım. Daha fazla güçsüzlük göstermeyecektim. Kurban olmayı çok uzun zaman önce, Laomedon’dan kurtulduğumda bırakmıştım. “Yola çıkabilirim,” derken önceki gece giydiğim gecelikten yaptığım sargıyı elime dola-dım. İzi orada gördüğüm sürece kendimi daha kötü hissedecektim. En azından şimdi gözümün önünde durmadığı sürece

* Antik Yunan’da kadınların giydiği tipik kıyafet. (e.n.)

biraz olsun onu düşünmeyi ve kendimi daha kötü hissetmeyi bırakabilirdim. “Troya’ya dönmeye hazırım.”

Apollon beni yolu tamamlayabileceğimden şüpheli bir şekilde baştan aşağı süzse de başka bir şey söylemedi. Birlikte sarayından çıktığımızda nasıl gideceğimizi merak ederek ona baktığımda gelinlerin sarayının olduğu yönü işaret etti. “Önce gelinlerin yanına gitmemiz lazım.” Boğazını temizleyerek bakışlarını benden kaçırdı. “Yapmamız gereken başka bir şey daha var.”

Elbette vardı. Onların beni çağırdığı ancak tam olarak ne için çağırdıklarını henüz öğrenemediğim düşünülecek olursa şimdi sebebini öğrenmek üzere olduğumu söyleyebilirdim.

Hava bahar aylarına göre fazla serin ve yağmurluydu. Bu yüzden başlığima sıkıca sarınarak ormanın içinde yürürken Apollon olmasaydı kaybolacağımı çok iyi biliyordum.

Sessizlik içinde tapınağa doğru ilerledik. Daha önce buraya geldiğimde hava karanlık olduğu için orada olduğunu fark etmediğim tapınağı gördüğümde durdum. Sarayın hemen arka tarafında, doğmakta olan güneşin altında davetkâr bir şekilde parlıyordu. “Burası,” diyerek söze başlasam da devam edemedim çünkü gördüklerime bir anlam yüklemekte güçlük çekiyordum. Başlığımı indirerek doğru gördüğüme emin olmak istedim.

Apollon, “Evet,” dedi. “Laomedon’daki tapınağın aynısı.”

“Neden?”

Apollon gülümsese de gülümsemesi gözlerine ulaşmadı, dudaklarında ruhsuz bir şekilde asılıp kaldı. “Çünkü o tapınak ve bu tapınak arasında bağlantı var. Rae nasıl seyahat etmek için suyu kullanıyorsa ben de tapınaklarımı kullanıyorum. Bazılarımız amcamızın lanetine mazhar olacak kadar şanslı.”

Ona merakla baktığımı fark ederek devam etti. “Poseidon onun sularını geçit olarak kullanmama izin vermiyor. Babamın sadık bir neferi olarak görevimi o kadar iyi yaptım ki amcam onun sırlarını da babama taşıyım diye geçitleri bana yasakladı.”

Poseidon’a hak vereceğim aklıma gelmezdi ancak haklıydı. Apollon, Zeus’un sadık oğlu olma görevini o kadar iyi oynamıştı ki hepimizi, özellikle de Zeus’u kandırmayı başarmıştı. “Zeus geri döndüğümü biliyor mu?” Sessizliği ölümcüldü. “Biliyor.”

“Yüksek ihtimalle. Henüz saldırmadığına göre başka bir şeyler planlıyor olmalı ki bu da beni saldırma ihtimalinden daha çok korkutuyor. Babamızı tanımıyorsun, Mara. Onun neler yapabileceğini bilsen geçmişte ona karşı o kadar kolay başkaldırmazdın.” Sözlerinin ardına gizlenmiş korku beni rahatsız etti. “Fakat onun da senden korktuğunu düşünecek olursak bu işin sonunun nereye varacağını ben de merak ediyorum doğrusu.”

Apollon’u izlerken yıllardır kafamda savaştığım Tanrı’nın karşımda duran Tanrı’yla aynı kişi olduğunu idrak etmek benim için güçtü. “Leda dışında da gelinlerden kendine âşık olarak seçtiklerin oldu mu?” Seus’un ölen annesinin ismini anmak benim için güç olmuştu. Leda, benden önceki son gelindi ve artık hayatta değildi. Umarım annesinin aksine Seus, Troya’da güvende idi.

Apollon’un bakışları doğrudan tapınakta olmasına rağmen zihninin başka bir yerde olduğuna emindim. “Leda bir hataydı, işlememem gereken büyük bir günahı.”

“Neden öldü?”

Apollon başını yeniden benden yana çevirdi. “Kendini

öldürdü, içindeki güç parçasını başka bir geline aktardıktan sonra kendi hayatına son verdi.”

Gerçeğin acı itirafı karşısında sarsıldım, başlığımı yeniden kafama geçirdi. “Senin yüzünden öldü öyleyse.”

“Benim yüzümden öldü, benim sevgisizliğim yüzünden kendinden vazgeçti.”

Dudaklarımı yeni bir cevap için aralasam da Apollon bu cevaba ihtiyacı olmadığını açıkça belli ederek yürümeye devam etti. Tapınağın aralık kapısına varana kadar benden yana dönüp bakmadı, sadece dosdoğru ileri yürüdü.

Larisa içeri girdiğimizde bizi karşılasa da benim gözüm onu görmüyordu. Tüm dikkatim onun arkasında, bir çember şeklinde oturan onlarca kadının üzerindeydi. Bir kişi önde bir kişi arkada olacak şekilde bir daire oluşturmuşlardı ve hepsinin başları yere eğikti. Önlerinde duran defne yaprakları demetlerine bakıyorlarmış gibi görünseler de bakışlarını göremediğim için kendilerindeler mi, buna emin olamadım. “Onlar kendilerinde mi?” Hareketsiz bir şekilde beklемelerini şaşkınlık içinde izliyordum.

Larisa uzanıp elimi tuttu. “Trans halindeler, sen gelmeden önce gelişine hazırlandılar.”

Dönüp Larisa’nın güven veren mavi gözlerine baktım. “Buraya tam olarak ne için geldik?”

Apollon sunağın önündeki bir defne otu demetini aldığı anda ot elinde tutuştu. “Onlara katılacaksın ve onlar da sana ait olanı verecek.”

Yanan defne yaprağı demetini bana uzattığında tereddüt etsem de onu geri çevirmedi. “Bana anlatmadığın daha fazla şey var, değil mi?” Bakışlarını benden kaçırdığında, “Bana bir cevap vermek zorundasın,” diye üsteledim. “Konuş Apollon. Bana beni buraya neden getirdiğini söyle.”

Cevabını beklemek ölümden dönmek gibi hissettiriyordu, acı verici ve korkutucuydu. Ne söyleyeceğini ya da neden burada olduğunu bilmiyordum. Cevaplara ihtiyacım vardı. Kendimi bildiğimden beri ilk defa bu kadar çaresiz, bu kadar çözümsüzdüm.

Apollon elimi tuttuğunda teni sıcak ve güven vericiydi. “Çünkü seçilen kadınlar senin ruhunun parçalarını taşımaya layık olanlardı.” Gerçekler dudaklarından döküldüğü anda yüreğim göğsümde sıkıştı. “Ruhunun Rae’ye ait olmayan kısmını parçalara ayırdım ve Zeus’un sana ulaşmasına engel oldum. Mesele hiçbir zaman o kadınlar olmadı, mesele her zaman sendin.”

Larisa’yla beni gelinlere yönlendirdiğinde onlara ayak uydurdum. Larisa’nın yumuşak adımlarını takip etmek güç değildi ama bacaklarım daha fazla yürüyemeyecek hale geldiği için yere çöktüm. “Daha fazla anlat,” dedim ona hâlâ bir elini tutmaya devam ederken. “Her şeyi bilmem lazım.”

Apollon da dizlerinin üzerine çöktü, yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iterek, “Her kadının doğuşu seni yavaş yavaş dünyaya getirdi. Son kadın da seçildikten sonra ruhun artık dünyaya dönmeye hazırды.” Elimi bir kez sıktı. “Şimdi yeniden tam anlamıyla bir bütün olmaya hazırsın. Savaşçıların seni bekliyor, hepsi kanımızın son damlasına kadar sana adanmaya söz verdi.”

Ve o anda her şey yerli yerine oturdu, gerçekler gözlerimin önünde belirdi. “Amacın hiçbir zaman kendin için bir tapınak ya da şehir inşa etmek değildi,” derken kendime güvenimin nihayet yerine geldiğini hissediyordum.

Apollon’un gözleri güneşin sıcak bir tonunda parladı. “O şehir senin lahdindi Mara, doğacağın ana kadar sana adanacak

ve ardından da yok olacak bir şehirdi.” Gülümsediğinde sıcaklık tüm yüzünde idi. “Şimdi her şeyinle bütünleşeceksin. Hepsi sana, korumakla yemin ettiklerini geri verecek ve yapmaları gerektiği gibi seni olman gereken kişi yapacaklar.”

“Onlar benim içindi.” Yutkundum. “Nefret ettiğim her şey aslında benim içindi.”

Apollon başını salladı. “Güçlerini tam olarak kullanamama sebebin ruhundaki eksik parçalardı, bu yüzden seni onlara getirmek istedim. Şimdi artık hiçbir aracıya ihtiyacın olmadan güçlenecek ve hayatta kalacaksın.” İki eliyle de suratımı kavrayıp ona bakmamı sağladı. “Zeus’u o tahttan indirecek ve Rae’yi layık olduğu yere oturtacaksın.”

Sözleri kanımda bir şeyleri ateşledi. Nihayet kim olduğumu ve ne olduğumu biliyordum. Nihayet ne yapacağımı biliyordum. Ben yalnızca Tanrıların Ozanı değildim. Ben, onların yok edicisiydim.

Aramızdaki sessizliği, “Burada olacak mısın?” diye sorarak bozdum.

Apollon şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Olmamı istemeyeceğini düşünmüştüm.”

Bunu söylediğime şaşırsam da ona yine de, “Kal,” dedim. “Bunu sensiz yapmak istemiyorum.”

Apollon başını sallayarak beni onayladı. Beni gelinlerin oluşturduğu halkanın merkezine götürdüğünde zemindeki iç içe geçmiş altın rengi dallara benzeyen şekilleri fark ettim. Her bir dal tek bir gelinden çıkıyor, benim oturduğum merkeze kadar uzanıyordu.

Apollon yere oturmama yardım ettikten sonra benden uzaklaştı. “Burada oturman gerekiyor, ben sana ne yapacağını söyleyeceğim ama bu merkezde kalamam. Burası benim yerim değil, senin yerin.” Defne yaprağını önüme bıraktı.

Larisa bir başka yaprakla çemberin dışında durduğunda, “Gelinlere ne olacak?” diye sordum. “Benden sonra, ruhum yeniden bir bütün olduktan sonra onlara ne olacak?”

Apollon kendinden emin bir şekilde, “Olması gereken olacak Mara,” dedi. “Özgür kalacaklar, yaşlanacak ve ölecekler. Zaman nihayet onlar için yeniden akacak.” Sözlerini tamamlar tamamlamaz kadınların arasından sıyrılıp sunağa doğru gerilerken Larisa’nın elindeki yaprak da tutuştu.

Larisa belindeki kemere uzandı, küçük bir hançer çıkarırken ilk geline yaklaştı. “*Kandan kıyafetlerimizi kuşanıp da,*” dedikten sonra gelin hançeri Larisa’dan aldı ve hiç düşünmeden avucunun içine bir kesik attı. Kesikten akan kan gelinin hemen önündeki dala döküldüğü anda altın bir parıltı saçarak bana doğru uzanan bir yol izledi.

Larisa hançeri geri alıp bir başka gelinin yanında durdu. “*İçtiğimizde suyundan kehanetin.*” Aynı şekilde o da mutlak bir teslimiyetle avucunun içini yardı, kanı akarak bana ulaştı.

Şimdi zemindeki dallar daha parlaktı, o kadar ki onların canlandığını bile düşünebilirdim. “*Biliriz hepimiz aslında.*”

Cüppemin başlığını çıkardım, kanlarını akıtan kadınların birer birer ayaklanmasını izledim. “*Ona ait bedenimiz.*”

Kafamı çevirip Apollon’a baktığımda yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Asırlardır uğruna hain damgası yediği, ikizine hasret yaşamak zorunda kaldığı planı nihayet işliyordu. “*Mara, Mara.*” Ayağa kalkan kadınlar defne yapraklarını ellerinde sıkıca tutuyordu. “*Gel de gör bizi.*”

“*Kutsal yardımcılarını.*” Bakirelerini dememişti.

“*Al da götür bizi. Kutsal parçalarını.*” Gelinlerini dememişti.

Şarkı farklılaşmış, bildiğim yoldan sapmıştı. Gelinlerin hepsi aynı anda ilahiye devam etti.

“Döndüğümüzde geri ait olduğumuz yere, affedilir miyiz sence?”

Kim anlatır bizim gerçek görevimizi? Sen anlatır mısın bizim yerimize?

Mara, Mara. Gel de gör bizi, kutsal parçalarını,

Al da götür bizi, derinliklerine ruhunun.

Bir bütün olalım seninle, özgür olalım yine.

Bir bütün olalım seninle, ölelim özgürce.

Anlat sonra sen de bizim şarkımızı, anlat ki bilsin herkes bu kadınları.

Öğrensinler kim olduğumuzu, öğrensinler kadınların da cesur olduğunu.”

Gelinler susup da ilahiyi tamamladıklarında dünya da susmuştu. Dışarıda esen rüzgârın sesi de yüreğimin sesi de derin bir sessizliğe gömülmüştü. Artık ne korku ne de endişe vardı. Hissettiğim huzur neredeyse şoke ediciydi. Uzun süredir kendimi bu kadar umutlu, bu kadar özgür hissetmemiştim.

Gelinler sırayla ayağa kalkmaya başladığında onlara eşlik ederek ayağa kalkmaya çalıştım ancak Apollon başını iki yana sallayarak oturmaya devam etmemi işaret etti.

Larisa en yakınında duran gelinin elindeki defne yaprağını yaktığında gelin yumuşak hareketlerle kendi etrafında döndü, sarı saçları dalgalanarak uçtu. İki yanındaki gelinin yanına varıp onun defne yaprağını yaktığında diğeri de aynı şeyi tekrarladı.

Bir anda tüm gelinler ellerinde yanan defne yapraklarıyla döne döne dans ediyor, hem kendi etraflarında hem de benim etrafımda hareket ediyorlardı. Rengârenk saçları ve elbiseleleriyle gökkuşağını andırıyorlardı. Sadece renkten ve danstan ibaret gibiydiler, üstelik etrafımdaki hava bile onlara eşlik eder gibi ısınmıştı.

Larisa gülümseyerek aralarından sıyrıldı, gelinlerde kullandığı hançeri yere bırakırken bu sefer kemerinden işaretparmağımdan daha uzun olmayan ince bir bıçak çıkararak bana yaklaştı. “Mara.” Sözleri neşeli, gülüşü samimiydi. Önümde diz çökmeden hemen önce ince bıçağı önümde biriken kanla ıslattı.

Bıçak özel bir materyalden yapılmış olmalıydı çünkü kana değer değmez dallardaki tüm kan bıçak tarafından emildi ve onun metalik yüzeyi tarafından yutuldu. “Sana zarar veremeyeceğim,” dedi Larisa arkama geçip otururken. “Bırak kız kardeşlerin sana ait olanı versin.”

Gözlerim hâlâ dans eden gelinlerdeyken Larisa yemin tarafından damgalanmayan avucuma ince bir kesik attı. Beni merkezlerine alan dallar parlarken kanım yere damladı.

Kanımın yere damlaması bir işaretmiş gibi gelinler danslarını kesti. O ana kadar benim için orada olsalar da bana bakmamış, sanki ben yokmuşum gibi davranmışlardı. Şimdiyse bakışları benim üzerimdeydi.

Önce gelinlerden biri, sonra da diğeri hareket ederek bana yaklaştı. Dizlerinin üzerine çöküp bana sarıldıklarında bir an için ne yapacağımı bilemedim. Beni sıkıca sarıyor, ailelerinden özlem duydukları biriymişim gibi iç çekiyorlardı.

Belki de aslında gerçek buydu. İçlerinde taşıdıkları parçaları bizi, ben bilmeden birbirimizin ailesi yapmıştı.

Bana en yakın gelin başını geriye atıp baktığında göz göze geldik. Bir an için gözleri sağlıklı parlarken bir anda bakışları canlılığını yitirdi. Saçları grileşti, teni buruşarak solgunlaştı. Dehşet içinde diğer gelinlere baktığımda onların da bir anda yaşlanarak yitip gittiklerini gördüm. Onlar Hades’in topraklarına karışmaya hazırlanırken benim sağlıklı elim parlamaya, parlaklık tüm koluma yayılmaya başladı.

İçimde yükselen gücü hissedebiliyordum. Sınırlarımı zorluyor, dolup taşmak için çabalıyordu. Sınırdaki, yok etmeye hazırды.

Yine de gücümü dizginleyen bir şey vardı. Bozulan yemin kendini belli etmek ister gibi elimde nabız gibi atarken sanırım ne olduğunu biliyordum. Yemin orada olduğu sürece tam gücüme kavuşamayacaktım fakat bu gücün kırıntıları bile kendime güvenimi yerine getirmeye yetmişti.

Bir plan vardı, artık bunu anlayabiliyordum. Benim doğumum ve ölümümün ötesinde, tüm dengeyi etkileyecek bir plan vardı. İstesem de istemesem de bu planın bir parçasıydım.

Şansa bakın ki bunu istiyordum.

Benim için kendini feda eden, yaşamlarını ben yaşayayım diye süren tüm kadınlar için bunu yapacaktım.

BÖLÜM V

“Biraz uyumak ve bir şeyler yemek için durmamız lazım.”

Apollon’un tapınağından Troya’ya en yakın tapınağa geçmeyi başarsak da ev, bize hâlâ bir günlük mesafe uzaktaydı. Gücüm içimde uyanıp beni dinçleştirse de bozulan yeminimin etkilerini üzerimden atmaya yetmemişti. Serin havaya rağmen alnımda biriken terleri sildiğimde bu Apollon’un gözünden kaçmadı. Yol boyunca her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsam da yalan söylediğimin farkındaydı. Troya’ya hâlâ yarım gün mesafedeydik ancak kendimi değil yarım gün, günbatımına kadar bile devam edebilecek gibi hissetmiyordum.

Apollon atıyla benim atıma yön vererek küçük şehre giden kapılara saptığında ona karşı çıkmadım. En fazla elli haneden oluşan bu yerleşim yerinde nüfusun azlığına rağmen tepede inşa edilmiş bir tapınak vardı. Uzaktan tapınağın hangi Tanrı ya da Tanrıça’ya ait olduğunu anlayamasam da şu anda benim

için bu o kadar da önemli değildi. Athena'ya ait olmaması bana yeterdi. Aksi halde daha uykuya dalamadan gırtlığımı keseceğini iyi biliyordum.

Taşları her an yıkılacakmış gibi görünen hanın önüne geldiğimizde durduk. Fazla bir seçeneğimiz olmadığını bilerek kapıdan girdiğimizde içeriyi fazla boş ve pis kokarken bulduk. Atlarımızın bile burada güvende olmadığını düşünsem de yapacak bir şey yoktu. Biraz daha bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden Apollon ikimiz için iki ayrı oda tutup hanın arka tarafındaki odalara ilerlediğinde onu takip ettim.

Apollon ahşap kapıyı açtığında içeri geçtim. Küçük, samandan bir yatak ve yarısı çoktan yanarak tükenmiş mum dışında odada başka bir şey yoktu. Şanslıysam eğer yatağın başucuna, doğrudan yere bırakılmış testinin içi su dolu olurdu.

Apollon boğazını temizlediğinde ona döndüm. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen yandaki odada olacağım.” Sözlerini bitirse de kapıdan uzaklaşmadı. Beni kararsızlıkla izlerken söyleyecek daha fazla şeyi olduğunu biliyordum. En sonunda, “Yarın Troya’da bulacaklarımızın seni üzmesini istemiyorum,” diyerek devam etti. “Aklımda işleri yoluna koyacak bir plan var ama yine de Rae’nin bize kucak açmayacağını biliyorum.”

Ona planının ne olduğunu sormak istemedim. Kendimi yorgun, en basit haliyle bitik hissediyordum. Uykuya dalmaya ve bugünü bitirmeye ihtiyacım vardı. Gelinlerin gözümün önünde ölüp gitmelerini, benim için kendilerinden vazgeçtiklerini düşünecek zamanım bile olmamıştı. Bu yüzden ona sadece, “Biliyorum, iyi geceler,” demekle yetindim.

Başka bir şey söylemeden odasına gittiğinde ben çoktan kapımı kapatıp yatağa oturmuştum bile.

Sonra ağladım. Yıllardır ağlamadığım kadar güçlü bir şekilde, çaresizlikle ağladım. Güçlü hissediyordum, evet ama bu güç için fedakârlık yapan kadınlar, hayatlarını önüme seren kız kardeşlerim yeni yeni aklıma dank ediyordu. Başta güçlü hissetme düşüncesi beni memnun etse de şimdi ağırlığı altında ezilmek üzereydim.

Hayatım boyunca özgür olmak için, denileni yapmamak için savaşmıştım. Bana ibadet etmemi söylediklerinde ibadet etmemiş, bana uslu durmamı söylediklerindeyse isyan etmiştim. Şimdiyse karşı durduğum, uğruna savaştığım her şeyin aslında benim için olduğunu hissediyordum.

Göğsüm acıyla yanarken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Kendimi yalnız hissediyordum. Kendimi çaresiz hissediyordum. Kader Tanrıçaları'nın ipleri ayaklarıma dolanmış, beni peşlerine katıp sürüklüyordu.

Onu özlüyordum. Onun bana olan güvenini, onun bana olan aşkını özlüyordum. Her şeyin anlamı oyken, bizken onun benden nefret ediyor olması yüreğime bir kez daha hançer saplıyordu.

Gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle ittim, sırtımı dikleştirdim. Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaktım. Tüm Olympos'a karşı savaşmış, özgürlüğümü kazanmış ve kim olduğumu öğrenmiştim. Onu yeniden kazanmanın ve hak ettiğine ulaşmasının da bir yolunu mutlaka bulacaktım.

Gözlerimdeki yaşlar henüz kurumasa da biraz rahatlamış hissederek yatağa uzandım. Odada bir ocak olmadığı için içeri buz gibiydi. Şalıma sıkıca sarınarak gözlerimi kapattığımda daha o anda uyuyacağımı biliyordum.

Öyle de oldu.

Adımlarımı hızlı, neredeyse telaşlıydı. Gece çöktüğünde kimse beni duymadan evden çıkmak düşündüğümünden daha zor olmuştu. Evden çıkabilmek için babamın limandan dönmelerini beklemek zorunda kalmıştım. Ablam geçen sene Sideli zengin bir tüccarla evlendiğinden beri babamla evde yalnızdık. Eskiden olsa tüm ilgisi ablamda ve onun iyi bir evlilik yapmasında olduğu için istediğim gibi hareket edebiliyordum. Şimdiyse işler farklıydı, benim de ablam gibi onun zenginliğine zenginlik katacak bir evlilik yapmamı istediğinden tüm gözü benim üzerimdeydi.

Serin havaya rağmen yanaklarımı öfkeden ısındı. Bir süredir Kral Priamos'un yakın danışmanlarından birinin oğlu olan Trios'u benim için uygun bulduğunu biliyordum. Onu tanıyordum. İkinci oğuldu ve ömrü boyunca babasıyla abisinin kanatlarının altında yaşamaya hazırdı. Saraydaki şöenlerden birinde onunla tanışmış, görür görmezden de ondan nefret etmiştim. Onunla evlendiğim ve yaşlandığım bir hayatı düşünemiyordum. Babam akşam eve döndüğünde klinede uyuyakalana kadar ondan bahsetmiş, ben de sabırla evden kaçacağım anı beklemiştim. Öyle bir adamla; hayatı sadece limanda bağlı, kendisine bile ait olmayan babasının ve abisinin hâkimiyetindeki gemilerle övünerek geçinen bir adamla evlenemezdim.

Babam nihayet uykuya daldığındaysa kendimi odamın alçak camından dışarı çıkarken bulmuştum.

Karanlık sokaklar gecenin bu saatinde tehlikeli olsa da yine de durmadım, tapınağın yerleştirildiği tepeye doğru giden yolcuğuma devam ettim. Artık delirmediğimi ve onun beni orada beklediğini bildiğimden durmak için bir sebehim de yoktu.

Gece ayinini bitiren rahibeler tapınaktan çıkarken onları izledim. Belki bir gün ben de onların arasına katılabılırdım. Daha önce hiç Rae Tapınağı'nda ibadet etmemiştim. Babam kendisini Apollon'a daha yakın hissettiği için ablam da ben de Apollon Tapınağı'na bağlıydık. Zaman zaman güneşin karanlık ikizinin tapınağına gitmeyi düşünsem de varlığının beni takip ettiğini hissettiğim günden beri bundan korkmuştum.

Şimdi korkmuyordum. Aksine, tehlikeli bir biçimde heyecanlıydım. Tanrılar hakkında anlatılan her şey zihnimden hızla geçip gidiyor ancak hiçbiri beni bu tehlikeli yolda durdurmaya yetmiyordu. Tanrılar bizlerle oynamayı severdi. Bizden alır, dualarımızla beslenir ancak hiçbir zaman bizi sevmezlerdi. Bazen nadiren Tanrılar tarafından sevilen insanlar olurdu fakat onların sonları da pek iç açıcı sayılmazdı. Bir gün delirmek ya da kendimi bir ağaca dönüştürmek istemiyorsam bir noktada durmam gerektiğinin farkındaydım.

Tapınağa girdiğimde ayinden kalan defneye karışan kandillerin isli kokusu beni karşıladı. İçerideki mumların birkaçı açık bırakılsa da heykelin yerleştirildiği ana salona karanlık hâkimdi.

İçeri girdiğim anda onu gördüm. Sunağının hemen önünde durmuş beni bekliyordu. Yüzünün bir yarısı tamamen karanlığa teslim olmuşken diğer yarısı mum ışıklarıyla hafifçe aydınlanıyordu. Yine de kısıtlı ışık onun ne düşündüğünü anlamam için yeterli değildi.

Gözbebeklerinin etrafı gümüş bir ışıkla aydınlandı. "Seni çağırdığımı hatırlamıyorum, ölümlü," dediğinde sesi başımı döndürdü.

Ona doğru bir adım attım. "Gelmek istedim," diye fısıldadım. "Belki de ben seni çağırmışumdır."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda dudaklarına yerleşen gülümsemeyi görmek beni heyecanlandırdı. "Haklı olabilirsin, ölümlü," dedi uzanıp yanağımı hafifçe okşarken. "Belki de beni çağırıyorsundur."

Parmak uçlarının yanağımda bıraktığı his yakıcıydı. Yanaklarım bir kez daha ısındı fakat bu sefer sebep öfkelenmem değildi. Ona doğru bir adım atmak, aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmak istiyordum. Daha önce kimseyi öpmesem de şimdi onu öpmek istiyordum. Dudakları düşündüğüm kadar yumuşak mıydı, merak ediyordum. Bazen hamamda kadınları kendi aralarında konuşurken duyardım. Eşlerinin onları nasıl öptüğünü, onlara nasıl dokunduklarını anlatıyorlardı. Trios 'la evlenirsem bana öyle hissettirmeyeceğini biliyordum.

Peki ya karşımda duran bu Tanrı. O, bana nasıl hissettirirdi?

Yıldızlar gözlerini kapladı. "Dikkatli ol," derken sesi yumuşacık olsa da tüylerimi diken diken etmişti. "Sana çoğu insanın bilmediği bir şey söylememi ister misin?"

Dudaklarım ona bir cevap vermek için aralansa da kulağıma eğildiğinde kelimeler beni hızla terk etti. Yanağı yanağıma sürttü, ılık nefesi boynuma düştü. Güçlülle, "Evet, lütfen," demeyi başardım.

Yumuşak gülüşü kulağımda çınladı. "İnsanların zihninden geçenleri duyabiliyorum." Kafasını çevirdiğinde burunlarımız birbirine çarptı. "Buna sen de dahilsin."

Gözlerimi açtım.

Han odasının rahatsız yatağında az önce rüyamda gördüklerimden dolayı nefes nefese kalmıştım. Gördüklerim rüya değildi, buna emindim. Ancak gördüklerim bana ait hatırlar

da değildi. Rae'yle hiçbir zaman böyle bir an yaşamamıştık. Hiçbir zaman bir babam ya da ablam olmamıştı.

Başucumdaki testiye uzandım ancak içinin boş olduğunu görünce hayal kırıklığıyla tekrar yatağa uzandım. Ağzımın içi kavruluyor, gözlerim yanıyordu. Bedenimdeki titremenin sebebi az önce uyurken gördüklerim değildi. Canım yanıyordu.

Yataktan güçlkle kalktım. Küçük han odasında ayna yoktu ancak kolumun ne halde olduğunu görmek için aynaya da ihtiyacım yoktu. Başımı çevirip baktığımda bozulan yeminin omzuma kadar ulaştığını gördüm.

Başım dönse de gücümü toplamayı başarıp kapıya ulaştım. Apollon, ona ihtiyacım olması ihtimaline karşı hemen yan odamda kalıyordu. Öngörülüydü, ona şu anda gerçekten de ihtiyacım vardı.

Kapısını çalmadan kendimi içeri attım. Şanslıydım ki henüz yatmamıştı. Camın önünde, bir kadeh bir şeyler içerek rahatlamayı umuyor olmalıydı. Beni gördüğünde ilk başta ne olduğunu anlamadığını belli edercesine kaşları çatıldı. Hemen sonrasındaysa bakışları yüzümden koluma indi. "Siktir."

Dizlerimin üzerine çökmeden hemen önce beni yakalamayı başardı. "Sanırım yolunda olmayan bir şeyler var," dedim.

Beni kucaklayıp yatağa bıraktığında titriyordum. Tüm bedenim acıyla kavrulurken içten içe çığlık atıyor, buna rağmen hiçbir çığlığım dudaklarımdan dökülmüyordu.

Apollon başucunda duran testiye uzandı. İçindeki suyu eline döküp yüzümü ve boynumu ısladı. "Ne kadar süredir ateşin var?"

Dudaklarımı aralayıp sudan istediğimi belli ettim. Büyük yudumlarla testiden içerken yüzüme ve üzerime dökülmesine aldırmadım. Yanıyordum. Ateş tüm bedenimi kaplamıştı.

Apollon beni sarsana kadar kendimden geçtiğimi fark etmemiştim. “Mara?” Sesindeki endişeyi duysam da ona bir cevap veremiyordum. Bedenim benden bağımsız hareket ediyor. ne kadar istesem de kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu.

Bir tıpanın açılmasını, dudaklarımdan aşağı akan karışımın acı tadı takip etti. Yutkunmakta güçlük çektiğimi gördüğünde elini dudaklarımın üzerine bastırıp tükürmemem için beni zorladı.

Ne kadar sonra bilmiyordum, nihayet rahat bir nefes aldığım da beni yalnız bırakarak odadan çıktı. Tekrar döndüğünde yan odadaki eşyalarım da onunla birlikteydi.

Islak olan tuniğim yerine yeni kuru bir tunik ve kalın *peplos*umu uzattı. “Birkaç gün daha vaktimiz olduğunu düşünmüştüm,” derken sesi kulağa hem endişeli hem de öfkeli geliyordu. “Önden Troya’ya haber yollayarak en azından geleceğimizden haberdar olmalarını sağlamayı planlıyordum fakat siktir et haber yollamayı. Yolda biraz daha vakit kaybedersek bu yemin sana geri dönülmez şeyler yapacak.”

Sözlerinin bende korkuya yol açması gerektiğini bilsem de olması gerektiği gibi korkmamıştım. Endişem ve orada beni bekleyen ne olduğuna dair bilinmezlik korkuma baskın geliyordu. Troya’da en son bulunduğumda oraya aittim. Şimdiyse nereye ait olduğumu bile bilmiyordum. Ben artık evi olmayan bir göçebeydim. Geri döndüğümde Troya’nın bana kucak açacağını düşünmüyordum.

Apollon ne düşündüğümü anlayarak, “Hayatta olduğunu biliyor,” dedi. “Senin hayatta olduğunu sindirmek için yeterince zamanı oldu.” Kıyafeti kucağıma bıraktı. “Sana bir zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Kendime engel olamadan güldüm. “Bana bir zarar veremeyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Buna emin olamazsın, Mara. Yaptığın büyüünün sonuçlarına bir bak, koca bir şehir seni hain sanıyor ki buna âşık olduğun adam da dahil.” Ayağa kalkmama yardım etti. “O sana âşık Rae değil, Mara. O, seni bir hain olduğun için öldüren adam. Geri döndüğünde bu gerçek değişmeyecek.”

Teşekkürler, Apollon. Bana bilmediğim bir şey söylediğin için çok teşekkür ederim.

Sözlerinin üzerimde bir etkisi, zaten bildiğim şeyleri dile getirmesinin bir anlamı olmadığını söylemek istesem de sessiz kalmayı tercih ettim.

Üzerimi değiştirmem için odadan çıktığında fazla vakit kaybetmedim. Yeniden atlarımızın üzerinde yola koyulduğumuzda bizi bekleyen belirsizlik nefesimi kesti.

Troya’da beni neyin beklediğini biliyordum, evet. Peki buna hazır mıydım?



Sayılsız savaşın yıkamadığı şehrimizin duvarları önümüzde yükselirken korku ve endişe boynuma dolandı. Burada olduğum, geri döndüğüm için umutlanmaya hakkım yoktu. Bu şehri bir hain ve ölü bir kadın olarak terk etmiştim. Bir hain ve Troya’nın düşmanıydım. Şimdi şehre girdiğimde beni kucaklayacak bir halkın, selamlayacak dostane bir kralın olmadığını biliyordum.

Apollon şehre yaklaşırken burada kalmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini anlatmıştı. Beni ancak Troya’da, tüm Bilinmeyen Tanrıların uğruna savaşmaya hazır olduğu bu

şehirde güvende tutacağına inanıyordu. Eh, bu şehirde bir kez öldüğüm düşünülecek olursa bu konuda haklı mıydı, emin değildim.

Şehrin doğudaki kapısından içeri girdiğimizde askerlerin bizi durduracağını düşünsem de öyle olmadı. Kapılar bizim için açılırken rahatsız edici bir sakinlikle bizi izlemekle yetindiler. Pekâlâ, işte bu normal değildi. Tüm şehrin benim bir ölü ve hain olduğumu düşündüğünü göz önünde bulundurursak şu anda değil sakin olmak, çoktan uyarı çanlarına asılmaları lazımdı.

Apollon, “Rae bizi bekliyor olmalı,” dedi. “Geleceğimizi elbette gördü.” Askerlerin karşılıklı bekledikleri köprüden geçip şehrin içine doğru ilerlerken, “Dürüst olmam gerekirse bu sakinlikleri beni bir miktar endişelendirdi,” diye eklerken etrafına baktı.

Birkaç adım atmıştık ki üç kişi önümüze çıkarak bizi durdurdu. İki erkek, bir kadından oluşan bu küçük grup kendilerinden emin bir şekilde tam önümüzde bekliyordu. Üçü de koyu renkli cüppeler içinde, elleri kıyafetlerinin uzun kollarının arasında gizlenecek şekilde önlerinde bağlı bekliyordu.

Ortadaki, bana ürkütücü şekilde Vasilis’i anımsatan adam, “Tanrı Apollon,” diyerek Apollon’u selamladı. Keskin bakışları benden yana döndüğünde ifadesi saygı dolu görünse de bakışlarının ardında yatan düşmanlığın farkındaydım. “Lao-medonlu Mara.”

İsmimin önüne getirdiği sıfat midemi bulandırsa da ona gülümsemeyi başardım. Bana artık bu şehre ait olmadığımı açıkça belli etmesinin canımı yakacağını düşünüyordu. Haklıydı, yakmıştı fakat ona bunu belli etmeyecektim. “Siz de kimsiniz?”

Sorum onu şaşırtmamış olmalı ki o da hafifçe gülümse-di. “Tanrı Rae’nin tapınağının müritleriyiz,” diyerek beni yanıtladığında kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalkmasına engel olamadım.

Rae’nin elbette bir Tanrı olarak rahipleri ve rahibeleri vardı. Ephi ve Dora’nın başını çektiği rahibelerin arasında daha önce bulunmuştum. Buna rağmen Rae’nin hiçbir zaman ona sıkı sıkıya bağlı, kendisine mürit diyebilecek kadar dindar din insanları olmamıştı. Bu daha çok Apollon’a göreydi. Yani, tanıdığımı bildiğim Apollon’a. Rae hiçbir zaman gösterişe düşkün biri olmamıştı. O her zaman halkının arasında sade bir yaşam sürmeyi tercih ederdi.

İnanmadığım Tanrılar aşkına, hangi noktada böyle bir karar vermişti?

“Ben Rahip Fabae, Tanrı’mız sizinle görüşmeyi uygun görene kadar kalacağınız yere giderken size eşlik etmeme izin verin.” Fabae kibar sözlerinin ardına gizlenmiş bir güvenle bizim saraya kabul edilmediğimizi dile getirdiğinde buna şaşırdım. Beni, bizi elbette hemen görmek istemeyeceğini düşünüyordum fakat yine de böyle bir karşılama da beklemiyorduk. Sanki bir zamanlar âşık olduğu kadını ve ikizini değil de başka bir şehirden gelen diplomatik konukları ağırlıyor gibi davranıyordu.

Apollon alay yüklü bir sesle, “Bana kardeşimle hemen görüşemeyeceğimi mi söylüyorsun, ölümlü?” diye sordu. Kanatları nihayet görünür değildi, iyileşmişti. Yine de gücünün zirvesinde olmadığını biliyordum. Rae ona büyük bir zarar vermişti ve fiziksel olarak iyileşse de ruhunun biraz daha vakte ihtiyacı olduğuna emindim.

“Efendim,” dedi Fabae. “Ruhu Tek Parça Olan sizinle görüşene kadar lütfen beni takip edin.”

Ruhu Tek Parça Olan. Pekâlâ, bunu duymak beni memnun etse de işlerin bıraktığım gibi olmadığını anlamama yetmişti. Rae hayattaydı, ruhu tek parçaydı ama anlaşılan tanıdığım ve bildiğim adam artık burada değildi.

Apollon homurdanmaya benzer bir ses çıkararak memnuniyetsizliğini belli etse de ona karşı çıkmadı.

Fabea ve beraberindekiler bizi Rae'nin sarayına değil de Hector'un sarayına yönlendirdiğinde gerçekten de politik konuklar olarak değerlendirildiğimizi anladım. Kral Hector'un da beni bir hain olarak bildiğini düşünecek olursam büyük ihtimalle o da bu misafirliğimizden memnun değildi.

Saraya ulaştığımızda Rae'nin heykelleri bizi karşıladı. Bu heykelleri ilk gördüğüm günle şimdi arasında dağlar kadar fark vardı. O zamanlar Karr'ın şehre gelişini kutlamak için yapılan şölene Kehanet Tanrısı ile katılmak için gelmiştim. Şimdiyse aynı Kehanet Tanrısı ile görüşebilmek için bekleyen bir haindim.

Bozulan yeminimin acısı kolumu sarsa da şu an için o kadar önemli gelmiyordu. Bir yerlerden Karr'ın çıkmasını, her şeye rağmen beni karşılamasını beklemiştim. Ancak askerler iki yana açılıp da içeri girmemiz için yol verdiklerinde bunun olmayacağını anladım.

Fabea ve diğerleri arkamızda dikilmeye devam ederken Hector, yanında iki askerle birlikte bizi bekliyordu. Yüzündeki ciddi ifade benim gibi bir hainin huzurunda olmasından pek de memnun olmadığını açık ediyordu. "Mara," diyerek beni selamladıktan sonra Apollon'a döndü. "Tanrı Apollon."

Karşılama odasındaki hava buz gibiydi. Troya'ya ilk geldiğimde bile kendimi şehre bu kadar yabancı hissetmemiştim. Şehre ilk gelişimde Rae'yi beni de beraberinde götürmesi için

zorlamama, hatta ona büyü yapmama rağmen şehir bir şekilde bana evdeymişim gibi hissettirmişti. Beni kucaklamış, beni de Troyalı yapmıştı. Şimdiyse şehrin yalnızca yabancıları değil, aynı zamanda düşmanıydım da. Bu düşmanlığı iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Hector'u, "Kral Hector," diye selamladım. Benimle tanıştığı gün ellerimi sıkıca tutmuş, bir kralın güvenini ve sıcaklığını bana sunmuştu.

Bana şu anda sunduğu bir kralın mesafesi ve düşmanına karşı politik tereddüdüydü. "Hayatta olduğunu yeni öğrendim, o yüzden şaşkınlığının kusuruna bakma," derken pek de şaşırmış gibi durmuyordu. "Hepimiz senin öldüğünü düşünüyorduk. Tüm yaptıklarına rağmen uygun bir cenaze töreni düzenlemek istedik ancak bedenini bulamadık. Demek ki bir şekilde hayatta kalmayı başarmışsın."

Tüm yaptıklarına rağmen. Sözleri ağzımın içini kuruttu. Her şeye rağmen Hades'in diyarına geçebilmem için bana uygun bir cenaze töreni düzenlemek istemişlerdi. Uygun bir şekilde uğurlanmayı hak etmediğimi düşünmelerine rağmen bunu yapmak istemişlerdi.

Apollon, "Öldü," diyerek Hector'u yanıtladı. "Ve ölümden döndü. Tam da bu yüzden buradayız. Kaybedecek çok fazla vaktimiz yok, Tanrı'na haber vermeni ve bizimle derhal görüşmeyi kabul etmesini istiyorum."

Hector, Apollon'un sinirlendiğini belli eden ses tonuna karşılık sakinliğini korumayı başararak, "O sizinle görüşmeyi ne zaman uygun görürse o zaman görüşecek," dedi. "Şimdi lütfen biraz istirahat edin."

Apollon daha fazla üstelemeye hazır olduğundan omzuna dokunarak ona engel oldum. "O da ne?" Hector'un meraklı

sorusunun kaynağının ne olduğunu biliyordum. Apollon'un omzunda duran bozulan yeminin damgaladığı elime baktım.

Hector merakla bana doğru bir adım attığında askerleri de peşinden geldi. Elime dokunmak için izin ister gibi boğazını temizlediğinde elimi Apollon'un omzundan çekerek elinin içine bıraktım.

Hector nefesini tutarak elimi dikkatlice izledi. Orada ne gördüğünü biliyordum. Elimden koluma, oradan da omzuma ilerleyen karartı, yanan mumların geride bıraktığı işlere benziyordu. "Bu bozulmuş bir yemin," diye açıkladım. "Beni hasta ediyor, güçten düşürüyor. Buraya bunun için döndük. Beni sadece Rae iyileştirebilir."

İsmi andığım anda sarayda belireceğini, karanlığıyla etrafı birbirine katacağını umsam da öyle olmadı. Sözlerime Hector'un aldığı derin nefes eşlik etti. Kaşları çatılıp bakışları üzerimde gezindikten sonra nihayet, "Onunla görüşeceğim," diye fısıldadı. "Bize ihanet etmiş olsan bile yardımını esirgeyeceğini düşünmüyorum."

Buraya geleceğimi bildiğine göre yeminimin bozulduğunu ve iyileşmem gerektiğini de biliyor olmalıydı. Zaten bilmesine rağmen beni görmek istemediğini dillendirmek yerine, "Teşekkür ederim," demekle yetindim.



Rahip Fabae, tam üç gün sonra Tanrı Rae'nin bizi görmeye hazır olduğunu bildirdi.

Teşekkürler Hector, gerçekten de elinden geleni yaptığına eminim.

Önceki gece ateşten neredeyse bayıldığım için bu sabah

kendimi iyi hissetmiyordum. Gecenin büyük bir kısmını yarı uyanık ve sayıklar halde geçirmiş, günün ilk ışıklarıyla gözlerim kısa süreliğine tamamen kapanmıştı.

Apollon acılarımızı dindiren karışımın son damlasını da sabaha karşı bana vermişti. Yani bugün Rae'yi ikna etmekten başka çarem yoktu. Bugün ya onu ikna edecektim ya da o beni bu dertten kurtarana kadar acı içinde yavaş yavaş ölecektim. Dallar boynuma doğru uzanmaya başlamıştı bile. Gelinlerden geri aldığım gücüm bile ilerleyişini durduramıyordu.

Apollon koluma girerek bana destek olmasaydı yürüye-meyeceğimi bilerek Rae'nin sarayına giden merdivenleri çıktım. Üç gün boyunca hiçbir tanıdık yüz görmemiştim. Ne Karr ne Tara ne de Seus... Hiç kimse beni görmeye gelmemişti. Üstelik Naia ve Helene de yoktu. Onlara ne olduğunu soracak kimsem de yoktu çünkü kaldığım odaya Apollon ile hizmetime verilen ve benimle konuşmayan kadın dışında kimse girmiyordu. Fabea'nın haberi getirmesinin ardından yine sessizlik içinde giyinmeme yardım etmişti.

Rae'nin sarayının kapılarına ulaştığımızda durdum. Apollon tereddütlü olduğumun farkındaydı, bu yüzden beni cesaretlendirmek için gülümseyerek, "Kim ne derse desin sen Troyalı Mara'sın," dedi. "Ne Rae ne de bir başkası bunu değiştirebilir. Sen yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Kimsenin bunun için seni suçlamasına ve daha fazla cezalandırmasına izin vermeyeceğim."

Boğazımı temizledim. "Beni cezalandırdığını mı düşünüyorsun?"

Apollon omuzlarımı tutarak beni kendine çevirdiğinde gözleri güneşin en kızgın tonunda parlıyordu. "Son üç gündür yaptığı buydu, Mara. Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış

durumda. Sana kollarını açmasını ve seni affetmesini bekleyemezsin. Yaşananları düzeltmenin bir yolunu bulacağım ama bilmelisin ki yürüyeceğimiz yol kolay olmayacak, ayaklarımız kanayacak.”

Haklı olduğunu biliyordum. Bunu itiraf etmek benim için ne kadar zor olsa da yanımda olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Eğer o da bana sırtını dönmüş olsaydı ölüme geri dönmek için her yolu deneyeceğimi biliyordum.

Apollon tekrar koluma girdiğinde kapılar açıldı.

Sonra onu gördüm.

Karanlıklar içindeki Rae’yi.

BÖLÜM VI

Onu gördüğümde dünyanın durduğuna yemin edebilirdim.

Rae, tamamen karanlığı tarafından kuşatılmış halde bizi karşılama salonunda bekliyordu. Buraya ilk geldiğimde olduğu gibi tahtı yine oradaydı. Tahtına oturmuş, gölgeleri ayaklarına dolanıp kollarından uzayarak etrafında dalgalanırken bizi bekliyordu.

Ondaki değişimi hemen fark ettim. Eskiden bakışlarında yaşadığı her şeye rağmen korumayı başardığı bir yumuşaklık vardı. O yumuşaklık artık orada değildi. Bakışları karanlık, siyahın en koyu tonunda parlıyordu. Gözbebeklerinde yıldızlardan iz yoktu ancak sırtındaki gezegenlerin orada yanıp söndüğünü bilmem için arkasına geçmem gerekmiyordu.

Gölgeler tehlikeli bir şekilde başının etrafında dolanırken iki elini de rahat bir tavırla tahtının kolçaklarına yerleştirmişti. Üzerindeki koyu renkli tunik ve altından ay şeklindeki tokasıyla kusursuz görünüyordu.

Cesaretimi toplayarak bir kez daha yüzüne baktım. Dolgun dudakları sıkıca birbirine bastırılmış, şu anda burada olmaktan memnun olmadığını belli eden bir tiksintiyle bizi süzüyordu.

Fabae geri çekilip kapının yanındaki nöbetçilerin arkasına geçti.

Gece bakışları ikimizin arasında gezindi. Dudaklarında karanlığın dokunuşuyla zehirlenen bir gülümseme belirirken gözleri kısıldı. “Birliktesiniz,” derken arkasına yaslandı. “Olması gerektiği gibi. İlginç, bu hikâyedeki kötü adam olduğumu fark etmemiştim.”

Apollon’un bana destek olan kolu gerildi. “Bu hikâyedeki kötü adam değilsin, bu yüzden öyle olmaya çalışma,” dedi.

Rae’nin kaşları havaya kalkarken karanlığı dalgalandı. “Bana neyi yapıp yapamayacağımı söyleyebileceğini mi düşünüyorsun, Apollon?” Çenesini dikleştirdi. “Benim şehirimde, benim sarayımdasın. Yaptıklarınıza ve hak etmemiş olmanıza rağmen size bir konuk gibi davrandım ancak bu her an değişebilir. Bu yüzden sözlerine dikkat etmen ikinizin de hayrına olur.”

“Rae,” diyerek onunla konuşmaya çalıştım ancak bana bakışlarındaki düşmanlığı görür görmez buna pişman oldum.

Gölgeler yanağını okşarken, “Benimle konuşma,” dedi. Sesi sakın olsa da ölümcül bir tınısı vardı. “Konuşarak beni ikna edebileceğini düşünüyorsan nefesini boşuna yormamanı öneririm. Hainliğinle üzerimdeki tüm etkini yitirdin. Artık senin efsunlu sözlerini duymak istemiyorum.”

Sözlerinin her biri planlı, her biri acımasızdı. Canımı acıtmak için söylendiklerini biliyordum ve başarılı da olmuşlardı. Ona her şeyi anlatsam bile bana inanmayacağına neredeyse emindim.

Apollon beni bırakarak bir adım öne çıktı. “İleride pişman olacağın sözler söyleme.”

Bir an bile beklemeden, “Zaten pişmanım,” dedi. “İkinize de güvendiğim için pişmanım. Buraya neden geldiğinizi biliyorum. İkinizle de başka bir bağım kalmasını istemediğim için yardım edeceğim ve siz de şehrimi terk edeceksiniz.”

Midem bulanıyordu. Bizi iyi karşılamayacağını biliyordum ancak bu kadar yoğun bir düşmanlıkla karşılaşmaya hazır değildim. Bir yanım, onun beni gördüğü için yumuşatacağını düşünüyordu. İçten içe hayatta olmanın onu yumuşatacağını umuyordu.

Öyle olmamıştı. Rae, bana sadece öfkeli değildi. Rae, hayal kırıklığına uğramıştı. Tüm varlığımla bunun farkındaydım. Canımı en çok acıtan da işte buydu.

Apollon, “Şehirde senin olduğun kadar benim de hakkım var,” derken Rae’nin karanlığına karşılık altın rengi bir duman parmak uçlarından sızdı. “Beni kendi şehrimden kovamazsın.”

Rae tahtından kalktı. Onun Apollon’un karşısında duracağını, belki de şehir için onunla savaşacağını düşündüm.

Fakat yanılmıştım.

Rae, Apollon’un yanından geçip bana yaklaştı. Tam karşıma gelip durduğunda benden yalnızca bir adım uzaktaydı.

Bakışlarındaki karanlık çekilip yerini hâlâ siyah olsa da gölgeler tarafından yutulmamış gözlerine bıraktı. “Söylese-ne,” derken elinin tersiyle yüzüme dokundu. “Bana ihanet etmene değdi mi?”

“Ben...” desem de iki parmağını dudaklarıma bastırıp konuşmama engel oldu. Bir zamanlar dudaklarıma sevgiyle dokunan parmakları şu anda duygularını yansıtırçasına buz gibiydi.

Başını hafifçe yana eğerken, “Sana benimle konuşman konusunda ne demiştin?” diye sordu. “Sana her şeyi vermeye hazırdım. Sana bir gelecek, bir aile vermeye hazırdım. Her şeyimin senin olmasını istedim.” Gözlerim sözlerinin ağırlığıyla doldu. “Ağlama,” dedi hemen. “Sakin beni kaybettiğin için üzülmediğine inandırmaya çalışma beni. Sana bir kez inandım ve benden sahip olduğum her şeyi aldın.”

Elini indirip geri çekildiğinde kalbimi de beraberinde söküp götürdü.

Apollon’la göz göze geldiğimizde başını çevirip benimle göz göze gelmeyi reddetti.

Rae, “Gitmeni istiyorum,” diyerek bir kez daha isteğini yineledi. “Gitmeni ve acımın dinmesini istiyorum.” Yeniden tahtına dönmek yerine arkasından dolanarak koridora yönelmeden hemen önce Apollon’a, “Onu günbatımında *harabelere* getir,” dedi.

Apollon, “Onun aslında ne olduğunu bilmiyorsun,” dediğinde Rae durdu. “Mara’nın aslında kim olduğunu ve neler yapabileceğini bilmiyorsun.”

Arkasını dönerek Apollon’la göz göze geldi. “Emin ol onun neler yapabileceğini biliyorum.”

“Ben Tanrıların Ozanı’yım,” dedim olduğum şeyi ilk defa bu kadar yüksek sesle dile getirerek. “Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?”

Bana yine onunla konuşmamam gerektiğini hatırlatacağını düşünsem de öyle olmadı. Dikkatli bir şekilde tekrar tahtına otururken bakışlarında gizleyemediği bir merak vardı. “Şu anda ediyor,” dediğinde zihnimi okuduğunu ve benimle ilgili her şey öğrendiğini anladım.

Apollon, “Titanların sana saldıracağını biliyorsun,” dedi.

Rae alayla güldü. “Bana bir şey yapamazlar.”

“Ama şehre yapabilirler,” dedim. “Halkın ölümsüz değil. Titanlar, Troya ve senin için geldiklerinde bana ihtiyacın olacak.”

Rae kahkaha attığında yapmasını en son beklediğim şey buydu. “Sen bir hainsin, Mara,” derken acımasız gerçeği, bildiği gerçeği yüzüme vurdu. “Bana, bu şehre ihanet ettin. Sana yanında olman konusunda güveneneceğimi mi düşünüyorsun?” Ayağa kalktı. Apollon konuşmak için ağzını açsa da Rae eli ni havaya kaldırarak onu susturdu. “Konuşacak başka bir şey yok. Şehrime daha önce de saldırdılar ve gördüğün gibi hâlâ buradayım.”

Karanlığını da beraberinde sürükleyerek Apollon’la beni yalnız bıraktı.



Troya’nın dışında eskiden yaşam olan, şimdiyse *harabeler* olarak anılan bir yer bulunduğundan haberim yoktu. Troya için savaştıktan ve öldükten sonra bile şehrin benim için gizemini korumaya devam ettiğini bilmek tuhaftı. Özellikle Zeus’un bana gösterdiği gelecekte, bir gün Troya’nın da bir harabeye dönüşebileceğini bilirken bir zamanlar onun gibi azametle yükselen bir şehrin varlığından haberdar olmak bir bakıma yıkıcıydı.

Harabelere giden yolda Apollon bana eşlik etse de halinden, onun da bu durumdan pek memnun olmadığını açıkça anlayabiliyordum. Aramızda uzayıp giden rahatsız edici sessizliği bozmaya çalışarak, “Şehrin dışında bir başka şehrin kalıntıları olduğunu neden bana kimse söylemedi?” diye sordum.

Şehrin tapınak tarafındaki kapısından çıkıp ormanlık arana girdiğimizden beri Apollon'un ağzını bıçak açmamıştı. Yine konuşmayacağını düşündüm ama beni şaşırtarak, “Çünkü harabelerin insanlarla bir ilgisi yok,” dedi. “Orası tanrılarla ilgili.” Önüne gelen bir dal parçasını öfkeyle iterek ikimize de yol açtı. “Lanet olası tanrılarla ilgili.”

Baharın taze havası ormana sinmiş olsa da içimde bir sıkıntının yükseldiğini hissedebiliyordum. “Daha açık olabilir misin?” diye sordum üstü kapalı yanıtlardan sıkılarak.

Apollon omuz silkerek durdu, etrafını sıkıntılı bir tavırla süzerek, “Titanlar yeryüzüne indiklerinde ilk olarak burada yaşadılar,” dedi. “Onlardan da önce orada bir şehir vardı ama onlar sahipsiz şehri sahiplenerek yeniden inşa etti. Titanların büyük bir kısmı babam tarafından sürüldükten sonraysa hiçbir Olymposlu bir daha o şehre yerleşmedi. Troya yükseldikçe şehrin varlığı unutuldu, en sonunda da şimdiki halini aldı.”

Biraz soluklanmaya çalışarak yakınlardaki bir ağacın gövdesine dayandım. İçtiğim karışımların etkisinin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Elim karıncalanmaya başlamıştı ve nefes almak benim için giderek zorlaşıyordu. “Neden şehre bir daha kimse yerleşmedi?” diye sorarken merakımı tatmin etmekten ziyade kafamı dağıtmaya çalışıyordum.

Apollon temkinli bir tavırla suratıma bakarken, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı sallayarak onu onayladım. “Lütfen devam et.”

Ne kadar acı çektiğimi anlasa da isteğimi yerine getirerek devam etti. “Orada çok daha eski, daha kadim bir güç var. Titanlar geldiğinde çoktan orada olan bir şehirden bahsediyoruz, bildiğimiz tanrıların ve medeniyetlerin de ötesinde bir şey çoktan yeryüzüne kendi izini bırakmış.” Ormandan bir

çatırtı sesi yükseldiğinde dikkatle kafasını kaldırdı. “Orada yaşayan Titanlar zaman içinde delirmeye ve olmadık şeyler yapmaya başladı. Zeus onları sürdükten sonra açıkça şehre yeniden yerleşimi yasaklamamış olsa da hiçbir Tanrı oraya yerleşmeye cesaret edemedi.”

Gözlerimi kırıştırmam gerekti çünkü sıcaktan dolayı başım hafifçe dönmeye başlamıştı. “Orada neler yaşandı?”

“Orada yaşanan şeyler bir tabu Mara, konuşulması yasak. Titanların sadece insanlara değil, kendilerine de zarar verdiğini bilmen yeterli,” dedikten sonra beni tutup ağaçtan uzaklaştırdı. “Ama eski tapınağın altındaki odalarda şifalı suların aktığı bilinir, orayı nasıl bir Tanrı kutsadıysa izi hâlâ oradadır ve her şeyin ilacı da odur. Bozulan yeminler ancak onun suyuyla yıkandığında yok olur.”

Elimi sıkıca tuttuğunda koluna tutunarak yürümeye çalıştım. “Eğer öyleyse neden Karr hastalandığında onu oraya götürmedik?” Bir dal parçası sandaletlerime dolandığında Apollon bana destek oldu.

Başını salladı. “Çünkü şehir bir şekilde ruhumuzun yarım olduğunu anlıyor ve bizi içeriye kabul etmiyor. İlk savaştan sonra Ares oraya girmeye çalıştı ama şehir onu içeri almadı, daha da kötüsü bir asır boyunca sürececek uzun bir deliliğe sürüklendi.” Beni bir başka dal parçasının üzerinden geçirdi. “Orası çılgınlıkların yeri Mara, orası dürtülerin yeri. Tanrılar tam gücünde olmadığı sürece değil harabelere girmek, sınırından bile tek parça dönemezler.”

Ağaçların ötemizde seyrettiğini görebiliyordum. “Ares’e ne oldu?”

“Kimse bilmiyor, kendisi bile. Sadece karanlığın tüm zihnini kapladığını ve onu içeri hapsettiğini hatırlıyor. Tam bir asır Mara, yeniden tanrısal özünü bulması bir asrını aldı.”

Harabeler nihayet belirdiğinde büyüleyici görünüşleri karşısında nefesim tutuldu. Garip bir şekilde Ölüm'ün Tapınağı'na benzese de ondan çok daha büyük, çok daha korkutucuydu. Doğanın şehrin yarısını yuttuğunu açıkça görebiliyordum çünkü çoğu taş otların ve yosunların altında kalmıştı. Ama her şeye rağmen o, oradaydı. Küçük bir yapıydı ve Troya'daki ya da başka bir şehirdeki herhangi bir tapınağa benzemese de ilk bakışta onun bir tapınak olduğunu anladım.

Bir kayanın içine oyulmuş gibi görünmesine rağmen her şey yıkılmışken onun sağlam bir şekilde ayakta duruyor olmasının anlamı açıktı. Orası bir zamanlar bu şehre Titanlardan bile önce hükmetmiş olanlar için kutsal bir yerdi.

Şehre doğru bir adım attığımda Apollon elimi çekerek beni durdurdu. "Seni burada bekleyeceğim," derken bunu yapmaktan dolayı ne kadar memnuniyetsiz olduğunu anlayabiliyordum. "Sınır şu ağaçtan itibaren başlıyor." İşaretparmağını birkaç adım ötemizde devrik bir şekilde duran ağaca yöneltti.

Elimi onun elinden çekerek, "Sorun yok," dedim.

Yüzümü yeniden şehre döndüğümde, "Mara," diyerek seslendi. "Dikkatli ol."

Tam olarak neye karşı dikkatli olmamı istediğinden emin değildim. Beni harabelere ve harabeleri saran kötücül enerjiye karşı da uyarıyor olabilirdi, bizzat Rae'nin kendisine karşı da. Haklıydı ve aynı zamanda da haksız. Rae'nin bana öfkesi *Tartaros*'u bir kez daha ateşe atacak kadar büyük olabilirdi ama bana zarar vermektense tüm şehri yakacağını biliyordum. Geçmiş bana bunu göstermişti, yaşadığı pişmanlığı ve benim canımı aldığı için kendi canını almak istediğini görmüştüm.

Harabelere doğru bir adım daha attığımda hava sıcaklaşarak ağırlaştı. Apollon haklıydı, burada başka bir şey vardı.

Ölüm'ün Tapınağı'nda bile hissetmediğim kadar saf bir enerjinin etrafı kuşattığını neredeyse duyuyor gibiydim. Çok daha farklı bir şeydi bu, çok daha acımasız ve korkutucu. Taşların üzerini kaplayan yosunlar bile daha eski, daha kadim hissettiriyordu. Şehir bir şekilde hem bildiğim her şeyden daha ölü hem de daha canlıydı.

Rae'nin karanlığı, tapınak olduğunu düşündüğüm yapının önünde belirdiğinde doğru yolda olduğumu anladım. Bana kendini göstermemişti ama karanlığı beni çağırıyor, onu takip etmemi tembihliyordu.

Ayağımın altındaki kurumuş otlar çatırdarken karanlığını takip ettim.

Tapınağın bir kapısı yoktu; büyük, yontulmamış bir taşı ve duvarlara kazınmış işaretleri daha önce hiçbir şehirde ve yaşamda görmediğime emindim. Kendime engel olamayarak işaretlerden birine dokunduğumda içimde burada aktığını bildiğim hayatların sesleri haykırdı. Kimi gülüyor, kimi ağlıyor kimiye ıstırap çekiyordu. Burada yaşamlar sönmüş, korkunç şeyler yaşanmıştı. Ölenlerin bedeni zamanın sonsuz tarlalarına karışmış olabilirdi ama taşların da bir hafızası vardı. Taşlar, vahşeti asla unutmazdı.

“*Dikkatli ol.*” Rae'nin sesi zihnimin içinde yankılandığında elimi çektim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım bile uğuldamaya başlamıştı.

“Zihnimin içinde misin?” diye sordum ona yıllar içinde sorduğum soruyu tekrar ederek.

Karanlığı beni tapınağın içine davet ederken, “*Her yerindeyim,*” diye yanıtladı beni bir kez daha. “*Olmak istemediğim her yerde.*”

İçerisi yanan meşalelerin ışığının altında alevlere teslim

olmuş gibi görünüyordu. Tapınağın içi de dışı gibi taştan yontulmuştu ve etrafta yanan meşalelerin bile bastıramadığı bir rutubet kokusu vardı. Eskinin ruhu her yere sızmış olsa da içerisi çıplak denecek kadar boştu. Dar alanın ortasında yer alan taştan bir kaide dışında hiçbir şey yoktu.

“*Sol tarafındaki basamaklardan in.*” Karanlığı Rae’nin sözlerini takip ederek sol tarafa doğru ilerledi, işte o zaman ancak yaklaşıldığında görülecek dar basamakları fark ettim. Aşağı inen yol karanlıktı, bu yüzden ne kadar uzun olduğunu ya da ne kadar dibe inmem gerektiğini kestiremiyordum.

Duvara tutunarak basamaklara ilk adımımı attım, ikinci adımımı attığımdaysa sandaletlerim yosunlar yüzünden kaydı. Yere düşeceğime emin olsam da karanlık beni yakalayarak ayakta tuttu. “*Dikkatli ol.*”

Bir sonraki adımımı daha güçlü ve dikkatli atsam da karanlık beni hâlâ tutmaya, bana destek olmaya devam ediyordu. İçimde bir umut kırıntısı canlandı, başta mumdan çıkan küçük bir ışıkken daha sonrasında harlı ateşe dönüştü. Hâlâ kalbindeydim, hâlâ bana destek oluyor, hâlâ bana bir zarar gelmesinden korkuyordu.

En sonunda son basamağı da indiğimde suyun akarken çıkardığı hafif sesi duydum ama onu göremiyordum. Tek görebildiğim karşımda duran, bir zamanlar üzerlerinde heykellerin durduğunu belli eden yıkılmış kaidelerdi. Burası yalnızca terk edilmemiş, lanetlenmişti. Bir zamanlar burada yaşayan tüm ilahlar unutuluşla ve duaların tatlı kaynağından uzaklaştırılarak cezalandırılmıştı.

Karanlık beni bırakarak ilerledi, zemindeki bir deliğin önüne gelince durdu. Ellerimi deliğin kenarlarına yaslayarak dizlerimin üzerine çöktüğümde aşağıdaki ışığı gördüm. Karanlık beni dürttü, aşağı inmemi işaret etti.

Karanlığın istediğini yapıp kendimi boşluğa bıraktığımda beni yakaladı ve ayaklarım zemine basana kadar da beni bırakmadı.

Sıcak hava yüzüme çarptığında fokurdayan suyun sesi de kulağıma doldu. Oradaydı, benden birkaç adım ötede, kaynak suyunun çıkardığı dumanların içinde beni bekliyordu. “Buraya hiçbir zaman giremeyeceğimi düşünmüştüm,” dedi fısıldayarak. “Gerçi tek parça olsam dahi buraya gelmeye pek hevesli sayılmazdım. Sadece bir kez, çok genç ve aptalken yakınında bulunmuştum. O gün bile burada bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.”

Benimle doğrudan konuşuyordu ve söylediği sözlerin her biri uğursuzlukla kuşanmış olsa da kalbim yine de umutla çarptı. “Ben buraya nasıl girebildim?”

Rae sonunda buharın içinden çıkıp bana yaklaştığında her bir anını zihnime kazıdım. Üzerinde koyu mor renkte bir tunik vardı ve altın tokası tuniğinin iki parçasını hemen omzunun üzerinde toplamıştı. Bakışlarım ay şeklindeki tokasından gözlerine çıktığında onun da bana baktığını fark ettim. “Bilmiyorum,” derken gözlerini benim gözlerimden bir an olsun ayırmadı. “Seninle ilgili, karşımda duran bu kadınla ilgili bilmediğim çok fazla şey var.” Benden bir yabancı gibi bahsetmesi can yakıcıydı.

Kaynak suyu onun birkaç adım gerisinde akıyordu. İçinden sızan buhar tüm odayı kaplasa da bir şekilde Rae buharın içinden sıyrılmayı başarmıştı. “Kehanetlerin sende mi?” diye sorarken ben de ona doğru bir adım attım.

Başını onaylayarak sallarken duruşu mesafeliydi. “Kehanetlerim de ruhum da bende. Ölümün, benden aldığın her şeyi bana geri verdi.” Cümlesi havada asılı kaldı, buhar tarafından

örtölüp yutuldu. “Farklısın.” Sesi mesafeli olsa da ben onu nasıl merak ediyorsam onun da beni merak ettiğini bilmem acımasız bir umudun içimde yeşermesine yol açtı.

Bana doğru bir adım attığında ben de ona doğru bir adım attım. “Öyle hissetmiyorum,” diye itiraf ettim. “Gelinlerin emanetini aldım ama yine de Mara gibi hissediyorum, eski Mara gibi.”

“Eski Mara,” diyerek sözlerimi tekrarladı. “Hangi Mara?” Gözleri yüzümde ve bedenimde gezindi. “Her şeyi gördüm ve bildim.” Ve gözleri tekrar gözlerimdeydi, karanlık bakışlarında gezegenler kayıp gitti. “Öyle hissetsen de eskisi gibi değilsin, olamazsın da.”

Yutkundum. “Olamayacağımı biliyorum.”

Rae benden uzaklaşarak kaynak suyuna yaklaştı. “Seni suda yıkadıktan sonra yemininden azat edeceğim,” dedi. “İçeri girebilirsin.” Başımı sallayarak tuniğimin askılarına uzandığımda bana döndü. “Soyunmana gerek yok.” Konuşurken bakışları benden uzaklara, taş odanın yosun kaplı duvarlarına dönmüştü. “Bu şekilde de girebilirsin.”

Ellerim uzandığım askılarda asılı kaldı. “Yanımda yedek kıyafet yok.” Boğazımı temizledim, parmaklarımla kumaşı sıktım. “Apollon harabelerin dışında bekliyor, onunla döneceğim.”

Rae’nin üstdudağı hafifçe havaya kalktı. “Apollon,” diye tekrarladıktan sonra bana sırtını dönerek kendi tuniğinin üst kısmını sıyırdı. “Soyun o halde.”

Ellerim titreyerek ilk askıyı aşağı düşürdüm. “Arkanı dönme gerek yok, senden utanmıyorum. Beni daha önce de çıplak gördün.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Daha önce benimdin, Mara.

Şimdiyse her zaman arzuladığın gibi kimseye ait değilsin. Ben hakkım olmayan hiçbir şeye bakmam.”

O suya girdiğinde ellerim tutmuyor gibi hissetsem de üzerimdeki tuniği çıkarmayı başardım. Saçlarım uzun zamandır kesilmediğinden omuzlarımdan aşağı doğru iniyordu, onları tutan örgüleri çözdüğümde bedenimin üst yarısının büyük kısmını örttüler.

Suya yaklaşarak önce ayak parmağımı suya soktum, sıcaklık beni anında ele geçirdi. Elime ve oradan da kolumla omzumun ön kısmını kaplayan karartıya baktım, onu özleyeceğimi pek de söyleyemezdim.

Kendimi suya bıraktığımda rahatlayarak inledim. Fazla derin değildi, bu yüzden ayaklarımda üzerinde yüzmeden durabiliyordum ama yine de ileri doğru yüzmekten kendimi alıkoyamadım.

Buhar suyun yüzeyini tamamen kapladığı için Rae’nin nerede olduğunu göremiyordum ama varlığını hissedebiliyordum. Yakınımdaydı, hem de çok yakınımda.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sorarken sesi hemen sağ tarafımdan gelmişti. Sesini takip ederek döndüğümde sular akan yüzünün benden fazla uzakta olmadığını gördüm. “Sanırım öylesin.”

Ayak parmaklarım suyun içinde kıvrıldı. “Kendimi rahatlamış hissediyorum.”

“Güzel.” Kıyıya yüzüp orada olduğunu bile fark etmediğim küçük bir testiye uzandı. “İçinde kül var, seni onunla yıkacağım,” dedi.

Testiyi çevirip içindeki külü eline döktükten sonra onu yeniden kenara bırakarak suyun içinde bana doğru ilerledi. “İçinde kan olmamasına sevindim,” dedim beni Ölüm’ün

Tapınağı'nda kanla yıkadığını hatırlayarak. "Biraz tuhaf olduğunu kabul etmemiz gerek."

Rae karşımda durduğunda anlamını çözemediğim bir bakışla beni süzdü. Kaşının biri hafifçe havaya kalkarken, "Devam etmemiz lazım," dedi.

Kendime engel olamayarak, "Seni özledim," dediğimde koluma uzanmak üzereydi fakat konuştuğum anda evi havada asılı kaldı. Cesaretimi toplayarak, "Seni çok özledim Rae," dedim. "Ölümden döndüğümünden beri düşünebildiğim tek şey bu."

"Gözlerin ve zihnin yaşanan onca şeye rağmen bana masum olduğunu fısıldıyor, her zaman bu kadar iyi bir yalancı mıydın?" Çabuk toparlanarak yeniden koluma uzandı. Sözlerim onu hiç etkilememiş gibi davranarak elimi tuttu, suyun içinden çıkarıp bozulan yeminin izlerini açığa çıkardı. "Beni özlememelisin, Mara, ben seni öldürdüm. Başına gelen tüm kötülüklerin sebebi benim." Gece gözleri bana baktı, içlerindeki acıyı ve çaresizliği gördüm. "Bir haindin ama yine de ölmeyi hak etmemiştin. Her şeyi ellerinle yok etsen de bu sonu hak etmiyordun."

Ona her şeyi anlatmayı, yaptığımı geri dönüşü olmayan büyüyü söylemeyi düşündüm ama şu anda ona anlatacağım hiçbir şey onun için inandırıcı olmayacaktı. Yine de dürüst olmaya karar verdim. "Bir büyü yaptım," dedim gerçeğin ağırlığını tüm bedenimde hissederek. "Beni bir hain olarak görmen ve öldürmen için seni büyüledim."

Küller tenime düştü ama Rae'nin elleri beni yıkamak yerine donup kaldı. Şaşkınlıkla bana bakarken ağzı hayretle açıldı. "Ne?" İrkildi. "Sen ne yaptım dedin?"

Gözlerim pişmanlık yaşlarıyla dolup taşı. "Beni öldürmen için seni büyüledim, seni benim bir hain olduğuma inandırdım."

Rae ellerini üzerinden çekti. “Mara.” Başını iki yana sallayarak külleri kolum boyunca yaydı, avucunun içine aldığı bir miktar suyu koluma ve elime döktü. “Bunların artık hiçbir önemi yok. Dürüstlüğüne güvenim kalmadı. Söylediklerin gerçek olsa bile yaptığını iddia ettiğin şey bir hain olmandan da daha acımasız.” Külün kalanını da koluma yayıp biraz daha suyla ıslattı. “Seni yemininden azat ediyorum.”

Bedenim yeminden özgür kılınırken rahatlasam da beklediğim tepki bu değildi. Belki bana kızmasını, belki de biraz şaşırmasını ama eninde sonunda beni anlamasını bekliyordum. Bu şekilde sanki söylediklerimin ve söyleyeceklerimin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmasını değil.

Elini sıkıca tutarak ıslanıp yapışan saçlarımın üzerinden kalbime bastırdım. “Benim için önemi var, sana hiçbir zaman ihanet etmedim. Eğer kendimi öldürseydim beni geri döndürmek için kendini feda edeceğini ve hiçbir zaman tek parça olmayacağını biliyordum ama seni benim bir hain olduğuma inandırırırsam en azından...”

“Kendimi öldürmeye çalıştım,” diyerek beni susturdu. “Düğün günümüzde seni öldürdüm, Mara ve sonrasında kendimi öldürmeye çalıştım. Söylediklerin doğruysa sonuçları bir hain olmandan daha vahim.”

Benden uzaklaşmaya çalıştığında ellerimle yüzünü kavradım, elim artık bozulan yeminle damgalanmış değildi. “Bunlara ben sebep oldum ve çok pişmanım,” dedim. Beni itmesi için ona fırsat tanımadan alnımı onun alnına bastırdım. “Ama bir daha olsa yine aynı şeyi yaparım.”

Rae ellerimi tutup kendinden uzaklaştırdı. “Anlattıkların doğru olsa ve seni bana yaptırdığın şey için affetsem bile...” Konuşurken bana bakmak yerine bakışlarını arkamda bir noktaya odaklamıştı. “Sana yaptığım şey için kendimi affetmem.”

Tenimi damgalayan leke tamamen yok olduğunda hafifçe parladığımı fark ettim, gücüm nihayet içimde uyanmış, onu dizginleyen laneti kendinden uzaklaştırmıştı. “Ben seni affettim, Rae. Beni öldürdüğün için sana bir an olsun kızmadım çünkü senden bunu yapmanı ben istedim. Senin için, Troya için yapılması gerekeni yaptım. Bunu yapmaktan başka bir şansın yoktu.”

Saçlarımı hafifçe geriye itti, bakışlarını eskiden kolyemin olduğu boşluğa indirdi. “Benimdin,” diye fısıldadı. “Sahip olmayı arzuladığım her şeydin.”

Parmaklarını boğazıma yasladığında suyun içinde ona yaklaştım. “Hâlâ öyleyim,” derken bana dokunması için sızlanmak istesem de bu küçük yakınlaşmayla yetinmeye karar verdim çünkü pişman olup benden uzaklaşmasını istemiyordum.

“Hâlâ öyle misin?” diye sordu dudaklarını hafifçe boynuma yaklaştırmak. “Hâlâ benim misin?”

Dudakları boynuma değdiğinde titredim. “Sonsuzluğun her iki tarafında da,” diyerek yanıtladım onu. “Daima.”

Rae’nin cevabı suratını boynuma gömmek oldu. Ona bu kadar yakinken bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Çektiği ıstırapı anlayabiliyor, elimden gelse onu söküp atmak istiyordum. “Özür dilerim,” dedim kendimi ona bastırırken. “Neden olduğum her şey için özür dilerim.”

“Konuşma.” Benden uzaklaştığında aramıza koyduğu mesafe çok daha fazlasıymış gibi hissettirdi. “Geri dönmeliyiz.”

Beni suda yalnız bırakarak dışarı çıktığında gözümde akan yaşları elimin tersiyle sildim.

Bir yolunu bulacaktım. O yolu mutlaka bulacaktım.

BÖLÜM VII

Ertesi sabah Fabea'yı kapımda bulduğumda şehirden gitmemizi söylemek için geldiğine emindim. Harabelerden Apollon'la dönüp de Hector'un sarayındaki odalarımıza çekildiğimizde Troya'daki son gecem olma ihtimali oldukça yüksekti. Rae'yi kırdığımı biliyordum. Üstelik bunu sadece ona ihanet ettiğimi düşündürerek değil, aynı zamanda beni öldürmesi için onu efsunlayarak yapmıştım. Rae'yi parçalara ayıran benim ihanetimin düşüncesi değil, neticesiydi. Ancak umudumu yitirmeye niyetim yoktu. Burada olduğum sürece onu geri kazanmak için hâlâ bir şansım var demektir.

Umut kapımın önündeki Fabea'yı görmemle kaybolur gibi oldu. Onun kargayı andıran bakışlarındaki hoşnutsuzluğun sebebinin ne olabileceğini düşünemedim, “Tanrı’mız size üç gün verdi,” dedi. “Üç gün sonra Tanrı Apollon’dan ayrılmak şartıyla dilediğiniz bir şehre güvenle ulaşmanız sağlanacak.”

Gülümsememek için kendimi tuttum. *Üç gün...* Bir önceki gün hemen gitmem konusunda kendinden eminken şimdi bana üç gün vermesi kararını hâlâ değiştirebileceğime inanmamı sağlıyordu. Sözlerinin beni telaşlandırmasını beklediğini görebiliyordum. Onda onu görür görmez hoşlanmadığım bir şeyler vardı ve hayır, bunun ürkütücü bir şekilde Vasilis'e benzemesiyle alakası yoktu. Kapının pervazına yaslanarak onu süzdüm. "Kimsin sen?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anlamadım?"

"Bence anladın," dedim üsteleyerek. "Seni daha önce Troya'da gördüğümü hatırlamıyorum. Nasıl oldu da bir anda Rae'nin müridi oldun?" Şehirdeki herkesi tanıdığım gibi bir iddiam yoktu ancak Rae'ye yakın herkesi tanıyordum. Bir zamanlar ona en yakın çemberin tam ortasında yer aldığım düşünülecek olursa bu oldukça normaldi.

Fabea uzun, siyah cüppesini düzelterek, "Ben Tanrıça Artemis'in Tanrı'mıza hediyesiyim," dediğinde şaşırma sırası bendeydi. "Eskiden Artemis Tapınağı'na bağlı bir rahiptim. Tanrı'mızın uğradığı ihanetin ardından onu korumak için biz-zat Tanrıça tarafından görevlendirildim."

"Ephi ve Dora'ya ne oldu?"

İlk defa insani bir tepki göstererek başını eğdi. "Dora artık Tanrı Hades'le yürüyor. Yaşlılık onu bizden aldı. Ephi'yse bu üzücü kaybın ardından şehirden ayrılmaya karar verdi."

Kalbimin ortasına derin bir acı saplandı. Dora'nın öldüğünü öğrenmek buraya ilk geldiğimdeki Mara ile bağlarımı yitirmişim gibi hissettiriyordu. Onun Ephi için bir anne olduğunu, onu büyüttüğünü biliyordum. Rae ona güveniyordu, ben ona güveniyordum. Çok daha şanlı, çok daha ilahi bir ölümü hak ettiğini düşünsem de uykusunda acı çekmeden öldüğünü hayal etmek bir nebze de olsa içimi rahatlatıyordu.

Troya'da çok fazla şey değişmişti. Eskiden evim dediğim şehirde başka nelerin değiştiğini tahmin bile edemiyordum.

Fabea daha fazla soruyla onu sıkıştıracağım anlayarak geri çekildi. "Ayrıca Kral Hector akşam yemeği için davetini iletmemi istedi, olumsuz bir yanıt vermeyeceğinizi düşünüyorum," dedikten sonra arkasını dönerek uzun koridorda kayboldu.

"Oldukça ürkütücü biri." Apollon bir anda yanımda belirdiğinde yerimden sıçradım. "Bir hayvana benziyor ama hangisine olduğunu çıkaramıyordum."

Odama girmeden hemen önce, "Kargaya," dedim.

"Ah, evet," diyerek peşimden içeri girip kapıyı kapattı. "Şehirde bir tuhaflık var. *Agora**'dan geliyorum, etrafta her zamankinden daha fazla yabancı tüccar var. Aynı şey liman için de geçerli. Sparta ve *Krētē*** başta olmak üzere sayıları neredeyse Troyalı tüccarlardan fazla."

Söylediklerinden ne anlamam gerektiğinden emin olmayarak ona baktım. Devam etmesini beklerken sessizce onu izlesem de konuşmak yerine küçük pencereye doğru ilerledi. Kaldığım odanın camı sokağa bakıyordu, o yüzden oradan aşağı baktığında ne gördüğünü biliyordum. Sokaklar insanlarla doluydu. Hava serin olsa da bahar tam anlamıyla başlamak üzere olduğundan dükkânlar canlıydı. Renkli tüller çekilmiş, yakında sokakları kavurmaya başlayacak güneş için hazırlıklara başlanmıştı. Satış yapan yetişkinlerin sesine kuş cıvıltılarını andıran çocukların sesi karışıyordu.

Orada Apollon'un ilgisini bu kadar çekenin ne olduğunu anlamaya çalışarak yanına gittim. Dikkatli bakışlarını takip

* Antik Yunan şehirlerinde, birçok alanda çeşitli faaliyetlerin yapıldığı ve kamu binalarının etrafında sıralandığı halka açık geniş meydan. (e.n.)

** Girit. (e.n.)

ettiğimde aşağıdaki küçük dükkânlardan birinin önünde duran birini izlediğini gördüm. Yabancı, şalıyla başını ve gövdesini sardığından onun kadın mı yoksa bir adam mı olduğunu söylemem mümkün değildi. Dükkânın önünde ürününü satmak için çabalayan esnafla konuştuğunu görebiliyordum ancak yüzünün büyük bir kısmı örtülü olduğu için kim olduğunu seçemiyordum.

Apollon gözlerini kısarak, “Onu bir yerlerden tanıyor gibiyim,” dediğinde şaşırdım. Kim olduğuna dair hiçbir sırrı açık etmeyecek şekilde giyinmiş bu kişiyi tanıdığından emin olmayarak ona baktığımda, “Tanrısal özümle tanıştık geliyor,” diyerek açıkladı. “Onun insan olmadığına eminim.”

Onun kim olduğuna dair bir ipucu aramak ister gibi dikkatli bakışlarıyla yabancıyı takip etti. Yabancı bir testiye karşılık iki sikke bırakarak kalabalığın içerisine karıştığında Apollon’a döndüm ancak artık orada değildi. Tekrar pencereden dışarı baktığımda onun yabancının peşinden gittiğini gördüm. Yabancının alışveriş yaptığı dükkânı biliyordum, fazla kaliteli olmasa da yemek yanında içilebilecek şaraplardan satıyordu. Apollon’un tanrısal özünün nasıl olup da bir testi şarap alan birini tanıdığından emin olmasam da o geri dönene kadar bir yanıt alamayacağıma emindim.

Odada yalnız kaldığımda ne yapacağımdan emin olamamaya etrafıma baktım. Elimi kaldırıp ne kadar sağlıklı olduğunu gördüğümde olacağımı düşündüğüm kadar mutlu hissetmiyordum. Gücümün belli belirsiz fısıltısı bedenimde hareketlense de onu denemek için fırsatım olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse içimden gelmemişti. İşleri yeniden yoluna sokabileceğimden emin olsam da hain bir yanımda bunu başaramayacağımı söylüyordu.

Odada biraz daha kalırsam kendi düşüncelerimi boğmaya çalışacağımı bildiğim için şehre inmeye karar verdim. Belki Helene ve Naia'nın nerede olduğunu öğrenebilir, nasıl olup da hâlâ görmediğimi anlamadığım Karr'ın izini sürebilirdim. Tüm bunlara nereden başlayacağımı bilmiyordum fakat biraz daha bir odada tıkılıp kalmaya devam edersem delireceğimden emindim.

Şehirdeki insanlar benim bir hain olduğumu düşündüğünden elimden geldiğince kendimi gizledim. Şalımı başıma dolayıp kalabalığın arasına karıştığında yeniden onlardan biri idim. Kimse beni durdurmamış, bana bir hain olduğumu söylememişti. Aksine, Troya'da normal bir günden daha fazlası değildi.

Hava rüzgârlı olduğu için şalım başımdan kayıp dursa da bir elimle onu sıkıca tutmaya devam ettim. Kalabalığın içinde bulduğum huzuru kaçırmak en son isteyeceğim şeydi.

Tezgâhlardan birinde küçük bir kadehe konulan şarabı denerken ensemdeki tüyleri havalandıran bir karıncalanma hissettim. Hemen sonraysa onun sesini duydum. "Buraya gelmemeliydin." Rae hemen yanımda, şarap satan adamın ona uzattığı kadehi alıyordu. Arkama dönüp Fabea'yı orada görmeyi bekleyerek baktım ancak tek başınaydı. Rae düşüncelerimi takip ederek, "O benim askerim ya da muhafızım değil, rahibim," dedi.

Onunla tanıştığımızdan beri ilk defa ona ne demem gerektiğini bilmiyordum. Bu çok ilginçti çünkü ona anlatacak bir şeylerim, ona verecek bir cevabım daima olmuştu. Şimdiyse yanımda dursa da bakışlarındaki mesafe aslında burada, dokunabileceğim kadar yakınımda gibi hissettirmiyordu. İlk defa onu gerçek anlamda kaybetmiş olabileceğimden korktum.

Zihnimde neler geçtiğini bilerek bakışlarını benden kaçırdı, kadehe dokunmadan adama geri uzattı. “Tüm bunları gerçekten hissediyor musun yoksa çok iyi bir yalancı mısın, emin olamıyorum.” Sesi bir fısıltıdan farksız olsa da onu duymuştum. “Bize tüm bunları yapan yüreğinin şimdi bu denli kırılmıyor olması lazım.”

Sözleri beni biraz daha yaralamak yerine öfkelenlendirdi. Öyle ki kendi kadehimi satıcıya vermeye çalışırken yere düştüm.

Kaşlarını havaya kaldırarak bana baktığında öfkemin onu şaşırttığını görebiliyordum.

Siktir et.

Ben yapılması gerekeni yapmış, onu hayatta tutmuştum. Ona hissettirdiklerim için pişmandım ancak onun da beni parçalara ayırmaya devam etmesine gerek yoktu. “Dur artık,” dediğimde hissettiğim yoğun duyguları en sakin halimle dışa vurmayı başarmıştım. Harabelerde ona içimdeki her şeyi anlatmıştım. Beni anlamasa da en azından üç gün daha şehirde kalmamıza izin vererek biraz da olsa anlamaya çalıştığını düşünmüştüm. “Ya da durma.”

Onu tezgâhın önünde bırakıp sokakta yürümeye devam ettiğimde beni takip etmeyeceğine emindim.

Ancak öyle olmadı.

Henüz birkaç adım atmıştım ki bir anda önümde belirerek beni durdurdu. Gözlerinde yanıp sönen yıldızlar, orada yeni gördüğüm karanlık gölgelere karıştı. “Bana her şeyi anlatabilirdin, Mara. Senden gelecek her şeyi kabul ederdim. Eğer yalan söylemiyorsan ve gerçekten söylediğin şeyi yaptıysan bu beni ne kadar tanımadığımı gösteriyor.” Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Göğsüm öfkeyle inip kalkarken

kalabalıktan birkaç başın dönüp bizi izlediğini fark ettim. Rae de onları fark ederek elime uzandı ancak son anda vazgeçerek, “Beni takip et,” dedi.

Ara sokaklardan birine girdiğinde onu takip ettim. İçimdekileri dökmeye, içimde uyanan öfkeyi nihayet dışarı vurmaya hazırdım.

Çıkmaz bir sokağa girdiğimizde durup bana döndü. “Bana gelip Zeus’un planını anlatmak yerine neden yalan söylemeyi, beni büyülemeyi tercih ettiğini anlatır mısın?”

“Kabul etmeyeceğini biliyordum.” Sesim öfkeden çatallaşmıştı. “Sana ruhumun yarısını alabilmen için beni öldürmeni söylediğimde kabul edecek miydin?”

Başını iki yana salladı. “Elbette kabul etmeyecektim, Mara. Seni hayatta tutmak için koca bir şehri savaşa sürükledikten sonra seni kendi ellerimle öldürmeyi nasıl kabul edecektim?”

Sözleri dudaklarından dökülür dökülmez şaşkınlıkla donup kaldım. “Ne?” Duyduklarımın altında yatan anlamı anlamaya çalışarak ona baktım.

Nihayet gölgeler kaybolup gözlerini yıldızlarla yalnız bıraksa da konuşmadı.

İleri atılıp tuniğinin yakasını kavradım. “Apollon beni kaçırdığı için savaş başlamadı mı? Beni hayatta tutmak için derken ne demek istedin?”

Gözlerinin içine bakarken zihnimin içinde bir kapı kendiliğinden açıldı.

Herkes biliyordu ki yaşanan ölümlerin sebebi bendim. Ancak bunun ardında ne ilk kanı dökmüş olmam ne de Apollon’un Mara’yı benden alması vardı. Asıl sebep Mara’nın

kendisiydi. Onun varlığı, onun hayatıydı. Herkesin ikizi ile güçlerini paylaşmak zorunda kaldığı bu düzende, benim gücümün bir parçasını taşıyan o kadın herkes için tehlikeydi. Tara'nın beni uyaran sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. "Onun yanında yürümesine asla izin verme," demişti bir gece öfkeyle tapınağıma girerken. Beraberinde gecenin dingin huzurunu dağıtan kor gibi öfkesini sürüklemişti. "O kadını başka bir yere götür ve tüm Tanrıların meraklı gözlerinden gizle. Mara'nın senin gücünü artırdığını öğrendikleri anda diğerleri onu yok etmek için gelecek. Gelecekler ve sen de onun ölümünü izleyeceksin."

Tara haklıydı. Onu öldürmek için gelmişlerdi. Asırlardır süregelen aramızdaki gerginliğin nihayet açığa çıkması için artık bir bahaneleri vardı. Uzun yıllardır gözünü Troya'nın vaat ettiklerine diken Tanrılar, şehrimi yok etmek için tapınaklarını terk etmişti.

Daha fazlasına şahit olmaktan korkarak Rae'nin zihninden çıktım. Sırf ben yaşadığım için, sırf onu güçlendirdiğim için o ölüme mahkûm edilmişti. Bir an için nasıl nefes alınacağını unutup boğulur gibi oldum. Öğrendiklerimin ağırlığı göğsümü ezerken nefes almaya devam etmem imkânsızdı. Gözlerimin önünde yıldızlar parlarken Rae'nin elleri omzumu buldu. "Mara?" Geri döndüğümünden beri sesi ilk defa benim için endişelenir gibi çıksa da şu anda bana karşı davranışları o kadar da önemli değildi.

Benim yüzümden peşine düşmüşler, şehrimizi kuşatmışlardı. Benim yüzümden ruhunun yarısını kaybetmiş, ruhunun hayatta kalan parçasıyla beni hayatta tutmak için çabalamış ve ben bunu ellerinden almıştım.

İki elimle ağzımı kapatarak dökmek istediğim çığığa engel oldum. Haklıydı, onu dinlemem lazımdı. Ona her şeyi anlatsaydım eğer belki de tüm bunları yapmama gerek olmayacaktı. Onu dinleseydim, onu gerçekten tamamladığımı anlasaydım kendimi öldürmem ve onu da derin bir kahra sürüklemem gerekmediğini fark ederdim.

Bana her zaman benim onu tamamladığımı söylerdi. Benden bunu hiçbir zaman gizlememişti. Sadece ben kendi bildiğimin daha doğru olduğuna inanmayı tercih etmiştim.

“Özür dilerim,” diye fısıldasam da ellerim dudaklarımdan dökülen kelimeleri yuttu. “Sana yaşattığım her şey için özür dilerim.”

Nihayet ona bakacak cesareti kendimde bulduğumda acı dolu gözlerle beni izlediğini fark ettim. “Ben senin yanında zaten tamdım, Mara. Ne ruhumun ölü yarısı ne de tamamen erişemediğim güçlerim umurumdaydı. Senin varlığın beni zaten hepsinden üstün kılıyordu.” Gece karanlığı gözlerini kapattı. “Şimdiyse bana her şeyi verdin. Tam bir ruh ve yenilmezlik. Senden hiçbir zaman bunu istemedim.”

Sözlerinin anlamını kavradığımda aslında ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ettim. “Artık sana karşı olmayanlar bile karşında, değil mi?” diye sorduğumda sessizliği en çok korktuğum cevabın işaretiydi. “Zeus şu anda tam anlamıyla peşinde.”

“Sadece Titanlar değil, neredeyse Olympos’un tamamı benim yok olmamı istiyor,” derken sesindeki acı midemi bulandırdı. “Artık sadece ikimizin canı değil, benim yanımda yer alacak herkesin canı tehlikede.”

Güçlkle yutkundum. “Karr ve Tara o yüzden burada değil. Değer verdiğin herkesin şehirden gitmesini mi istedin?”

Gülümseyişi bir lanetin fısıltısı gibiydi. “Burada diğerlerinin seni öldürmesini mi bekliyordun?”

“Çünkü sen ölmüştün.” Sözlerinin keskinliği yüreğimi sıkıştırdı. “Burası yeniden ölü bir Tanrı’nın şehri olacaktı.”

Kederi can yaksa da geçmiş zamanı kullanması dikkatimden kaçmamıştı. Onun kendisini öldürmeye çalıştığını biliyordum. Sanırım bunda başarılı olamayınca kendini yavaşça, kaybedeceğini bildiği bir savaşta öldürmeyi tercih etmişti. Yine de tüm bunların geçmişte kaldığını ima ederek konuşması içimdeki umut kıvılcımını yaktı. Hâlâ bir şansım vardı. Kendimi affettirmek ve ona hak ettiği yeri, Olympos’un en tepesini vermek için bir şansım vardı.

Bir anı zihnimde belli belirsiz parladı.

Karşımda duruyor, bana onun bir parçasıyla yaratıldığımı söylüyordu. Hayır, sadece ondan bir parça taşı mıyordum, doğrudan varoluş sebebim onun yaratılışıyla bağlıydı.

Rae sözlerinin üzerimde bıraktığı etkiyi ölçmeye çalışır gibi dikkatli gözlerle her hareketimi izliyordu. “Ben,” diyerek söze başlasam da devamını getiremedim. Ne demem gerektiğini bilmiyordum.

İşin doğrusu korkuyordum. Bunu öğrenmeden önce de ona karşı koymak benim için güçken şimdi benim için kaçınılmaz son olduğunu, ondan başka gidecek yolumun olmadığını öğrenmek beni korkutmuştu. Kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz ve savunmasız hissediyordum. Ben ölümlü bir kadinken o bir Tanrı’ydı ve kaderim tamamen onun kaderiyle iç içe geçmişti.

“Mara.” Seslenişindeki çaresizlik içimi yaktı. “Bana öfkelenmeni anlayabiliyorum. Bunu senden gizlememem gerektiğini biliyorum ancak beni ben olduğum için sev istedim, buna kendini zorunlu hissettiğin için değil.”

Tapınağın içi soğuktu. Son kalan rahibeler de çıkmadan önce ocağı ve birkaç mum dışında mumların tamamını söndürmüştü. Titredim ama bunun soğukla alakası olduğunu düşünmüyordum. Titriyordum çünkü hissettiğim duygular içimden dolup taşmak üzereydi. “Öfkelenmek mi?” Ona doğru bir adım attığımda sakın görünse de dudakları beklentiyle hafifçe aralanmıştı. “Şaşırdım ama bu gerçeği değiştirmiyor.”

Yavaşça yutkundu. “Hangi gerçeği?”

“Seni sen olduğum için sevdiğim gerçeğini.”

Zihnim yeniden bulunduğum ana dönerken az önce gördüklerimin Rae'nin hatıraları mı, yoksa bir süredir görüp durduğum bana ait olmayan anılardan biri mi olduğunu anlayamadım.

Az önce gördüklerimi sormak için ona doğru bir adım atmıştım ki, “Apollon,” diyerek beni durdurdu. Gözleri hemen ardımdaki bir noktaya odaklanmıştı. Kaşları çatılırken bakışlarında daha önce de gördüğüm o tanıdık ifade vardı; ne zaman birinin zihninden geçenleri okusa gözleri kısılır, kaşlarından biri meraklı bir tavırla havaya kalkardı. Bu sefer dikkati benim zihnimin içinde değildi.

Arkamı dönüp baktığımda Apollon'un gerçekten de çıkmaz sokağın başında beklediğini gördüm. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak bizi izliyordu. Anlaşılan bir süredir orada bizi dinliyordu. “Sen tanıdığım en ahmak Tanrı'sın,” derken sesindeki öfkeyi duymamak için sağır olmak gerekiyordu. “Kendini tüm bunlara sen mahkûm ediyorsun.”

Rae'nin dikkatini Apollon'un söylediklerinden ziyade söylemediklerinde gibiydi. Aynı meraklı bakışı korumaya devam ederek, “O nerede?” diye sordu.

Apollon, Rae'nin yüksek sesle söylediklerine değil de zihninden geçenlere cevap etmesini sorun etmiyormuş gibi görünerek, "Hector'un sarayında," dedi.

Kimden bahsettiklerini anlamayarak onları dinlemeye devam ettim. Rae, "Onu benim saraya götürmeliydin," dedi.

Apollon dudaklarında rahatsız edici bir gülümsemeyle, "Misafirlerini Hector'un sarayında ağırladığını düşünüyordum," dedi.

Rae yalnızca, "Gidelim," demekle yetinerek yanımdan geçip sokağın çıkışına doğru ilerledi. Şimdi yeniden Troya'ya döndüğümünden beri olduğu gibi tavırları soğuk ve ölçülüydü. Az önce yaşadığı acıyı benimle paylaşmamış gibi yeniden içine kapanırken paylaştığımız anın geride kaldığını biliyordum.

Apollon da onun peşine takılıp yürümeye başlamadan hemen önce onu durdurdum. "Gelen kim?"

Apollon yüzünü memnuniyetsiz bir tavırla buruşturdu. "Pencereden görüp takip ettiğim adam," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "O, Eros'tu." Kelimeler dudaklarından dökülürken sesinde anlam veremediğim bir memnuniyetsizlik vardı. "Bizi sarayda bekliyor."



Daha önce de rahatsız hissettiğim yemeklerde bulunduğum olmuştu. Hades ve Persephone ile yediğimiz ilk yemekte nasıl tereddüt ettiğimi ya da Zeus'un savaş öncesi kutlamasında öfkeyle nasıl dolup taşıdığını hatırlıyordum. Ancak bunların hiçbirinde kendimi şimdi olduğu kadar rahatsız hissetmiyordum. Sorun bende değildi, sorun masanın tamamına çöken sessizlikteydi.

Rae masanın başındaki yerinde, gözlerini bir an olsun Eros'un üzerinden ayırmadan yemeğini yerken Hector masanın diğer ucunda sessizce şarabını yudumluyordu.

Bir süre önce doysam da masada oturmaya devam ediyordum.

Saraya döndüğümüzde Eros bizi bekliyordu. Rûzgâra rağmen terasta bir *klinenin* üzerine uzanmış, biraz peynir yiyordu. Pekâlâ, kesinlikle beklediğim şey bu değildi. Onun bir misafirden beklenecek şekilde kabul salonunda bekleyeceğini düşünüyordum, terasta peynir ve şarap eşliğinde uzanırken değil.

Bizi gördüğünde parmaklarındaki peynir kalıntılarını yalayarak ayağa kaldı. Uzun ve ince yapılydı. Kızıl saçları neredeyse omuzlarına değiyor, kıvrıkcık tutamların arasına yerleştirilmiş altın defne tacı güneşte parlıyordu. Kahverengi gözleri bir anlığına benimkileri bulsa da bakışlarını hızla benden Rae'ye yönlendirdi. "Bu kadar korkutucu olan ne?" diye sorarken sesi bir delikanlının heyecanına sahipti. "Diğerleri senden neden bu kadar korkuyor? Hâlâ eskisi gibi suratsız ve mutsuzsun."

Ondan tam o anda hoşlanmadığıma karar vermiştim. Bu yüzden büyük yemek salonunda kurulan masada otururken Eros'un da yemekte olduğunu gördüğüm anda, iştahımın pek de yerinde olmayacağını anlamıştım.

Eros, tüm dikkati yemeğinin üzerindeyken sanki az önce terasta varlığını reddetmemiş gibi, "Ve sen de ölümden dönen o kadınsın," derken çenesini dikleştirdi. Sesi kulağa neşeli gelse de ne kadar kibir yüklü olduğunu rahatça duyabiliyordum. "Ölü olman hepimiz için daha iyiydi, geri dönerek yanlış bir karar vermişsin."

Hayır, ondan nefret etmiştim.

Rahat bir tavırla şarap kadehini dudaklarına götürdüğünde Rae'nin karanlığı kadehe dolanarak onu elinden fırlatıp attı. "Buraya saygısızlık yapmak için geldiysen seni kovmadan önce geldiğin yere geri dönsen iyi olur."

Tam o anda, kimseyi umursamadan mutluluktan ağlamak istedim. Aramızda yaşanan her şeye rağmen hâlâ beni korumakta kararlı olduğu bilmek beni rahatlatmıştı.

Eros şaşkınlıkla kızıl kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Zeus'un yerinde gözün varken bir haini mi koruyorsun?" Arkasına yaslanarak Rae'nin fırlattığı kadehten eline saçılan şarapları silkeledi. "Sanırım o tahta hiçbir zaman oturamayacaksn."

Apollon, "Onun oturacağı taht neden seni bu kadar ilgilen-diriyor?" diye sorarken tüm ilgisi önündeki ince dilimlenmiş ette gibiydi. "Hiçbir zaman savaşlarımıza dahil olmadın. Bir kahraman gibi yenilmek yerine bir korkak gibi her şeyden uzakta kazanmayı tercih ettin."

Hector boğazını temizleyerek, "Sanırım bu geceye bensiz devam etmeniz daha uygun olacak," dedikten sonra ayağa kalktı.

Apollon sert bir tavırla, "Otur, kral," dediğinde Troya Kralı şaşırda da söylediğini yaptı. Elbette yapacaktı, Apollon'un sesine sızmış tehlikeden başka bir şansı olmadığı anlaşıyordu. "Madem bu konuyu açtın," derken bakışları Eros'a kaydı. "Mara'nın bir hain olmasına açıklık getirmemiz gerekiyor."

Vermek üzere olduğum nefesi tuttum. Rae başını hafifçe yana yatırıp meraklı gözlerle Apollon'u izleyerek, "Kendini Mara'nın vasisi mi ilan ettin?" diye sordu. Karanlık, ellerinde toplanmaya başlasa da tavırları son derece sakindi. Bu hali

beni ürküttü çünkü aslında o kadar sakin olmadığını özellikle seçilen kelimelerinden belliydi. “Birilerinin arkasına saklanmaktan sıkıldığını düşünüyordum.”

Apollon, Rae’nin yaralamak için özenle seçtiği sözleri görmezden gelerek masadaki bıçağa uzandı, hiç tereddüt etmeden avucunda derin bir kesik açtı. Kanının ilk damlası neredeyse dokunmadığı yemeğine düşerken, “Mara’nın bir hain olmadığına tanrılığım üzerine yemin ederim,” dedi. “O yapmasını gerektiğine inandığı şeyi yapabilmek için şehirdeki herkesi kendisinin bir hain olduğuna inanması için büyüledi.”

Sözlerini odayı kaplayan derin sessizlik takip etti. Yemin etmesinin ne anlama geldiğini biliyordum, bozulan bir yeminin ne anlama geldiğini bildiğim gibi.

Bir damla kan daha tabağa akarken Apollon elini, herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. Yarası iyileşip derisi hiç kesilmemiş gibi eski haline dönerken yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. “Şu anda bir yalan uğruna ettiğim yemin beni öldürmediğine göre,” derken bakışları doğrudan Rae’nin üzerindeydi. “Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz.”

Rae sakinliğini korumaya devam ederken Hector, “Tanrılar,” diye mırıldandı.

Apollon, “Mara tüm şehri ve bu şehrin tanrısını koruyabilmek adına kendini feda etti, üstelik bunu yaparken geri dönüşü olmayacağını düşünüyordu. Ölüm ona bir can borçlu olmasıydı şu anda burada olmayacaktı,” diyerek devam etti. “Onu Yeraltı Dünyası’nda, acısını untabilmek için Lethe’nin suyundan içmek üzereyken durdurdum. Tüm bunlar senin için yeterli mi, kardeşim?”

Rae hiçbir şey söylemedi. Sessizlik yemini etmiş gibi orada oturmaya devam ederken aklından neler geçtiğini kestirmek güçtü.

Zihninin içine uzanmaya çalıştım ancak orada bir duvarla karşılaştım. Beni şu anda içeri davet etmeyecekti, ne düşündüğünü, Apollon'un yaşananları anlatmasının onda bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum.

Apollon kadehine uzanarak şarabından büyük bir yudum aldı. "Sana bozulan yemini yüzünden günlerce nasıl acı çektiğini de anlatabilirim. Ya da sen onun hayatta olduğunu öğrenerek adamı ziyaret edip beni yaraladığında bile nasıl seni suçlamadığını da anlatabilirim." Kadehini gürültüyle masaya koyduğunda irkildim. "Tüm bunları sen kendini yavaş yavaş öldüresin diye yapmadı. Tüm bunları sen hak ettiğin yere gelebilesin diye yaptı, küçük bir çocuk gibi küsüp savaştan vazgeç diye değil."

Eros, "Sanırım bu şehirde olmak hoşuma gidecek," dedi.

Hector kendinden emin bir şekilde, "Şehirdeki herkesin bunu bilmesini sağlayacağım," dedikten sonra ayağa kalktığında bu sefer onu kimse durdurmadı. "İzninizle." Masadaki tüm Tanrıları başıyla selamladı. Göz göze geldiğimizde onda gördüğüm pişmanlık içimi biraz da olsa rahatlatmıştı. Nihayet biri bir hain olmadığımı inanmış, hatta beni suçladığı için pişman olmuştu.

Rae sakince ayağa kalktı, hiçbir şey söylemeden Hector'un peşinden gitti. Hayal kırıklığıyla tüllerin ardından kapanışını izledim. "Beni hiçbir zaman affetmeyecek," diye fısıldadım.

Apollon masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Edecek, sadece bu düşündüğümüzden daha zor olacak." Elimini güven vermek istercesine sıkıca da ben öyle düşünmüyordum. Onda açtığım yaranın boyutunu kestirmem güçtü fakat tepkisine bakacak olursam kesinlikle kolayca geçeceğe benzermiyordu.

Eros kollarını iki yana açarak arkasına yaslandı. “Sanırım bu geceyi burada noktalamanın vakti geldi,” dedikten sonra, “Yarın uzun bir gün olacak,” diye ekledi. “Şafakta eğitim sahasında buluşalım, Mara.”

“Ne?”

Sabırsız bir tavırla, “Yoksa eğitim sahanız yok mu?” diye sordu.

Apollon, “Elbette var ancak orayı neden kullanmak istiyorsun?” diye sordu.

Eros kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Ah, emin olun size anlatacaklarımdan sonra neden kullanmak istediğimi anlayacaksınız.”

BÖLÜM VIII

Odama döndüğümde görmeyi en son beklediğim kişi Rae'ydi. Apollon bana kapıma kadar eşlik etmiş, durduğumuzda gözlerini kısarak kapıya baksa da bana *iyi geceler* dileyerek kendi odasına gitmişti. Onun içeri girip bu gece yaşananlar hakkında konuşmak istediğini düşünüyordum ancak sanırım yanılmıştım.

O, içeride beni kimin beklediğini çok iyi biliyordu.

“Rae,” dedim fakat karanlığı etrafıma dolandığında devamını getiremedim. Bana öfkeliydi ancak zarar vermeyeceğini biliyordum. Ona acımasız bir büyü yapmadığım sürece beni incitmektense kendi canını yakmayı tercih edeceğinden şüphem yoktu.

Hiçbir şey söylemedi. Bana bir cevap vermesini beklerken odanın ortasında beklemeye devam etti. Karanlık gölgeler ikinci bir ten gibi etrafına dolanırken gözleri gökteki yıldızlar gibi parlıyordu.

Karanlığın içinden sıyrılıp dudaklarımızı birleştirdiğinde yaşadığım şaşkınlık ona bir karşılık vermeme engel oldu. Öfkeli dudaklarını benim dudaklarımı aralamak için bastırırken nihayet öpüşüne karşılık vermeyi başardım.

Ölümden geri döndüğümünden beri bu anın hasretiyle yanıyordum. Günler boyunca yalnızca kum yutmuşum da sonunda suya kavuşmuş gibi hissediyordum. Dudaklarının benim dudaklarımın üzerindeki hisse kendimi bırakarak onu çaresizce öptüm. Öyle ki bir noktada dişlerimiz birbirine çarptı, öpüşlerimiz hırçınlaştı.

Çenemi tutup beni kendine çektiğinde kollarına tutunarak isteğine karşılık verdim. Dili, dilimle acımasız bir açlıkla karşılaştıkça ona aynı acımasızlıkla karşılık verdim. Ona ihtiyacım vardı, onun da bana ihtiyacı vardı. Bunu biliyordum.

Dudakları dudaklarımdan boynuma indiğinde tüneliğin tokasını tutarak çektim. “Mara,” diye fısıldadığında teslim olmak üzere olduğunun farkındaydım. Ne yaşarsak yaşayalım, Kader Tanrıçaları’nın bizim için ne planı olursa olsun, yollarımızın ayrılmayacağını biliyordum. O, benim varış noktamdı. O, benim tapınağımdı.

Eli boynuma inerken dudakları yeniden dudaklarımı buldu. “Siktir.” Sesini dudaklarımla yuttum, nefesini kendi nefesimle yoğurdum.

Sonrasında her şey bir anda değişti. Bir an için Rae’nin kollarının arasındayken bir an sonra ondan ayrılmıştım.

Karanlığı aramıza bir set gibi çekilirken beni kendinden uzak tuttu. “Bunu yapamam,” derken sesi çaresiz ve nefes nefeseydi. “Seni yeniden riske atamam. Sana yaptığım şey için kendimi affedemem.”

Nefesimi dizginlemeye çalışırken kulaklarım uğulduyordu. Bana ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bunun ne az önceki öpüşmemizle ne de beni reddetmesiyle ilgisi vardı.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” demeyi başardım mı yoksa sadece düşündüm mü, emin değildim. Olduğum yerde sallanırken beni tutmaya çalıştı. Karanlığı kollarıma sarılıp beni ayakta tutmaya çalışsa da başımın geri yatmasına engel olamadı.

Rae’nin bana seslendiğini duyar gibi oldum ama bundan emin değildim çünkü hiçbir şey duyamıyordum. Tek duyduğum yanan odunların çıtırtısıydı.

Yanan odunların ve defne yapraklarının kokusu birbirine karışırken titriyordum. Parmaklarımı tuniğime sıkıca bastırıp içeri girecek kişiyi beklemeye başladım. O gün her zamankinin aksine tapınağa gece değil, gündüz gitmiştim. Rae, önceki buluşmamızda bana şafakta gelmemi söylediğinde kendimi normalde kâhinin oturduğu yerde otururken bulmayı beklemiyordum.

İçerisi sıcak olmasına rağmen üşüyordum, ruhumdaki delik sızlıyordu. Küçüklüğümden beri daima bir şeylerin eksikliğini hissetmiştim; ismini bile koyamadığım, daha önce ulaşamadığım bir şeylerin eksikliği... Büyüdükçe küçük delik tüm ruhumu kaplamıştı ve şimdi sızlanmama sebep oluyordu. Buraya ait olmadığım hissi midemde başlayıp tüm bedenime yayılıyordu.

Tapınak doğruydü, yapmam gereken şey de doğruydü. Ama sanki olmam gereken yere ya çok önce varmışım ya da çok sonra. Bir şeyler yanlıştı.

Rae’nin sesi zihnimin içinde belirlediğinde köşede bekleyen

rahibenin duyamayacağını hilsem de gerildim. "Rahatla," diye fısıldadı. "Bugünden sonra her şey değişecek, Mara. Bugünden sonra hiçbir zaman güçsüz olmayacaksın. Gücümü kabul et ve içine akmasına izin ver. Bırak seni olman gereken kişi yapayım, bırak özgür olmana yardım edeyim."

Başımı hafifçe sallayarak onu onayladım, koyu renkli tuniğimi düzelterek dizlerimin üzerine oturdum. Minderin kumaşı bacaklarıma sürttü, derin bir nefes aldım. Rae'nin ruhunun bir parçasını içimde taşıyordum, onun gücüne uyum sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istiyordu. Bu yüzden bugün heykelinin önünde kâhini değil, kehanetlerini fısıldamak için ben hazır bulunuyordum.

Tapınağın kapısı açıldığında gerginlikle yüklü omuzlarımı rahatlatmak için derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. O bana nasıl güveniyorsa ben de kendime güvenebilirdim.

Yavaş ama temkinli adım sesleri tapınağı doldurduğunda gözlerimi açıp kapattım, yaşadığım tüm korkuyu zihnimin gerisine iterken kendimden emin bir şekilde gelene baktım.

Genç bir adam karşımda durdu, bana bakmak yerine önce etrafına göz gezdirdi. "Tanrılar," diye mırıldanırken hayranlıkla tapınağın tavanına çizilmiş gece göğünü ardından Rae'nin devasa heykelini inceledi.

O etrafa bakmayı sürdürürken ben de onu izledim. Benden en fazla bir ya da iki yaş büyük olmalıydı. Yağmurlu havaya rağmen pelerinini çıkarıp atmış, üzerinde ince tunikten başka bir şey bırakmamıştı. Kollarının yanık tenini ve yazlık tuniğinden kalan izi görebiliyordum. Bu adam ya bir denizciydi ya da denizde çok fazla zaman geçiriyordu.

Koyu renkli kıvrıcık saçlarının alın kısmındaki altın renkli ip onun soylu bir erkek olduğunu anlamamı sağladı.

Onu incelediğim için dikkatini çekmiş olacağım ki kahverengi gözleri benden yana döndü, burnunun üzerindeki çilli derisini kırıştırarak gülümsedi. "Merhaba," dediğinde benimle konuştuğu için şaşırdım. "Hava gerçekten berbat, Zeus sanırım bugün biraz sinirli."

Elbette buraya benimle konuşmak için gelmişti ama bu şekilde değildi. Rae'nin söylediğine göre bana üç soru sorması gerekiyordu, ben de ona üç cevap verecektim. Bu kadar. "Üç soru," dedim önümde yanan defne yaprağının rahatsız edici kokusuna rağmen derin bir nefes alarak.

Adamın gülümsemesi genişledi. "Ben de iyiyim, çok teşekkür ederim." Oturduğum yere bir adım daha yaklaştığında olduğum yerden kalkmamak için kendimi zorlamam gerekti. "Senin kadar güzel kızlar neden rahibe olur anlamıyorum." Suratımı buruşturduğumu görerek, "Merak etme, seni kaçırarak falan değilim," diye ekledi. "Sadece kaderin cilvesinden ve Tanrıların en güzellere el koymasından bahsediyorum, o kadar."

Sakinliğimi korumaya çalışarak, "Üç soru," diye tekrarladım. "Bekliyorum."

Adam tam önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde üzerinden yükselen denizin tuzlu kokusunu aldım. Haklıydım, kesinlikle bir denizciydi ve denizin asi kokusu üzerine işlemişti. "Sen de bana soru soracak mısın?"

Başımı yana eğerek onu inceledim, büyük ellerini dizlerine koyarak hafifçe öne eğilmişti. "Bu o şekilde işlemiyor."

Dudakları hayal kırıklığıyla bükülürken, "Tüh," dedi. "Senin de birtakım cevaplara ihtiyacın varmış gibi duruyor." Gülümsemesi yeniden tüm suratını aydınlattı. "Seni germek istemiyorum, Troya'ya kısa bir iş için geldim. Aslında yola bir

kadınla evlenmek için çıkmıştım ama babası başkasıyla evlenmesine karar verdi. Eve dönmeden önce birileri bana geleceğimi öğrenmek için Troya'ya gelmem gerektiğini söyledi çünkü anlaşılan Delphi'den sonra en iyi kâhinler bu topraklarda yetişiyormuş. Aslında Apollon'a da gidebilirdim ama o piç kurusu beni ürkütüyor, heykellerindeki oklardan birini müsait bir yerlerimize sokmak istermiş gibi bakıyor."

Elimde olmadan güldüm, bunun yapmamam gereken bir şey olduğunu hatırlayarak elimle ağzımı kapattım. Eğer arkama baksaydım her ihtimale karşı bekleyen rahibenin saklandığı yerden memnuniyetsiz bir şekilde beni izlediğini görebilirdim.

"Şu işe bak," dedi adam ilginç bir şey yakalamış gibi beni izleyerek. "Seni güldürmeyi başardım, demek ki sen de en az benim kadar çaresizsin."

Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Evet, üç soru," diyerek bir kez daha tekrarlardım. Artık şu sorularını sorması lazımdı.

Adam başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ben İthaka'dan geliyorum," dedikten sonra devam etmeden önce iki kez yutkunması gerekti. "Ben prensim, bir gün kral olmam gerekecek mi bilmem lazım."

Durdum, bekledim. İlk sorusunun cevabını Rae'nin bana vermesini bekledim. Zihnimde önce hafif bir karıncalanma belirdi, bu rahatsız edici hissiyse kanla yıkanmış bir defne tacının görüntüsü takip etti. Adam bir sahilde duruyordu ve tacı başına takar takmaz geri bırakması gerekiyordu. Bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamayarak kaşlarımı çattım. Başka bir şeyler daha zihnimde belirdi, bir kadının ve küçük bir çocuğun ağlama sesini duyabiliyordum. Adam

gemiye binerken onu uzaktan izleyen mor gözlü bir baykuş vardı. Sahildeki bir kayanın üzerine tünemiş, boynunu çevirerek adamın ufka doğru uzaklaşmasını izliyordu.

“O taç onun kaderinde, oğlunun doğumundan kısa bir süre sonra tahta çıkacak. Ancak taç daha kafasına değer değmez onu geride bırakması ve baykuşun ona gösterdiği yola gitmesi gerekecek.” Rae’nin sesi bir türlü anlam veremediğim kehanetlerin arasından süzülerek bana ulaştı.

Rae’nin bana fısıldadıklarını ona ilettiğimde hiçbir tepki vermeden sakince dinledi. “Peki,” dedikten sonra cevabımı sindirmeye çalışarak başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Adam ayağa kalktığında şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “İkinci sorun nedir?”

Yeniden gülümsedi ama bu sefer gülümsemesi neşeli değil, yorgundu. “Başka sorum yok rahibe, cevabını bilmem gereken tek soru buydu.” Geriye doğru bir adım attı ama hemen sonra durdu. “Cevabını duymaktan en çok korktuğum soru buydu.”

Merakla, “Neden?” diye sordum. “Herkes kral olmak ister.”

Adam başını iki yana salladı. “Ben ismi önemsiz, hükümlü kralı kısa bir kral olmak istemiyorum. Ben biri olmak istiyorum, torunlarımın benim hikâyelerimi anlatmaktan gurur duyacakları biri olmak... Ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsanların beni bilmesini istiyorum, Hades beni almaya geldikten sonra bedenim cenaze ateşinde küle dönüşmeden unutulmak istemiyorum.” Gözlerini kapatıp açtı. “Bir ismim olsun istiyorum, sonsuza kadar yaşayacak bir isim. Bunu bir tahtta tüneyerek elde edemem, bunu denizde kazanabilirim. O yüzden o tacı istemiyorum, o taç benim prangam.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarındaki hayal kırıklığını gördüm. O, kehanetin yalnızca baykuşu takip ettiği kısmını istiyordu. İçimden bir ses, Rae'ye değil bana ait olan bir his, buna pişman olacağını fısıldadı. "İsmin nedir?" diye sordum bunu sormamam gerektiğini bilmeme rağmen.

Sorumu şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırmasına neden oldu. "İsmim mi?" Başımı hafifçe sallayarak onu onayladığımda boğazını temizleyerek, "Odiseus," dedi.

"Geleceğin İthaka Kralı Odiseus," diye fısıldadım. "Kimse bilmeseyse de seni biliyorum ve bileceğim."

"Sen," diyerek söze başladı ama hemen sustu. Cümleleri toparlamakta güçlük çeker gibi bir hali vardı. "Senin ismin ne? Beni bilen ilk kişinin ismine sahip olmalıyım."

Bir an için ona başka bir isim vermeyi düşündüm ama acısının ve hayal kırıklığının izlerini hâlâ yüzünde taşıırken bunu yapamadım. "Mara."

Odiseus, "Troyalı Mara," diye tekrarladı. "Artık ben de seni bileceğim, her şey için teşekkür ederim."

Odiseus'un gitmesini bekledim ama o karşımda durmaya devam etti. Kararsızlıkla tekrar yukarı baktı, sonra tekrar bana. "Ne oldu?" diye sorarken kendimi rahatsız hissetmiştim.

Tekrar önümde diz çöktü, içinde defne tacının olduğu taşı kenara iterek doğrudan gözlerimin içine baktı. Elim tuttuğunda geri çekilmeye çalıştım fakat o beni sıkıca kavradı.

"Sana bir şey söylememe izin ver," derken bana burnunu ve yanaklarını kaplayan çilleri seçebileceğim kadar yaklaşmıştı. "Bu şehirden hemen gitmen lazım, Mara. Arkana bile bakma, burada ölümden başka bir şey yok."

Ondan kaçamayacak kadar şaşırmıştım.

Rae'nin zihnimin içinde, "Bu kadarı yeter," diyen sesini duymama rağmen, "Neden?" diye sordum. Tapınağın içindeki hava soğudu, karanlık her yeri kaplamaya başladı.

Odisseus da karanlığı fark ederek etrafına baktı ama beklediğim gibi korkmamıştı, sadece bundan hoşlanmamıştı. "Çok kısa bir süre sonra bu şehirde kan gövdeyi götürecektir." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Bir rahibe olduğun için bunu tuhaf karşılamayacağını biliyorum ama..." Tapınağın zemini titremeye başladığında sustu. "Siktir."

"Mara!" Rae'nin öfkeli bağıışı tapınağın içinde yankılandı.

Odisseus bir kez daha, "Siktir," dese de kendini toparlayarak bana baktı. "Athena zaman zaman benimle konuşuyor," dedi bir anda. "Tanrıların bu şehri Akhalar* için istediğini söyledi, ne olursa olsun alacaklar. Git buradan, geç olmadan bu şehirden çık. Bu şehre bir daha döndüğümde istemesem de senin düşmanın olacağım, Mara."

Rae'nin karanlığı ona çarparak beni ondan ayırdı.

Odisseus kolonlardan birine çarpıp yere düşerken Rae önümde belirdi. "Mara," dediğinde çoktan beni tutarak ayağa kaldırmıştı.

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Rae'nin karanlığını bir başka ışık dağıttı, zemin tehlikeli bir şekilde titredi.

"Demek öyle," dedi bir kadın sesi öfkeyle karanlığın içinden, öfkeli sesini bir baykuşun derinden gelen sesi takip etti. "Demek benim olana dokundun."

Odisseus'un baygın bir şekilde uzandığı yerde bir kadın belirdi. Kafasında altın renkli bir miğfer olsa da mor gözlerini rahatça seçebiliyordum.

* Antik Yunan toplulukları için kullanılan ortak isim. (e.n.)

Rae önüme geçti. "Benim tapınağımdasın, burada benim kurallarım işler."

Kadın kafasını hafifçe eğdi. elinde uzun bir mızrak belirdi. "İnsanıma dokundun," derken sesi ürkütücü bir sakinlikteydi. "Senin insanına karşı benim insanım, Rae. Korkma, sadece aynı acıyı çekmesini sağlayacağım."

Mızrağı havaya fırlattığında Rae beni geri itti, karanlığı etrafımı sarmadan önce duyduğum son şey onun, "Athena!" diye bağırdığı oldu.

Eğer inançlı bir insan olsaydım, Athena'dan kesinlikle korkardım. Onun hakkında anlatılan hikâyeler pek hoş sayılmazdı. Genellikle öfke ve şaşmaz adalet duygusuyla örülü hikâyeler ateşin başında ozanlar tarafından dillendirilir, biz günahkârları korkuturdu. Hepsi birer uyarı niteliğindeydi, bize Tanrıça'nın gazabından korunmamızı öğütlerdi.

Athena düşmanı olarak karşılaşılması gereken bir Tanrıça'ydı. Kendisine yapılan hiçbir hakareti unutmadığı, bilgelliğini bir zırh gibi giyerek doğru anın gelmesini beklediği anlatılırdı. Doğru an ise intikamını alacağı andı. Anlatılanlara göre Athena eninde sonunda ona karşı işlenen her günahın, her hakaretin bedelini ödetirdi. Üstelik ozanların şarkılarına göre bunu kısa yoldan da yapmazdı. Uzun ve işkence dolu bir bedel kurbanını beklerdi. Bundan zevk alır, insanların dizlerinin üzerine çöküp yalvarmasından hoşlanırdı.

Şimdi mor gözleri benimkilere kitlenmişken yeni kurbanının ben olduğumu biliyordum. Bakışları dingin, duruşu kendinden emindi. Rae'nin karanlığı onunla benim arama set çekmişken bile karanlık gücü aşıp bana ulaşabileceğine eminmiş gibi duruyordu.

Başını hafifçe sola eğmeden önce kafasındaki altın miğferi çıkartıp yere bıraktı. Miğfer zemine düştüğünde mermeri çatlatarak dallara benzeyen çizgilerle yeri damgaladı. "Ola-cak olanı engelleyemezsin, Rae." Sesi de en az duruşu kadar kendinden emindi. "Beni bir süreliğine oyalayabilirsin ancak durduramazsın."

Rae'nin bedeni hemen arkamdaydı. Karanlığı ikimizi de sarmış, Athena'dan gelecek en ufak bir hamleye karşı bile tetikteydi. "Ya da sadece çekip gidebilirsin." Rae iki elini de omzuma koydu. "Benimle savaşmak istemezsin, Athena, bu-nun daha önce nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Athena'nın sert yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi. "O zamanlar sadece birbirimizle oynuyorduk, Rae." Mızra-ğını hafifçe çevirdi, ahşap gövdesinde parmaklarını gezdirdi. "Gerçi şimdi de oynayacağız, gerçek bir savaş için hâlâ hazır değilsin."

Odisseus düştüğü yerde inlediğinde Tanrıça'nın dikkati bir anlığına da olsa dağıldı. Başını çevirip kendine gelmeye çalışan adama baktı. Bakışlarında görmemi istemediği o şeyi gördüm. Ona değer veriyordu.

Odisseus sanki derin bir uykudan uyanmış gibi gözlerini kırptırarak etrafa bakarken bir yandan da elini başına ko-yup oturmaya çalışıyordu. "Siktir, kafamı kentaur"lar sikmiş gibi." Şaşkın gözleri bana döndü, Rae'nin dalgalanan karan-lığı hafifçe geri çekildi. "Orada ne yapıyorsun, Mara?" Ona bir cevap vermediğimde başını bir kez daha salladı. "Tanrı-lar, ismin buydu değil mi? Neler oluyor?"

Hemen önümde duran Tanrıça'ya döndüğümde ifadesini bu sefer okuyamadım. Hâlâ ölümlü adama bakıyordu ama ne-fes almayı bırakmış gibi görünüyordu.

* Savaşçı kişilikleriyle bilinen ve vücutlarının üst kısmı insan, alt kısmı at olan mitolojik yaratıklar. (e.n.)

Rae'nin sesini zihnimde duydum. "Bizi göremiyor, Athena ikimizi de göremeyeceği şekilde gücünü kullanıyor." O zaman Athena'dan yayılan hafif parlak ışığı fark ettim. "Sana zarar vermeyecek, adamın onun gerçek yüzünü görmesini istemiyor."

Rae'nin sözleri bana güven verdiği için nihayet ondan uzaklaşıp Odisseus'a doğru ilerledim. Elimi ona uzattığımda bir an bile düşünmeden elimi tuttu, yine de ağırlığını bana fazla vermeyerek ayağa kalktı. "Az önce neler oldu?"

Athena'nın onu ifşa etmemi beklediğine emindim. Bana bakışlarını görmüştüm, benim küçük bir böcekten daha değerli olmadığımı düşündüğünü biliyordum. Odisseus'a onunla konuşan Tanrıça'nın burada olduğunu ve ona zarar verdiğimizizi düşündüğü için bana zarar vermek istediğini söyleyebilirdim.

Bunların hiçbirini ona söylemeyecektim. Onu tanı mıyordum. Masum bakışları ve iyi niyetli tavırları olsa da Ithaka'nın nerede olduğunu biliyordum. O bir lon prensiydi, ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. "Kendinden geçtin," dedikten sonra bir adım geri çekildim. "Sanırım etkileyici kehanet gücüm seni bayılttı."

Odisseus'un kaşları önce çatılsa da hemen ardından güçlü bir şekilde gülmeye başladı. "Rahibelerin espri yetenekleri olduğunu bilmezdim." Üzerindeki tozu silkeledi, sadece bayılarak sütuna zarar veremeyeceğine bildiğine emindim. "Teşekkür ederim." Sadece bayılarak zemini de çatlatamazdı.

Gergin bir şekilde, "Yok zaten," dedim ve ona belli etmeye çalışarak arkama baktım. Athena hâlâ oradaydı, ellerini iki yanında yumruk yapmış, karşımda duran adamı izliyordu. "Teşekkürün kabul edildi, senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım yeterince şey yaptın bile." Boğazını temizledi. "Sana söylediklerimi lütfen unutma, ne olursa olsun bu şehirden gitmenin bir yolunu bul. Tek bir kıvılcımın bile bu savaşın fitilini ateşlemek için yeteceğini unutma."

"Odiseus," dediğimde gitmek üzereydi. Ona seslendiğimi duyunca durdu ve dikkatli bir tavırla beni süzdü. "Tanrıça'n sana neler fısıldadı?" Athena'dan gelen öfkeli mırıltıyı duysam da çenemi dikleştirmeyi başardım. "Neden Tanrılar şehrimizi Akhalar için istiyor?"

Karşımdaki denizci prens etrafına baktığında, acaba onları görebiliyor mu, diye düşündüm ama bakışlarından kolayca öyle olmadığını anladım. Sadece tedirgindi, bildikleri her neyse onları sesli bir şekilde dile getirmekten korkuyor gibi duruyordu. "Ben," diye söze başladı ama devam etmeden boğazını temizleyerek yutkunması gerekti. "Daha fazlasını söyleyemem, eğer söylersem bunun sonu iyi bitmez."

Biraz önce aramıza koyduğum mesafeyi aşarak tam karşısında dikildim. "Benden sadece sen söyledin diye şehrimi terk etmemi isteyemezsin. Savaş her zaman bir ihtimal, tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz." Benden iki baş daha uzun olduğundan göz göze gelebilmemiz için biraz geri çekildim. "İyi bir nedene ihtiyacım var, Tanrıların nedenine ihtiyacım var."

Ağzını açtı ama konuşmadan kapattı, kaşları çatıldı, alnında yaşına bakılacak olursa oluşmaması gereken çizgiler belirdi. "Ondan korkuyorum," diye fısıldadı en sonunda. "Eğer ne planladığını sana anlatırsam beni cezalandırmasından korkuyorum." Korkuyla irileşmiş gözlerini benimkilere dikti.

Odiseus'a daha fazla soru sormaya hazırlanmıştım ki Rae'nin karanlığı ayak bileğime dolandı. Uyarı yüklü sesi zihnimin içinde, "Yeterli Mara," diye fısıldadı. "Bırak gitsin."

Aslında emrine itaat etmeyebilirdim fakat Odisseus'un ne kadar korktuğunu fark ettiğimde susmaya karar verdim. "İyi yolculuklar, geleceğin kralı," diyerek onunla vedalaştım.

Genç prens güçlkle de olsa gülümsedi. "İyi şanslar, Troyalı Mara." Bir kez daha başını salladı ve savsak adımlarla tapınağın çıkışına doğru ilerledi. Dışarı çıkmadan önce son bir kez daha bana baktı. "Umarım tekrar görüşmeyiz, inan bana bunu hiç istemiyorum."

Ama ruhumun derinliklerinde onu tekrar göreceğime o kadar emindim ki o sesi susturmak için her şeyi yapardım. Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyordum, bilmiyordum. Sadece biliyordum.

Arkamı döndüğümde Rae'nin tek başına durduğunu, Athena'nın gittiğini gördüm. Ne düşündüğümü bilerek, "Geri gelecektir," dedi. "Sadece insanının sağ salim şehrine ulaştığından emin olmak istiyor."

"İnsanı," diyerek onu tekrarladım. "Odisseus'la aralarında bir şey mi var?"

Rae gözlerini tapınağın sönen mumlarında ve artık yanmayan defne yapraklarında gezdirdi. "Bunu açıklamak güç," dedikten sonra uzanıp parmağını bir muma değdirdi, sönen tüm mumlar yandı. "Tanrılar sizin gibi değil, onlar için sadece aşk ya da nefret yoktur. Bazen bir insana inanırız, onların diğer tüm insanlardan daha farklı olduğunu düşünüyoruz." Hafifçe gülümsedi. "Bazen de yanılırız. Athena da hepimiz gibi bir gün ya yanılacak ya da doğru kararı vermiş olacak."

Üzerimdeki rahibe tuniğini bir an önce çıkarmak ve kendimi hamamın sıcak suyuna bırakmak istesem de soracaklarım daha bitmemişti. "Ben de senin insanın mıyım?" diye sordüğümde ona doğru bir adım atmıştım bile. "Sen de öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Rae bana dönmeden önce gücü etrafında bir kez titreşip dağıldı. "Bunu bana sen söyle, benim insanım mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp onu inceledim. Neler gördüğünü, neler düşündüğünü merak ettim. "Neden?" diye sorduğumda hafifçe gülümsedi. "Neden beni seçtin?"

Uzanıp saçlarımdan bir parça defne yaprağı çekip alana kadar yaprağın orada olduğunu fark etmemiştim bile. "Ben seni seçmedim tatlı Mara, beni sen seçtin. Bunu hâlâ anlayamadın mı?" Suratını suratıma yaklaştırdığında beni öpeceğini düşündüm ama o sadece gülümsemekle yetindi. "Biraz dinlen, akşam bir yemeğe davetliyiz."

Benden uzaklaştığında bir yanımda beni öpmediği için hayal kırıklığı hissetti. Neden böyle hissettiğimi bile bilmiyordum, sadece bunun düşüncesi bile bana doğru geliyordu. "Bizi kim davet etti?" Karıncalanan dudaklarıma dokunmamak için kendimle savaşmam gerekti.

Rae tapınağın içinde göz gezdirdi, bugün başka kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğini anladım. "Kral Priamos," dedikten sonra belime dokunarak beni çıkışa yönlendirmeden hemen önce, "Ne dilediğine dikkat et, Arsız Ölümlü," diye fısıldadı, elinin tersini koluma sürttükten sonra beni girişte bırakarak tapınağa geri döndü.

Kendime geldiğimde dizlerimin üzerindeydim. Rae tam karşımda, anlamını çözemediğim bir ifadeyle beni izliyordu. Kendimden geçmemiştim, hayır. Sadece bulunduğum andan başka bir ana geçmiş gibi hissediyordum. Gördüklerim bir rüya ya da hayal gibi hissettirmiyordu.

Rae dikkatle, "Bunları ne zamandır görüyorsun?" diye sordu.

Kafam hâlâ karışık olsa da, “Ölümden döndüğümünden beri,” demeyi başardım. Bana bir cevap vermek yerine tüm soruların yanıtı yüzümdeymiş gibi incelemeye devam ettiğimde, “Gördüklerim ne anlama geliyor?” diye sordum.

Rae ellerini omzuma koydu. “Gördüklerin geçmiş yaşamına ait, Mara,” dedi. “Seninle ilk defa tanıştığımız, önceki yaşamına ait anılar.”

BÖLÜM IX

Kendimle ilgili gerçeği öğrenmeden önce her insanın bu hayatta bir şansı olduğuna inanırdım. Hepimiz yalnızca tek bir kadere boyun eğmek için Tanrılar tarafından dünyaya gönderilir, vakti geldiğindeyse Hades'in çorak topraklarına karışırđık. Hepimizin sadece tek bir şansı ve tek bir umudu vardı. Ölüm, hepimiz içindi ve kaçınılmazdı.

Laemedon'da gece çöktüğünde genellikle odalarımıza çekilirdik. Penelop çok nadiren odamıza gelir, uyumadan önce bizi ziyaret ederdi. O gece de nadiren gerçekleşen bir ziyaret sırasında bizi ölüm gerçekliğiyle tanıştırmıştı. Daha çocuk sayılabilecek yaşlardaydım, bu dünyada en fazla yedi ya da sekiz kışı geçirmiştım. "Ve sonrasında o ne kadar direnirse dirensin, Hades'in hükmü onun inadına üstün gelmiş," diyerek ölümden kaçan bir ozanı anlatan hikâyesini sonlandırmıştı. Ozan, Hades'in kayıkçısından kaçabilmek için çok uzak bir şehre kaçmış ancak ölüm onu zaten orada bekliyormuş.

“Tanrılar bizi bu dünyaya onlara ibadet etmemiz, onlar için savaşmamız ve günü geldiğinde onlar için ölürek bizden sonra geleceklere yol göstermemiz için yolladı.”

O gün ölümün ne demek olduğunu elbette kavrayamamıştım ancak Penelop’un sözleri kesin ve netti, ölümle bir kez tanıştığınızda yaşam bir daha dostunuz olmazdı.

Penelop yanılmıştı. Ölüm benim için hem eski bir tanıdık hem de yeni bir dost olmuştu. Yaşamım sona erse de Rae’nin fedakârlığı sayesinde bana bir şans daha verilmiş ve ben o şansı yine Rae’nin hayatı için kendi ellerimle parçalara ayırmıştım. Şimdiyse bir kez daha burada, iki kez ölmüş olmama rağmen hayattaydım.

“Anlayamıyorum,” diye fısıldarken daha çok kendi kendime konuşuyordum. “Tüm o gördüklerim,” diyerek devam ettim. “Onlar benim anılarımın bir parçası mı?”

Rae ellerini omzumdan kucağına indirdi. Her zaman her şeyin cevabının onda olduğunu düşünüyordum ancak bu sefer cevabını en çok arzuladığım soruların onda da yanıtsız olduğunu anlayabiliyordum. “Bir tuhaflik olduğunu fark etmem lazımdı,” dedi kısık sesle, daha çok düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. “İki kere öldün ancak geçen sefer önceki yaşamını hatırlamazken şimdi hatırlıyorsun.” Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Üstelik parça parça da olsa ilk yaşamını da hatırlıyorsun.”

Hades’in sahilinde yaşadıklarım gözlerimin önünde canlandı. “Lethe,” diye mırıldandım Hades’in bana sunduğu seçim hakkını hatırlayarak. Rae meraklı bakışlarıyla zihnimde dolandığını belli edencesine gözlerini kıstığında, “Hades bana bir seçim şansını sundu, daha fazla acı çekmemem ve seni unutmam için Lethe’nin suyundan içmemi söyledi,” dedim.

O anların hatırası zihnimde canlanırken yutkundum. “Kabul ettim fakat ben içmeden Apollon beraberinde Ölüm’le birlikte geldi.”

Gölgeler gözlerinin etrafında belli belirsiz hareketlendi. “Hiçbir zaman Yeraltı Dünyası’na gönderilmedin, öyle olsaydı eğer Zeus’un sözü bile seni oradan çıkaramazdı,” diyerek sakince açıkladı. “Öldüğünü öğrendiğimde babamla ruhun için anlaştım, kendi ruhumun yarısına karşılık senin yeniden doğuşunun sözünü aldım,” derken bakışlarında çektiği acının yansımalarını görür gibi oldum. “Bir kez ölerek Yeraltı Dünyası’na gittiğinde oradan geri dönüş olmaz.”

Eh, benim durumumda işler biraz farklıydı. “Ölüm’ün bana sözü olmasaydı oradan çıkamayacağımı biliyorum.”

Rae başını belli belirsiz sallayarak beni onayladı. “Bunu yapmaya ancak Ölüm gibi eski ve kadim bir Tanrı’nın gücü yeter.” Kaşlarını çattı. “O halde, eğer Lethe’nin suyundan içtiysen bunu hayattayken yapmış olman lazım.”

Kafamın içi o kadar karışıktı ki ne düşünmem gerektiğinden bile emin değildim. Lethe’nin suyundan içmeye razı olmuştum çünkü acı çekmekten korkuyordum. Ölmüştüm ve sonsuzluk boyunca kaybettığım, sahip olabileceğimi bildiğim ailemin yasını tutarak yaşayamazdım. “Bunu neden yapmış olabilirim?” diye sordum. O hayat benim için hâlâ parça parça anılardan ibaretti. Kendime, yaşadıklarına tamamen yabancıyken neden unutmak istediğimi bilmiyordum.

Rae, ayağa kalkarak odanın içinde dolandı. Gölgeleer artık peşinde olmasa da sırtındaki gezegenler yanıp sönüyor, tanrısal güçleriyle bu olayı kavramaya çalıştığını anlamamı sağlıyordu. Derin bir sessizliğin ardından en sonunda, “Bilmiyorum,” diyerek beni şaşırttı. “Apollon seni götürdükten

sonra seni bir daha hayatta görmedim.” Sözlerinin ağırlığı aramızda asılıp kaldı, eski bir anının hatırasının getirdiği acı ondan bana çağlayarak aktı. “Başından beri senin aslında ne olduğunu biliyor olmalı. Aslında hiçbir zaman gücüme uyum sağlamadın, onu çağırdın ve ona hükmettin.”

Gerçekler aramızda dalgalanırken söyleyecek hiçbir sözün, bunca zaman doğru bildiklerimin yıkılmasının bana nasıl hissettirdiğini anlatmaya yetmeyeceğini biliyordum.

Apollon başından beri benim aslında ne olduğumu biliyorsa... O zaman neden geçmişimi unutmak istediğimi de biliyor olabilir miydi? Rae kendinden emin bir şekilde, “Bildigine inanıyorum,” dedi.

“O halde ona bunu sormamız gerekmez mi?”

“Soracağıma emin olabilirsiniz, Mara.”

Sözlerinin ardına gizlenen karanlık vaat ürkütücüydü. Onun daha önce de öfkелendiğine şahit olmuşum fakat artık öfkesi bile bana yabancı geliyordu. Derinden gelen ve daha sakın ilerleyen öfkesi korkutucuydu. Onu nasıl dizginlemem gerektiğini öğrenmem gerekecekti. Yoksa içimden bir ses Apollon’un eninde sonunda Rae’nin öfkesiyle kavrulacağını söylüyordu.

Bir yanım Apollon’a güvenmemem gerektiğini söylese de ona güveniyordum. Benden bir şeyler gizlemeye devam ettiğini bilmek beni öfkелendirse de gizlediği sırları olduğunu hiçbir zaman inkâr etmemişti. Zeus’un neden beni Tanrıların Ozanı olarak yarattığını bildiğini ve bunu bana söyleyemeyeceğini zaten itiraf etmişti. Belki de yaratılış gerçeğini öğrendiğim için Lethe’nin suyundan içmiştim, olabilir miydi?

Her ne olursa olsun, Apollon hayatımı kurtarmıştı. Bu, o kadar da kolay arkamı dönüp gidebileceğim bir gerçek

değildi. Eğer o olmasaydı şu anda ne Troya'da ne de hayatta olurum.

Gölgeler, odadaki mumları yutarak söndürdüğünde kafamı kaldırıp ona baktım. Rae hemen karşımda, karanlık onu yutmak üzereymiş gibi görünürken bekliyordu. Karanlığa rağmen gözlerinin ışıltısı bana aydınlıkmış gibi hissettiriyordu. “Rae?”

Cevap vermeden karanlığın içinde bana doğru bir adım attı. Gölgeler belime dolanırken kendimi ona doğru çekilirken buldum. Bedenlerimiz birleştiğinde elinin tersiyle yüzümü okşadı. “Bundan nefret ediyorum,” derken her bir kelimeyi sertçe ve haddinden fazla vurgulayarak söylemişti. “Ona minnet duymandan, ona güvenmenden nefret ediyorum.”

“Onu affetmiştin.”

“Bu, cansız bedenle ortadan kaybolmadan önceydi.”

Konuşmak için ağzımı açsam da iki parmağını dudığıma bastırarak engel oldu. Hissettiği acıyı anlamaktan ziyade çok iyi biliyordum çünkü aynı acıyı ben de onunla birlikte yaşamıştım.

Gözlerimiz buluştuğunda orada daha önce görmediğim bir karanlık gördüm. Öfkeliydi, biliyordum fakat öfkenin ruhunu ele geçirdiğini fark etmemiştim. “Bu sen değilsin,” diye fısıldadım.

Gülümsedi. “Bu benim, Mara. Sadece sen Karanlığın Tanrısı da olduğumu unutmuşsun.”

Onu âşık olarak, savaşçı olarak ve bir Tanrı olarak görmüştüm. Onun her halini gördüğümü düşünürken bu hali korkunun ta kendisi gibiydi. “Beni hayatta tuttu ve sana getirdi.”

“Seninle ilgili sırlar sakladı ve sen öldün, iki kez.”

Yutkundum. “Ölmek benim kendi tercihimdi.”

“Ve senin bir hain olarak ölmediğini gizlemek de onun tercihiydi.” Başını hafifçe yana eğerek beni dikkatle izledi. “Bu işi daha tapınağımdayken düzeltebilirdi. Orada, seni benden bir kez daha kaçırmadan önce bu gece yaptığı gibi tanrılığı üzerine yemin edebilirdi. Seni Hades’in buyruğundan söküp alan ben olabiliirdim ancak o kişi kendisi olsun istedi.”

Ağzımın içi kurudu. Sözlerinin haklı bir yanı vardı. Siktir. Söylediği her şey mantıklıydı ama... “Ona inanacak mıydın?” diye sordum kendime engel olamayarak. “Gelinleri bulmama yardım edecek miydin? Çünkü farkındaysan onları bulmamam için bana verdirdiğin yemin beni lanetledi.”

Rae sakince, “En azından sevdiğim herkesi kaybetmiş olmazdım,” dedi. “Ölü bir şehirde ölen kadının ardından yas tutarak ölümünü bekleyen bir Tanrı olmazdım. Uğruna savaşmaya değecek sebeplerim olurdu.”

Uzanmak, ona dokunmak istedim ama bunun geri tepeceğinden korkuyordum. Bu yüzden yalnızca, “Hâlâ savaşabilirsin,” demekle yetindim. “Buradayım ve birlikte Titanlara da Olympos’a da karşı koyabileceğimizi biliyorum.”

“Seni şehrimde istemiyorum, Mara. Bir kez daha seni ölümle burun buruna getirmeyeceğim. Eros’un yarın anlatacakları da bunu değiştirmeyecek. Savaşacaksam bile bunu tek başıma yapacağım, beraberimde kimseyi sürüklemeyeceğim.”

Sözlerine inanamayarak, “İntihar ediyorsun,” dedim.

Çenemi hafifçe okşadı. “Evet, intihar ediyorum.”

Elini tutup onu durdurdum. Kendisini göz göre göre sona sürüklerken sanki bunda hiçbir şey yokmuş gibi bana dokunamazdı. “Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun. Senin için iki kez kendi canımdan vazgeçmişken sen kendi canını bu kadar kolay gözden çıkaramazsın.”

“O halde ödeşmiş sayılırsınız,” dedikten sonra benden uzaklaştı. “Benden bir ölüm daha fazlasını tattın.”

Sözleri normal birinden değil, deli bir adamın zihninden çıkabilecek kadar saçmaydı. Onun için savaşmaya hazırlanırken onun kendisi için savaşmayacağını öğrenmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Tüm bunlar benim yüzümden olmuştu, bana olan sevgisi yüzünden.

Sonra fark ettim. Onu durdurabileceğimi fark ettim. Tehlike çanları zihnimde çalarak beni uyarsa da bunu yapmak zorunda olduğumun bilinciyle hareket edip bacağымda taşıdığım hançere uzandım. Gölgeler beni durdurmak için elime dolansa da şaşkınlığından faydalanarak hızlı hareket ettim.

Hançer avucumda derin olmayan ama kanatmaya yetecek bir kesik oluştururken, “Seni korumaya ve hayatta tutmaya kendi canım üzerine yemin ediyorum,” dedim. “Seni kaybettiğim gün kendimi de kaybettiğim gün olsun.”

Yeminim mühürlenip de yaram iyileşirken Rae’nin karanlığı odanın içinde parladı. Etraf gökteki yıldızlar yere düşmüş gibi aydınlanırken karanlığın rüzgârıyla saçlarım havalandı, yine de geri adım atmadan doğrudan gözlerinin içinde baktım. “Seni bir kez daha kandırdım,” dedim içten içe çığlık atmama rağmen gülümseyerek. “Öncesinde kehanetlerini çalıp seni kendime bağlamıştım, şimdiyse canımı senin canına bağladım.”

Daha önce onu büyülediğimde ya da kehanetlerini çaldığımda öfkelenildiğini düşündüysem fena halde yanılmıştım. Çünkü şu an gölgelerden birine dönüşen Rae’nin yanında, o Rae hiçbir şeydi. “Sen ne yaptın?” Aynı anda onlarca Rae’nin bağıarak sorduğu soruya rağmen karşısında dikilmeye devam ettim.

Gölgeler yüzünde ve bedeninde dallara benzer şekiller bırakarak ilerlerken bile geri adım atmadım. “Sana söyledim, seni oyuna getirmekten başka şansım yoktu. Kendi isteğinle savaşmayıp intihar edeceksen beraberinde beni de götürebilirsin.”

Odanın tavanı karanlıktan yoğrulan çatlaklarla kaplandı. “Harabelere gideceğiz.”

“Bu yemini sana etmedim, kendime ve canıma ettim. Ben istemediğim sürece bu yemini hiçbir şey bozamayacak.”

Gücü beklediğim gibi patlayarak odayı darmaduman etti. Camlar ve kırılan testilerin parçaları havada savrulurken hiçbirinin bana zarar vermeyeceğini biliyordum. *Onun* bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Öfkesi kızgın alevler gibiydi. Yakıcı ve sıcaktı ancak en azından bir yaşam belirtisiydi. Benimle bile olsa en azından bir şeylere karşı koymaya hazırdı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Ayağımın dibine düşen bir testi parçasını ittim. “O zaman lahitlerimizi nereye koymalarını istersin? Eminim Hector hak ettiğimiz şekilde bizi onurlandıracaktır. Muhtemelen tapınağında, şehir ayaklarımızın altında uzanırken sonsuza kadar yan yana dinlenmeye çekilmemizi sağlayacaktır.”

“Mara.” Sesi uyarı yüklü olsa da yaptığımdan pişman değildim. Üstelik benden beklenen de bu değil miydi? Her zaman biraz pervasız ve bencil olmamış mıydım? İşte şimdi yine her zaman olduğum gibi davranıyordum, beni bu yüzden suçlayamazdı.

Çenemi dikleştirerek ona baktım. “Sana kafa tutabileceğimi biliyorsun. Seni hayatta tutmak için seninle savaşmam gerekirse bil ki bunu da yapacağım.” Kaşları çatılırken sözlerimin kafasını karıştırdığının farkındaydım. “Uzun süredir sana

çektirdiğim acılar için pişmandım ancak şu anda görüyorum ki gerçekten de yapmam gerekeni yapmışım. Sana Kirke'nin bana anlattıklarından bahsetseydim de hiçbir şey değişmeyecekti. O yüzden ister bana bencil de istersen de pervasız ancak korkak diyemezsin. Sen taht için savaşmasan da ben o taht için savaşacağım ve gerekirse önümüze çıkan herkesin kanını dökeceğim.”

Karanlık yavaş yavaş çekilirken bir kez daha, “Mara,” dedi.

Öfkeden gözüm dönmüş gibiydi. Kendini bu denli hiçe saymasına anlam veremiyordum. Ben onun için her şeyi yok etmeye hazırken onun ölüme bile isteye yürümesini anlamıyordum, anlamayacaktım. “Bunun için kendi canımdan vazgeçmedim ben. Her şeyi, sahip olabileceğimi bildiğim bir hayatı geride bırakıp gittim. Bu yüzden kendine gelip savaşmaktan başka hiçbir seçeneğin yok.” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken neredeyse bağırıyordum ancak umurumda değildi. Ne kadar sinirlendiğimi, bu berbat kararının ikimizi de uçuruma sürüklediğini anlaması gerekiyordu. “Bu yüzden yarın şafakta Seus'u, Karr'ı ve Tara'yı geri çağıracaksın; Hermes'le Nestor'a haber vereceksin, onlarsız bunu başaramayız. Ve aslanımı da geri istiyorum. Phoiniks'i de.”

Ellerimi tuttuğunda yapmasını en son beklediğim şey buydu. Karanlık şimdi tamamen geri çekilmişti. “Sakinleş,” derken sesindeki endişeye anlam veremedim.

Eğilip yerdeki kırık cam parçalarından birini aldı. Camı biraz geride, yüzüme doğru tuttuğunda onu asıl endişelendiren şeyin ne olduğunu anladım; onu endişelendiren öfkem değil, bendim.

Gözlerim gümüş rengiyle parlarken orada Rae'ninkilere benzeyen yıldızların yanıp söndüğünü gördüm. Sadece bu kadar da değildi. Göz altlarımda darbe almış bir heykeldeki çatlaklara benzer gümüş çizgiler vardı. "Ben," desem de devamını getiremedim. Küçük camdaki yansımama bakarken kendime değil de bir yabancıya bakıyor gibi hissediyordum.

Rae, "Kendi gücün," diye fısıldadı. "Senin gücün."

Haklıydı, bunu kendim yapmıştım. Ne onun güçlerini kop-
yalamıştım ne de boynumda güçlerimi tetikleyen bir kolye
vardı. Ruhumda eksik ne varsa gelinlerden geri aldığımdan
beri ilk defa içimdeki güce uzanmayı başarmıştım. Bunu far-
kında olarak yapmasam da yine de yapmıştım.

Cam parçasını yere attığında irkildim. "Sözlerimde cid-
diydim," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı. "Biliyorum." Sesinde
hiçbir tereddüt yoktu. "Ben de hepimizin öleceğini söylerken
ciddiydim. Bunu gördüm Mara, kehanetlerim bana ölümümü-
zü gösterdi."

Sözleri beklenmedik ve acımasızdı. "Kehanetler değiş-
kendir."

Bir kez daha başını salladı. "Zihnimin içine girip görmek
ister misin?" diye sorarken cevabımın ne olacağını bilir gibi
kendinden emindi. "Hepimizin acılar içinde çılgılık atarak öl-
düğünü gördüm. Değil Olympos'taki tahta ulaşmak, buluttan
merdivenlerine bile ulaşamadan bizi öldürdüklerini gördüm.
Kim yanımda yer alacaksa herkesin sonu bu olacak: Ölüm."

"Ölüm eski dostum, unuttun mu?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sana yalan söylediğimi
mi düşünüyorsun?"

İnanmadığım Tanrılar. “Bana doğruyu söylediğini biliyorum. Her iki türlü de öleceksek en azından savaşırken ve bize biçilen kaderi değiştirmeye çalışırken ölmeyi tercih ederim.”

Beklentiyle bana vereceği cevabı beklesem de o sessiz kalmayı tercih etti. Kendinden emin duruşu ne düşündüğünü ele vermiyordu. Şu anda zihnine girmeye çalışacak cesaretim yoktu. Orada göreceğim her şey ödümü koparıırken olmazdı.

Sonunda, bana sonsuzluk gibi gelen sürenin ardından, “Şafakta eğitim alanında ol,” dedi. “Eminim Eros’un söyleceklerini duymak isteyeceksin.”

Bu kadar. Söylediği tek şey bu oldu. Ben ondan savaşacağına dair bir umut kırıntısı beklerken sadece bunu söyledi ve iyi geceler bile demeden çekip gitti.



Şafak vakti eğitim alanında idim, yeniden burada olmak bana sanki aradan geçen zamanın hiçbir önemi yokmuş gibi hissettiriyordu. Daha öncesinde askerlerimle dolu olan alan şimdi bomboş olsa da ileride burayı yeniden doldurabileceğimi biliyordum. Apollon önceki gün yemekten önce ölümünün ardından askerlerimin ortadan kaybolduğunu söylemişti. Belki de benimle birlikte onlar da yeniden geri dönmeye hazırды. Sadece onları tekrar arayıp bulmam, Hades’in kapılarına dayanmam gerekiyordu.

Eros alanın ortasında, soğuk havaya rağmen üzerinde yalnızca ince bir tunikle dikiliyordu. Buraya idman yapmak için gelmediğimizi bilmeme rağmen alanın bu kadar boş olması garipti.

Apollon, yan yatmış bir sütunun üzerinde oturup bekliyordu. Uyandığımda önce onunla konuşmak, dün gece Rae'nin içime ektiği şüphe yüzünden yüzleşmek istesem de kendimi bunu yapmaya hazır hissetmiyordum. Aramızdaki güven pamuk ipliğine bağlıyken duyabileceğim gerçeklere hazır olana kadar bu konunun üzerine gitmemeyi daha mantıklı bulmuştum.

Apollon'la göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırıp Eros'a döndüm. "Beni buraya neden çağırdın?"

"Günaydın, kadın," derken bana doğru bir adım attı. "Tanrı'n nerede?"

Bunu ben de merak ediyordum. Buraya geldiğimde Rae'nin çoktan gelmiş olacağını düşünsem de eğitim alanında üçümüzden başka kimse yoktu.

Apollon, "Sanırım bizimle yetineceksin," dediğinde Eros homurdanmaya benzeyen bir ses çıkardı. Onun bu memnuniyetsizliği Apollon'u güldürdü. "Yoksa senin için yeterli değil miyiz?"

Eros bir erkekte olmasını beklemeyeceğim kadar güzel yüzünde belli belirsiz bir öfkeyle, "Tahta çıkarmaya çalıştığınız Tanrı'nın da burada olmasının iyi olacağını düşünüyorum," dedi. Eros'un sözleri Apollon'un sırtını dikleştirmesine yol açtı. "Eğer koca oğlanı tahttan indirmeye çalışacaksanız planınızı daha dikkatli kurmanızı öneririm."

"Öyle bir planımız yok." Rae nihayet eğitim alanında belirdiğinde derin bir nefes aldım. Etrafını saran gölgeler, o adım attıkça doğmakta olan güneşin altında dağılarak kayboldu. Eros ona inanmadığını belli edercesine gülümsese de bir yorum yapmadı. "Buraya neden geldiğini biliyorum, bu yüzden lütfen vakit kaybetmeden diğerlerine de anlat."

Rae'nin tavrındaki soğukluk ve mesafe elle tutulur cinstendi. Dün gecedен beri bir şeylerin değişeceğini umsam da anlaşılan yanılmışım. Bana bakmıyor, ben orada değilmişim gibi davranıyordu. Canımı bir kez daha onun canı için ortaya koyduktan sonra bir anda her şeyin düzeleceğini beklesem de en azından bir şeylerin değişmiş olmasını umuyordum.

Eros kendinden emin bir şekilde, "Sparta düştü," dedi. "*Krētē* da. Zeus'un yanında yer almayı reddeden tüm Tanrıların şehirleri birer birer ele geçiriliyor."

Bu haber yıkıcı olsa da beklediğim bir durumdu. Zeus'un saldıracağını biliyordum, çok bile beklemişti. Benim düşündüğüm tek şey Karr'dı. O, Sparta'nın Koruyucu Tanrısı'ydı. Rae ne için endişelendiğimi çok iyi bilerek, "Karr güvende," dese de daha fazla detay vermedi. "O ve Tanrıların bir kısmı kaçmayı başardı."

Eros, "İkizim Ritos'un şehrinin koca bir karanlık tarafından yutulduğunu gördüm," diyerek devam etti. "Ondan geriye bir şey kalmış mı diye baktığımda şehrindeki her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm, onun dışında."

Apollon oturduğu sütundan kalkarak Eros'un karşısına geçti. "Onları yok mu ediyorlar?"

Rae tatsız bir şekilde güldü. "Hayır, onları *hesaplaşma günü* için hapsediyor." Geldiğinden beri ilk defa bana baktı. "Hepsini yakaladıktan sonra onlara bir seçim şansı sunacak. Ya benim yanımda yer alıp yok olacaklar ya da Zeus'un yanında yer alarak yeniden Tanrıların arasına kabul edilecekler. Bunu daha önce Prometheus'un tarafını tutan Tanrılar için de yapmıştı. Tahmin et kaç Prometheus'un yanında kalmaya devam etti?"

Çok azı. Cevap buydu. Çoğu Tanrı'nın Zeus'a karşı gelecek cesareti olmadığını anlamam için daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu.

Apollon, "Bu sefer işler farklı," diyerek ona karşı çıktı. "Prometheus sadece başkaldırmıştı, amacı hiçbir zaman Zeus'u tahtından indirmek olmamıştı."

Rae'nin karanlığı hafifçe görünür kılınırken gözleri tehlikeyi çağırırcasına parlamaya başladı. "Peki ya onu o tahttan indirmek istemiyorsam? Bu direnişin bir parçası olmak istemiyorsam ne olacak?"

Apollon hiç düşünmeden, "O zaman Mara ve senin için, ben ve sana inanan tüm Tanrılar için bu bir son demek," dedi. "Tüm bu yaşananlar boşuna yaşanmış olacak. Koruyacağın bir şehrin de evin de kalmayacak. İleride sahip olacağına inandığın aile de karın olmasını istediğin kadın da Hades'in kumlarına karışırken izlemekten başka hiçbir şey yapmayacaksan senin için mutlu bir son olmayacak kardeşim."

İçimden her şeyi göze alıp savaşması için ona yalvarıyordum. Tek şansımız buydu, ona söylediklerimde ciddiye aldım. Hiçbir şey yapmadan ölmeyi beklemektense savaşarak ölmeyi tercih ederdim.

Eros, "Hiçbir zaman savaşlarınızın tarafı olmadım," dedikten sonra boğazını temizledi. "Gözüm hiçbir zaman aranızda olmakta, dualarla dolup taşmakta olmadı. Bana göre uğruna savaştığınız her şey saçmalıktan ibaret."

Sözleri destekleyici olmaktan çok cesaret kırıcıydı. "O zaman neden buradasın?" diye sordum. "Her zaman yaptığını iddia ettiğin gibi tüm bunların dışında kalmayı tercih edebilirsin. Bunun için hâlâ geç değil."

Eros'un bakışlarında açık bir düşmanlık olmasına rağmen, "Gördüklerimi görseydin neden bu işin dışında kalmayacağımı anlardın," derken sesi sakindi. "Titanlarla savaşmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Onların hapsedilmiş olmasının bir sebebi var."

Rae çenesini dikleştirdi. "Onlara karşı bir şansın olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır ama senin olduğunu düşünüyorum." Eros, Rae'nın yanından geçerek bana yaklaştı. "Elinin altındaki silahı görmiyor musun?"

"O bir silah değil."

Aşkın ve Şehvetin Tanrısı olduğunu düşündüğüm ancak anlaşılan kana susayan ilah, "Kadın seninleyken kaybetmen imkânsız," dedi. "Hayatta kalmanın tek yolu o silahı kullanarak Zeus'a başkaldırmak ve onun yerine geçmek."

Kendime daha fazla engel olamayarak, "Benim bir ismim olduğunun farkında mısın?" diye sordum. Beni görmezden gelen erkeklere hiçbir zaman boyun eğmemişken ona da eğmeyecektim. "Ben ne bir silahım ne de isimsiz bir kadın."

Eros sahte bir saygıyla önümde eğildi, kollarını iki yana açtı. "Sen Tanrıların Ozanı'sın. Bu seni Atlas'ın sırtında taşıdığı en tehlikeli silah yapar."

Rae anında, "Hayır," dedi. "Düşündüğün şeyi yapmayacak."

Eros doğruldu. "Yapacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Üstelik sen onu bunu yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Apollon Eros'la arama girerek durdu. "Mara'yı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacaksın."

Eros onu tamamen duymazdan gelerek bana baktı. "Sen Tanrıların Ozanı, evrenlerin tüm Tanrılarını çağırabilecek güçtesin. Eğer bu ihtimaldeki Tanrılar senin yanında savaşmayacaksa sen de diğer ihtimaldeki Tanrıları çağırırsın."

BÖLÜM X

Bir ihtimal yaratmak ve o ihtimali çağırmak.

Küçüklüğümde bir amacım vardı: Seçilmemek. Hiçbir zaman görünür olmanın ya da önemli biri olmanın peşinde koşmamıştım. Kendi küçük dünyama sahip olabilmeyi, bir gün benim için biçilen kaderin kısıkaçlarından kaçabilmeyi ummuştum. Doğmuştum, büyüyordum ve günün birinde seçilemezsem elimden gelen en iyi şekilde özgür olacaktım. Belki yine sesimi çıkarmama izin vermeyeceklerdi ancak ben sesimi duyurabilmek ve kendi hayatımı kazanabilmek için çabalayacaktım.

Şimdiyse birçok şey olmuşum.

Apollon'un Gelini.

Troyalı Mara.

Rae'nin Mara'sı.

Bir hain.

En sonunda da bir silah olmuşum. Tanrıların Ozanı.

Eros sözlerinin üzerimde bıraktığı etkiyi ölçmek ister gibi gözlerini üzerime dikmişken düşünmek zordu. Bunu yapabildiğimin farkındaydım, diğerlerini çağırabileceğimi biliyordum. Onu çağırmıştım, Thor bana gelmişti. Fakat bunu bilinçli olarak ya da ne olduğumun farkında olarak yapmamıştım.

Eros bana doğru bir adım daha atmak istese de Rae'nin karanlığı ayaklarına dolanarak ona engel oldu. "Hepimiz yok edileceğiz," dedi ellerini iki yana açarak. "Ya Zeus'a boyun eğeceğiz ya da yok edileceğiz. Ona boyun eğsek bile hayatta kalacağımızın garantisi yok, Titanlar yularını tutabileceğin hayvanlar değil. Kardeşim Ritos taraf tutmuyordu ancak onu da aldılar. Yarın kim için geleceklerini bilemeyiz. Zeus'a sadakatle bağlı olsak bile en ufak tereddüdü kalbinde barındıran her Tanrı için gelecekler."

Rae sakince, "Bir isyan başlatmayacağım," dedi.

Apollon, "Sen o isyanın ateşisin kardeşim," derken yüzündeki ifade en az Eros'un ki kadar çaresizdi. "Mara'nın bir silah olmadığı konusunda sana hak versem de Eros'un da haklı olduğu bir nokta var. Sen olmazsan tüm bunların bir anlamı olmayacak. Sen, bizim başlangıç ve bitiş noktamızsın. Sen o tahtın gelecekteki sahibisin."

Apollon'un sözlerinin ardından alan sessizliğe gömüldü. Yüreğim göğsümden dışarı çıkmak ister gibi atıyordu.

Başkaldırmak, Zeus'un bizim için planladığı kadere karşı direnmek istiyordum.

Rae, "Ya o tahtı istemiyorsam?" diye sorarken dikkatli bakışları doğrudan Apollon'unkilerin üzerindeydi. "Ya sadece Troya'nın Tanrısı olarak kalmak istiyorsam."

Apollon beklemediğim bir şey yaparak güldü. "O tahtı istediğini ikimiz de biliyoruz, kardeşim."

İkisi birbirine bakarken ne ben ne de Eros konuşmaya cesaret edebildik. Öfke eğer elle tutulabilir bir duygu olsaydı ağırlığı tüm alanı kaplardı. Rae'nin gölgeleri etrafını tamamen kuşatırken Apollon her şeye rağmen sakince bekliyordu. Kısık sesle, "Her şey senin içindi," diye fısıldadı. "Dökülen tüm o kanın, yanan her canın bir anlamı olmalı. O tahta çıkar-san çektiğimiz tüm acıya değecek. O tahta çıkmazsan senin için dökülen tüm o kan boşuna olacak."

Rae, "Onu öldürmem gerekecek," derken sesi karanlığıyla uyumlu bir tondaydı. "Onu hayatta bırakamam."

"O halde onun Zeus'u da sen olursun, kardeşim," dedi kendine güvenen bir sesle. "Her Kronos'un bir Zeus'u olmak zorunda, öyle değil mi?"

Gölgeler yüzünün etrafında nefes alıp verirken gözleri gökyüzü gibi parladı. "Peki günü geldiğinde beni kim durduracak?" Sorusu o kadar netti ki başka bir anlam yüklemek mümkün değildi. Kendinden korktuğunu, dönüşebileceğini bildiği kişiden çekindiğini görebiliyordum. Zeus başlangıçta herkesi korumak isteyerek düzeni kursa da şimdi o düzeni kendisine hizmet etsin diye sürdürmek istiyordu. O, babasından da kötü birine dönüşmüştü. Rae, o olmak istemiyordu.

Beni geri çevirme ihtimali olsa da ona yaklaşıp ellerini tuttum. Karanlığı, varlığıma karşı hiçbir tepki vermediğinde bundan cesaret alarak, "Sen hiçbir zaman o olmayacaksın," diye söz verdim. "Senin içindeki merhameti görebiliyorum."

"O merhamet seni öldürdü, Mara."

Yüzünü tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Beni öldüren sen değildin, bendim." Sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerimi onunkilerden bir an olsun kaçırmadım. "Başka şansın yoktu. Sana yaptığım büyü seni

buna mecbur kıldı. Canım için ruhunun bir yarısını yeniden pazarlık konusu etmemen için buna mecburdum. Ancak kendini suçlu hissediyorsan ve bir çözüm arıyorsan aradığın cevap gözünün önünde.”

Duygularının birbiriyle çatıştığını görebiliyordum. Troya’ya döndüğümünden beri ilk defa aramızda duran kalkanı inmişti ve ne hissettiğini görmeme izin veriyordu. Kararsızlıkla kaşlarını çatarken yutkundu. “Seni hiçbir şey için zorlamak istemiyorum.”

Umut, nihayet oradaydı. “Beni hiçbir şey için zorlamıyorsun. Çocukluğumu ve ilk gençlik yıllarımı bir tutsaktan farksız yaşadım. Bunun her zaman Apollon’un suçu olduğuna inanıyordum ancak şimdi yaşadığımız tüm acının suçlusunun kim olduğunu biliyorum. Gelin olmak için geleceklerinden vazgeçen kadınlar için, kendim için savaşmak istiyorum. Senin için savaşmak istiyorum.”

Apollon yanımıza gelerek elini Rae’nin omzuna koyduğunda gerilse de onu kendinden uzaklaştırmadı. “O taht senin hakkın, bunu babamız da biliyor. Seni yarattığı ilk andan beri onun nihai sonu olacağının farkında.”

Rae gözlerinden gezegenler hızla kayıp giderken, “Çok fazla kişi ölecek,” dedi. “Buna insanlar ve Tanrılar da dahil.”

Eros, “Yeni başlangıçlar için dökülecek olan kan geleceğin adağıdır,” dedi. “Eğer o kan şimdi dökülmezse ileride çok daha fazla kişi verdiğin seçimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak.”

Bütün dikkati bendeydi. Ruhumun derinliklerini görerek, ne düşündüğümü bilerek bana baktı. Orada ne gördüğünü biliyordum; onun için, bizim için savaşmaya ne kadar hazır olduğumu görüyordu. Vereceğimiz en büyük savaşın bizi bek-

lediğini biliyordum ama bu beni korkutmuyordu. Onunlayken hiçbir şey beni korkutamazdı. Aramızda hâlâ aşılmamış duvarların, dile dökülmemiş öfkenin olduğunu bilsem de önemli olan ruhumun her ihtimalde onu arayıp bulacağıydı.

Kaşları çatıldı, dudakları aralandı. Her an fikrini değiştirecekmiş gibi görünse de, “Pekâlâ,” dedi. “Bu savaşı vereceğim, bu benim son savaşım olsa da bunu yapacağım.” Onu tutup kendime çekmek, birlikte vereceğimiz her savaşın kazasını olacağımızı söylemek istesem de bunu yapamadım çünkü o Apollon’a dönerek, “Bana bir yemin vermeni istiyorum,” dedi. “Günün birinde Zeus’a dönüşürsem beni durduracaksın. Beni yok etmen gerekse de bunu yapacaksın.”

Apollon bocalayarak geri çekildi. “Bununla ilgili bir görüşüm yok.”

“Gelecek değişkendir, ikimiz de bunu biliyoruz. Eğer bir gün gözümü kan bürürse, kibrim merhametime galip gelirse beni durdurmanı istiyorum.”

Apollon’un ona karşı çıkacağını düşünsem de öyle olmadı. Hançerini kınından çıkarıp elini keserken, “Bir gün Zeus’a dönüşecek olursan ne pahasına olursa olsun seni durduracağım tanrılığım üzerine yemin ederim,” diye fısıldadı.

Kaderlerimiz birbirine dolanıp birlikte erirken üçümüz de geri dönülmez şekilde birbirimize bağlanmıştık, bunu biliyordum. “O gün hiçbir zaman gelmeyecek,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Rae gözlerini kaçırıp gökyüzüne bakarken, “Bunu hiçbir zaman bilemezsin,” diye mırıldandı.

Eğitim sahasının dışında biri boğazını temizledi. Gelenin kim olduğunu gördüğümde gülümsemeden edemedim.

Phoiniks her zamanki huysuzluğuyla, “Onu bu halde

savaştırmayacağını umuyorum,” dedi. “Zaten doğru düzgün bir şey öğrenmemiştii, üstelik bir buçuk senesini de ölü olarak geçirdi. Umutsuz vaka.”

Toynaklarını çimene sürterek bana yaklaşıırken, “Ben de seni özledim at adam,” dedim.

Phoiniks elini havaya sallayarak beni geçiştirdi. “Gereksiz sevgi gösterilerini sevmediğimi biliyorsun, kadın.” Dikkatli gözleriyle beni süzdü. “Kehanet Tanrısı beni çağırdığında *nymph*’larla dolu bir adada huzurlu günlerimin tadını çıkarıyordum. Gecenin bir yarısı beni tatlı uykumdan uyandırıp buraya getirmeseydi eğer mutlu bir adam olarak sahilde yürüyüş yapıyor olurdum.”

Memnuniyetsiz sözleri dudaklarından dökülür dökülmez Rae’ye döndüm. “Dün gece mi?” Onunla konuştuktan sonra gidip Phoiniks’i getirdiğine göre... “Dün gece zaten kararını vermiştin.”

Karanlığı geri çekilip yıldızlar gözlerini rahat bırakırken, “Hayır fakat beni ikna edeceğine emindim,” dedi. “Bu yüzden kaybettiğin zamanı telafi etmen ve kısa sürede kendini toparlaman lazım.”

Beni affetmemiş olsa da bu bana doğru attığı bir adımdı, bunu görebiliyordum. Her şeye rağmen beni bir kez daha seçmiş, yanında yürümem için bana bir şans daha vermişti. Bu sefer ne olursa olsun bu şansı kullanacak, onu yarı yolda bırakmayacaktım.

Eros’un kahkahası eğitim alanını doldurduğunda bakışlarım ondan yana döndü. Kızıl saçları doğmakta olan güneşin altında parlıyordu. “Mara’nın nasıl savaştığı hakkında bir sürü şey duydum,” derken alanın etrafında dolanarak

* Mitolojide kırlarda, sulara, ormanlarda yaşayan doğal ve tanrısal varlıkların dişi olanlarına verilen addır. (e.n.)

Rae'nin yanına yaklaştı. Rae, onun varlığından rahatsız olup sırtını dikleştirdiğinde dikkatli bakışları bunu anında fark etti. “Korkma Kehanet Tanrısı, onu eğitmeyi teklif etmeyeceğim. Bugün sana fazlasıyla yüklendik zaten.” Elini havaya kaldırdığında açık parmaklarının arasında saf altından bir kadeh belirdi. “Bugün sadece meraklı bir izleyiciyim.”

Phoiniks bana bir hançer uzattığında derin bir nefes alarak silahı elime aldım. Bir kez çevirdim ve avucumdaki dengesini hissettim. Parmaklarımın arasındaki ağırlığı, tanıdık bir dostu kucaklamak gibi hissettiriyordu. “Beni eğiteceğinden haberim yoktu,” derken hançerin ucunu ağır ağır ona doğru çevirdim.

Tehdidim Eros'u keyiflendirmiş olacak ki şarabından bir yudum almadan önce güldü. “Tanrıların Ozanı olabilirsin ama benim yeteneklerimi de küçümseme.”

Onun nasıl tasvir edildiğini anımsayarak, “Ah, evet, bana küçük oklarını nasıl kullanacağını mı öğreteceksin?” diye sordum.

Eros arkasındaki sütuna yaslanırken beni baştan aşağı süzdü. “Diğer evrenlerdeki Tanrıları çağırdıktan sonra senin yanında savaşmaları için bu küçük hançerlerinle mi ikna edeceksin?” diye sorarken sesindeki alayı gizleme zahmetine dahi girmedi. “Onları etkin altına alman, gerekirse baştan çıkarman gerekecek. Tahmin et bakalım bunu öğrenmek için kimin yardımına ihtiyacın olacak?”

Eros'un sözlerine Rae'nin boğazını temizlemesi eşlik etti. “Mara'ya tam olarak ne vaat ettiğin konusunda biraz daha açık olur musun?”

“Elbette.” Kadehini başına dikti. “Mara bir hiç. Eskiden ölümlü olan ama şimdi Tanrıların Ozanı olduğunu öğrendiğimiz

bir kadın olması bir hiç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Başka evrenlerin, sonsuz diyarların mutlak hükümdarlarının karşısında bir kum tanesinden farksız. Elbette aralarında heyecanlarının peşinden koşup savaşıacaklar olacaktır ancak bunların sayısının o kadar da fazla olacağını düşünmeyin. Kararsız olanları dövüşerek ya da tehdit ederek ikna edemez. Baştan çıkarma bu işin altın kuralı... Onların en çok istedikleri şeyin ne olduğunu öğrenerek onlara onu vereceğine inandırma- lı. Onları kendi arzularıyla yönlendirmeyi öğrenmeli. İşte o zaman yalnızca müttefik değil, ona bağlı Tanrıları da yanına çekmiş olur.”

“Bu zekânı keşke daha önce kullansaydın.” Apollon, Rae’den uzaklaşarak alanın hemen kenarındaki devrilmiş bir sütunun üzerine oturdu. “Bir korkak gibi savaştan kaçmak yerine yanımızdaki yerini alsaydın belki de şu an hepimiz huzur içinde yaşıyor olurduk.”

Eros hiç beklemeden, “Elbette, Zeus hepimizi Olympos’a davet eder, sıcak kollarının arasında huzur içinde yaşamamız için teşvik ederdi,” dedi. “İdeal düzende hiçbirimiz şu anda Titan tehdidi altında olmazdık.”

Apollon, “Onu ben de eğitebilirim,” diye teklif etti. “Emi- nim salgınları kontrol edebilmem son derece hoşuna gidecek- tir. Kim bilir, belki senin şarabına ölümcül bir veba musallat eder.”

Phoiniks, “Hayır,” diyerek buna karşı çıktı. “Öncelikle yeniden temelden başlamamız lazım. Bir yıldan uzun süredir savaşmıyor, üstelik idmansız. Ben yeterli gördüğümde senin karşına çıkabilir.” Kafasını memnuniyetsizlikle iki yana salladı. “Senin yanında kaldığı süre boyunca onu eğitmediysen bu işin dışında kalacaksın. Şimdilik.”

Apollon gözlerini devirdi. “Üzgünüm, ölümden döner dönmez eline bir hançer tutuşturmalı ve bahçemdeki elma ağaçlarına saldırmasını söylemeliydim. Bu nasıl aklıma gelmedi?” Alaycı bir şekilde gülerek hocama baktı. “Onu son gördüğümde gayet iyi savaşıyordu.” Ona karşı çıktığında Eros’un rahatsız edici kahkahası bir kez daha eğitim alanında yankılandı. Apollon kaşlarını çatarak, “Bir şey mi söylemek istiyorsun, küçük okların efendisi?” diye sordu.

Eros onun bu imasını tamamen duymazdan gelerek, “Hepinizin nerede yanlış yaptığını görüyorum, kanatlı,” dedi. “Onu fiziksel olarak eğitmek için çabalıyorsunuz ama zihninin içi savaş alanından farksız. Önce buna bir çözüm bulmanız lazım.”

İnanmadığım Tanrılar aşkına. Az önce savaş başlatmaya karar vermiş bir ekip için oldukça boktan bir durumdaydık.

Bir an için Rae ile göz göze geldim ancak hiç vakit kaybetmeden göz temasımızı bozarak bakışlarını Eros’a çevirdi. Acaba o anda zihnimin içinden neler geçtiğini yoklamış mıydı? “Önce onun zihnini eğitmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz,” dediğinde benimkinin olmasa da Eros’un zihninin derinliklerinde gezindiğini anladım. “Sana onun yeterince güçlü olmadığını düşündüren ne?”

Eros, “Bir bakalım,” derken düşünür gibi işaretparmağını çenesinin altına koydu. Dikkatli bakışları üçümüzün arasında gezindikten sonra genişçe gülümsedi. “Acaba sana Titanların hedefi olduğunu söyleyerek tetikte olmanı sağlamak yerine kendini sana öldürtmesi bir ipucu olabilir mi?” Sözlerinin yıkıcı etkisi sesinin tatlılığının aksine eğitim sahasının üzerine kara bir bulut gibi çöktü. “Zihni en basit bir tehditte en yanlış kararları vermesini sağlarken onu fiziksel olarak güçlendirmeniz anlamsız.”

Rae'nin gece karanlığı gözleri kısıldı. "Önerin nedir?"

Eros kısa bir an için sessiz kaldı. Bizi sessizlik içinde izlerken bir şeyler düşündüğünün farkındaydım. Hesapçı biriydi, muhtemelen birkaç adım sonrasında neler yapacağını düşünüyor, ona göre bir cevap arıyordu. "Fiziksel olarak güçlenmesini istiyorsak önce zihnini güçlendirmemiz gerekiyor," dediğinde hançerimi tutan parmaklarım karıncalandı. "Bugün onu eğitmek istemediğimi söyledim ancak sözümü geri alıyorum." Dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirdi. "Şu anda tam olarak bunu istiyorum."



Sarayın doğu kanadındaki küçük bir odada tek başıma otuyordum. Güneş battıktan sonra Eros'un talimatıyla buraya geldiğimde onun da burada olacağını düşünsem de anlaşılan yanılmıştım.

Oda, içeriyi güç bela aydınlatan tek bir mum dışında tamamen boştu. Zihnimi güçlendirmekten kastı beni tek başıma yaptıklarımı düşünmeye zorlamak olabilir miydi?

Derin bir nefes alarak aralık pencereden içeri giren havayı içime çektim. Oldukça uzun bir gün geçiriyordum. Tek dileğim hamamda biraz rahatlamak ve uyumaktı.

Odanın kapısı çalınmadan açıldığında gözlerim de kendiliğinden aralandı. "Geç kaldın," dedim Eros'un geldiğinden neredeyse emin olarak.

Kısık kahkahasını işittiğimde tahminimde yanılmadığımı anladım. "Belki de sen erken geldin."

Önceden de fevri biriydim ancak Rae'nin yanımdaki güvenilir varlığı beni bir noktada dizginlemeyi başarıyordu.

Şimdiyse onun desteği olmadan kendimi dizginlemekte güçlük çekiyordum. Bu yüzden öfkeli sözler boğazımdan yükselirken onların dudaklarımdan dökülmemesi için varlığımın her bir zerresiyle çabalamam gerekti.

Eros karşıma geçtiğinde mum ışığı keyifli yüzünü aydınlattı. O yüzü dağıtmak istiyordum. Ben keder içindeyken onun sanki tüm yaşananlar bir oyunmuş gibi etrafta dolanmasından nefret ediyordum. Savaşta aynı safta yer alacağımızı bilsem de bu ona kanımın ısındığı anlamına gelmiyordu. Aksine, şu anda yumruğumu burnuyla buluşturmak için her şeyimi verebilirdim. “Sanırım şu anda Rae gibi zihnini okusam orada hoşuma gidecek şeyler görmeyeceğim.”

Ona bir cevap vermeden önce sırtımı dikleştirdim. “Beni buraya neden çağırdın?”

Sahte bir hayal kırıklığıyla, “Demek pek hoşsohbet biri değilsin,” dedi. “İlginç.”

“Benimle ilgili çok fazla şey bilmediğini düşünecek olursak asıl ilginç olan buna şaşırman.”

Eros sakince, “Zihninin aslında ne kadar güçsüz olduğunu biliyorum,” dedi. “Bu oldukça önemli bir bilgi. Zeus’un da bunu bildiğine emin olabilirsiniz.”

Karşıma geçip oturduğunda cevabı beni huzursuz hissettirmeye yetmişti. Bir başkasının, özellikle Zeus’un zayıflıklarından haberdar olma düşüncesi pek iç açıcı sayılmazdı. “Buraya beni eleştirmeye mi geldin?”

“Buraya seni yenilmez yapmaya geldim,” dedi hiç tereddüt etmeden. “En azından zihnini...” Ellerini yere dayayıp bana doğru eğildiğinde içgüdüsel olarak geri çekildim. “Önce sana bir sır, eğer bu sırrı tutarsan da sana en çok arzuladığın şeyi vereceğim, Mara.” Kısık sesi kafamın içinde yankılandı. “Bunu yapabilir misin?”

Açık pencereden içeri dolan rüzgâr dinerken gözlerine odaklandım. Her zaman açık pembe miydi yoksa şu anda kafayı mı yiyordum? “Yapabilirim,” derken sesim uzaklardan geliyor gibiydi. Yapabildiğim tek şey Eros’un gözlerine bakmaktı. Bir girdap gözlerinin içinde dönüyor, beni içine çekiyordu. “Gücünü benim yanımda açığa çıkarman ne büyük aptallık,” dedim. Güçlerini kopyalayabileceğimi bilmesine rağmen bu kadar rahat davranıyor olması tuhaftı. Beni hipnotize ettiğinin farkındaydım ve bu işime yarayabilecek bir güçtü.

Elini gözlerimin üzerine koymadan hemen önce, “Biliyorum ve bunu çalmanı istiyorum, küçük hırsız,” dedi. “En sevdiğim renk siyah.”

Gözlerim ağırlaşırken, “Siyah mı?” diye fısıldadım.

Kahkahasını uzaklardan işittim. “Aşk kendini en çok karanlıkta gösterir.”

Elini gözlerimden çektiğinde artık odada değildim. Dalgaların sesi kulaklarıma dolarken şaşkınlıkla etrafıma baktım. Limandaki gemilerden yük indiren adamların bağırışları, etrafta uçan martıların çığlıklarına karışırken güneş içimi ısıtıyordu.

Limana yabancıydım. Daha önce gelmediğim bir yerde, tanımadığım insanların arasındaydım. Limandan hemen aralımdaki şehre doğru giden kalabalık yolda yürürken tanıdık bir his içimi doldurdu. Rae buradaydı, çok yakınımıdaydı.

Arkamı döndüğümde onu, şehre açılan görkemli kapının yakınında gördüm. Yalnız değildi. En fazla on yaşlarında görünen bir erkek çocuğunun elini tutmuş, yanından akıp giden kalabalığa rağmen hareketsiz bekliyordu.

“O senin oğlun,” diye fısıldadı Eros’un baştan çıkarıcı sesi. “Senin ve Rae’nin oğlu.”

Kafamı çevirdiğimde Eros'u hemen yanımda, onlara bakarken buldum. "O..." Konuşmaya devam etmeden önce bir kez daha erkek çocuğuna baktım. Koyu renkli saçları alına dağılmıştı, zekice parlayan yeşil gözlerini bu mesafeden bile seçebileceğim kadar bilmiş görünüyordu. "Benim oğlum mu?"

Eros'un eli dostane bir tavırla omzuma yaslandı. "Evet. Şu anda Troya'da değilsin. Ailenle birlikte, tüm o savaş ve yıkımdan uzaktasın." Parmakları tenime saplandı. "Bunun gerçek olmasını ister misin, Mara?"

Rae gülümsediğinde etraftaki her şey önemini yitirdi, geriye sadece o ve elini sıkıca tuttuğu oğlumuz kaldı. Fazla düşünmeme gerek yoktu. "İsterim," dedim.

"O halde bana en sevdiğim rengi söyle ve bu gördüklerin gerçeğin olsun."

Rayen bana elini salladı. "Siyah," dedim. "En sevdiğin renk bu."

Tam o anda zihnim yeniden küçük odaya döndü. Mum ışığı Eros'un gülümseyen yüzünü aydınlatıyordu. "Başaramadın."

Eğer yalnız olsaydım ağlardım. Bu ana gerçekten sahip olmayı her şeyden daha çok istiyordum. Sahip olmayı umduğum aileyi, Rae'yi istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki avazım çıktığı kadar bağırarak ağlayabilirdim.

Eros, "Sana tam olarak bunu öğreteceğimi," diyerek konuşmaya devam etti. "Diğerlerini, en büyük arzularını gerçekleştirebileceğine inandırırken onların en savunmasız noktalarını görmeyi öğreteceğim. Fakat bunu yapmadan önce kendi zihninin bir çelik kadar sağlam olması lazım."

Memnuniyetsizlik içinde onun yardımına ihtiyacım olduğumu fark ederek, "Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

Eros ayağa kalktı. “Önce kendi zihnini eğiteceksin, Tanrıların Ozanı. Önce kendi zihnini geçilmez yapacaksın ki onların sırlarını açığa çıkarırken kendi sırlarını ortaya dökmeyesin.” Ortamızda yanan mumu eline alıp söndürmeden önce, “Yoksa yine Lethe’nin suyundan içmek zorunda kalırsın,” dedi.

Beni karanlıkta yalnız bırakıp gittiğinde Eros’un da daha öncesinde beni tanıyıp tanımadığı merak ettim. Henüz Apollon’a bile sormadığım bir gerçeği öylesine dile getirmiş olamazdı.

Peki ya nasıl olur da Lethe’nin suyundan içmiş olabileceğimi biliyordu?



Beni huzursuz uykumdan uyandıran pencerenin sertçe duvara vuruşu ya da odanın içine dolan serin gece havası değildi. Beni uyandıran, gecenin karanlığından koparak gelip başucuma yerleşen varlıktı.

Gözümü açtığımda beni dikkatle izleyen bir çift mor gözün fazlasıyla farkındaydım. Ürkütücü bir zekâyla parlayan gözlerin sahibi baykuş, ölüm sakinliğiyle bir kol uzağımda bekliyordu. Göz göze geldiğimiz anda içimde en ufak bir şüphe tohumu bile yoktu.

Onun kim olduğunu biliyordum.

Onu bekliyordum. İşin aslı, geç bile kalmıştı. Onu daha erken, Troya’ya adım attığım anda bekliyordum. Muhtemelen geç kalmasının bir sebebi vardı. Kim bilir, belki de sahibi ona ancak şimdi izin vermişti.

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum,” diye fısıldadım. “Athena...”

Baykuş başını ürkütücü bir esneklikle tamamen çevirdi, gagası açılıp kapandı.

Üzerimdeki örtüleri kenara atıp ayağa kalktım. Onun nasıl savaştığını görmüştüm, hırslıydı ve öldürmek için bir an olsun şüphe duymuyordu. Benimle savaşıma karar verirse ona yatakta uzanırken bacağıma dolanmış örtülerle karşılık vermeyecektim.

Troya'ya yeniden döndüğümünden beri hançerimi bacağımdaki kınında taşımayı alışkanlık haline getirdiğime şükrederek kabzasına uzandım. Bu bir Tanrı Öldüren değildi ancak Tanrıça'nın dikkatini dağıtmaya yeteceğini biliyordum. Eminim ki bilgelik ve savaşın bağrında kanla yücelen Tanrıça onu kanatmamdan hoşlanmayacaktı.

Üç mum titreşerek yandı. Baykuş kanatlarını açarken rüzgâr içeri dolarak saçlarımı havalandırdı. Kanatlar saçlara, tehlikeyle açılan gaga dolgun dudaklara dönüştü. Gözleri morun en uğursuz tonunda parlarken odadaki mumların bir kısmı daha yanarak onu daha net görmemi sağladı. Anlaşılan saklanmak gibi bir amacı da birinin onu görme korkusu da yoktu. Buraya gelen bir davetsiz misafirden ziyade asıl ev sahibi oymuş gibi görünüyordu. Kendinden emin ve mağrur ifadesi benim aksime onun telaşlı olmadığını düşündürüyordu.

İyi bir yalancıydı. Troya'ya son geldiğinde buradan mağlup olarak ayrıldığını düşünecek olursak bu sakinliği uğursuz bir maskeden ibaretti. Onun sabırsız olduğunu biliyordum. Eğer niyeti bana saldırmak olsaydı bunu ben uyurken çoktan yapardı. Buraya savaşmak için gelmemiştii. Yine de bu, zarar vermek için gelmediği anlamına da gelmezdi. Onun bu sakinliğinin beni kandırmasına ya da gardımı düşürmesine izin vermeyecektim.

“Mara.” Üzerine koyu renkli tuniği dışında hiçbir şey giymemişti. Görünürde silahsızdı ancak zararsız değildi. Onun kendisi bir silahtı ve bana zarar vermek için illa bir hançere ihtiyacı yoktu.

Yaşadığım gerginliğe rağmen kahkaha atmayı başardım. “Sanırım ikizler gerçekten de birbirine benziyor,” dedim. “Farah da bir gece böyle ansızın odama dalınıştı.” Athena kendinden emin bir ifadeyle beni izlese de sağ kaşının hafifçe havaya kalkması ikizine karşı duyduğu öfkeyi ele verdi. Güzel, bunu hiç istemesem de Farah da hâlâ bizim tarafımızda olmalıydı. “Yoksa ondan bahsetmem seni rahatsız mı etti? Seni değil de bizi tercih etmesi canını sıkmış olmalı.”

Mor gözleri parlayıp söndü, yerini eflatunun hoş bir tonuna bıraktı. “Biz mi?” diye sorarken sesi dingindi. “Kendini hâlâ Troyalı olarak mı görüyorsun? Sen gerçekten de düşündüğüm kadar zeki bir kadın sayılmazmışsın.”

Cümleleri aramızdaki boşlukta yankılanırken kendimi geriye doğru çekilmemek için zorladım. Sözleriyle beni yaralayabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Kapıyla aramdaki mesafeye baktım. Bu sefer pencereden atlamak bir seçenek değildi. Tek seçeneğim kapıydı ve tahmin edin bakalım kim kapıya benden daha yakındı?

En az bakışları kadar dondurucu bir sesle, “Ben istemeden bu odadan dışarı çıkamazsın, Mara,” dedi.

“Teşekkürler Athena, gerçekten de söylenildiği kadar bilgesin.” Hançeri öne doğru uzattım. “O zaman neden burada olduğunu konuşalım mı?”

Sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsedi. Bir heykelden farksız yüzünde gülümsemesi yalnızca dudaklarında asılı kalırken odadaki diğer mumlar da yandı. Yumuşak ışık hatlarını aydınlatırken onun duruşunun da en az benimki kadar gergin olduğunu fark ettim. Evet, tahmin ettiğim gibi görüldüğü kadar sakin değildi. Üstelik gecenin bir yarısı beni ziyaret edecek kadar önemli bir nedeni olduğu da açıktı. Maskesi nihayet düşmek üzereydi, bunu görebiliyordum.

“Sana babamdan haber getirdim.” Ah, evet. Şimdi her şey mantıklı gelmeye başlıyordu. Elbette buraya babası için gelmişti. Zeus’un diğer Tanrılar üzerindeki etkisi inanılmazdı. Onun yanında yer alanlar aldıkları nefesi bile ona bağlıyor gibi görünüyordu.

Belki de öyleydi. Belki de Zeus onları dualarla beslemese hiçbiri bugünkü kadar güçlü olamayacaktı.

Onunla açıkça alay ederek, “Habercisi olarak görev yapmak sana mı düştü?” diye sorduktan sonra hiç beklemeden, “Doğru, Hermes de bizim tarafımızda,” diye eklerken bunun olmasını tüm kalbimle diliyordum.

Sözlerim onu etkilememiş olmalı ki ifadesiz yüzünde bir değişiklik olmadı. “Sana bir teklifi var. Hemen şimdi Rae’yle birlikte ona teslim olmanız halinde Troya’yı ve sizin için savaşanları bağışlayacak.” Ah, tabi ki. Zeus öyle istiyorsa emirlerini hemen yerine getirmek zorundaydık, öyle değil mi?

Gülümsedim. “*Biz* diye bir şey olmadığını düşünüyordum,” dedikten sonra kapıya doğru bir adım attım. “Baban buraya bizzat gelerek teklifini iletseydi bunu düşünebilirdim ancak korkaklığını kendini öz kızının ardına gizleyen bir adamın teklifini değerlendirmeyeceğim.”

Kıpırdamadan beni izlemeyi sürdürdü. Kapıya yaklaşmamla ya da kaçmamla ilgilenmiyor gibiydi. Sanki bakışlarıyla her bir hareketimi çözümlüyor, bir sonraki hamlemi tahmin etmesine rağmen ilgiyle izliyordu. En sonunda, “Hayatta bırakılmayacaksınız,” dedi. “Üstelik sadece ikiniz değil, sizin yanınızda savaşan, sizi koruyan herkes de sizinle birlikte yok edilecek. Bunun sadece bir ölüm olduğu yanılgısına kapılma, ruhlarınız parçalanacak ve evrende bir daha birleştirilmemek üzere dağıtılacak.”

Teşekkürler, bana bilmediğim bir şey söylemişti.

“Bu kadar büyük tehditlerde bulunduğuna göre baban bizden gerçekten korkuyor olmalı.” Sözleri beni endişelendirmek yerine rahatlatmıştı. “Eğer öyle olmasaydı değerli tehditlerini kıymetli kızıyla iletmezdi, değil mi? Benimle pazarlığa oturmaya çalışmak yerine buraya bizzat gelir, dediğini yapardı.”

Artık kapıya yakındım. Bu odadan hemen çıkabilir ve onu ardımda bırakabilirdim ancak Athena’nın söyleyecek başka şeyleri de olduğu belliydi. Beni durdurmak için hiçbir hamlede bulunmaması ilgimi çekmişti. “Güçlü olduğunu düşünebilirsin, haklı bir yanılgı doğrusu çünkü etrafın senden sadece övgüyle bahsedenlerle dolu. Fakat gerçeklerle yüzleşmek istersen diye söylüyorum, Titanların karşısında bir hiçsin. Seni savuracak ve küllere karıştıracaklar. Ve emin ol bunu yapmak hoşlarına gidecek. İzlemesi de benim hoşuma gidecek.”

İşaretparmağımı dudağıma dayayarak düşünür gibi yaptım. “Eğer gerçekleşecek olsaydı, eminim keyif alırdın fakat üzgünüm, Troya artık ruhu tek parça bir Tanrı tarafından korunuyor.”

“Bir avuç Tanrı’yla tüm Olympos’a ve Titanlara karşı koyabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?” Athena’nın sözleri acımasız olsa da asıl planımızın ne olduğunu bilmediğini anlamamı sağladı. Eğer sadece bu evrendeki Tanrılarla onlara karşı koyacağımıza inanıyorsa öyle sanmaya devam edebilirdi. “Olympos’taki Tanrıların çoğunluğunu kendi tarafınıza çekmediğiniz ve sizden yana oy kullanmalarını sağlamadığınız sürece en ufak bir şansınız bile yok.”

Söyledikleri ilgimi çekmeye başlıyordu. “Bizden yana oy kullanmaları demekle ne kastediyorsun?”

Athena kibir yüklü bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. “Kurallarımızdan bihaber yaşıyor ancak hepimize kafa mı tutuyorsun?” Gözleri parladı. “Her sene, yalnızca tek bir kişi

Tanrılarla oynamaya hak kazanır. Oyunlarını başarıyla geçer ve çoğunluğun oyunu almayı başarırsa Zeus o kişinin dileğini gerçekleştirmek için yemin verir, *altın elma* senin olur. Ölümle ölümsüzlük ve doğrudan Zeus'un varlığını ilgilendiren bir şey dışında her şeyi dileyebilirsin. Paris gibi aptallar, dünyanın en güzel kadını diler. Senin gibilerinse ne dilediğini görmek ilginç olurdu doğrusu.”

Şaşkınlıkla sözlerini sindirmeye çalıştım. Bana az önce çok önemli bir bilgi verdiğinin farkında mıydı? Eğer söylediği gibiyse, oyunları başarıyla geçersen Zeus'un Titanları hapsedmesini sağlayabilirdim. İşte o zaman onu yenebilir, bunu başka evrenlerin tanrılarını çağırmama gerek bile olmadan yapabilirdim. “Az önce bana babanı yenmenin yolunu mu söyledin?”

“Oyunlara katılan sen olmayacaksın, Mara. Bu kişinin kim olacağına Hera karar veriyor ve seni seçmeyeceğine emin olabilirsiniz.”

İçimde yeşeren umut hızla solarken başka bir şeyin daha farkına vardım. Athena buraya babasının tehdidini iletmeye gelmişti, evet ancak daha önemlisi bana bir fikir de vermişti. “O halde oynayabilmem için Hera'yı ikna etmem gerek.” Kaşlarım çatıldı, kafamda oturmayan bir şeyler vardı. “Bana yol gösteriyorsun, neden?”

Athena beni duymazdan gelerek odanın içinde geriledi. Mumlar o yanlarından geçerken birer birer söndü. Oda yeniden karanlığa gömülürken Athena'nın hiçbir şey söylemeden gideceğine emindim ancak öyle olmadı. Baykuş gecenin karanlığına karışmadan hemen önce, “Çünkü adaletli olmak benim en büyük erdemim,” dedi. “Seni yeneceksem bunu adil bir şekilde yapacağım.”

KISIM II

ONUN İSYANI

“Güçlen kızım, düştüğün ve seni kestikleri yerden güçlen.
Akıtma gözyaşlarını onlar için, zira onları da içerler senden.
Dualarını *ambrosialarına* katıp içtikleri gibi
kederinle neşelenirler.”

BÖLÜM XI

RAE

Babam dehşeti bir silah olarak kullanmayı oldum olası sevmişti. Bu his ona göre bir insanda uyandırabileceği en yoğun duygulardan biriydi, onların gerçek benliklerini açığa çıkaran ve hata yapmaya yol açan müthiş bir kusurdu. Üstelik bu duygu yalnızca insanların değil, Tanrıların da kusuruydu. Bunu onların üzerinde kullanabileceğini fark ettiğinden beri bu işte ustalaşmış, korku ve dehşeti hükümrانlığının en önemli iki unsuru haline getirmişti.

Babamın taht odası her zamankinden daha kalabalıktı. Altın ve mermerin bir arada yükseldiği heykellerle çevrelenmiş salon Tanrılarla dolup taşıyordu. Titanlarla verdiğimiz ilk savaştan beri ilk kez tek bir Tanrı bile eksik olmadan bir araya gelmiştik, bu da uzun zaman önceydi. Eh, aslında eksiklerimiz vardı ancak bu babamın biraz sonra vereceği haberle bağlantılıydı.

Babam mağrur bir ifadeyle tahtına yerleşirken taht odasındaki uğultu da dindi. Hemen ardında duran Poseidon ve orada olmaktan memnun olmadığı her halinden belli olan Hades de bakışlarını babam gibi kalabalığa dikti. Üçünün bir araya geldiği zamanlar oldukça nadirdi. Genellikle kendi hâkimiyet alanlarında kalmayı tercih ediyorlardı ancak bugünkü gibi önemli günlerde hep birlikte Tanrılara sesleniyorlardı.

Bugün hepimizin neden burada olduğunu biliyordum.

Bugün *hesaplaşma günü*ydü. Poseidon ve Hades'in de burada olma sebebi babamın aldığı kararı meşrulaştırmaktı. Tanrılara üçü birlikte seslense de hepimiz aslında son sözü Zeus'un söylediğini bilirdik.

Babam Baştanrı Zeus olarak konuşmaya başladığında sözlerinin neticesinin iyi olmayacağını çoktan biliyordum. Bununla ilgili pek de hoş sayılmayacak bir kehanet görmüştüm. “İsyankârları sevmem.” Sesi her zamankinden daha sert ve öfkeliydi. “Özellikle de kendisine ait olmayana göz diken ve kendini benden daha zeki gören nankörlerin cezalandırılması gerektiğine inandığımı hepiniz biliyorsunuz.”

Apollon yanıma gelerek sırtını hemen arkamızda duran babamın ihtişamlı heykeline yasladı. “Koca adam gerçekten de öfkeli,” dediğinde Ares parmaklarını dudağına bastırarak susmasını işaret etti. Apollon rahat bir tavırla omuz silkse de başka bir şey söylemedi.

Zeus, “Ama onlardan da daha çok nefret ettiğim birileri varsa,” diyerek devam etti. “İsyan ateşinin ardına gizlenen korkaklardır. Doğrudan karşıma çıkmaya cesaret edemeyip dolaylı yoldan bana ihanet ederek beni yenebileceklerini düşünen herkese şafakta bir seçim şansı sundum.”

Ares'in diğer yanında duran Demeter gözlerini kısarak

Zeus'u izledi. Yılın bu zamanında, yani kızı Persephone onunlayken diğer Tanrıların arasına karıştığını daha önce görmemiştim. Fakat Zeus'un çağrısı açıktı, hepimize derhal Olympos'a gelmemiz emredilmişti. Emrine uymadığımız takdirde bizim de isyanla suçlanacağımızı son derece kesin bir dille dile getirmişti. Bir süredir bugünün geleceğini biliyordum, bu yüzden buraya çağrılmak benim için şaşırtıcı olmamıştı. Yakın bir zamanda yeni bir Titan saldırısı yüzünden tekrar bir araya gelecektik. Kronos hapsedilmiş olsa da diğerleri hâlâ özgürdü ve oyunu akıllıca oynuyorlardı.

Zeus ayağa kalkarak kalabalığa doğru yürüdü. "Hatalarından dönenler şu anda aramızda, onları affettim. İçinde bulundukları ihaneti gizli tutarak kim olduklarını size söylemeyeceğim. Fakat ihanetlerinden dönmeyenler için aynı şey geçerli değil." Öfkeli sözlerini gökte yankılanan şimşek sesi takip etti. İşte o zaman Athena elinde mızrağıyla taht odasına girdi. Mızrağının ucundan yere damlayan kan yere değer değmez som altından sikkelere dönüştü. "Onlar benim değil de cezasını çekmekle yükümlü olan Prometheus'un yanında yer almayı tercih etti ve bunun bedelini de ödedi." Zeus tekrar tahtına oturarak kalabalığın tepkisini ölçtü.

Tanrıların tamamı babamın da amaçladığı gibi dehşet içinde verilen haberi dinliyordu. Tam yedi tane Tanrı burada değildi. Onların neden burada olmadığı da gün gibi ortadaydı. Zeus'a karşı direnişlerini sürdürdükleri için cezalandırılmaları Athena'nın mızraklarıyla başlamış, ardından da *Tartaros*'un derinliklerinde sonlanmıştı.

Demeter'in dudaklarından, "Zalim," kelimesi döküldüğünde isyan ateşinin onun yüreğinde yanmaya devam ettiğini anladım.

Ares bile içinde bulunduğumuz durumdan rahatsız olmuşa benziyordu ki onun dökülen her kanla gücüne güç kattığını düşünecek olursak bu onun için beklenmedik bir gelişmeydi.

Hermes birkaç adım ötemizde, heykellerindekine benzer ciddi bir ifadeyle Zeus'u izliyordu. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken bileklerindeki izleri fark ettim. Belli belirsiz, yalnızca dikkatli gözlerin fark edebileceği izlerdi bunlar.

Athena mızrağını mozaik kaplı zemine bıraktığında Hermes irkildi. Onun vücudunu damgalayanın Zeus olduğunu anlamıştım. Öfkeli şimşeginin bir Tanrı'nın tenine ne yapabileceğini biliyordum. Onu ifşa etmeyeceğini dile getirmiş olsa da onu ihanetini taşıması için damgalamıştı. Muhtemelen bu salonda o izleri taşıyan başka Tanrılar da vardı.

Kimlerin isyan ateşini yüreklerinde içten içe diri tutmaya devam ettiğini kolayca anlayabilirdim. Onların zihnine sızabilir, artık yalnızca düşüncelerinde dile getirmeye cesaret edebildikleri fikirlerine ulaşabilirdim.

Bunu yapmadım.

Zihnim ve onlar arasına duvar örerek her şeyden habersiz kalmayı tercih ettim. Normal şartlarda iyi bir evlat ve sadık bir Tanrı olarak onların düşüncelerini gasp etmeli; kimlerin gerçekten sadakat yoluna döndüklerini, kimlerin hâlâ ihancı içinde olduğunu öğrenerek babama söylemeliydim.

Bunu da yapmadım.

Zeus, zaten zihninde ulaştığım bilgiyi dile getirerek, "İhanetlerini sürdürenler şu an *Tartaros*'a hapsedilmiş durumda," dediğinde Hades ilk defa başını dik tutmak yerini kafasını öne eğip gözlerini kaçırdı. "Ruhları ve tanrısal özleri onlardan alınarak haince eylemlerine yakışacak biçimde cezalandırıldılar. Şimdi onlardan geriye boş ve acı içinde kıvranan kabuklardan başka hiçbir şey kalmadı."

“Bu kadar yeterli.” Hera kalabalığı yararak Zeus’a doğru yürürken Tanrılar önünden çekildi. “Eminim ki herkes gücüne karşı direnmenin sonuçlarının ne kadar vahim olduğunu kavramıştır.” Hera her zamanki kendine güvenen ifadesiyle Zeus’un önünde durmadan hemen önce omzunun üzerinden bana baktı.

Hayır, ne düşündüğümü bilemezdi.

Ben, onun gözünde kocasının tahtının en büyük güvencesi ve aynı zamanda en büyük tehdidiydim. Zaman zaman Zeus’un aile yemeği diye adlandırdığı yemekler için Olympos’a geldiğimde bir gözü daima benim üzerimde olurdu. Sanki her an kocası için bir savaş başlatabilecekmiş ya da daha vahimi kocasına karşı bir savaşın fitilini ateşleyecekmişim gibi diken üstündeydi.

Haklıydı, kim olduğumun bilincindeydim. Hiçbir zaman kendimi olduğumdan daha güçsüzmüşüm gibi görme eğilimim olmamıştı. Gücümün yaratılışımdan geldiğinin farkındaydım. Zeus da tam olarak bu yüzden diğer Tanrılarla bir araya geldiği tüm önemli günlerde benim de orada olmamı istiyordu. Athena onun için can yakabilirdi ancak benim karanlığım o acıyı dahi yok ederdi. Zeus acıyı diri tutmak istediği için bu görevi bana değil, Athena’ya vermişti. Ben, bir kez daha başkaldırmaya cesaret edeceklerin görecekları son yüz olacaktım. Kalabalığın içindeki varlığım bunun vaadiydi.

Zeus, Hera’nın müdahalesinden memnun olmadığını belli eden bir sesle, “Hera,” dese de Tanrıça’yı küçük düşürecek hiçbir şey yapmadı. Eh, onu küçük düşürecek şeyleri genellikle gizli saklı yapmayı tercih ederdi.

Hera, “Bu kadar öfkelenme,” derken kendini Zeus’un tahtının koluna bıraktı. “Asla sahip olamayacakları şeyleri

arzuladıkları için onlara kıyamazsın. Prometheus ateşi çalıp insanlara vermiş olabilir. Bu bir şeyi değiştirmez. Onlar hiçbir zaman bizim gibi medeni olamayacak. Yemeklerini pişirseler, yataklarını ısıtsalar da hiçbir zaman ateşi yakan asıl güç olamayacaklar. Bu yüzden de bize dua etmeye ve bizden yardım dilenmeye devam edecekler.”

Hades, “Sanırım dönme vaktim geldi,” dedikten sonra Zeus’un cevabını beklemeden merdivenlere yöneldi. Poseidon hâlâ orada olsa da ilgisi artık kendi aralarında konuşmaya başlamış kalabalığın üzerindeydi.

Zeus, Hades’in gidişine beklediğim kadar öfkelenmedi. Ona seslenmesini beklesem de, “Rae,” diyerek beni yanına çağırdı.

Pekâlâ. Bu beklediğim bir şeydi.

Beni her zaman dizlerimin üzerinde görmek istediğini bilsem de karşısında dimdik durdum. “Baba,” diyerek onu selamladım.

Bulutlu göğe benzeyen gözleri kısıldı. “Babana ait olana el uzatanları cezalandırdığım için bana öfkeli misin?”

Bir an bile düşünmeden onu, “Asla,” diye yanıtladım. “Senin olanı koruduğun için sana öfkelenemem. Sen yapılması gerekeni yaptın.” *Sadece yanıldın, cezalandırman gereken herkesi cezalandırmadın. Sanırım düşündüğün kadar zeki değilsin, baba.*

Zeus memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Başıyla Tanrı kalabalığını işaret ederek kısık sesle, “Hâlâ bana karşı koyabileceğine inanan var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bu bir yalan olmasına rağmen, “Hiçbiri artık buna cesaret edemez,” diyerek yanıtladım onu. “Bugünden sonra zihinlerindeki tek şey senden ne kadar korktukları.”

Hiçbir zaman isyankâr bir evlat olmamıştım. Günün birinde onunla karşı karşıya gelmem gerekeceğinden neredeyse emin olsam da bugüne kadar babama sadakatle hizmet etmeyi sürdürmüştüm. Geceleri adıma fısıldanan dualardan Zeus'un payına düşeni vermiş, o istediği zaman diğer Tanrıların zihinlerine sızarak sırlarını açık etmiştim.

Bu sefer işler farklıydı. Prometheus'un babama başkaldırışı basit bir amaçtan ya da yükselme hırsından gelmiyordu. O, karanlığa mahkûm edilip babama daha çok dua etmesi için köleleştirilen insanlığa ışık tutmuştu. O, bizlerin de insanlar gibi köle haline geldiğimizi anlamamı sağlamıştı. Tanrıların onu koruma ve Zeus'a karşı koyma sebebi de tam olarak buydu, hepimiz içten içe bu düzenden çıkarak özgür olmak istiyorduk. Ona ateşi çalması için yardım etme sebebim de buydu.

Poseidon'un Prometheus'a yardım ettiğimi gizlemesinin nedeni de buydu.

Gök gürültüsü tüm salonda yankılanırken Poseidon'la göz göze geldik. Uzaklarda bir yerde yağmurun yağdığını duyabiliyordum.

Uzaklarda bir yerde yağmurun yağdığını duyabiliyordum. Yağmur oldum olası ilgimi çekmişti çünkü yağmur aynı anda hem kardeşimin hem de benim gücümü içinde barındırıyordu. Ben olmasam gökyüzünde çakan yıldırımların, öfkeli gök gürültüsünün bir neticesi olmazdı. Yağmur kardeşimden çok benimle ilintiliydi ama o bunu hiçbir zaman kabul etmemişti. Aksine, ben kendimi güçsüz hissetmeyeyim diye yağmurun gücünü benimle paylaştığını iddia etmişti. Bu bir yalandı. Yaratıldığım andan beri yağmur benimleydi. Sular benimdi. Ben,

engin bir denizdim, yalnızca en korkusuz denizciler gemilerini benim limanıma bağlayabilirdi.

Hızlanan yağmurun sesinde huzur bulmak için her şeyimi verebilirdim ancak öfkeli kardeşim taht odasının içinde dolaşırken suyun sesine kulak verebilmem imkânsızdı. Bu gibi anlarda onun yakınında olmamanın daha sağlıklı olduğunu biliyordum ancak çağrısına kulak vermezsem onu büsbütün sinirlendireceğimi de biliyordum.

Zeus önüne çıkan her şeyi şimşeklerinin kahredici gücüyle lanetlemeye hazırlanarak gezinirken Hades yayvan bir sırıtışla onu tahtından izliyordu. Keşke ben de onun gibi olabilseydim, o hiçbir zaman Zeus'un gücünden etkilenmemişti. Hatta bazı günler onu özellikle öfkelendirirdi ki öfkesi onu keyiflendirsin... Bense Zeus'un öfkesinden tedirgin olurdum. Nereye çatacağı belli olmayan şimşekleri her gördüğümde gerginlik ilahi bedenimi ele geçirirdi. Yine de temelinde ondan korkmam değil, ona sadakatle bağlı olmam yatardı. Babam Kronos bizi hapsettiğinde yardımımıza yetişen Zeus'tu.

Arkama yaslanarak gevşemeye çalıştım. Üçümüzün tahtı da Olympos'taki sarayımızın taht odasında yan yana sıralanmıştı. Heykellerimiz kaidelerin üzerinde göğe doğru yükselirken en bakımlı görünen heykelin Zeus'a ait olduğunu fark ettim. Onun yontulduğu heykel kusursuz bir şekilde parlatılmışken benim heykelim bir süredir bakım görmemiş gibi duruyordu. Yine de bu onun hakkıydı. O olmasaydı ne Olympos olacaktı ne de hükmedebileceğimiz bir insan ırkı. Titanların şafağında, hiçbir zaman isimlerini duyuramayacak düşük seviye Tanrılardan başka bir şey olamayacaktık. Şimdiyse onlara denktik ve yakın zamanda da onlara galip gelecektik.

"Ne demek yeterince dua alamadık?" Zeus en sonunda

tüm öfkesini taht odasındaki diğer Tanrı'ya, yani Hermes'e yönlendirdi. "Seni yanlış duydum sanırım."

Zavallı Hermes. Ondan her zaman hoşlanmıştım. Biraz sivri dilli olsa da zekiydi. Ancak bu sefer sivri dili zekâsının önüne geçmiş olacak ki gerçeği doğrudan Zeus'un yüzüne söylemişti. Keşke daha önce bana gelseydi, ben Zeus'u yumuşatmanın ve gerçek karşısında bir nebze de olsa sakinleşmesinin bir yolunu mutlaka bulurdum.

Hermes boğazını temizledi. O da en az benim kadar Zeus'un öfkesinden hoşlanmıyor gibiydi. "Korkmadıkları için dua edecek bir şey bulamıyorlar." Sesi sonlara doğru kısılrsa da Zeus onu duymuştu. "Titanlardan daha çok korkuyorlar."

Öfkeli bir şimşek hırsla çarparken Hermes'in olduğu yerde kalmaya devam edebilmek için kendisini zorladığının farkındaydım. Şimşekler peş peşe inip Haberci Tanrı'nın yüzünü aydınlatırken korkuyla irileşen gözlerini görebiliyordum.

İtiraf etmek gerekiyordu ki Zeus bu kadar öfkelenmekte haklıydı. Gücümüzü dualardan aldığımız düşünülecek olursa dehşete düşmüş olmalıydı. Dualar her şey demektir. Bir gün Titanları yenmemize neden olacak olan şey tam olarak buydu, insanların duaları. İnsanların yaratılış amacı, güç kaynağımız...

İşlerin bir süredir yolunda gitmediğini hissedebiliyordum çünkü bazen içimdeki güce uzanmakta ve onu kullanmakta güçlük çekiyordum. Yine de altından böyle bir sebebin çıkacağını düşünmemiştim. Benim tahminim daha çok kendi basiretsizliğimle ilgiliydi. Bazen kendimi gergin hissettiğimde suyun dingin özüne ulaşmakta güçlük çekebiliyordum.

Zeus'un şimşeklerinden biri Hades'in tahtının arkasına düştüğünde Hades kahkaha attı. "Sakin ol, Zuzu, Olympos'u tepemize yıkmayı hiçbirimiz istemeyiz."

Evet, geliyordu. "Sen ne dedin?" Evet, tam olarak bu öfkeli bağırışın geleceğini hissetmiştim. Zeus, Hades'in ona taktığı saçma isimlerden her zaman nefret etmişti. Ancak en nefret ettiği Zuzu olmalıydı. Hayır, Zeuscuk daha çok sinirini bozuyordu.

Hades tüm bunlar ilgisini çekmiyormuş gibi parmaklarını dikkatle incelerken bacak bacak üstüne attı. "Biraz sakın ol dedim, şimşek saçan, kışımın yerleştiği tahtı seviyorum ve senin öfkenle uğraşacak vaktim yok."

Dahil olma gereği hissettiğimden, "Hades," diyerek kardeşimi uyardım. "Lütfen, bu hepimizi ilgilendiren bir sorun. Duaların gücümüzün asıl kaynağı olduğunu biliyorsun." Hades beni de pek sevmezdi ancak bana katlanmakta Zeus'a karşı olduğundan daha az güçlük çekerdi.

Hades'in bir kaşı havaya kalktı, dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrılırken başını iki yana salladı. "Bu ikiniz için geçerli, Pos, bana zaten dua eden kimse yok." Tüm dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Eh, en azından yaşayan kimse yok."

Bu noktada haklıydı. İlginç bir şekilde insanlar hiçbir zaman Hades'i benimseyip ona dua etmemişti. Ancak Hades insan ruhunun varlığını keşfederek mezarların arasında gezinmeye başladığında bu soruna da çözüm bulmuştu. Ölümler bir Tanrı'nın varlığının aralarında gezindiğini fark ettiği anda dile gelerek ondan merhamet dilenmiş, affı için yalvarmıştı. Bizim aksimize o gücünü ölenlerin ruhunun bir parçasından beslemeyi öğrenmişti.

İlginç ve biraz da ürkütücüydü.

Zeus tahtına oturduğunda sakinleşmeye çalışır gibi iki parmağıyla burun kemiğini sıkıştırdı. "Dışarı çık, Hermes."

Haberci Tanrı'nın beklediği de tam olarak buydu. Zeus'un ona ikinci kez gitmesini söylemesine ihtiyaç duymadan ortadan kayboldu. Zeki Hermes, keşke ben de onun gibi gidebilseydim.

Sessizlik bir süreliğine de olsa taht odasını hâkimiyeti altına aldı. Zeus düşünceli bir tavırla başını tahtının arkasına dayarken Hades ona küçümseyerek bakmaya devam ediyordu.

Zeus en sonunda boğazını temizledi. "Bizden korkmuyorlar çünkü Titanların aksine bizi öfkелendirdiklerinde neyle cezalandırılacaklarını bilmiyorlar," dedi. "Bunun bir çözümü var."

Siktir. Bu iyi değildi, Zeus'un çözüm dediği şeyler hiçbir zaman gerçekten çözüm olmamıştı. Onun çözümleri bir labirentti ve oradan çıkmaya çalışmaktan yorulmuştum. Zeus çoğu zaman o kadar bencilce davranırdı ki kendimi onun girdabına kapılmış halde bulurdum. Bazen bundan zevk aldığımı düşündüğüm olsa da çoğunlukla nefret ederdim.

Onun bir gölgesi gibi yaşamak, adının yanında ikinci hatıta üçüncü Tanrı olarak anılmak yorucuydu. Şimdiyse erkek kardeşimin gözlerindeki bakış bundan çok daha kötüsüyle karşı karşıya gelmek zorunda olduğumu anlatıyordu. Zeus'un planı her neyse bu yalnızca onun işine yarayacaktı.

Hades bir kez olsun sessiz kalmayı başaramayarak, "Neymiş o dâhiyane çözümün?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak Zeus'tan gelecek o korkunç yanıtı bekledim. "Bölünmeliyiz," derken sesi gök kadar kudretli ve kendinden emindi. "Bir aradayken yeterince dua alamıyoruz. İnsanlar gücümüzün farkında bile değil. Eğer bu güçle onlara ne yapacağımızı ayrı ayrı gösterirsek bize dualar etmelerini sağlayabiliriz. Böylelikle Titanları tamamen yenebilir ve insanlığa bütünüyle hâkim olabiliriz."

Onu doğru anlayıp anlamadığından emin olamayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Zaten hepimiz farklı güçlere sahibiz."

"Evet ama insanlar yaratabileceğimiz yıkımın farkında değil. Mesela senin denizlerin gücüne sahip olduğunu biliyorlar ama orada bulunmadığını bildikleri için engin sularda korkusuzca yelken açabiliyorlar." Kurnaz bakışları Hades'ten yana döndü. "Senin ölümlere hükmedebildiğini biliyorlar ancak öldüklerinde senin onları karşılamayacağını bildikleri için günahkâr bir yaşam sürüyorlar."

Bu beterin de beteriydi, Zeus'un ne demek istediğini anlamıştım. Bizden güçlerimizin ait olduğu yerde hüküm sürmemizi istiyordu. Hayır, hüküm sürmemizi değil, korku salmamızı istiyordu. Daha fazla dehşet, daha fazla dua demekti. İnsanların kalplerini korkuyla sararken dudaklarından dökülecek duaların tadına bakmak istiyordu.

Hades, "Peki ya sen?" diye sordu. "Senin gücün nereye ait, Zuss?"

Zeus Hades'in ona taktığı çirkin lakabı bile umursamayacak kadar kibirle dolarken, "Göklere," diye yanıtladı onu. "Buraya, Olympos'a."

Hades'in yüzüne yanıltıcı olabileceğini çok iyi bildiğim bir dinginlik çöktü. "Yani bizi sürgün etmekten bahsediyorsun." Yeşil gözleri parlayıp söndü. "Ne tatlı."

Zeus bana baktığında benden ona destek çıkmamı beklediğini görebiliyordum. Her zaman öyle yaptığım için benden bunu beklemesi normaldi. Hiçbir zaman ona karşı çıkmamış, onun kararları ne kadar boktan olursa olsun mutlaka tasdik etmiştim. Kardeşlerimin dikkatli bakışlarının altında rahatsız hissederek boğazımı temizledim. "Bu o kadar da kötü bir fikir olmayabi-

lır," dedim korkunç bir fikir olduğunu bile bile. "Hem güçlerimize daha yakın olacağız hem de daha çok dua kazanacağız. Titanların asla ulaşamayacakları bir seviyeye çıkabiliriz."

Zeus memnun bir şekilde başını sallarken Hades suratını buruşturdu. "Denizin diplerinde sana ancak balıklar dua eder, kardeşim."

"Denizcilerin hepsinin dudaklarında ismin olacak, Poseidon," dedi Zeus. "Her biri kürek çekmeden önce senin için en tatlı adakları adayacak. Burada otururken asla sahip olamayacağın bir üne sahip olacaksın. Kocalarının sağ salim eve dönmelerini bekleyen kadınlar dualarını senin için suya bırakacak."

İtiraf etmem gerekiyordu ki bu hoş bir düşünceydi. Olympos'tayken insanlar Zeus'u her zaman daha çok umursamıştı. Şimdi nihayet gerçekten bir Tanrı gibi davranabilir, bir Tanrı'ya yakışır şekilde duaları kabul edebilirdim.

Hayır, hayır, bu yanlıştı. Evden uzak kalacağım anlamına geliyordu. O korkunç günlerden sonra hiçbir zaman Olympos'un güvenli kolları dışında yaşamam gerekmemişti. Burası Tanrıların ebedi eviydi. Herkes buradaydı, sevmediklerim bile. Uğursuz Ares bile... Hepsi buradayken neden giden ben olacaktım?

Zeus düşüncelerimin hızla yön değiştirdiğini anlayarak tahtından inip karşıma dikildi. Ellerini kendinden emin bir tavırla omzuma koyarken fırtına gözlerinden başka bir şey göremiyordum. "Sana hayal dahi edemeyeceğin bir gücün fırsatını sunuyorum. Nihayet hak ettiğimiz her şeyi alacağız. Sadece Titanlar değil, bir daha hiçbir Tanrı karşımıza çıkmaya cesaret edemeyecek." Tatlı sözlerle aklımı karıştırabileceğini biliyordu ve aklımı karıştırma konusunda fazlasıyla başarılıydı.

Hades öfkeyle, "Bu boku daha fazla dinlemeyeceğim." dedikten sonra taht odasını terk etti.

Ancak Hades gittiğinde bile Zeus beni bırakmadı. Benden sadakatimin sözünü alana kadar da bırakmayacaktı. Bunu biliyordum. Güçlkle, "Kardeşim," demeyi başardım fakat konuşmanın devamını getiremedim. Zeus'un istediğini eninde sonunda alacağını bilirken ona karşı gelmenin ne anlamı vardı ki?

"Biraz düşün. Bu gece sana izin veriyorum ama sabah olduğunda senden ne duymak istediğimi biliyorsun."

Tüm gece gözüme uyku girmedi, yatağımda dönüp dururken aklımdaki tek şey Zeus'un teklifini kabul etmezsem bana neler yapabileceğiydi. Muhtemelen bana zarar verecekti. Güçten düşürecek, Olympos'ta kimse benim yüzüne bakmayana kadar beni rezil edecekti. Bunu daha önce başka Tanrılara yaptığını görmüştüm. Beni sadece dualardan uzak tutmamacak, adıma leke sürecekti.

Zeus Hades'in onu onaylamamasını kabullenebilirdi, yeraltı onu o kadar da ilgilendirmiyordu. Ancak su onun içinde önemliydi ve gücümü kaybetmek göze alabileceği bir risk değildi.

Ertesi sabah ilk defa kardeşimden gerçek anlamda korkarak taht odasına girdim. İçeride yalnızca ikimiz vardık. Boyun eğip Zeus'un karşısına dikildiğimde kardeşim, yeni efendim olarak beni kucaklayarak karşıladı. "Şan seninle bir yürüyecek, kardeşim," dedi kollarıyla beni sıkıca sararken. "Senden tek istediğim bana sadakatini sunman."

Bana verilene razı geldim ve Zeus'a sadakatimi sundum. Hades ise sunmadı.

Evet kesinlikle bir yerlerde yağmur yağıyordu.

Bana özellikle mi sadakat yemini ettirmemişti?

Poseidon gözlerini benimkilerden kaçırdı. Zihnine tek-lifsizce dalmam onu rahatsız etmiş olacak ki oturduğu yerde sırtını dikleştirdi.

Sırrımı neden tuttuğunu şimdi çok daha iyi anlıyordum.

Benim göğsümde yanmaya başlayan ateş onun ve başka Tanrıların göğsünde de yanıyordu.

Bir gün gelecek onun da benim gibi bir seçim yapması gerekecekti.



BÖLÜM XII

MARA

Rahiplerden birkaçı bize yol boyunca eşlik etseler de Priamos'un sarayının önüne geldiğimizde onlar geride kaldı. Rae elimi alıp kolunun üzerine koydu ve uzun merdivenleri çıkarırken bana yardımcı oldu.

Sarayın önünde nöbet tutan askerler tarafından içeri alınırken, "Kral benim de geleceğimi biliyor mu?" diye sordum.

Rae başını iki yana salladı. "Bu gibi gecelerde orada Tanrı kimliğimle değil, bir rahip olarak bulunuyorum." Yüzümü gizleyen örtüyü rahat yürüyebilmem için açtı. "Ve sen de benim rahibemsin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Senin gerçekte kim olduğunu biliyorlar mı?"

Rae boğazını temizledi. "Yalnızca Priamos. Gerçekte kim olduğumu bilirlerse asıl düşüncelerini açığa çıkarmaz,

niyetlerini ve düşüncelerini yalanlarla örerler. Bu yüzden kullandığım efsun, istediklerim dışında benim kim olduğumu bilmelerini engelliyordu. Aynı Priamos da dahil kimsenin senin gerçekte kim olduğunu bilmelerine engel olacağı gibi.” Uzanıp yüzüme dokunduğunda kendimi avucuna bastırdım. “Gitmemiz lazım, kralı daha fazla bekletemeyiz.”

Sarayın içi kızarmış et ve baharatlı şarap kokuyordu. Diğer İon Devletlerinin aksine Priamos'un kölelere bakış açısı daha farklıydı. Onlardan kölelerim değil, hizmetlilerim diye bahsetmeyi daha çok severdi. Belki de bu onun kendisine Akhalar gibi olmadığımızı kanıtlama biçimiydi. Yine de bu sarayında köleler olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Babamın anlattığı diğer şehirlerdeki gibi boyunlarında metal tasmalar olmazdı ama yine de testileri taşımaktan ve hizmet etmekten bir süre sonra sırtları kamburlaşırdı.

Küçük köle bir kız önümüzden geçmeye çalışırken ayağı takıldı, neredeyse düşüyordu. Elindeki şarap dolu testiye sıkıca kavrayarak dökülmemesi için uğraştı. Rae ona uzanıp testiye düzeltmesine yardım ettiğinde bizi fark etti ve irileşen kahverengi gözlerindeki korkuyu gördüm. Ona bir zarar vereceğimizden korkuyordu, demek ki daha önce biri ona zarar vermişti.

Rae dizlerinin üzerine çökerek en fazla sekiz yaşında gibi görünen köle kıza baktı. “Şarapların nereden geldi?”

Kız bir rahibin onunla konuşmasına şaşırarak kızardı, bakışlarını kaçırıldı. Üzerindeki tunik sağlam ve temizdi ama suratındaki ifadeye bakılacak olursa kızın ruhunda sağlam kalmış tek bir parçasının bile olmadığı açıktı. “Tenedos,” diye mırıldandığında sesi de en az bakışları kadar korku doluydu.

Ona kızacağımızı düşünüyordu, belki de onu cezalandıracağımızı. "Bu gece bize sen mi servis yapacaksın?" Sorumla başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. Bileğimdeki bileziklerden birini çıkarıp ona uzattım. "Al bunu," dedim uzaklaşmaya çalıştığında. "Bu geceki hizmetlerinin karşılığı için."

Küçük köle kız nemlenen gözleriyle bileziğe baktı ama yine de uzanıp onu benden aldı, testisini sıkıca kavrayarak uzaklaştı.

Rae bir kez daha yüzümü örtmeden önce elinin tersiyle hafifçe yanağımı okşadı. "Bu yüzden seni yanımda getirdim," derken gözleri takdirle parlıyordu. "Sen gerçeksin, kimsenin olamayacağı kadar gerçeksin ve bana da öyleymişim gibi hissettiriyorsun."

Gözlerimin önüne bir kez daha karanlık tüller inerken derin bir nefes aldım. Kendimi hiç de gerçek hissetmiyordum. Bir süredir denizin üzerinde yol alıyormuşum gibi hissediyordum, gerçeklik algımı yitirmiştim sanki. Neden böyle hissettiğimi bilmesem de bazen bulunduğum ortamla aramdaki bağın gevşediğini ve havada süzüldüğümü hissediyordum. Olmam gereken yer burası değil de çok uzaklara aitmişim gibiydi.

İşte tam da o anlarda gerçek olmadığımı düşünüyordum, Rae'nin düşündüğünün aksine kendimi sahte hissediyordum.

Daha önce babamın kızı olarak defalarca girdiğim ziyaret salonuna ilk defa sadece Mara olarak girdiğimde tökezlemek için her adımımı dikkatle attım. Rae'nin eli dirseğimin hemen altına yerleşmiş, beni yönlendiriyordu. Düşmeyecektim, bunu biliyordum. Düşmeme engel olacaktı.

"Rahip Restos!" Bu sesi tanıyordum, Kral Priamos'un en büyük oğlu Hector'du. Geçen sene evlenmişti ve onu en son düğününde görmüştüm. Şu anda beni gizleyen tülün ötesinden

onu göremesem de insana güven veren bakışlarını çok net bir şekilde hatırlıyordum. Omzuna değen saçlarına daima boncuklar takardı, düğününde bu boncukların her birinin ziyaret ettiği şehirlerden aldığını söylemişti. Anlaşılan o deneyimlerini her daim üzerinde taşımayı seven biriydi.

Rae'nin dirseğimde duran parmakları gevşedi, ona güveniyordu. "Prens Hector," derken sesindeki ton da bu düşüncemi kanıtlıyordu.

Aralarındaki kısa süreli sessizlik Hector'un beni incelediğini anlamamı sağladı. "Ve bu da..." dedi düşüncelerimi doğrulayarak, kim olduğumu öğrenmeye çalışıyordu.

Rae sesini alçaltıp, "Tanrı'mızın en gözde rahibesi," diye yanıtladı onu. "Mirena."

Şimdi Hector'un bakışlarının daha dikkatli bir şekilde üzerimde gezindiğini hissediyordum. Bende ne olduğunu anlamaya çalıştığına emindim. Neyin beni bir Tanrı'nın gözdesi haline getirdiğine karar vermeye çalışıyordu. Eh, bu konuda sana başarılar prens çünkü bunu henüz ben de çözememiştim.

"Oğlum, lütfen Rahip Restos'u sofraya davet et." Priamos'un babacan sesini duyunca heyecanlandım. Babam da burada olabilir miydi? Ancak Rae'nin söylediğine göre burada olsa bile beni tanıyamayacağı şekilde efsunlanmıştı.

Rae koluma dokununca suratımdaki tülü kaldırdım, kralla göz göze geldik. Yumuşak bakışları üzerimde gezinirken sakince gülümsedi. Hector babasının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında Priamos başını sallayarak kendini toparladı. "Haklısın oğlum, lütfen artık yemeğe geçelim."

Rae'nin yanındaki yerimi alırken hızla uzun yemek masasını gözden geçirdim. Masa fazla kalabalık sayılmazdı, genellikle şehrin yönetimindeki üst düzey kimseler davet edilmişti.

Hepsinin suratları asıktı ve kendi aralarındaki fısıldaşarak konuşmalarına bakılırsa hepsi de bir şeylerden memnuniyetsizdi.

Kralın danışmanlarından biri, "Kral Tyndareus, Sparta'ya dönmüş diye duyduk," dedi. Adamı tanıyordum ancak kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. O tıknaz yüzünü daha önce babamın yanında görmüştüm fakat ismi aklıma gelmiyordu.

Rae sırtını dikleştirerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Misafirliğinin daha uzun süreceğini düşünüyordum."

Priamos, az önce gördüğümüz küçük köle kız kaldırdığı kadehini doldururken, "Aslında seni buraya bu yüzden çağırdım," dedi. Köle kız benim kadehime yöneldi, bir parmak daha fazla şarap doldurdu. "Kızıyla ilgili bir sorunu halletmek için Sparta'ya gitti."

Sohbet o kadar ilgimi çekmiyordu ki şaraptan yakışık alandan daha büyük bir yudum almamak için kendimi zorladım. Rae rahat bir tavırla burnunun ucunu kaşıyarak, "Kızı evleneli daha ne kadar oldu ki?" diye sormasının hemen ardından zihnimin içinde yükselen sesini duydum. "Helene, talipleriyle gerçekleştirilen uzun müzakerelerin ardından Mykene Kralı Agamemnon'un erkek kardeşi Menelaus'la evlendirildi. Bu, diplomatik olarak önemli bir evlilik. Kral ikisine Sparta şehrini verdi. Sparta ordusu önemli bir ordu, Mara. Bu evliliğin beraberinde getireceği güç azımsanacak gibi değil."

Priamos'un yüzünde bana tanıdık gelen bir ifade belirdi. Annem öldüğünde uzun süredir hastaydı, aslında babamla evlendiklerinden beri hastaydı. Herkes ona annemle evlenmemesi gerektiğini, onun fazla yaşamayacağını söylemişti. Babam kimseyi dinlememişti çünkü âşık olmuştu. Annem doğumundan sonra bir daha hiçbir zaman tam anlamıyla

yataktan kalkamamıştı ama babam onu sevmeye ve sahip olduğu umuda tutunmaya devam etmişti.

Babam çok uğraşmış, onu hayatta tutmak için tüm imkânlarını kullanmıştı. İlk defa o zaman tüm aile birlikte Apollon'un Tapınağı'na gitmiştik. İçerisi yoğun bir şekilde defne yaprağı kokuyordu ve mumlar birkaç gündür yenilenmemiş gibi neredeyse dibine kadar yanmıştı.

Babam sahip olduğu en nadide şaraplardan üç testi getirmişti, mumları yeniletmış, tapınağa da biraz defne yaprağı bağışlamıştı. O karısının, biz de annemizin iyileşmesi için dua etmiştik. Sanırım Apollon dualarımızı duymuş olmalıydı çünkü annem o günden sonra iyileşmişti ama bu sadece üç gün sürmüştü.

Son günlerinde bilinci de yerinde değildi, başında ona sürekli dualar okuyan bir rahibe bekliyordu. Öldüğü günü hatırlıyordum, serin bir yaz günüydü ve odasının tülleri ardına kadar açıktı. Rahibesi açık avuçlarına iki sikke yerleştirdiğinde annemin öldüğünü anlamıştım.

Babam da peşimden odadan çıkmış, bana bakmış, hiçbir şey söylemeden de evden ayrılmıştı. Şimdi Priamos'un suratındaki ifade babamın o günkü ifadesini andırıyordu. Çok sevdiği bir şeyi kaybetmiş gibiydi. Bu bana anlamsız geldi. Kralın gidişi ona ne kaybettirmiş olabilirdi ki?

Hector, "Kralı evine çağıran ulağın ardından başka bir ulak daha geldi," diyerek durumu açıkladı. "Sparta'ya davet ediyoruz, mektubu bize bizzat Kral Agamemnon'un şahsi ulağı getirdi. Kendisinin de orada olacağını, bize kalıcı bir barış ve dostluk teklif ettiğini söylüyor." Prensın kaşları çatıldı, güçlkle de olsa yutkundu. "Bunun bir yalan olduğunu ve asıl niyetlerinin bize savaş açmak olduğunu düşünüyorum.

Bizi güzelce ağırlayacak ve onlara güvenmemizi sağlayacaklar. Onlara sırtımızı dayadığımız anda da bize saldıracaklar. Savaşın kaçınılmaz olduğunu hepimiz biliyoruz."

Savaş.

Daha önce hiç savaş görmemiştim. Ion Şehir Devletleri'nin zaman zaman gözlerini bize diktiklerini biliyordum ama en azından ben hayatta olduğum süre boyunca bize saldırdıklarına hiç şahit olmamıştım. Şehrimize girip çıkarlardı; kızlarımızı alır, kendi kızlarını verirlerdi. Ama her zaman onların bize düşman olduğunu bilirdik. Aynı Tanrıları paylaşıyor olabilirdik ama damarlarımızda akan kan farklıydı.

Biz onlara Akhalar derdik, onlar da bize Anatolë Çocukları. Her zaman bizi yok etmek için pusuda beklediklerini bilirdik. Onlar bundan nefret etse de medeniyete ilk ulaşan toplum bizdik ve bu gerçeği değiştirmek için ellerinden geleni yapmaya hazırlardı.*

Odisseus'un sözleri aklıma geldiğinde başımın döndüğünü hissettim. Beni uyarmış, bana ileride karşılaştığımızda birbirimize karşı artık dost olamayacağımızı açıklamıştı.

Terleyen avuç içlerimi tuniğime bastırarak orada nemli bir iz bırakmalarını izledim. Şimdi Odisseus'un ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Tapınakta bunu dile getirdiğinde sadece bir tehlikeden bahsettiğini düşünmüştüm ama o bana aslında gerçekleri söylemişti.

Rae kadehimi bana uzattığında sakinleşmem için biraz içmemi istediğini anladım. Titremeye mi başlamıştım? Sanırım başlamıştım. Lanet olsun ki elimde değildi. Odisseus'un söyledikleri bir külçe gibi mideme çökmüştü.

Rae şarabımdan bir yudum almamı izleyerek, "Bana da

* Anadolu. (e.n.)

Tanrı'mızın bu konuyla ilgili bir kehaneti olup olmadığını soruyorsun," dediğinde Priamos ona hiçbir şey söylemese de kralın bakışlarından her şey açıkça belli oluyordu. Bizi buraya bu yüzden çağırmıştı, savaş kapıda olduğu için endişeliydi ve olası bir felakette her insanın yaptığı gibi yüzünü Tanrılardan yana dönmeye çalışıyordu. Tek bir farkla, o aslında bunu bizzat Tanrı'nın kendisinden istiyordu.

Odisseus her şey olabilirdi ama onun bir yalancı olduğunu düşünmüyordum. O bir denizciydi ve denizde yalan söylemek Poseidon'un öfkesini üzerine çekmek demek olurdu. Denizde yalan söylemek, denize yem olmak demek olurdu. Üstelik bir Tanrıça'nın koruması altındaydı. Athena ona hastalıklı bir biçimde bağlıydı ve Athena her ne kadar bilgeliği temsil eden bir Tanrıça olsa da onun başka neyi temsil ettiğini çok iyi biliyordum.

Savaşı.

"Davetleri bir yalan, onlar kan dökmek istiyor." Masa-daki herkes sustuğunda konuşanın ben olduğumu anladım. Düşüncelerime sahip çıkamamış, onları sesli bir şekilde dillendirmiştim. Sıkmaktan beyazlaşmış parmaklarımı kadehimin üzerinden çektim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Konuşmaya bu şekilde dahil olmamalıydım."

Rae anında, "Hayır, Rahibe Mirena," dedi. "Hiçbir zaman düşüncelerinden dolayı özür dilediğini duymak istemiyorum." Hector şaşkınlıkla bana bakarken Priamos hiçbir şey olmamış gibi bir parça bile almadığı etinden bir dilim daha kesti. "Ve haklısın, yalan söylüyorlar. Tanrı'mız bunu gördü, onlar senin de söylediğin gibi kan dökmek istiyor, savaş istiyor."

Hector bir anda gülmeye başladı, kendini toparlamaya çalışarak elinin tersini ağzına bastırdı. "Davetlerini kabul

etmezsek doğrudan evimize doğru yelken açacaklar. " Babasının hâlâ eti kesmek için kullandığı bıçağa baktı. "Bizi yavaş yavaş katletmek istiyorlar. "

"Bence gidersek en azından bir şansımız olabilir. " Ziyafet odasına açılan renkli tüllerin önünde beliren yabancı adam suratında rahat bir gülümsemeyle bizi izliyordu. "Bir şeyi fazla düşünürseniz onu kendinize çekersiniz. En iyisi gitmek ve ne planladıklarını anlamaya çalışmak. " Priamos nihayet bıçağını masaya bıraktı, yabancı gelip Hector'un yanına, tam karşıma oturdu. Bana bakarken gülümsemesi genişledi. "Merhaba. "

Hector yabancıyı, "Paris, " diyerek uyardı. "Babamızı selamlamadan masaya öylece oturamayacağını unutacak kadar mı evden uzak kaldın? "

Paris. Troya Prensi Paris. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama kendisini bir maceraperest olarak tanımladığını bilecek kadar hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemiştim. On iki yaşına geldiğinde kendine küçük bir çanta hazırlamış ve dünyayı görmek istediğine karar vermişti. Bu kararı vermek onun için kolaydı çünkü o hiçbir zaman kral olmayacaktı. Veliaht Prens Hector evde, babasının dizlerinin dibinde yaşlı kraldan tacını devralacağı günü beklerken Paris özgürdü. Anlatılanlara göre bu özgürlüğünü de sonuna kadar kullanmıştı.

Prens Paris klismosunu geri iterek ayağa kalktı ve abartılı hareketlerle eğilirken koyu renkli kıvrıcık saçları alnına döküldü. Priamos eliyle ona oturmasını işaret ettiğinde suratında öncekinden de büyük bir gülümseme vardı. "Kaidelere uygun hareket ettiğime göre şu lezzetli etten ben de bir parça alabilir miyim? "

Genç bir köle ya da Priamos'un deyimiyle hizmetli, prence hizmet ederken Rae parmaklarını rahatsız bir şekilde masaya vuruyordu.

Küçük köle boşalan kadehleri doldurup Paris'e dolu bir kadeh uzatarak geri çekildi. O sırada Hector, "Ne zaman büyüyeceksin?" diye sordu kardeşine hitaben. Her zaman sakinliğiyle bilinen prensin öfkeli sesi bir kez daha kadehime uzanmama neden oldu.

Paris etinden büyük bir parça keserek ağzına attı, yavaş yavaş çiğneyip yuttu. "Neden? Yoksa savaş konuşacak kadar büyümediğimi mi düşünüyorsun?"

Priamos elini masaya vurdu. "Paris, bu kadar yeter."

Genç prens babasının onu uyaran sesinden etkilenmeyerek, "Hector'la yalnız kalmak sana yaramamış," dedi. "Onun evhamı sana da bulaşmış. En ufak hareketlerini bile savaş çağrısı olarak algılıyorsanız eğer, doğru olup olmadığını kontrol etmeniz gerekiyor. Bunu oraya bir danışman göndererek yapamazsınız."

"Bu aynı zamanda Kehanet Tanrısı'nın da düşüncesi." Rae boğazını temizledi. "Ancak anladığım kadarıyla bir öneriniz var, prens."

Paris önce Rae'ye sonra da bana baktı, arkasına yaslanarak ellerini masanın üzerine koydu. "Doğru bildiniz, rahip." İşaretparmağını havaya kaldırıp iki kez masaya vurdu. "Oraya Hector ve ben gitmeliyiz."

Hector yemeğin erken vaktinde yaptığı gibi yine güldü. "Yıllar sonra eve ilk defa dönüyorsun ve yine gitmekten mi bahsediyorsun?"

Paris abisinininkine benzeyen gözlerini devirdi. "Şehrim için bir şeyler yapmaktan bahsediyorum."

“Şehrin için bir şeyler yapmak istiyor olsaydın yıllar önce dönmüş olurdun, seni şımarık şerefsiz.” Hector öfkeli sözlerinin ardından gözlerini kapattı, sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldı. Masadaki tüm gözler onun üzerindeydi, yöneticilerin bir kısmı rahatsızlıkla kendi aralarında mırıldanmaya başladı. “Özür dilerim, öyle demek istemedim. Ben sadece...” diyerek gözlerini açtı. “Ben sadece endişeleniyorum. Bizi tuzağa çekmek istediklerini düşünüyorum. Onların güvenilmez olduğunu hepimiz biliyoruz, tatlı dillerine güvenemeyiz. Aynı Tanrıları paylaşıyor olsak bile birimizin yüzü doğuya, diğeri-ninki batıya dönük.”

Paris sanki abisi ona az önce şımarık şerefsiz dememiş gibi omuz silkti. “Onların istediği Troya, orada bizi tuzağa düşürmeleri için hiçbir sebep yok.”

Priamos nihayet oğullarının arasındaki gergin konuşmayı bölüp, “Gezmeye devam edebilirsin, Paris,” diyerek ayağa kalktığı anda Rae de ayaklandı. “Biri gidecekse bu Hector olacak.”

Paris de ayağa kalkıp, “Baba,” dedi ama Priamos’un bakışları onu durdurdu.

Kral, “Bu tartışma burada sonlandı,” dedikten sonra Rae’ye döndü. “Rahip Restos, sizinle yalnız konuşmak istiyorum.”

Rae bana dönerek başını bir kez salladı. “Hemen döneceğim.”

Rae masadan uzaklaştığında rahatsız edici bir his üzerime çöktü. Yanımda olması bana güven veriyordu, sadece tüllerin ötesinde olduğunu bilsem de o yokken bu masada oturmak beni huzursuz ediyordu.

Paris tekrardan oturduğunda hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Uzanıp masanın ortasında duran kâseden büyük, sulu bir elma aldı ve dişlerini meyvenin kırmızı yüzeyine geçirdi.

Paris klismosunu geriye yatırarak bacaklarını masaya yaslayınca Hector iki parmağını burun kemerine dayayıp sıktı, derin bir nefes aldıktan sonra kardeşine döndü. "Sofra adabı, Paris."

Paris abisinin sözlerine kulak asmadan bana baktı. "Sana ilginç bir hikâye anlatmamı ister misin?" diye sorarken bir ısırik alınmış elmasını elinde döndürdü. "Hoşuna gideceğine emin olduğum bir hikâyem var."

*Dudaklarımı birbirine bastırdım, dilimin ucuna kadar gelen kötü sözleri yutmaya çalıştım. Ölçüsüz davranışları beni rahatsız ediyordu. Az önce bu masada olası savaş üzerine konuşmuşken hiçbir şey yokmuş gibi davranması, bende sura-
tına yumruk atma isteği oluşturunuyordu. "Sanırım pek hikâye dinleyecek ruh halinde değilim, prens."*

"Ama bu çok özel bir hikâye," dedikten sonra elmasından bir ısırik daha aldı. "Üstelik Tanrıların ve lanet bir elmayla ilgili."

Hector başını iki yana salladı. "Afyon mu kullandın?"

Paris gülümsedi. "Hayır, abi. Onları gerçekten gördüm, daha doğrusu Tanrıçaları gördüm." Elmayı çevirdi. "Uzun süredir yoldaydım ve susamıştım. Neredeyse bayılacağımı düşündüğüm bir an geldi ama Tanrılar benimleydi, birkaç adım ötemde bir derenin aktığını gördüm."

Susmasıyla anlattıklarının nereye varacağını tahmin etmem güçtü. Ona devam etmesini söylemek istedim ama daha biraz önce hikâye dinleyecek havamda olmadığımı söylemiş-tim. Yine de merak etmiştim. Bakışlarındaki bir şey, anlatacağı her neyse gerçek olduğunu fısıldıyordu.

Paris bir ısırik daha aldı, elinin tersiyle elmanın suyunu sildi. "Susuzluğumu giderdiğim andaysa biraz ötemde, kıyıda

altın bir elma durduğunu fark ettim. Yoldaydım ve sikkelerim bitmek üzereydi. Ben de onu alıp yakındaki bir köyde elmaya karşılık olarak sikkeler kazabileceğimi düşündüm."

Hector, "Hırsızlık mı yaptın? Bize anlatmak istediğin şey bu muydu, Paris?" diyerek onu böldü. Boynundan yukarısı öfkeyle kızarmıştı.

Masadaki diğer insanlardan çıt çıkmıyordu. Hepsi merakla Paris'in anlatacaklarını bekliyordu ve hiçbirisi küçük prenslerinin hırsızlık yapmış olma ihtimalinden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Paris başını iki yana sallarken güldü. "Elmayı aldığım anda kadın sesleri duydum, birbirleriyle tartışıyorlardı. Ağaçlık alandalardı, bu yüzden ne dediklerini tam olarak duyamıyordum ama kavga ettiklerini kargalar gibi öfkeli seslerinden anlayabiliyordum." Masadaki dinleyicilerine baktı, bir ozan gibi gururla devam etti. "Tabii ki merakıma yenik düşüp elimde elmayla onlara yaklaştım, beni gördükleri anda hepsi durdu ve bana baktı. Üç kişiydiler ve hepsi kadındı. Ve tanrılar, onları gördüğüm anda nefesim kesildi çünkü bilirsiniz işte, bir süredir yollardaydım ve köylü kadınlar ilgimi çekmiyordu."

Masadakiler gülerken Paris bana baktı, bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Ve sonra hepsinin tadına mı baktın prens?" Daha önce aynı sofrada bulunduğum yöneticilerden biri sorusunun üzerine gülmeye başladı, diğer yaşlı piç kuruları da ona eşlik etti.

Paris, "Eğer hepsine yetecek taşığım olsa belki ama onları gördüğüm anda içimi bir ürperti sardı," dedi. "İçlerinden biri bana yaklaştı, mor gözleri vardı. Önce elmaya baktı, sonra da bana. 'Bir oyun oynamak ister misin, ölümlü, sence

hangimiz daha güzeliz? ' diye sordu. Sonrasındaysa doğru cevabı verirsem hem altın elmaya hem de bir dileğe sahip olabileceğimi söyledi. "

"Gözleri taşakların kadar mor muydu?" Soru adını bir türlü anımsayamadığım adamdan gelmişti.

Paris memnun bir şekilde gülümsedi. "Eminim senin buruşuk taşakların daha mordur, Gestus. " Ah, evet. İsmi buydu. Paris kadehini kaldırdı, büyük bir yudum aldı. "Hepsine tek tek baktım. Hepsi birbirinden farklıydı. Birinin ancak en kaliteli ballarda görebileceğiniz saçları varken diğerinin sadece bakışları bile bir adamı dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Bir seçim yapamadım ve ben de onlara içlerinden birini en güzel olarak seçersem bana ne vereceklerini sordum. "

Nefesimi tutarak anlatacaklarını bitirmesini bekledim.

"Bal rengi saçlı olan bana dünyanın en güzel kadını vaat etti ve ben de ona aralarındaki en güzel kadının o olduğunu söyledim. O anda altın elma da kadınlar da ortadan kayboldu. " Paris 'in bakışları benim dehşetle büyüyen bakışlarımla buluştu. "O kadın sen olabilirsin. Bir rahibe olman ne büyük bir ziyan. "

"Ama o değil. " Rae, tek başına Paris 'in arkasında belirene kadar onun geldiğini anlamamıştım bile. "Gidelim, eve dönme vakti geldi. "

Lafını ikiletmeden ayağa kalktığımda Paris de ayaklandı, ben daha ona karşı çıkamadan uzanıp elimi tuttu. "Umarım bir daha karşılaşırız. "

Rae elini prensin elinin üzerine koydu. "İyi akşamlar, prens, " dedikten sonra beni de beraberinde ziyafet salonundan çıkardı. Onunla altın elmayı ve Paris 'in anlattığı tüm hikâyeyi konuşmak istiyordum ama bana karanlık bir ifadeyle bakarak, "Şimdi değil, Mara, " dedi. "Şimdi değil. "

“Pekâlâ.” Eros sofradaki sessizliği bozduğunda sonunda biri konuştuğu için derin bir nefes alarak arkama yaslandım. “Anlattıkların gerçekten ilginç fakat beni yine de şaşırtmadı. Adalet, Athena’nın daima hoşuna gitmiştir.”

Onlara Athena’nın önceki gece beni ziyaret ettiğinden ve oyunlardan bahsettiğini anlattığımdan beri masada süregelen sessizlik sona erdiği için rahatlasam da gerginliğim geçmemişti. Athena odamı terk ettiği andan itibaren mideme yerleşen rahatsız edici his bir türlü gitmek bilmiyordu. Onun bana bu fikri neden verdiğini anlayamıyordum. Babasının mağlubiyetiyle sonuçlanabileceğini bile bile üstü kapalı da olsa bana yardım etmesi saçmaydı. Eros’un söylediği gibi adaleti sevseydi eğer savaşta bizim yanımızda yer alırdı, karşımızda değil.

Masanın diğer tarafında, tam karşımda oturan Rae ile göz göze geldim. Dün gece yaşananları herkesten önce öğrenmişti. Gece Athena’nın odamı terk etmesinin hemen ardından odaya gelmiş ve tüm gece benimle birlikte kalmıştı. Onun bana karşı çıkmasını, Tanrılarla oynamamın mümkün olduğunu söylemesini beklesem de o hiçbir şey söylememişti. Sadece dikkatli bakışlarıyla beni incelemiş ve kendisine bir kadeh şarap koyarak oturmuştu. Ondaki beklenmeyecek kadar sakin bir sesle, “Uyu,” dediğinde söylediğini yaparak gözlerimi kapatmıştım. Onun orada olmasının verdiği güvenle uykuya dalsam da uyandığımda onu camın önündeki *klinede* önceki gece nasıl bıraktıysam öyle bulmuştum. Sabah olduğunda da bana karşı çıkmasını beklemiştim fakat kahvaltıyı yapacağımız terasa kadar sessizce yürümüştük.

Bir an için terasa açılan tülleri araladıktan sonra dönüp bana bakmıştı. Bir şey söyleyeceğini düşünsem de hiçbir şey

söylememiş, geçmem için bana müsaade ettikten sonra peşimden dışarı çıkmıştı.

Kahvaltıda gece yaşananları ve Athena'nın bana oyunlara katılarak şansımı deneyebileceğimi ima etmesini anlattığımda herkes sessizlik içinde beni dinlemiş, sonrasında da o sessizlik uzayıp gitmişti.

Apollon önündeki yenmemiş tabağı ileri iterek, "Önceki plana sadık kalmalıyız," dedi. "Diğer evrenlerdeki Tanrılara ulaşmalı ve Zeus'a karşı ordumuzu kurarak savaşa girmeliyiz."

Eros, "Her iki ihtimali de denememiz gerektiğini düşünüyorum," diyerek ona karşı çıktı. "Tanrıları çağırdığımızda yanımızda savaşmayı reddetmeleri azımsayamayacağımız bir ihtimal. Elbette onları çağırmak için gereken hazırlığı yapmalı, Mara'yı hem zihnen hem de bedenen güçlendirmeliyiz ama oyunlar bizim için kestirme yol olabilir."

"O oyunlarda ne olduğunu biliyorsun, Eros."

Rae ikisinin konuşmasını bölerek, "Yeterli," dedi. Sesindeki kesinlik daha fazla tartışmalarına mahal vermeyeceğini açıkça belli ediyordu. "Bunun kararını Mara verecek."

Apollon da ben de aynı anda söylediklerinin şaşkınlığıyla ona döndük. Apollon, "Oyunlara katılmasına izin vermeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Rae'nin dikkatli bakışları ikizinin üzerinde gezindi. "Benim iznime hiçbir zaman ihtiyacı olmadı, olmayacak da. Kendi kararını vermekte her zaman olduğu gibi özgür. O hangi yolda yürümek istiyorsa buna saygı duyacağımı söylüyorum çünkü daha önce benim engel olacağımı düşünerek verdiği kararın sonucunu hepimiz gördük." Bakışları Apollon'dan benim üzerime kaydığında yüksek sesle dile getirmediği sözlerin ne olduğunu biliyordum, bir kez daha kendimi onun için feda etmemi istemiyordu.

Eros boğazını temizledi. “Üstelik oyunlara tüm Tanrılar katılacak; orada kim bizimle Olympos’a yürüyecek, kim karşımızda yer alacak rahatlıkla öğrenebiliriz.” Büyük, yakut bir yüzükle süslenmiş işaretparmağını çenesinde gezdirdi. “Zeus’un ve Titanların saldırılarından kimler kurtulduysa orada olacak. Zeus onların sadakatini sınavacak, tabii biz de bunu yapacağız. Onlara tek tek ulaşmaya çalışmak yerine hepsiyle aynı anda görüşebiliriz.”

Apollon kesin bir tonla, “Zeus bundan hoşlanımayacak,” dedi. “Şehre adımıımızı attığımız anda bizi de *Tartaros*’un zindanlarına göndermeyeceğinden emin olamayız.” Durdu, gözleri bir anlığına güneşin en parlak tonuyla yanıp söndü. “Bunu yapmayacak çünkü yaparsa tereddütte olanların doğrudan Rae’nin yanında yer alacağını biliyor.”

“Beni bir mağdura, direnişin sembolüne dönüştürmek istemiyor.” Rae sakince konuşsa da sesindeki gizleyemediği acı, tüylerimi diken diken yapmaya yetmişti. “Bana saldırırsa içten içe onun düşüşünü bekleyen herkesin açığa çıkmak için bir bahanesi olacak. Bu yüzden bizi içtenlikle karşılayacaktır.”

Merakla, “Neden orada olduğumuzu anlamayacak mı?” diye sordum. “Oraya sadece oyunlar için değil de kimin yanımızda yer alacağını anlamak için gittiğimizizin farkında olmayacak mı?”

Apollon, “Senin oyunlara katılmak isteyeceğini düşünmeyecektir,” diyerek beni yanıtladı. “Tabii Athena sana bu bilgiyi verdiğini ona çoktan söylemediyse.”

Rae, “Zeus’un bundan haberi yok,” derken gözlerindeki yıldızlar yanıp söndü. “Bunu görebiliyorum. Athena, Zeus’a oyunlardan Mara’ya bahsettiğini anlatmadı.”

Merakla ona döndüm. “Bununla ilgili bir kehanet mi gördün?”

Rae hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. “Eskiden, ruhum tek parçayken düşünceleri okumam için onların benim yanımda olmaları gerekmezdi. Sadece onları düşünmem yeterliydi. Eğer beni geri püskürtecek şekilde zihnini bana kapatmadıysa ne düşündüğünü kolaylıkla öğrenebilirdim.”

“Şu anda da ruhun tek parça.”

Ayağa kalkarak terasın kenarına doğru yürüdü. “Ve şu anda Athena’nın zihnindeyim, ne düşündüğünü görmemi istiyor.” Ellerini korkuluklara yaslayarak günün aydınlattığı şehrine baktı. “Az önce Zeus’un yanından ayrıldı, Mara’nın oyunları bildiğinden haberi yok.”

Eros ilgiyle ayağa kalkarak Rae’ye doğru ilerledi. “Bunu gerçekten de adilce savaşmak için yaptığına emin misin?”

“Sanmıyorum.” Rae omzunun üzerinden bana baktı. “Athena’yla daha önce tanıştın mı?” diye sorduğunda beklenmedik sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. “Tapınakta, Odiseus’un yanında onu görmeden önce hiç karşına çıktı mı?”

Apollon, “Mara öldüğünde Odiseus’u görmedi, *Elysion*’a inmeden önce onu Yeraltı Dünyası’nın sahilinde buldum,” dediğinde gerçeklerin ipinin çözülmek üzere olduğunun farkındaydım. Sonrasında gözleri beni buldu. “Tapınak derken ne demek istiyorsun?”

“Hatırlamıyorum,” dedim bir şeyleri daha zihnimde canlandırabilmeyi umarak. “Onu ilk defa o gün tapınakta gördüğümü hatırlıyorum.”

Ben de ayağa kalkarak ona doğru ilerlerken, “Peki ya sonrasında? Troya Savaşı’ndan sonra Athena’yı bir daha hiç

gördün mü? Medusa'nın yanında saklanırken ya da sonrasında yanına geldi mi?" diye sorularını sıraladı. "Düşün Mara, hatırlamaya çalış. Athena'nın neden sana altın elmayı vaat ettiğini biliyor musun?"

Enseme korkunç bir ağrı saplanırken bir an için olduğum yerde sallandım. Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Hayır, hayır. Hatırlamıyorum."

"Onu artık duyamıyorum," diye fısıldadı Rae. "Sana neden yardım ettiğini göremiyorum."

Apollon araya girerek, "Bahsettiğiniz savaş son savaş değil, değil mi?" diye sorduğunda Rae'nin sorgulayan bakışları ondan yana döndü. "Mara geçmişini hatırlıyor mu?"

Rae, "Evet," dediğinde karanlığı çoktan etrafına toplanmaya başlamıştı bile. "Peki sen ilk hayatında onun neden Lethe'nin suyundan içtiğini hatırlıyor musun? Belki de bu, Mara'nın hain olmadığına dair tanrılığın üzerine daha önce neden yemin etmediğinle ilgilidir."

BÖLÜM XIII

Apollon'un sessizliği kulağımı yırtacak kadar gürültülüydü. Kalp atışlarım kulağımda çınlarken o bir cevap vermiyor, suskun kalmaya devam ediyordu. En sonunda, "Sebebini sizinle paylaşmayacağım," dediğinde şaşkınlığım hızla öfkeye dönüştü. "Bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz. Daha fazlasını dile getirerek ne sizin ne de kendi canımı tehlikeye atacağım."

Sözlerindeki kendinden emin tavrı içimde yükselen öfkeyi dizginleyemeyeceğim bir noktaya ulaştırırken bir sonraki adımımı düşünecek kadar sağduyulu davranamadım. Kınındaki hançerimi çıkarıp Apollon'un üzerine atladım. *Klismos*undan düşüp yerle buluştuğunda hançerimi çoktan boynuna yaslamıştım bile. "Sana güvendim." Sesim kulağıma bir yabancı-nınki gibi geliyordu. "Bana ihanet etmeyeceğine inandım."

Ellerini hançeri tutan elime yaslayarak boynundan uzaklaştırmaya çalışsa da tüm gücümle onu tehdit etmeye devam

ettim. “Tanrılar,” diye mırıldandı beni üzerinden atamayacağını anladığı anda. “Sanırım gücünü yeniden toparlaman konusunda endişe etmemize gerek yokmuş.”

“Dalga geçmeyi kes!” Bir damla kan akıp yere damladığında ardında altın rengi bir iz bıraktı. “Şu anda tüm gerçekleri duymaya ihtiyacım var.”

Eros araya girerek beni Apollon’un üzerinden almaya çalıştı. “Pekâlâ, deli kadın, oturup bu meseleyi sakince konuşmaya ne dersin?”

“Siktir git derim.” Gücümün uzantısı ayaklarına dolanıp onu yere düşürürken tatminle gülümsedim. “Beni durdurmak için vaat edebileceğin bir şey yok mu?”

Eros şaşkınlıkla onu sarmalayan gücümünden kurtulmak için çırpınırken, “Tanrılar,” diye haykırdı. Başını geri yatırıp terasın tırabzanlarına yaslanarak olanı biteni izlemekle yetinen Rae’ye, “Kadının bizi yerden yere çalarken bir şey yapmayı planlamıyor musun?” diye sordu.

Rae yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle, “Hayır,” diye yanıtladı. “Aslında bu durumdan oldukça hoşnut olduğumu bile söyleyebiliriz.”

Apollon beni bir kez daha itmeye çalıştı. “Eğer kötü bir amacım olsaydı değil seni buraya getirmek, Ölüm’ün borcunu ödemesi için Yeraltı Dünyası’na bile inmezdim.” Sözlerinin üzerimde hiçbir etkisi olmadığını fark edince, “Mara, sadece sizi korumaya çalışıyorum,” diye devam etti. “Bazı şeylerin şu an gizli kalıyor olması size, sana ihanet ettiğim anlamına gelmez.”

Bir cevap vermek yerine onu inceledim. Yalan söylüyor olabilirdi. Kendini içinde bulunduğu bu durumdan kurtarmak için çabalıyor olabilirdi. Ama...

Doğruyu söylüyor da olabilirdi.

Sessizlik uzayınca Apollon, “Sözüm senin, Mara,” dedi.
“Sana ihanet etmeyeceğimi biliyorsun.”

“Sözüm senin, Mara.” Sesi bir Tanrı’ya değil, kendinden emin bir adama aitti. “Ne olursa olsun seni koruyacağımı biliyorsun.”

Ona minnettardım. “Bu sözün bedelleri olacak.”

“Biliyorum.” Güneş rengi gözleri umutla parladı. “Eğer sizin yanınızda yer almazsam hepimiz çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacağız.” Elini yumruk yapıp kalbine götürdü, başını hafifçe öne eğdi. “Ruhunu koruyacağıma, seni koruyacağıma emin olabilirsin.”

Hançerin yere düşerken çıkardığı ses beni kendime getirdi. Apollon’un üzerinden kalkıp geriye doğru bir adım atarken tüm bedenim titriyordu. Rae’ye baktığımda zihnimde ne gördüysem onun da gördüğünü anladım. Siyah kaşları çatılmış, gözleri anlam veremediğim şekilde önüne dikilmişti.

Eros gücümünden kurtularak ayağa kalksa da Apollon yerde uzanmaya devam ediyordu. “Seni her zaman korudum.”

Artık doğruları söylediğini biliyordum. Bana anlatmayı tercih etmediği gerçekler aramızda öylece durmaya devam etse de bunu benim için yaptığını anlayabiliyordum.

“Efendim, yardıma ihtiyacınız var mı?” Fabae’nin sesi terasta yankılandığında kendime geldim.

Az önce oturduğum yere yeniden yerleşirken Fabae şaşkın bakışlarla beni izliyordu. “Bir şey mi oldu?” diye sorarken göğsüm az önce yaşadığım öfke nöbetinden dolayı hızlı hızlı kalkıp iniyordu. “Rahip?”

Fabae kendine gelmek ister gibi başını iki yana salladıktan sonra Rae'ye dönerek, "Size şehre kadar eşlik etmek için geldim," dedi. "Bugün halkın arzularını duymak için Kral Hector'la *Agora*'ya gidecektiniz."

"Ne?" Rae bir an için afallayarak kaşlarını çatsa da boğazını temizleyip korkuluklardan uzaklaştı. "Evet, gidebiliriz."

Onun ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Zihnimde gördüklerinin onun için bir anlam ifade edip etmediğini, benim bilmediğim ama onun bildiği şeyleri öğrenmek istiyordum. Apollon ile paylaştığım hatıranın izlerini takip ederken gözlerini önüne dikmesine sebep olanın ne olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Eros, "Sanırım sütle işim bitti," diyerek kendisine bir kadeh şarap koyarken Apollon yere devrilen *klismosunu* kaldırarak oturdu. "Sana da bir kadeh koymamı ister misin?" Apollon onu başıyla onayladığında ona da bir kadeh şarap doldurup arkasına yaslandı.

Rae'nin gözleri kısa bir anlığına ikisi üzerinde oyalandıktan sonra, "Size sarayıma taşınmanızı emredeceğim," dedi. "Fabae, gerekli düzenlemelerle ilgilenirsin."

Eros keyifle, "Bu değişikliği neye borçluyuz?" diye sorsa da Rae masadan bir incir alıp ağzına atarak terastan çıktı.

Aynı soruyu ben de sormak istesem de geri döndüğümünden beri aramızda yükselen duvarlar tüm sorularımı temellerinin altına gömmüştü.



Kütüphaneye giden yolda yürürken serin hava dört bir yanıma kuşatmıştı. Hava kararmadan önce bulutlar göğü

kaplayarak gelecek olan yağmuru müjdelerken Rae'nin heykelinin önüne gelerek durdum. Heykel yana doğru hafifçe itilmişti ve beni aşağı inen merdivenleri takip etmeye davet ediyordu. Yağmur hafif hafif çiselemeye başlarken yanaklarımdan çeneme doğru ince damlalar süzülüyordu.

Fabae akşamüzeri Rae'nin sarayındaki odama gelip onun beni kütüphanede beklediğini söylediğinde şaşımıştım. Oraya ilk ve son defa Rae'den çaldığım kehanetleri ona geri vermenin bir yolu olup olmadığını bulmak için gitmiştik. Şimdiyse o zamanlar yaptığım büyüden çok daha büyük problemlerimiz vardı.

Sıcak hava yüzüme çarparken beraberimde sürüklediğim rüzgârla içerideki mumlar titreşti. Rae geçen sefer olduğu gibi *klinenin* üzerine uzanmak yerine ellerinden destek alarak masaya doğru eğilmiş, önündeki açık parşömeni inceliyordu. Beni buraya neden çağırdığını merak ederek, “Merhaba,” dedim.

Kafasını çevirip bana baktı. “Mara,” derken sesindeki mesafe yutkunmama sebep oldu. Bana bir daha *Arsız Ölümlü* diye seslenmeyeceğine neredeyse emin olmaya başlıyordum. “Gel, lütfen.”

Ellerimle saçlarımı düzelterek ona doğru ilerledim. Sanırım saçlarımı kestirmemin vakti gelmişti. Uzunluklarımdan artık iyiden iyiye rahatsız olmaya başlıyordum. Dalgalarım gece yatmadan önce örmediğim sürece karışıyor, uyurken beni terletiyordu.

Masaya yaklaştığımda önündeki parşömeni bırakarak bana döndü. “Tanrıların oyunları hakkında en ufak bir fikrin bile yok,” derken beni suçlamak yerine bana anlayışla yaklaştığının farkındaydım. “Sana neyin içine düştüğünü, daha doğrusu düşmeyi planladığını anlatmak istiyorum.” Kalçamı

masaya yasarken merakla devam etmesini bekledim. “Oyunlar başlangıçta dualar için yapıldı,” diye devam etti. “Olymposluların ve Titanların birlikte yürüdüğü, Tanrıların Şafağı dediğimiz o dönemde insanların yaratılışı işleri karıştırdı. Eskiden, Zeus onları hiçbir duanın ulaşmadığı iki zamanın arasındaki yarığa hapsedmeden önce Titanların da dualara erişim izni vardı. Dualardan aldıkları güçle Gaia’nın gerçek çocukları, evrenin hangi noktasında olursa olsunlar birbirine seslenebilir, evrenlerin doğurduğu tüm Tanrıları çağırabilirlerdi.” Gece karanlığı gözleri benimkilere dikildi. “Aynı senin gibi.”

Parşömeni bana doğru çevirdiğinde orada yazan dili bilmediğim için kafam karışarak, “Okuyamıyorum,” dedim.

“Burada Tanrıların Ozanı’ndan bahsediliyor,” diye açıkladı. “Evrenin yarattığı en güçlü ulak, ne olursa olsun her Tanrı’nın çağrısına kulak vereceği bir dua.”

Söylediklerini tam anlamıyla kavrayamasam da midem endişeyle bulandı. “Benim gibi başkaları da var mı?”

Düzgün parmakları yazıların üzerinde gezinirken, “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Senin bir efsane olduğunu düşünüyordum, bununla ilgili bir kehanet hiçbir zaman görmedim. Sadece kulaktan kulağa yayılan bilgiler ve şu anda gördüğün parşömene sahibiz, o kadar.”

Merak ve endişe ellerimi buz kestirirken, “Daha fazlasını anlat,” dedim. “Artık sırların aramızda duvar gibi yükselmesini istemiyorum.”

Yıldızlar gözlerine yerleşti. “Sana her şeyi anlatacağım ama sırayla, Mara.” Sesi karanlıkla damgalanmıştı. “Zihninin içine gel.”

Gözlerinin içinde yanıp sönen ışıkların davetkâr çağrısına kulak vererek zihninin içine doğru ilerledim.

Biraz sonra yağmur yağacaktı. Gökte toplanmaya başlayan bulutlar yakında kopacak fırtınanın habercisiydi. Bu, beni elbette şaşırtmadı. Babamın öfkesini gördükten sonra öniümüzdeki birkaç gün yeryüzünü lanetiyle ıslatacağını bilmek için kehanetlerime danışmama gerek yoktu. İnsanlara kızdığı her defasında böyle olurdu; onlara bereket getiren yağmurları lanet yağdırır, ekinlerini öfkesiyle boğardı. İnsanlar onun adına daha doğmamış koyunlarını, biçilmemiş ekinlerini adak olarak adayana kadar da durmazdı.

Bu kez öfkesinin kolay kolay dinmeyeceğinin farkındaydım. Kendini biraz olsun sakinleştirmeyi başarana kadar şehirleri su basacağından endişe ediyordum. Babamın birkaç gün süren öfkesi onların birkaç yılına sebep olabilir, kıtlıkla kırılabilirlerdi. Eh, bu babamın daha çok hoşuna giderdi. Hiçbir toplum çaresiz bırakıldığında duaların çekici büyü-süne hayır diyemezdi. Ellerinden gelen her şey tükendiğinde Tanrılara sarılır, başlangıçta bu belayı başlarına kimin sardığını unuturlardı. Ne büyük gaflet...

Hades rahatça klinede uzanıp elindeki inciri yerken, "Zuzu bugün gerçekten de öfkeli," dedi. Sesindeki neşeli tonu gizleme zahmetine bile girmiyordu. Babamın öfkesinin onu keyiflendirdiğini bilerek konuşmaya devam etmesini bekledim. "Ama bu sefer haklı, koca bir yıl daha dualardan mahrum kalacak, ne kadar yazık. Bu üst üste kaçınıcı sene oldu, üç mü?"

Karr terasa doğru ilerleyip idman sahasında kılıç talimi yapan iki adama baktı. Babamın yine kaybettiği haberini alır almaz Sparta'dan buraya gelmek için vakit kaybetmemişti. "Bu durum bizi de zayıf düşürecek." Sesi endişeyle çatallaşmıştı. Adamlardan birinin diğerinin kolunda derin bir kesik

açmasıyla aşağıda onlara bağırان eğitmenlerinin sesini duyabiliyordum. "Fazla erken hareket ediyor; idman sahası öğrenme yeri, öldürme değil."

Eğer gözleri dökülen kanla birlikte parlamasaydı bu sözlerine inanabilirdim. "Sen kandan besleniyorsun, kardeşim," diyerek elimi omzuna koydum. "İnsanlar birbirleriyle savaştığı sürece senin kaybedecek bir şeyin olmayacak."

Hades parmaklarında kalan incirin tatlı suyunu yalarken, "Sen de öyle, Kehanet Tanrısı," dedi. "Sen gücünü evrenden alıyorsun, babanın kaybı senin kaybın demek değil. Bu yüzden bırak kurduğu bu düzen yaşlı adamı boğsun."

Haklıydı. Benim insanların dualarına ihtiyacım yoktu. Aksine, onların bana yalvaran sesleri beni geceleri uykusuz bırakıyor, eğer onları susturamayacak kadar yorgunsam bana musallat oluyordu. Onların dualarından gelen gücü bizim değil de Titanların alacak olması, üstelik bunun üç yıldır yaşıyor olması Zeus'un meselesiydi. Fakat onun oğlu olduğuma göre ne kadar istemesem de benim de meselemdi. "Babam bu durumdan hoşnut değil."

Hades, "O hiçbir şeyden hoşnut değil," diyerek beni yanıtladı. "En başında bu işe kalkışmaması lazımdı. Tanrılar oyun oynamayı sever ancak bunun Titanlarla olması gerekmiyordu. Kazanırken oyun oynamak tatlıdır ancak kaybettiğinde hayıflanmak yalnızca güçsüzlere göredir. Babam şaşalı adının ardına gizlenen bir hayal bulutundan başka bir şey değil. Ancak her şeyden önemlisi, o artık Kronus'u yenen adam değil. O adam mertti, Zeus'un şu anki halinin aksine..."

Babam, kendi babası Kronos'u tahttan indirip Tartaros'un derinliklerine sürgüne gönderdikten sonra diğer Titanlar çok geçmeden ona karşı ayaklanmıştı. Çok genç bir Tanrı ol-

Sam da o günleri hâlâ net bir şekilde hatırlıyordum. Titanlar bizden güçlü ve köklüydü. Yeryüzü, Gaia'dan doğduğundan beri buradalardı. Bizse onlardan sonra gelen nesildik, hiçbir zaman onlar kadar güçlü ya da köklü değildik. Ta ki babam insanları yaratıp onların dualarını arkasına alana kadar. Onlar kadar bilge olmasa da gençti ve zekiymi. Titanların sahip olduğu kibrin aksine o zayıf noktasının ne olduğunu farkındaydı ve bunu güçlendirmek için bir yol bulmuştu.

O her zaman bir yol bulurdu, beni de evrenin kendisinden söküp almanın bir yolunu bulduğu gibi... İşin aslı Titanlarla benzer bir yaratılışa sahiptim, onlar da benim gibi güçlerini evrenden ve birbirlerinden alıyordu. Dualar onlar için gerekli değildi ancak bir noktada, bizzat babam tarafından yaratılan insan ırkı onlara da dua etmeye başlamıştı. Aralarında Olymposlular dışında başka ilahların da gezdiğini fark ettikleri anda korkuları onları ibadet etmeye itmişti. Babamın en büyük gücü bir süre sonra Titanların da dikkatini çekti. Duaların onları daha çok güçlendirdiğini fark ettikleri anda Kronos'un yenilgisinin onların da yenilgisi olmasına izin ver-meyerek bu güç için savaşmaya karar verdiler.

Uzun ömrümde gördüğüm en kanlı mücadelelerden biriydi. Sayısız Titan ve Olymposlu katledilmiş, ismini sayamaya-çağım kadar çok ilahın ismi silinmişti. Öyle ki ilahların bir kısmı delirme ihtimallerini de göze alarak harabelere sığınmış, yalnızca çok azı bir daha eskisi gibi olmuştu.

Zeus bir noktada işlerin onun için iyiye gitmeyeceğini fark ederek bir fikirle çıkagelene kadar asırlar geçmişti. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Baştan aşağı som altından yapılmış miğferini başına geçirmiş, Medusa'nın başının işlendiği zırhını gururla taşıyarak yeryüzüne inmişti. "Size bir

teklifle geldim,” dediğinde ağzından dökülen kelimeler dalga dalga tüm ilahlara ulaşmış, sesini takip ederek Olympos'un eteklerine getirmişti. “Daha fazla ilah kanı dökecek olursak yakında dualarla beslenecek hiçbir ilah kalmayacak. Yeryüzü kutsallıktan mahrum kalarak ölüme mahkûm edilecek.”

O gün babamın arkasında duruyordum. Hemen yanımda Athena, elindeki mızrağını sıkıca tutarak babama karşı herhangi bir tehdidin varlığını sezmek ister gibi dikiliyordu. Biz onun sağ ve sol koluyduk, ona karşı kalkacak her başı kökünden kesmek bizim görevimizdi.

Babam sözlerine, “Bugün burada anlaşma sağlamamız halinde her yıl bir sonraki yılın duaları için oyunlar düzenlemeyi teklif ediyorum,” diye devam etti. “Ama bu dualar için kanını dökecek biz değil, duaların kaynağı olmalı.”

Prometheus burada olsaydı bunun acımasızca olduğunu söylerdi ancak o çoktan cezalandırılmış, bizden uzaklaştırılmıştı.

Themis, “Bunun adil bir teklif olduğunu düşünüyorum,” dedi, bunun adaletin kol gezdiği ruhunun hoşuna gideceğini zaten biliyordum. “Oyunların kazananı neye göre belirlenecek?”

Zeus çenesini dikleştirdi. “Hayatta kalana göre belirlenecek.” Sesinde en ufak bir şüphe bile yoktu. “Olympos on iki inançlı seçecek, siz de öyle. Oyunlar sona erdiğinde hangi tarafın seçtiği ölümlülerin daha çoğu hayatta kalmayı başardıysa bir sonraki yılın duaları da onlara ait olacak.”

O zamanlar güçleri Apollon tarafından gasp edilmemiş olan Helios, “Kaybederseniz sözünde duracağınızdan nasıl emin olacağız?” diye sorduğunda Athena gerilerek mızrağını daha sıkı tuttu. Şimdi Ares ve Karr, peşlerindeki Farah ile birlikte biraz gerimizde bekliyordu.

Eninde sonunda anlaşılmaya varacaklarını biliyordum. Bunu kehanetlerimde görmüştüm. Yine de kehanetlerin değişken olduğunu ve bazen tek bir anın bile tüm geleceği değiştirmeye yeteceğinin farkındaydım. Bu yüzden kimsenin yanlış bir adım atmasına izin vermeyerek zihinlerinde gezindiğimde yalnızca temkinli davrandıklarını, saldırmaya hazırlanmadıklarını anladım.

Zeus, "Tüm Tanrılar şahidimdir ki sözümde duracağım!" diye bağırdı. "Sizden biri kaybettiği halde duaların peşine düşmediği sürece ben de düşmeyeceğim."

Daha o gün onun bir yolunu bulup sözünden döneceğini biliyordum. Daha o gün onun bir şeyler planladığını ve o şeylerin gelecekte yağlı urganlar gibi boğazımıza dolanacağını biliyordum.

"Rae?" Hades'in sesi beni geçmişin tozlu dehlizlerinden çıkardı. Şimdi yeniden küçük terasta, Olympos adına oyunlara katılmak için idman yapanları izlediğimiz o yerdeydim.

Yağmur başlamış, eğitim alanını çamura bulamıştı.

Hades'e döndüm, ben geçmişin izlerinin peşinde koşarken bana ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. "Eninde sonunda oyunlar sona erecek ve biz kaçınılmaz savaşımızı vereceğiz," derken bunu yalnızca kehanetlerimde gördüğüm için değil aynı zamanda mantıklı herkesin görebileceği şeyin farkında olarak söylüyordum. "İki asırdır devam eden oyunlar bir aldatmacadan daha fazlası değil, Zeus yakında onlara saldıracak ve hepimiz kendimizi savaş alanında Titan kanı dökerken bulacağız."

Öyle de oldu. Yıl bitmeden önce Zeus Titanlara savaş açtı ve döktüğü kan hepimizi boğdu.

Rae'nin hatıraları beni kapı dışarı ettiğinde kendimi yeniden kütüphanede buldum. İçeride yanan mumlar titrerken yağmaya başlayan yağmurun sesini duyabiliyordum. “Oyunlar aslında böyle başladı,” dedi Rae gözlerini benimkilere dikerek. “Asıl amaç Zeus’un Titanları yenecek bir yol bulana kadar onları oyalamak ve duaların tadını almalarını sağlamaktı. Şimdi onları aynı vaatle kandırarak şehirlerin üzerine salıyor, elinde tutamadığı dengelere zorla sahip oluyor.”

Vasilis’in ve Penelop’un anlattığı hikâyelerin aksine Zeus’un hepimizin babası olmaktan ziyade düşmanımız olduğunu çok daha önceden fark etsem de gördüklerim mide bulandırıcıydı. “O bir kahraman değil,” diye fısıldarken yanaklarım öfkeyle ısındı. “O bir düzenbaz.”

“Savaştan sonra bunu hâlâ yapabildiğini kanıtlamak için oyunları devam ettirdi fakat her sene oyunların içeriği değişiyor ve artık buna Hera karar veriyor. Oyunlara kimin katılacağı ve oyunların ne olacağı tamamen onun sorumluluğunda.”

Şaşkınlıkla gözlerimin önündeki gerçeği fark ettim. “Paris de oyunlara katıldı,” dediğimde başını sallayarak beni onayladı. “*‘Bir oyun oynamak ister misin ölümlü, sence hangimiz daha güzeli?’ diye sordu. Sonrasındaysa doğru cevabımı verirsem hem altın elmaya hem de bir dileğe sahip olabileceğimi söyledi.*” Geçmişin hatıralarında Paris’in söylediği cümleyi tekrarladım. “Paris de oyunlara katıldı.”

Rae, “O sene Hera, Aphrodite ile aralarındaki çekişmeyi oyunlara konu ederek bencilce bir karar verdi,” dedi. “Oyunların en güzel Tanrıça’nın seçimi üzerine olacağını duyduğunda herkes o şanssız ölümlünün kim olduğunu merak ediyordu. Çünkü bu sefer Tanrıların hiçbiri oyuna müdahale edemeyecekti. Çok geçmeden Paris seçildi ve Aphrodite’in

ödüllü dünyanın en güzel kadını oldu. Hera öfkeden çılgına dönse de Tanrıların çoğu Paris'ten yana oy kullanarak onun haklı olduğuna karar verdi. Hera da buna karşılık dünyanın en güzel kadınının kaderini belirledi.”

“Helene.” Birlikte büyüdüğüm kadının kaderinin bu şekilde acımasızca, Tanrıların oynadığı oyunun bir parçası olarak çizildiğini bilmek onun için kahrolmama sebep oluyordu. “O nerede?” diye sordum. “Helene ve Naia güvendeler mi?”

“Evet, şu anda Kirke’nin yanında güvendeler.” Elimi tuttuğunda bu beklenmedik teması ve teninin sıcaklığı iç çekme sebep oldu. “Oyunları her sene başka bir Tanrı düzenler ancak kimin yarışacağına Hera karar verir. Bu sene oyunları düzenleme sırası da Hera’da ve seni seçse bile oyunlar için sana nasıl bir görev vereceğini bilmiyoruz. Eğer senin Tanrıların Ozanı olduğunu duymuşsa bunun kolay bir görev olmayacağına emin olabilirsin.”

Desteksiz ayakta durabilecek gücü kendimde bulamadığımdan masaya yaslandım. Yağmur damlalarının Rae’nin yukarıdaki heykeline vurarak çıkardığı sesleri duyabiliyor, nefesimi sakinleştirmek için sese odaklanmaya çalışıyordum.

Rae parşömeni bana doğru itti. “Tanrıların Ozanı benim için bile sadece bir efsaneden ibaretti. Tanrılara seslenen, onların güçlerini çağırabilecek güçte bir yaratılış olabileceğini her zaman biliyorduk ancak uzun ömrümde bunu yapabilen *-Titan soyundan olanlar dışında-* birine daha önce hiç rastlamadım. Sadece bu parşömen günün birinde sadece gerçekten özel bir ruhun bu unvanı hak edeceğine dair bize ipucu veriyor, o kadar. En güçlü Titanların ve Olymposluların ruhunun özüyle yoğrulan bir varoluş... Sen tam olarak busun.”

“Helios benim büyükbabam, bunu ondan mı aldım?”

Rae başını iki yana salladı. “Helios ile ikinci yaşamında kan bağı var, peki ya ilk yaşamında? Seni Zeus yarattı, benden ve kendinden bir parçayla yaşamını var etti. Sence sadece bu kadarıyla yetindi mi?”

Gerçeği şaşkınlıkla kavradım. “Beni sadece sizin ruhunuzla yoğurduğunu düşünmüyorsun,” dediğimde sessizliği gerçeğin onayıydı. “Daha en başında beri kanımda Titan kanı aktığını düşünmüyorsun. Peki ya nasıl?”

“Nasıl değil, neden diye sorman lazım.” Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını ele geçiren huzursuzluğu görebiliyordum. Karanlığı ortalarda olmasa da bakışları bildiklerinin ağırlığıyla kararımıştı. “Seni neden bu kadar güçlü yarattı, Mara? Sen benim bir parçamken bu kadar güçlü ve özel olmana neden izin verdi?”

“Ben...” desem de devamını getiremedim.

Rae parşömeni katlayarak diğer parşömenlerin yerleştirildiği bölmelere ilerledi. “Hera oyunlara katılmana izin verirse seni parçalayacak ve sende geri dönüşü güç yaralar açacak. Eğer gerçeklerin farkına henüz varmadıysa varacaktır ve Zeus’un seni neden bu kadar güçlü yarattığını emin ol, o da merak edecektir. Bunun açığa çıkması için de var gücüyle saldıracak.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Yine de oyunlara katılmak istiyorsan kararına saygı duyacak ve hayatta kalman için canımı ortaya koyacağım, Mara. Bunu ne kadar itiraf etmek istemesem de Eros haklı. Bu savaşı başlamadan bitiremeyiz fakat kazanırsan Zeus’tan Titanları yeniden sürgüne göndermesini isteyebilirsin.” Ona cevap vermek için ağzımı açtığım anda, “Bu gece düşün,” diyerek beni susturdu. “Hemen şu anda bir karar vermen gerekmiyor.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Omuzlarımdaki yükün ağırlığıyla düzgün düşünemez hale geldiğim için aklımı dağıtmam ve kendime az önce öğrendiklerimi sindirmem için biraz olsun vakit tanımam gerekiyordu.

Raflara yaklaşarak dikkatle sarılıp korunan parşömenlere baktım. Rae içlerinden birine uzandığımı gördüğünde, “Onu okumak isteyeceğini düşünmüyorum,” dedi. Merakla ona döndüm. “Bu, uzun zaman önce unutulmuş bir ozan tarafından anlatılmış bir hikâye.” Rahatsızlıkla derin bir nefes aldı. “Pek hoş bir hikâye sayılmaz.”

Devam etmesini bekleyerek parşömeni elimde tutmaya devam ettim. Bu gece öğrendiğim hiçbir şey pek hoş sayılmazdı. “Merak ettim,” diyerek devam etmesini bekledim. “Seni bu kadar huzursuz eden ne?”

Rae parşömeni benden alıp masaya yaslandı. Yazanları görebilmem için bana doğru çevirdi. Kırmızı renkli bir boyayla çizilen anlamsız şekilleri görünce kaşlarımı çattım. “Bu da ne?” Sanırım bu kütüphanedeki çoğu parşömeni okumayı başaramayacaktım.

Rae’nin uzun parmakları desenlerin üzerinde gezindi. “Çok eski bir dil, Titanların dili. Özellikle bu dille yazılmış olmalı çünkü bunları yazan ozan...” dedikten sonra susarak bana baktı. “Kibar haliyle delinin tekiydi ve Olymposluların tamamından nefret ediyordu.”

“İsmi neydi?”

Tekrar parşömene bakarken, “İsmi bilmiyoruz,” diye mırıldandı. “Başta yalnızca sıradan bir Delphi kâhiniydi ve geçmişini geride bırakmıştı. Sonrasındaysa çok başka bir şeye hizmet etmeye başladı. Savaşın üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Titanların bir gün kazanmak için geri döneceğini

söylüyordu. Eh, sanırım o kadar da deli sayılmazmış. Sadece Zeus'un ondan daha deli olduğu gerçeğini gözden kaçırmışız."

Rae'nin huzursuz çıkan sesi midemde rahatsız edici bir hissin uyanmasına sebep oldu. "Burada yazan şeyler bizi ilgilendiriyor mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "En azından ilgilendirmediğini düşünüyorum. Sadece bunun hâlâ burada olduğunu görmek beni şaşırttı."

Öne doğru eğilerek yazılanları okuyamasam da sararmış parşömene bakmaktan geri duramadım. "Orada tam olarak ne yazıyor, Rae?"

"Titanların yeryüzünde yeniden yürümeye başlayacağından ve onlardan hayat bulacakları anlatılıyor." Siyah gözleri benimkilerle birleşti. "Eski bir ayinden bahsediliyor, yaşamın temelinden ve sonundan doğan bir ayin. Şimdiye kadar hiç gerçekleştirilmemiş, sadece Delphi kâhini tarafından öngörülerek dile getirilmiş bir ayin." Parşömeni yere bıraktı. "Hayatla beslenen bir türün nasıl yaratılacağından bahsediliyor."

Kaşlarım merakla havaya kalktı. "Hayatla mı?"

Rae bakışlarımdaki endişeyi okuyarak uzanıp elimi tutsa da hemen geri çekildi. Bu, bana bu geceki ikinci dokunuşuydu. "Evet Mara, hayatla. Fakat korkma, henüz hiçbir Tanrı bunu yapabilecek kadar gücünün özüne erişmeyi başaramadı." Parşömeni katladı. "Titanlar yeniden aramızda yürüse bile hiçbir Tanrı o kadar saf bir enerjiyi kontrol etmeyi başaramaz."

Elimi hızla atmaya başlayan kalbinin üstüne koydum. "Hayatla nasıl besleniyorlar?"

Bana dönmeden önce sönmek üzere olan bir mumun üzerinde parmaklarını gezdirerek ışığını artırdı. "Kan sayesinde,"

derken parmakları bir başka mumun üzerinde geziniyordu. “Doğrudan insanların kanıyla beslenen bir türden bahsediyoruz.” Parşömeni yerine bırakıp masaya döndü. “Endişelenmene gerek yok, henüz hiçbir Tanrı bunu yapamaz.”

“Bir gün bunun yapılabileceğini düşünüyor musun?” diye sordum.

Düşünür gibi bir süre durduğunda bununla ilgili bir kehaneti olup olmadığını merak ettim. “Eğer bir Titan, bir Olymposluyu kanıyla beslemeyi kabul ederse ve...” Dışarıda gök, gürültüyle gürlediğinde yerimden sıçradım. “Tanrılar, bu sadece eski bir hikâye. Seni korkutmak istememiştim.”

En büyük korkumu dile getirmekten çekinerek, “Zeus bunu yapabilir mi?” diye sordum. Yapabileceklerinin bir sınırı yok muydu? İstedliğini elde edene kadar durmayacak, önüne kattığı her şeyi yakıp yıkarak ilerleyecekti. Peki, gerçekte bu kadar istediği şey neydi?

“Mara,” diye söze başlasa da benim gerçekten de endişelendiğimi fark ederek, “Zeus bile buna cesaret edemez,” dedi. “Cesaret etse bile bir Titan’ı buna ikna edemez. Onların şu anda Zeus’un yanında yer almalarının sebebi sadece uzun süredir aç oldukları dualara kavuşmak istemeleri. Buna kavuştukları anda emin ol yeniden savaş başlatacaklar. Bu yüzden Zeus’un isteklerine yalnızca bir noktaya kadar karşılık vereceklerdir.”

Sözlerinin beni rahatlatması gerektiğini bilsem de endişemi daha da perçinledi. Sadece Zeus’u yenmemiz yeterli değildi. Aynı anda hem Zeus’a hem de Titanlarla karşı mücadele etmemiz gerekiyordu. Evrendeki tüm Tanrıları çağırsak bile tamamen yabancı olduğumuz ilahların yanımızda olacağının garantisi yoktu. “Oyunlara katılmak istiyorum.” Kelimeler

dudaklarımdan kendiliğinden dökülmüştü. “Hem Zeus’a hem de Titanlarla karşı savaşıyoruz, savaşı sadece bir cephede verebiliriz.”

Rae’nin bana biraz daha düşünmemi söylemesini ya da yine acele hareket ettiğimi dile getirmesini beklesem de öyle olmadı. Parmakları nazikçe çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı. “Gerçekten istediğin bu mu?” diye sorarken başparmağı dudağının kenarını okşuyordu.

Onu o kadar çok özlemiştim ki yakınlığı nefesimi kesti. Siyah saçları alına dökülüyor, düzgün yüzünde çıkmaya başlayan sakalının izleri görünüyordu. Onun bir heykel kadar kusursuz olduğunu düşündüğüm günleri hatırladım. Haklıydım, gerçekten de güzelliğinin bir heykelden farkı yoktu. Onu bir daha kaybetmek, ondan bir daha uzaklaşmak istemiyordum. Sahip olabileceğimizi bildiğim hayata kolay yoldan ulaşamayacağımızın farkındaydım. Biz istesek de istemesek de günün birinde isyanın başını çekecek, hayatımız pahasına hem kendi geleceğimiz için hem de Zeus’un boyun eğmeye zorladığı herkes için savaşacaktık.

Rae üzerine düşen görevi yerine getirecek, hak ettiği tahta oturarak yeni bir devir başlatacaktı. Ben de ona tahtın yolunu açan kılıcı, gerektiğindeyse en büyük destekçisi olacaktım.

“Mara,” diye fısıldayarak alnını benimkine yasladı. “Düşüncelerine sahip çıkmazsan dizlerimin üzerine çökeceğim.”

Kolunu tuttum. “Dilersen dizlerinin üzerine çöken ben de olabilirim.”

“Mara...” Benden uzaklaşmasını bekledim ama bu sefer benden uzaklaşmadı. Bunun yerine iki eliyle belimi kavrayıp beni kaldırdı, ayaklarımı kendi ayaklarının üzerine koydu. Dengemi sağlamaya çalışarak kollarımı tuttuğumda güldü

ama gülüşü fazla uzun süre orada kalmadı. “Beni arzuluyor musun?” Sorusu o kadar doğrudandı ki bir an için ne demem gerektiğini bilemedim.

Heyecanla ve beklentiyle başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki ifade ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. “Evet.”

Başını hafifçe salladı. “Güzel.” Başını hafifçe eğdi ama burunlarımız birbirine değdiğinde durdu. “Ben de sana seni ne kadar arzuladığımı gösterebilir miyim, Mara?”

İnanmadığım Tanrılar. “Evet.”

Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki daha fazla bekleyecek gücüm kalmamıştı. Parmakları çenemi yukarı kaldırdı, yarı yolda buluştuk. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğim anda gözlerim kendiliğinden kapandı, kapanmadan önce son gördüğüm şey içinde yıldızların parladığı gözleri olmuştu.

İlk başta öpücüğü belli belirsizdi, nereye kadar gidebileceğimizi anlamak ister gibiydi. Dudakları benimkilere hafifçe dokunuyor, her an vazgeçecekmiş gibi yavaş hareket ediyordu. O öpücük benim her şeyimdi. Dokunduğu yeri yakıyor, yaktığı yerde yeniden var ediyordu.

Dudaklarımı aralayıp onu daha fazlası için davet ettiğimde hiç beklemedi, dili yavaşça ağzımın içine girip benimkini bularak emdi. Şaşkınlıkla ve daha fazlasına duyduğum arzuyla ona doğru kıvrıldığımda bedenini benimkine dayadı ve işte tam da o zaman öpücüğü belirsiz olmaktan çıktı.

Dillerimiz birbirine bir kez daha değdiğinde inleyerek onu tuniğinin yakasından tuttum, beni kucağına aldığındaysa ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Uzun süredir bu kadar he-

yecanlanmamış, bu kadar arzuyla dolmamıştım. Sanki yanıyordum ve içimdeki yangını sona erdirecek o su Rae'nin kendisiydi.

Onu bu kadar seviyor olmam çok saçmaydı, kimse kimseyi böylesine sevmemeliydi. Bu hem varoluş hem de yok oluştu. Birinin öpüşünde aynı anda hem ölmek hem de doğmak mümkün müydü? Mümkün olmalıydı çünkü şu anda başıma gelen tam olarak buydu.

Ellerini kalçalarımın sarıp beni biraz daha yukarı kaldırdı, bacaklarımı beline doladığımda daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi duvara yaslanmış olarak buldum. Parşömenlerin bir kısmı yere düşse de ikimiz de bunu umursamadık.

Bana ve kendine duyduğu öfkenin tadını dudaklarından alabiliyordum. Öpücükleri her zamanki öpüşlerinin aksine sertti. Beni önceden nazikçe öpen dudakları şimdi ikimizin de ödediği bedellerin hırsını almak ister gibi asabiydi.

Bedenini yukarı doğru ittiğinde aleti bacaklarımın arasına sürttü, yüksek sesle inlemek için başımı geri yatırdım. Dokunuşuna ihtiyacım vardı. Bir süredir benden esirgediği ne varsa hepsini geri almaya hazırdım.

Dudaklarını benimkilerden çekse de üzerimden çekmedi. Çenemden boynuma doğru inen öpücükleri tüm vücudumu ona bastırmama neden olmuştu. Dudakları daha aşağı inip tuniğimin üzerinden memelerime yaklaştığında sorarcasına kafasını kaldı. "Tanrılar, evet," dedikten sonra ellerimi bir kez daha saçlarına geçirdim.

Gülerek dudaklarını araladı ve tuniğimin üzerinden meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Sırtımı duvardan uzaklaştırdı, ruhum sanki dudağının dokunduğu yerde birikmiş gibiydi. Hafifçe ısırды, dilini kumaşın üzerinden etrafında gezdirdi ve dudaklarından halinden memnun bir ses döküldü.

Başımı eğip ona baktığımda bacaklarım karıncalandı. Meme ucumu dişlerinin arasına alıp çekiştirirken nasıl hissettirdiğini anlamak için dikkatle bana bakıyordu.

Ardında nemli bir iz bırakıp yeniden başını kaldırdı, dudaklarımız bir kez daha buluştu. Bacaklarımı sıkıp az önce beni zevkten inleyen noktaya kendimi bastırmaya çalışsam da Rae bana engel oldu. “Arsız Ölümlü.” Sesi her zamankinden daha sert çıkmıştı. İnanmadığım Tanrılar, bana bir daha böyle seslenmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. “Şimdi değil,” dedikten sonra kendine engel olamıyormuş gibi beni bir kez daha öptü. “Henüz değil.”

“Ben şimdi olmasını istiyorum,” diyerek göğsüne dokundum, alnını benimkine dayadığında içimi çektim.

Göğsü şiddetle kalkıp iniyor, verdiği her nefes suratıma çarpıyordu. “Henüz kendimi de seni de affetmiş değilim.” Parmak uçları yanağımı okşadı. “Seni o kadar özledim ki senden uzak kaldığım her an ruhumun diğer yanı yeniden ölüyor. Yine de seni yeniden kollarıma aldığımda aramızda en ufak bir kırgınlık dahi kalmasını istemiyorum.”

“Sana kırgın değilim.”

Gülüşü yutkunmama sebep oldu. Hâlâ acı çekiyordu, bu yüzden beni kendinden uzaklaştırdığında ona karşı çıkmadım.

Elini tutup öptüğümde içimde rahatsız edici bir his uyanı. Ensem karıncalanırken omuzlarım gerildi. “Ben...” dedim ancak gözlerinin kararıp karanlığının etrafını sardığını gördüğüm anda durdum.

O anda odanın içinde patlayan sesi duvardan fırlayarak üzerimize yağın parşömenler takip etti.

BÖLÜM XIV

Kargaşa her yere hâkimdi. Kütüphaneden çıktığımızda şehirdeki insanlar oradan oraya koşturuyor, aceleyle dükkânlarını kapatmaya çalışıyordu. Rae elimi sıkıca tutarak beni kalabalığın içinde yönlendirdi. Şehirde bu korkuya ne sebep olduysa kötücül enerjisini alabiliyordum. Varlığının hissiyatı bile yüreğimi sıkıştırmaya yetmişti.

Kötü bir duman şehri sarmıştı. Başta bunun sis olduğunu düşünsem de sis olamayacak kadar yoğundu. Sadece bir yangın sonrasında ortaya çıkabilecek kesif bir koku yayıp şehirde ilerliyordu.

Genç bir adam, kılıcını sallayarak koşarken önümüzden geçti. Rae beni arkasına aldı, o sırada kılıcın başka bir adama inip gırtlakını parçalamasını izledim.

Attığım çığlık gecenin içinde yankılanırken iki kadın birbirlerinin saçlarına yapışmış şekilde sokağa atladı. Bağırıyor, hıçkırarak ağlıyorlardı. Ta ki başka bir kadın aralarına girip birinin gözünden diğerininse kalbinden bıçaklayana kadar.

“Eris!” Rae’nin bağıışı tüm şehirde yankılandı.

Eris. Bu ismi biliyordum. Anlaşmazlığın ve Çekişmenin Tanrıçası.

Şehirdeki kargaşa şimdi anlam kazanıyordu; insanların neden birbirinin üzerine atladığını, neden gözlerinin döndüğünü anlayabiliyordum. Onların en kötü yanını besleyecek Tanrıça şehrimizdeydi. Nasıl olup da Rae’nin koruma kalkanlarını aştığıysa bir bilinmezlikti.

Bir kadın kahkahası şehri doldururken insanların saldırgan tavırları da arttı. Şimdi dükkânların kapılarına saldırıyor, mallarını korumaya çalışan esnafı dışarı atıyorlardı.

Rae’nin karanlığı genişleyerek sokakları sararken dumanla karşılaştı. “Bu kadar yeter!” diye bağırdığında tüm kargaşa sona erdi. İnsanlar ne olduğunu anlamlandıramayarak etrafa bakarken, “Apollon,” diye seslendi.

Apollon yanımızda belirlediğinde kanatları iki yanında genişçe açılmıştı. Gözleri güneşin en parlak tonunda yanıp sönerken, “Buradayım,” dedi. “Anlaşılan bela şehre giriş yapmış.”

Eros da Apollon’un arkasına belirdi. Kolundan oluk oluk kan akan bir adamı ayağa kaldırmasıyla adam ona minnetle baktı.

Rae’nin karanlığı şehrin göğünü bir kubbe gibi sararken aynı kadın sesi, “Bu yaptığın oyunbozanlık,” dedi. “Ölümlülerle biraz eğlenmeme izin ver.”

Gölgeler Rae’nin etrafını sardı, gözleri gecenin derinlikleri gibi parlıyordu. Şu anda karşımda duran adamın Rae değil, Gecenin ve Karanlığın Tanrısı olduğunun farkındaydım. “Karşıma gel ve isteklerini öyle dile getir.” Sesindeki sertlik o kadar netti ki ona karşı çıkabilecek ne bir insan ne de Tanrı’nın olabileceğini düşünüyordum.

Öyle de oldu.

Rae karanlığıyla dumanı dağıttığında Tanrıça tam karşı-mızda, şehirdeki Rae heykellerinden birinin önünde belirdi. İki siyah kanat geceye doğru yükselirken kanatlarıyla aynı renk saçları beline doğru uzanıyordu.

Onda tedirgin edici bir şeyler vardı. Sadece ona bakmak bile göğsümü hırsıyla yakıyordu. İçimden birileriyle kavga etmek, onların canını yakmak geliyordu. İnsanları kapalı kapılar ardına taşıyan Eros'a baktım. Araya girebilir, kendini çok güçlü sanan erkeklerden birinin karşısına geçip aslında o kadar güçlü olmadığını fark etmesini sağlayabilirdim.

Evet, bunu yapabilirdim.

Apollon, Eris'le arama girerek, "Gücünü ondan uzak tut," diyene kadar Tanrıça'nın gücünü üzerimde kullandığının farkına varamamıştım. Apollon'un ışığı Eris'le arama kalkan çektiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Gücü o kadar beklenmedik ve hamdı ki kendimi koruyacak fırsat dahi bulamamıştım.

Eris'in eflatun rengi gözleri kısıldı. Teninin rengi o kadar soluktu ki gecenin derinliklerinden fırlayıp gelen *ataphoi**lere benziyordu. "Fazla öfkelisiniz." Sesi gecenin mefhum yaratıklarınıninki gibi tedirgin ediciydi. "Yoksa gücüm sizi de mi etkisi altına aldı?"

Rae ona doğru bir adım attığında karanlığı da onunla birlikte hareket ederek Tanrıça'yı kollarından yakalayıp kendine doğru çekti. "Şehrime girmeyi nasıl başardın?"

Eris, Rae'nin öfkesinden tedirgin olup kurtulmaya çalışsa da karanlık buna izin vermedi. En sonunda kaçmaya çalış-

* Antik Yunan mitolojisinde, bedenleri düzgün bir şekilde gömülmediği için huzur bulamayan ve hayalet olarak dünyada dolaşan ruhları ifade eder. (e.n.)

maktan vazgeçerek, “Beni siz çağırdınız,” dediğinde gözleri doğrudan benimkileri buldu. “Onun tatlı sesi beni buldu.”

Apollon’un kanatları hemen önümde gerginlikle kıpırdandı. “Seni kimse çağırmadı.”

“Yanılıyorsunuz.” Kendi kanatlarını topladı, siyah tüyleri yere sürtünce ne kadar büyük olduklarını bir kez daha fark ettim. “Onun sesi beni dünyanın sonundan buraya getirdi. O kadar tatlıydı ki karşı koymam imkânsızdı.”

Bunu gerçekten yapmış olabilir miydim? Farkında bile olmadan ona seslenmem mümkün müydü? Eğer öyleyse başka hangi Tanrılara seslenmiştim?

Apollon içine düştüğüm dehşetin farkına vararak kanadıyla omzuma dokundu. “Kimi çağırmış olursan ol, seni koruyamayacağımız kimse yok,” diyerek bana güvence verdi. “Emnim Eris kargaşaya aç olduğu için çağrına kulak vermiştir.”

Eris, “Karanlığını geri çeker misin?” diye sorarken bir yandan da tekrar Rae’nin gücünden kurtulmaya çalışmaya başlamıştı. “Düzgünce konuşmak istiyorum. Buraya sadece bunun için gelmedim.”

Eros sokaktaki herkesi evlerinin kapalı kapılarının ardına yerleştirdikten sonra Eris’e doğru ilerledi. “O zaman neden buradasın?”

Eris memnuniyetsiz bir tavırla dudaklarını büktü. “Ben de sana aynı şeyi sormak istiyorum. İkizin Ritos’un yanında olmak varken neden Troya’dasın?” Bir anda kahkahalarla gülmeye başladığında irkildim. “Doğru, Zeus onu Titanlarla hapsedtirmişti. Biliyor musun, gizliden gizliye Rae başa geçerse onun yanında yer almak için diğer Tanrılarla konuşuyormuş.”

Eros, “Hayır,” diyerek onu kesin bir dille yalanladı. “Ritos kavgaya karışmak istemez.”

“Eh, düşündüğün kadar korkak değilmiş, hatta senden cesurmuş. Yoksa onun yerine sen hapsedilmiş olur...” Cümlesini tamamlayamadan Rae’nin karanlığı dudaklarının üzerine kapandı.

Rae elini öne uzattığı anda Eris dizlerinin üzerine çöktü. “Eğer kargaşa yaratmak istiyorsan şansını benimle deneyebilirsin.” Eris başını iki yana salladı. “Buraya neden geldiğini söyleyecek misin?” diye sorduğunda bu sefer başını aşağı yukarı salladı.

Rae’nin karanlığı Tanrıça’nın ağzından çekilse de bedenini serbest bırakmadı. “Fazla öfkелisin,” diyerek Rae’yi suçlasa da Rae’nin tek kaşını kaldırdığını görünce, “Tamam, konuşacağım,” dedi. “Mara’nın oyunlara katılmak istediğini duydum, buraya yardım etmek için geldim.”

Şaşkınlık beni bütünüyle ele geçirdi. Bu henüz verdiğim bir kararken Eris’in bunu nasıl olup da bildiğini anlayamıyordum. “Bundan nasıl haberin oldu?” diye sordum.

Eris gülümsedi. “İyi bir tahminde bulundum diyelim.”

Rae, “Eris,” diyerek onu uyardı.

Tanrıça’nın gülümsemesi anında soldu. “Tamam, Athena’yı takip ediyordum. Şehre geldiğini ve konuştuklarınızı duydum. Ben de yardım edebileceğimi düşündüm.”

“Şehre daha önce de mi girdin?” Apollon kollarını göğsünde birleştirdi. “Ve bize neden yardım etmek istiyorsun?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Sorularına sırasıyla mı cevap vermemi istersin yoksa istediğimden başlayabilir miyim?” Bizimle açıkça alay ediyordu. “Pekâlâ, Athena şehre girerken fark ettirmeden peşinden girdim ve ondan önce şehri terk ettim. Söylediğim gibi size yardım etmek istiyorum, üstelik beni şehre sen çağırdın.” Parmağını bana doğrulttu.

“Ben seni çağırmadım,” derken kendi gücüm parmak uçlarımda hareketleniyordu. “Bize neden yardım etmek istiyorsun?”

Ellerini havaya kaldırdı ama Rae’nin karanlığı pranga gibi onu kavradığından hareket edemedi. “İsyanda sizin yanınızda yer almak istiyorum.” Kaşlarım ona inanmadığımı belli edencesine havaya kalktı. “Doğruyu söylüyorum. İsyanın yaratacağı kargaşa bir yana artık ikinci planda olmak istemiyorum.”

Eros alayla güldü. “Sen beraberinde ancak yıkımı getirirsin. Senin o kafan sadece musibete çalışır.”

Eris, Eros’un suçlayıcı sözlerinden etkilenmediğini belli ederek, “Ve bunu sizin menfaatinize kullanmak istiyorum. İzin verin size yardım edeyim ve günü geldiğinde Olympos’a sizinle birlikte yürüyeyim,” dedi.

Apollon sertçe, “Hayır,” dese de Rae’ye döndüğümde onun Eris’i merakla izlediğini fark ettim. Apollon da bunu görerek, “Onun yanımızda yer almasına izin verecek misin?” diye sordu.

Rae dikkatlice, “Mara’nın oyunlara katılmak istediğini nasıl öğrendiği konusunda yalan söylüyor,” dediğinde Eris gerilerek karşı çıkmaya hazırlandı. “Ama bize yardım etmek istediği ve isyanda rol almak istediğini söylerken gerçekleri söylüyor.” Eris’e doğru bir adım attı. “Oyunları kimden öğrendiysen zihninde düzgünce saklamayı başarmışsın, seni tebrik ederim.”

Eris tereddütle boğazını temizledi. “Teşekkür ederim?”

Rae gülümsediğinde orada gizlediği karanlık düşünceleri açık etti. “Zihninden geçirdiğin şeyin işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Elbette, benim düşündüğüm her şey doğrudur.”

Apollon memnuniyetsiz bir tavırla, “Ve yıkıcıdır,” dedi.

Rae, Apollon'u duymazdan gelerek elini aşağı indirdiğinde Eris'i tutan karanlık bağlar çözüldü.

Eris, "Acele etmeniz lazım," derken dikkatli bakışları sırayla hepimizin üzerinde dolaştı. "Oyunlar iki gün sonra Epheesus'ta başlayacak. Kaybedecek vaktiniz yok."

Bize bu iyiliği neden yaptığını anlayamıyordum. Eris'in zihnine girerek orada ne planladığını kolayca görebilirdik ama içimden bir ses onun o karanlık zihnine girmek istemeyeceğimi söylüyordu. Bu yüzden, "Zihninden ne geçirdiğini söyle," derken sesimin sert çıktığını fark etsem de bunu umursamadım. Gecenin bir yarısı şehrimize gelmiş, insanlarımız arasında kargaşaya neden olmuştu. O benim nezaketimi de iyi niyetimi de hak etmiyordu. "Duymak istiyorum."

Rae omzunun gerisinden bana bakarken dudaklarında memnuniyet yüklü bir gülümseme vardı. Tekrardan Eris'e dönerek, "Mara'yı duydun," dedi. "Konuş."

Eris, derin bir nefes alarak bileklerini okşarken, "Hera'yı oyunlar için nasıl ikna edeceğini biliyorum," diyerek merakımı artırdı. "Onun zayıf yanının ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu ona karşı kullanabilirsin."

Hera'nın zayıf yanının ne olduğunu bir süre düşünmem gerekiyordu. Diğerlerinin aksine o benimle fazla temas kurmamıştı. Onu Vasilis'in ya da Penelop'un bana anlattığı hikâyelerden biliyordum, o kadar. Onun hakkında çeşitli hikâyeler anlatılırdı ancak çoğunluğu kocasının yaşamıyla iç içe geçmiş durumdaydı. "Zeus mu?"

Başını iki yana salladı. "Zeus'un sadakatsizliği." İşte şimdi ilgimi çekmeye başlıyordu. "Hera uzun yıllardır kocasının yaptıklarından dolayı utanç içinde. Zeus'un sayısız ölümlü ve ölümsüzden, sayamayacağımız kadar çocuğu var.

Elbette sayısız da âşığı. Hera'yla evli olsa da ruhunun bir fahişeden farkı yok.”

Kötü benzetmesi karşında yüzümü buruşturmadan edemedim. “Zeus’un ilişkileriyle ilgilenmiyorum.”

Eris, “Ah, hayır, ilgilenmelisin,” diye ısrar etti. “Hera’nın en rahatsız olduğu konu Zeus’un sadakatsizliğiymen bu senin için önemli bir mesele. Bildiğin üzere oyunlarda kimin yarışacağını Hera seçiyor. Seni seçmesi için ona bir neden vermelisin.” Eris dönüp Rae’ye baktığında Rae eliyle ona devam etmesini işaret etti. “Ona Zeus’un bir süreliğine de olsa sadakatini vaat edersen bu sene oyunlara katılacak kişi olarak seni seçecektir.”

Ona güvenmiyordum. “Bunun işe yarayacağından nasıl emin olabiliyorsun?”

Eris ellerini iki yana açtı. “Çünkü onu bir kez kandırdım,” derken kendinden oldukça emindi. “Hera’nın aklına bir kez girdim.”

Meydandan haykırışlar yükseldiğinde Eris’in bir kez daha gücünü kullandığını düşündüm fakat hayır, haykırışlar benim anılarımdan geliyor, beni geri çağırıyordu.

İnsanların haykırışları şehir meydanından yükselerek tapınağa kadar ulaştığında sabah ayini bitmişti. Bugün içerisi hiç olmadığı kadar boştu. Tapınaktaki rahibeler ve rahipler ne olduğunu anlamaya çalışarak merakla etrafa bakarken Rae sadece, “Meydana gidelim,” dedi.

Onun ne olduğunu çoktan bildiğini bakışlarındaki ifadeden anlayabiliyordum. Ne zaman hoşuna gitmeyen bir şeyler olsa kaşları çatılır, gözleri kısılırdı. Şu an şehirde neler oluyorsa kesinlikle bundan hoşlanmadığına emindim.

Tapınaktan çıktığımızda etrafın ilginç bir şekilde boş olduğunu fark ettim. Normal şartlarda Apollon'un Tapınağı da Rae'ninki de gün boyu kalabalık olurdu. İnsanlar bir damla kehanet için tüm gün tapınakları arşınlar, geleceğin korkunç getirilerinden sakınmak için Tanrılarına sığınırlardı. Bugün o insanlar da yoktu. Ayinden sonra tapınağa gelen bir avuç insan da koşarak meydana yönelmişti.

Rae, Rahip Restos kimliğine bürünerek henden birkaç adım uzakta yürürken onu takip ettim. Babamın burada bir yerlerde olabileceğini düşünerek başımı ince tülle örttüm. Günün bu saatinde Apollon Tapınağı'ndan limana gittiğini bildiğimden onunla karşılaşmamak için dikkatli olmam gerekiyordu. Artık kendim hakkında gerçeğin farkında olsam ve onun benim babam olmadığını bilsem de o bunu bildiğini bilmiyordu. Rae, Zeus'un beni onların kapısına ağırlığı kadar altınla birlikte bıraktığını bana anlatmıştı. Annemin hastalığı yüzünden ikinci çocuğuna sahip olamayan babam, beni Tanrı'sı Apollon'dan bir hediye olarak kabul etmişti.

Bir hediyeydim, evet ancak babamın umduğu Tanrı'nın hediyesi değildim.

Meydana ulaştığımızda en fazla on yaşlarında olan bir çocuk, "Geliyorlar!" diye bağırarak Krallar Kapısı'nı işaret ettiğinde o tarafa döndüm.

Çocuk haklıydı. Şehrin ana kapısından gelen iki atın çektiği arabayı rahatlıkla görebiliyordum. Arabanın içinde iki kişinin olduğunu görebilsem de bu mesafeden yüzlerini seçemiyordum.

Ön taraftaki kalabalık gelenlerin kim olduğunu anlamış olmalı ki alkışlamaya başladı, bir kısmı buğday tanelerini yola saçarken bir kısmıysa boncuklar attı. "Prens Paris!"

Nihayet biri gelenlerden birini ilan ettiğinde bakışlarım Paris'in yanındaki kadına döndü. Hemen yanımdaki adam diğer adama eğilerek, "Onunla evlenecek mi?" diye sordu.

Konuşmaları anında dikkatimi çekince onlara döndüm. Adamın yanındaki daha kısa boylu adam ellerini iki yana açtı. "Kim bilir? Kadını Sparta'dan bunun için kaçırmadı mı?" Güülüşü mide bulandıracak kadar çirkindi. "Sparta'dan Helene'yi Troyalı yaptı mı dersin?"

Rae, "O dünyanın en güzel kadını istedi, Tanrılarsa onu bu güzellikle lanetledi," diye fısıldadı.

Aldığım bir sonraki nefes ciğerlerimden çıkmadı çünkü araba tam önümüzden geçerken Paris'in yanında mağrur bir tavırla duran kadını gördüm. Tanrılar, prens ne yapmıştı böyle?

Yeniden gerçekliğe döndüğümde Eris, "Hera'nın aklına girip onun Aphrodite'in daha güzel olduğunu söyleyen bendim," dedi. "Uzun süredir aralarında bir çekişme olduğunun farkındaydım ve bunu kullandım. Yazık, olan Paris ve Helene'ye oldu ama yapacak bir şey yok. Kargaşa daha büyük bir kargaşayı getirdi. Mükemmel."

Kesinlikle ruhu karanlık ve hastalıklıydı. Bu gerçeği göz ardı etmeye çalışarak, "Hera'ya Zeus'un sadakatini nasıl verebilirim ki?" diye sorduğum anda aradığım cevabı buldum. "Büyü."

Apollon şaşırarak, "Böyle bir büyüü biliyor musun?" diye sordu.

"Ben bilmiyorum ama bilen birini tanıyorum."

Ve ne şanslıydım ki o kişinin bana ne olursa olsun yardım edeceğinden emindim.



Hangimizin Apollon tarafından seçileceğini öğrenmemizden bir hafta önceydi. Meadros'la gizlice buluştuktan sonra odama sızmaya çalışırken Helene'yle karşılaştım. Koridordaki Apollon heykelinin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, dua ediyordu. İlginçtir ki dua etmeyi olduğundan da kutsal göstermeyi her zaman çok iyi becerirdi. Ona baktığınızda tanrısına adanmış bir kadın görmekte zorluk çekmezsiniz. Benim aksime o inançlı biriydi, belki de bu yüzden hepimiz onun seçileceğini düşünüyorduk. Olması gereken buydu çünkü Tanrılara layık olan oydu.

Beni gördüğünü duasının bir anda kesilmesinden anladım. Omuzlarını dikleştirerek sunaktaki kâseye biraz şarap döktükten sonra ayağa kalktı. Üzerimdeki kalın şala sarınırken bana dönmesini ve beni rahibelere şikâyet edeceğini söylemesini bekledim. Her yanlışımlı insanların gözüne sokmak konusunda büyük bir başarı gösterdiğinden yine aynı şeyin olacağına emindim. Daha sonrasında tapınakta dizlerimin üzerine çökecek, Rahibe Penelop avuçlarıma ince dalla vururken haykırışlarımı nefeslerle içimde hapsedecektim.

Helene bana hâlâ sırtı dönük bir şekilde, "Onunla mıydın?" diye sorduğunda parmaklarım şalımın kalın kumaşına gömüldü. Gelecek dayanın tenimde bırakacağı acıyı neredeyse hissediyordum.

Meadros benim için saklamam gereken bir sırdı. Onunla paylaştığım her an yasaktı, olmamalıydı. Bana bakmasına bile izin vermemem gerekirken beni öpmesine, bana sarılmasına izin veriyordum. Bana dokunması bile ölmesi için yeterli olsa da o benimle ilgili hayaller kurabiliyordu. Hayatı

tehlikedeydi, bu yüzden onu bir sır olarak tutmak benim için çok önemliydi. Sadece Naia ile paylaşabileceğim bir sırken Helene'nin biliyor olması aşkımızın felaketi idi. Bunun olmasını istemiyordum çünkü Meadros'un yaşayacak daha uzun yılları vardı. Benim aksime o özgürdü ve her şeye rağmen benimle olmayı tercih etmesinin bedelini canıyla ödemesine izin veremezdim.

Helene'ye beni yok etme gücünü vermemeye kararlıydim. Bu yüzden çenemi dikleştirdim, gözlerimi kısarak, "Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Şaraptan kendin de biraz içmiş olabilir misin?"

Bana döndüğünde dudakları kibirli bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. "Geceleri gizlice dışarı çıktığını bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Sarı kaşları çatıldı. "Aynı odada kalıyoruz, Mara. Üzerinde başka birinin, bir erkeğin kokusuyla odamıza sızdığını anlamamam için bir aptal olmam lazım."

Tamam, anlaşılan inkâr etmek hiçbir işe yaramayacaktı. Gözlerimi geceliğinin kayık yakalarına diktim. "Neden bununla bu kadar ilgileniyorsun?" diye sorarak savunmaya geçtim. "En sonunda senin galip geleceğin bir yarışta neden ömrümü harcayayım?"

Suratındaki ifadenin önce şaşkınlığa, ardından da öfkeye dönüşmesini izledim. "Ya seçilen sen olursan?" Bana doğru bir adım atmadan önce omzunun üzerinden sunaktaki Apollon heykeline baktı. "Ardında üzgün bir adam bırakacaksın. Muhtemelen hayatı boyunca bir daha kimseyi sevmeyecek çünkü gerçek aşkı sende bulduğuna inanacak. Sen başka bir hayatta yeniden başlamanın bir yolunu bulduğunda, *o olur da bir gün dönersen* diye seni beklemeye devam edecek. Kendi bencilliğin yüzünden bir hayatı *Tartaros*'un çukurlarına sürükleyeceksin."

“Bunların gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemezsin, sen bir kâhin değilsin. Sen de benim gibi ömrün boyunca bu evde tıklıp kaldın. Herkes gibi ben de Apollon’un benim gibi birini seçmeyeceğini biliyorum. Penelop’un elinde olsa bir an bile düşünmez, beni kapının önüne koyar.” Bana döndüğünde cesaretle başımı salladım. “Ben sadece seninle ve diğer gelinlerle aynı günde doğma şanssızlığına sahip biriyim, o kadar. Kimsenin gelini olmak istemiyorum. Ben yalnızca Mara’yım ve bende kutsal olan hiçbir şey yok.”

O gün gözlerinden geçip giden ifadeyi yakalamış olsam da ne olduğunu anlayamamıştım. Şimdi dönüp baktığımda aslında gözlerinde gördüğümün acı dolu yollarda yürümüş bir kadının isyanı olduğunu anlayabiliyordum. “Kaderin ipleri uzundur, Mara, bu yüzden sıklıkla düğümlenir.” Beni baştan aşağı süzdü. “Dilerim senin kaderin istediğin gibi olur ama hiç sanmıyorum, kimse istediği hayatı yaşayamaz. Sen her şeyin yolunda olduğunu düşünürsün ancak Kader Tanrıçaları’nın çarpık bir mizah anlayışı vardır, bunu unutma.”

Sunaktan ve benden uzaklaştığında peşinden gidip kolunu tuttum. Bu cüretime karşı şaşırmış gibi baksa da bakışlarının donduruculuğunun cesaretimi kırmasına izin vermedim. “Neden kaderimize boyun eğmemiz gerekiyor?” Yıllardır içimde sindiremediğim şeylerin öfkesi şimdi çamurdan eller gibi boynuma yapışmıştı. “Neden bize *siz kutsalsınız* dediklerinde bunu kabul ettik? Artık büyüdük Helene, artık hiçbirimiz çocuk değiliz. Bizi değerli eşyalar gibi kilit altında tutmalarına izin veremeyiz. Şu kapıdan çıkıp gitsek önümüzdeki hafta Tanrılarının karşısına elleri boş bir avuç âciz insan olarak çıkmaktan başka bir şey yapamazlar.”

“Bu bir isyan mı?” Kelimeleri kulağa dondurucu gelmişti. Beni küçümsediğini düşünsem de aslında onun da içten içe yandığını o zamanlarda bile biliyordum. “Eminim kimsenin bunu duymasını istemezsin.”

Elimi kolundan çeksem de ondan uzaklaşmadım. “Ben kimsenin gelini olmak istemiyorum. Helene, bizi neyin beklediğini bile bilmiyoruz. Diğerlerine, bizden önce seçilen gelinlere ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok. Bizden körü körüne ölüme yürümemizi istiyorlar ve bizim de yaptığımız tam olarak bu. Hatta yürümüyor, koşuyoruz. Artık zamanımız çok sınırlı.”

Birlikte büyüsek de yıllardır bir kalkan olarak kullandığı maskesinin sıyrılmaya başladığını ilk defa o gün görmüştüm. Bana bakışlarında ilk defa duygu kırıntıları vardı. Benim için üzülmüyordu, sadece ben o zaman bunun sebebini anlamayacak kadar öfke doluydum. “Mara,” diye fısıldadıktan sonra sözlerine devam etmeden önce boş koridora baktı, birilerinin kulak misafiri olmadığına emin olunca, “İstedğin şey bir Tanrı’nın gelini olmayıp bir adamın karısı olmak mı?” diye sorarken sesi hâlâ kısıktı. “Ondan başkasını bilmediğin için âşık olduğunu düşündüğün birine ömrünü bağlamak mı istiyorsun?”

Sorusu suratıma bir tokat gibi çarparken nefes almakta güçlük çektim. Bunu daha önce ben de düşünmüştüm. Meadros’un gözlerine bakarken, beni öperken ve onu öperken zaman zaman bu düşünce zehirli bir sarmaşık gibi zihnime sızardı. Onu sevdiğimi biliyordum ama ona âşık olmadığımı da biliyordum. O benim için yasak olanın cazibesine sahipti. Rahibeler tarafından yetiştirilmiş, aslında aralarında hiçbir kan bağı olmayan kız kardeşleriyle büyümüş genç bir kızdım ben. O ise doğru zamanda doğru yerdeydi. Benim için arzuladığım

her şeyin bir sembolüydü ve ona çekilmekten başka hiçbir şey yapamamıştım.

Kimse tarafından olduğum kişi yüzünden seilmeyeceğime inandığım bir anda beni sevmiş, bana kendimi sevmeyi öğretmişti. Ama bir yanımda, bencil o yanımda bunun aşk olmadığını her zaman biliyordu. Geceleri bazen gökyüzüne bakar, ayın ışığı üzerime vururken Meadros'un yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalışırdım. Bazen bunda başarılı olsam da çoğunlukla yüreğimi sıkıntılı bir his kapladığından gözlerimi kapatır, uyumak için kendimi zorlardım. Hiçbir zaman umutsuzca âşık olmayı bekleyen bir kadın olmasam da bir yanımda en azından bir kereliğine de olsa gerçek aşkın çaresizliğini tatmak istiyordu.

Farkındalığın acı tadı ağzımın içinde patlarken Helene'ye baktım. "Benim için en iyisi o," diye mırıldandım. "Sen seçildiğinde ben de ona gideceğim. Rahibelerin yanında bir hayat süreceğime onun karısı olmakla yetinebilirim."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana bir cevap veremeyeceğini düşündüm. En sonunda benden uzaklaşınca bu sefer ona engel olmadım. Sunağın yanına koyduğu kandilini eline aldıktan sonra bana döndü. "Kehanet Tanrısı," dediğinde sesinde tuhaf, acı bir tını vardı. "Apollon'un diğer isminin bu olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır," dedim.

Başını bir kez salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedikten sonra yanımdan geçip gitmeden önce durup bana baktı, kandilin ışığı bedenlerimizin arasında parladı. "Kehanet Tanrısı'nın senin için planlarının ne olduğunu bilmek isterdim, Mara. Belki o zaman sana karşı daha sabırlı olabilirdim."

O zamanlar sözlerinin hiçbir anlamı yoktu ama şimdi her

şey demek olduğunu anlayabiliyordum. Zihnime ektiği tohum bir hafta sonra tapınakta dizlerimin üzerine çöktüğümde beni bulmuştu. Dudaklarımdan dökülen isim Apollon'un değil, Kehanet Tanrısı'nın ismi olmuştu.

Bana hayatımda yaptığı en büyük iyiliği yaptığının o zaman farkında olmasam da şimdi farkındaydım.

Helene'yi dokuma tezgâhının önünde, hoş renkli yeşil bir iple uğraşırken gördüğümde elimde olmadan gülümsedim. Mutluydu, onu hiç görmediğim kadar mutluydu hem de.

Kirke'nin adasını kuşatan fırtınadan çıkıp da eve ulaştığımızda gördüğüm ilk yüzün onun olmasının benim için anlamı büyüktü. O geçmişim ve geleceğim arasındaki köprüydü, hayatlarımız bir şekilde kesişmenin bir yolunu daima bulmuştu.

“Mara?” Naia'nın şaşkınlık yüklü sesini duyduğumda Helene kafasını kaldırıp bana baktı. İşte o zaman ilk defa gözlerine kadar ulaşan bir mutlulukla gülümsedi.

Naia kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarılırken kucaklamasına karşılık verdim. “Merhaba,” diye mırıldandım. Naia'ya sarılmak beni çocukluğuma götürmüştü. Kendimi ne zaman kötü hissetsem kollarında huzur bulmuş, ailem benden alınmış olsa da bir kız kardeşe sahip olduğumu hissetmiştim.

Naia'nın kollarının arasından Helene'nin kollarına geçtiğimde Naia, “Hayatta olduğunu öğrendiğimizden beri bize geleceğin anı bekliyorduk,” dedi. Sesindeki nahif tınının bile değişmediğini duymak gözlerimi doldurmaya yetmişti. Nihayet hayatımda hâlâ yerinde duran, bir kaya kadar sağlam bir şeyler vardı.

Helene, “Eğer Tanrı'n şehre gelmemize izin verseydi çoktan sana gelirdik,” derken buz rengi gözleri hemen gerimde duran Rae'ye dikildi.

Kirke peşinde Briseis ile odaya girdiğinde gözyaşlarıma engel olamadım. Aslanım beni fark ettiği anda bana doğru koşarken dizlerimin üzerine çökerek onun devasa ama bir o kadar sıcak kucaklamasını karşıladım. “Merhaba Briseis, ben de seni özledim.”

Başımı aslanımın tüylü kürküne gömerken Kirke, “Kehanet Tanrısı’na haksızlık etme,” diyerek Helene’yi uyardı. “Hiçbir Titan’ın bu adaya gelmeye cesareti olmadığı için sizi bana emanet etti.”

Briseis’ten uzaklaşıp Kirke’ye yaklaştım. “Kirke.”

Uzanıp ellerimi sıkıca tutarak, “Hayatta olduğunu bilmek güzel,” dedi. “Her ne kadar bunun için büyük bedeller ödemem gerekmiş olsa da.” Ondan yükselen tatlı baharat kokusunu içime çekerek gülümsedim. “Sana yaptırdığım şey için de ayrıca özür dilerim.”

Arkamı dönüp Rae’ye baktığımda eşikte beklediğini gördüm. Kirke’yle son görüştüğümüzde yaşananlar zihnimde canlanırken Rae’nin anılarımın izini sürdüğünün farkındaydım.

Kirke dün gece geldiğinde anlatacak çok şeyi vardı. Ellerimi ellerinin içine almış, gözlerimin içine bakarak, “Babam, Zeus’un Titanların hepsine haber saldığını, onu öldürmeyi kabul edenlerin affedileceğini ve yeniden Tanrılar katına ulaşmalarına, dualarla beslenmelerine izin vereceğini söyledi.” Yüksek sesle dillendirmedeği, dillendirirse bizi duyacağını bildiği için adını anmasa da ben kimden bahsettiğini biliyordum.

Rae.

Bunun tahmin etmem, Zeus’un bana söylediklerinden sonra bunun geleceğini görmem gerekirdi. “Titanlar bunu kabul etti mi?”

Kirke başını hüzünlle salladı. "Hepsi kabul etti. buna habam da dahil. Çok geçmeden yeniden Troya'ya saldıracak ve onun cesedini Zeus'a teslim etmeden de durmayacaklar." İçime çöreklenen acı ona cevap vermeme engel olduğunda ellerimi güçlü bir şekilde sıkmıştı. "O kırık, Mara. Eksik. Eğer ruhu hâlâ tek parça olsaydı Titanların karşısında bir şansı olabilirdi. Ancak bu haliyle hayatta kalması bir mucize olur. Kalsa bile, bildiğimiz o Tanrı'nın sonsuza kadar gideceği kesin."

Kirke'nin daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmamıştı.

Bana ne söylemek istediğini anlamıştım. Kaderimin ne için şekillendiğinin farkındaydım. Bir süredir işaretini gördüğüm gelecek nihayet oradaydı.

Hayata neden bir kez daha döndüğümü biliyordum.

Daha önce bu kararı verme sebebim bu an içindi. Geçmiş, beni buna hazırlamıştı.

Artık kaderimin ipliği de o ipliği kesecek hançer de benim elimdeydi.

Rae'nin duruşu gerginleşirken Apollon elini omzuna koydu. "Hepsi geride kaldı, kardeşim," derken parmaklarını sıktı. "O artık burada."

Rae tehlikeli bir şekilde tepkisizliğini sürdürürken Kirke ona yaklaştı. "Sana bu kadar büyük bir acı yaşattığım için özür dilerim ama gerekeni yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Gölgeler etrafında toplaşmaya başladığında Helene, Naia'nın elini tutarak onu geri çekti. Rae, "Kendini öldürdü," derken gözleri bir an olsun Kirke'nin üzerinden ayrılmamıştı. "Senin yüzünden kendini öldürdü. Ben sana iyilik dışında hiçbir şey yapmamışken sen beni her gün onunla birlikte öldürdün."

Kirke'nin aslanlarından biri Briseis'in yanında belirdiğinde Briseis de ayağa kalkarak kuyruğunu salladı. Kirke, "Seni hayatta tutmak için gerekliydi," dediğinde Apollon'un Rae'yi tutuşu sıkılaştı. "Yeniden tek parça olman için gerekli olan buydu."

Rae, sadece, "Mara senin kanından ve onun kendini öldürmesine göz yumdun," dedi.

Gölgeler karanlığa dönüşüp Rae'nin etrafını tamamen sardığında ona doğru bir adım attım. Briseis beni korumak ister gibi önüme çıktığında başını okşayıp onu geçtim. Ellerimi Rae'nin yanaklarına yasladığımda gece karanlığına bürünen gözleri hâlâ Kirke'nin üzerindeydi. "Ama ben buradayım," derken varlığımın farkına varması için alnımı çenesine yasladım. "Hayattayım. Sana geri döndüm."

Apollon kanatlarını iki yanında gergince açarken Eros kapıdan içeri girdi. "Pekâlâ, bunu kim kızdırdı?"

"Rae," derken başını aşağı eğerek bana bakmasını sağladım. "Kirke beni hiçbir şey için zorlamadı. O, ikimizin de hayatını kurtardı."

Dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Seni öldürerek hayatını kurtarmış mı oldu?"

"Senin hayatını kurtardığında benimkini de kurtarmış oldu." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpüşüme karşılık vermese de dudakları benimkilerin altında belli belirsiz hareketlendi. "Görmüyor musun, benim hayatım seninkine bağlı."

Geri çekilerek ona baktım. Önce gözleri normale döndü, ardından da karanlığı geri çekildi.

Dışarıda kopan fırtınadan başka ses çıkmıyordu.

Kirke kendinden emin bir tavırla Rae'ye yaklaştığında Rae'nin omuzları gerilse de karanlığı geri dönmedi. "Seni hepimizin mutlak kralı, Tanrı'sı olarak görmek istediğim için

beni suçlama.” Rae bir şey söylemese de başını salladığında az önce kıyısından döndüğü öfke patlamasının dindiğini anladım. Kirke ona elini uzattı. “Sana şarap ikram etmeme izin ver, lütfen.”

Rae bir kez daha başını sallayarak sonunda eve adımını attı.

Apollon’un kanatları gözden kaybolurken, “Bana da şarap ikram edecek misin?” diye sordu.

Kirke içinde baharatlı şarap olduğunu bildiğim testiye uzanırken, “Sanırım son seferinden beri akıllanmamışsın,” dedi.

Helene de nihayet rahatlayarak yeniden dokuma tezgâhının başına dönerken Naia, “Karr nerede?” diye sordu. “Troya’ya geri dönmedi mi?”

Rae’nin kadehe uzanan eli havada asılı kalırken bu tepkisi gözümünden kaçmadı. “Karr nereye gitti ki?” Rae bana onun güvende olduğunu, kaçmayı başardığını söylemişti ama şimdi bu bana anlamsız geliyordu. Ritos bile Zeus’un hedefi oluyorsa Karr kaçmayı nasıl başarmıştı?

Rae’ye baktığımda gözlerini benden kaçırarak şarabını kafasına dikti.

Bana yalan söylemişti.

Gücüm, Rae’nin gücünü çağırarak hiç vakit kaybetmeden Karr’ın zihnini aradı, çağırdı ve ona ne olduğunu öğrendi.

BÖLÜM XV

KARR

Ben Sparta'nın sesiydim.

Çok yaşadım, çok savaştım.

Yoruldum mu? Elbette.

Savaşmayı bıraktım mı? Asla.

Annem Hera bizi doğurduğunda ne düşünmüştü, çok iyi biliyordum çünkü yıllar sonra dizginlenmesi zor Tanrı çocukluğunu üzerimizden atmamızın ardından bir gün bizimle bunu paylaşmıştı. O zamanlarda babam Zeus daha çok Rae ve Apollon'la meşgul olduğu için ikizim Ares ve benimle annemiz Hera ilgilenirdi. Onlar babamın favori çocuklarıydı, annem içinse biz öyleydik. Biz onun kanındandık, biz onunduk.

Annem çok güzel bir kadındı. Bu dünyada benim gözümde ondan daha güzel ne bir ölümlü ne de bir ilah vardı. Belki kanım onun kanı olduğundan korkutucu ama kusursuz bir

güzelliği olduğunu düşünürdüm. Kim ne derse desin, o her zaman yapılması gerekeni yapmıştı. Kimsenin boyunduruğu altına girmemiş, babama bile karşı çıkmıştı.

Dokunulmaz Hera. Birinin önünde dizlerinin üzerine çökmektense tüm Olympos'u kökünden sarsarken bir an bile şüphe etmeyecek savaşçı Hera. Themis'in terazisi nasıl adalet için eğiliyorsa anneminki de kazanmak için eğiliyordu. Muhtemelen savaşa olan düşkünlüğümüz annemizin dizginlenemez kazanma arzusuyla şekillenmiş, Kader Tanrıçaları tarafından bu görev bize biçilmişti.

Babamsa annemin aksine bizi her zaman küçümsemişti. Ona göre alenen verilen her savaş kaybedilmeye mahkûmdu. O daha derinden ilerlemeyi, düşmanını sırtından vurmaya tercih ederdi. O savaşmadan önce düşmanını tanır, zehri hakikat meyvesi diye ikram ederdi. Bizse annemizden öğrendiğimiz gibi doğrudan saldırır, kan dökmek için kendi kanımızı ortaya koyardık. Babam bu yüzden sıklıkla bize kızar, bizi cezalandırır ve onun sevgisine layık olmadığımızı bize hatırlatırdı. O Tanrıların ve tüm insanların babasıydı fakat kendi çocuklarının babası olmayı başaramamıştı.

Belki de hiçbir zaman olmak istememişti.

Ares'le yine kavgaya tutuştuğumuz günlerden birindeydik. Sanırım bu tüm ikizlerin kaderinde vardı. Birbirimize hem benziyor hem de benzemiyorduk. Sonsuza kadar sürecektik mücadelemizde ikimiz de diğerimizden daha iyi olduğumuzu düşünüyorduk. Ares bana annemin sevgisini hak etmediğimi haykırmış, bana şımarık bir veletten başka bir şey olmadığını söylemişti. Sarayımızın arka bahçesindeki eğitim alanında, onu mağlup ettiğim için kum zeminde kendi kanının içinde uzanırken öfkeyle söylenmiş sözlerdi bunlar, biliyordum. Yine de o sözleri aklımdan hiç çıkaramadım.

Ya gerçekten hiçbir şeyi hak etmediysem? Ya gerçekten ben fazla şımartılmış, savaş arzusuyla yanan ama başka hiçbir işe yaramayan bir Tanrı velediysem?

Aradan yıllar geçti, kendimi dizginlemeyi ve gücümü yönetmeyi öğrendim. Yıllar boyunca Ares’le savaştık ve ikizimi ayaklarımın önüne serdiğim anlardan birinde ilk defa uzanıp ayağa kalkması için ona yardım ettim. İşte o gün annem bizi karşısına alıp konuştu. İkimize de uzun uzun baktı, dudakları memnuniyetle kıvrıldı. “Siz babanızın oğlu değilsiniz,” dediğinde sözleri hakaret değil, iltifattı. “Siz benim oğlumsunuz, bunu sizi kucağıma aldığım anda anladım. Siz benim bastırmak zorunda kaldığım her şeyin bir bütünüsünüz. Siz hiçbir zaman anneniz gibi susmak zorunda kalmayacak, doğru bildiğiniz şey size kaybettirse de onu yapacaksınız.” Gülümsemiş, ikimizin de elini sıkıca tutmuştu. “Gerekirse aşk için de savaşmayı unutmayın çünkü dökülen onca kanın arasında size bir şeyleri anlamlı kılacak tam olarak da aşk olacak.”

Annemin sözleri o an için anlamsızdı. Aşk neydi ki? Bahsettiği sevişmek olsaydı anlardım çünkü Tanrılar, yeryüzünde beni savaştan daha çok memnun eden bir şey varsa o da bir kadının derinliklerine gömülmekti. Kendimi hem en savunmasız hem de en güçlü hissettiğim an o andı işte. Çıplaktım, tamamen silahsızdım ama yine de kusursuzdum.

Evet, ben kusursuzdum. Buna her zaman inanmıştım. Kusurlu olan babamdı. Kusurlu olan takdir etmekten yoksun o adamdı. Bense kendimi her şeyimle kabul ederek kusursuzlaşmıştım. Kusursuzlaştırmıştım.

Savaşmakta iyiydim, bu benim kanımda vardı.

Sevişmekte iyiydim, o da bir çeşit savaştı.

Ama âşık olmakta? İşte o konuda boktan herifin tekiydim.

Keşke ozanların ateşin başında anlattıkları hikâyelerdeki gibi âşık olduğumda nasıl değiştiğimi, dünyamın Atlas'ın sırtından fırlayıp bir anda o kadının gözlerinde var olduğunu söyleyebilseydim.

Söyleyebilir miydim? Evet. Ama ben yalancı bir adam değildim. Yalancı bir adam olsaydım eğer gelmiş geçmiş en ünlü aşk hikâyesine sahip olabilir, kusursuz bir âşık olduğumu söyleyebilirdim. Ama ben ne gelmiş geçmiş en ünlü aşk hikâyesine sahiptim ne de kusursuz bir âşıktım.

Tara'ya da başta âşık değildim. Onu seçmiştim çünkü o elde etmesi zor biriydi. Her zaman mesafeli, her zaman yaklaşması güçtü. Tam da bu yüzden ilgimi çekmişti. Diğerleri gibi benim peşimde koşsaydı, ilgimin en ufak bir kırıntısıyla bile yetineceğini belli etseydi dikkatimi çekmezdi. Ama o diğerlerinin aksine benden etkilenmemiş, orduları önümde dize getirebileceğim gerçeğiyle ilgilenmemişti.

Kardeşi Artemis gibi bekâret yemini etmemişti ama onun bir erkekte aradığı belli başlı özellikler olduğunu biliyordum. Benim için genellikle sıcak bir gülümseme bir davet niteliği taşıırken onun için çok daha fazlasının gerektiğini, dünyasını sarsacak bir ateşi arzuladığını biliyordum. O ateşti, ben de onun etrafındaki pervane. Bana teslim olduğunu hayal ettiğim anlarda bile dizlerinin üzerine çöken ben olmuştum.

Sonra ona âşık oldum. Tam olarak hangi noktada bunu başardım, bilmiyordum ama dünyam Atlas'ın sırtından fırlayıp gözlerine yerleşmese de o gözler için Atlas'ı yakacak kadar âşık oldum.

Naia odama girdiğinde tüm bunları düşünüyordum işte. Mara'nın ölümünün ve Rae'nin kendisini öldürmesine engel olmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Saray cansızdı, saray

ihancın ve ölümün yosun tutmuş örtüsü altında karanlığın bir parçası olmuştu.

Naia elindeki şarap testisini küçük masaya bırakırken tedirgindi. Onunla en son düğün gününden önce konuşmuştum. Mara hepimizin dünyasını yıkmadan, kendisiyle birlikte ölümüne sürüklemeyen önce...

“Karr.” Naia’nın sesi yumuşaktı. Zarif adımları bana yöneldiğinde uzandığım yataktan doğrulup ona baktım. Beklentisi dolu gözlerle bana baktı. “Benimle konuşacak mısın?”

Yatağın ucuna oturduğunda dikkatle onu izliyordum. Onunla o sınırı hiçbir zaman geçmemiştim. Ona hiçbir zaman dokunmamış, hiçbir zaman masumiyetini yıkmamıştım. O beni seviyordu, biliyordum. Tanrılar şahidim ki ben de onu sevmek için elimden geleni yapmıştım. Sadece... sadece olmuyordu işte. Zihnimde bir başka kadına ait gözler dönüp dururken ona dokunmaya vicdanım elvermiyordu.

Fark ettirmeden yatakta ondan uzaklaşırken, “Kendimi bile dinlemeyi bıraktım,” dedim. “Zihnimin içi çok gürültülü.”

Naia bir bana bir de az önce getirdiği testiye baktı. “Biraz şarap ister misin?” diye sorduktan sonra cevabımı beklemeden yeniden ayağa kalktı. Anlaşılan ondan uzaklaşmaya çalıştığımı anlamıştı. En son istediğim şey onun kalbini kırmaktı.

Şarabı kadehe dolduran elleri titrese de bana ikram ederken suratında bir gülümseme vardı. “Senin için üzülüyorum,” dediğinde kadehe uzanan ellerim havada asılı kalmıştı.

Şarabımdan bir yudum alıp ona geri uzattım, benimle ilk defa bu kadar net konuşuyordu. “Neden diye sormalı mıyım?”

Ben kadehi ondan geri almayınca kendisi büyük bir yudum aldı. “Bence nedenini biliyorsun.” Suratını buruşturdu, ekşi tadı dağıtmak ister gibi yutkundu. “Daha ne kadar kendine

engel olacaksın?” Kendinden bahsettiğini düşünerek gerildim, bunu hemen fark ederek, “Tara’yı kastediyorum,” dedi.

Dudaklarımdan şaşkınlık yüklü bir iniltinin dökülmesine engel olamadım. “Naia, sen,” diye söze başladım ama devamını getiremeyecek kadar şaşırmıştım. Biliyordu, bildiğini biliyordum ama hiçbir zaman karşıma geçip Tara’dan bahsetmemişti.

Naia şaraptan bir yudum daha aldı, suratı yine buruşsa da bu sefer yutması daha kolay oldu. “Tanrılar.” Başını iki yana salladığında saçlarının bir kısmı suratına döküldü. “Beni sevmediğini biliyorum, hiçbir zaman beni kandırmadığın için sana teşekkür ederim fakat beni sevmeye çalışmanın seni öldürdüğünü de görebiliyorum.” Yumuşak kahverengi gözlerini kaldırıp benimkilere dikti. “Tabii bu mümkünse?”

“Teknik olarak...”

Gözlerini devirdi. “Bu öylesine söylenmiş bir şeydi,” diyerek beni böldü. Elindeki kadehi masaya, testinin yanına bırakıp bir süre odanın içinde gezindi. “Ben biri olmak istiyorum, önemli biri. Hep buradaydım ama beni sadece ya Mara’nın ya da Helene’nin yanında gördün.” Bana sırtını dönerken omuzları çöktü. “Şimdi Mara yok ve ben iyice görünmez oldum.”

Bir şeyler söylemem lazımdı, biliyordum ama hiçbir şey söyleyemeyecek kadar çok şaşırmıştım. Onun bir yerlerde tüm bunları biriktirdiğini anlayamadığım için belki de aptaldım. Kız tüm bu süre boyunca gözümün önündeydi ve ben tek isteğinin sevilme olduğunu düşünüyordum. Gerçekse bundan çok farklıydı. O görülmek istiyordu, o adı tarihe kazınsın istiyordu.

Tanrılar, kadınları anlamak konusunda çok başarısızdım.

Naia devam etti, sanki ben orada değilmişim gibi kendi

kendine konuşuyordu. “Nestor bana çok şey öğretti ama elinde yalnızca zehirleri olan bir kız ne yapabilir ki?” Altın rengi saçları mum ışığında parladı. “Sonra buldum, zehir yapar.”

Kafasını çevirip kadehe baktığında anladım. “Sen ne yaptın?” diye şiddetle sorarken bir yandan da yere tükürüyordum ama çok geçti, bir yudum bile olsa o şaraptan içmiştim.

Tekrar bana döndüğünde dudaklarında anlamını çözemediğim bir gülümseme vardı. “Seni cesaretle zehirledim,” derken suratı ışıık saçıyordu. “Kendimi de zehirledim yoksa bunların hiçbirini konuşamazdım.” Bana yaklaştı, ben daha ona karşı çıkamadan elleriyle sıkıca suratımı kavradı. “Git ona Kart, hâlâ bunu yapabilecekken git ona.”

Sözleri beni harekete geçirdi, kanıma sızan zehrin fitilini ateşledi. Ne zaman ondan uzaklaştığımı ya da ne zaman odadan çıktığımı bile bilmiyordum. Kendimi bir anda sarayın mermer koridorlarında, Tara’ya doğru koşarken bulmuştum.

Onunla konuşacaktım, Rae ve Mara için geri dönüş olmasa da bizim için vardı. Bu kadarı yeterdi. Bu kadar mesafe, bu kadar ayrılık yeterdi. Belki de Naia’ya teşekkür etmeliydim çünkü bana zehirlerin en yararlısını vermişti. Belki de o zehir olmasa hiçbir zaman ona koşacak gücü kendimde bulamayacaktım.

Tara’nın kapısının önüne geldiğimde içeri girmek yerine durdum. Hayır, zehir etkisini yitirmiyordu, cesaretim hâlâ içimden taşıyordu. Mesele onun bana ne tepki vereceğini bilmememdi. Ya her şeye rağmen beni kovarsa, bana Ölüm’ün ondan aldıklarını hatırlatır, bana karşı hiçbir zaman hiçbir şey hissedemeyeceğini söylerse?

Kanımdaki zehrin buna da cevabı vardı. *O zaman biz de bizi yeniden sevene kadar çabalarız.*

Kapıyı çalmadan içeri girdim, camın önünde yüzü bana dönük beklediğini fark edince zehrin etkisi kırılır gibi oldu. Dikkatli gözleri yavaş yavaş yüzümden ayaklarımdaki sandaletlere kadar beni inceledi. En sonunda, “Spartalı,” diye seslendi. “Gecenin bu vakti neden odamdasın?”

Yutkundum. “Seni görmek istedim.”

Tara’nın gece karası gözleri kısıldı, kollarını ince gecelik tuniğinin üzerinden göğsünde birleştirdi. “Bunu ben de anlayabiliyorum.” Sesi fazla sakin, fazla mesafeliydi. “Benim sorduğum beni neden görmek istediğin?”

Hadi, zehir, bana maharetlerini göster. “Çünkü artık dayanamıyorum, Troya’nın surlarından daha aşılmaz duvarların olmasına dayanamıyordum. Beş asır geçti, Tara, beş asır. Tam karşımdasın ama beni hâlâ cezalandırıyorsun.” Sözler hızla dudaklarımdan dökülürken kendimi biraz olsun rahatlamış hissediyordum. “Evet, belki ben senin için kendimi öldürmezdim ama sen de benim için kendini öldürmezdin. Ama bu senin ikimiz adına da ne kadar kötü bir karar verdiğin gerçeğini değiştirmiyor. Bana sormadın, Ölüm’le yaptığın takasın sonuçları beni de etkileyecekken bana fikrimi sormadın.”

Tara’nın nihayet maskesi düşerken sinirle gülümsedi. “Ben seni hayatta tuttum!” Bağırışı karşısında camlar titredi ama yine de geri adım atmamaya kararlıydım. Bana istediği kadar öfkelenebilirdi, bir duygu belirtmesi benim için yeterliydi. “Bana teşekkür etmek yerine karşıma geçip beni mi suçluyorsun?”

O anda oklarından biri elinin altında olsaydı kıcıma saplayacağını biliyordum. “Elbette seni suçluyorum çünkü senin yüzünden asırlardır beni bir daha hiç sevmeyecek bir kadını bekliyorum.”

Tara'nın göğsündeki kolları düştü, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Şaşkınlığından cesaret alarak ona yaklaştım. "Sevmeseydim hâlâ çabalıyor olmazdım." Ona dokunabilecek kadar yakındım ama hâlâ mesafesini korumaya devam eden duruşu cesaret zehrine bile baskın geliyor, beni geri püskürtüyordu. "Seni nasıl sevdiğimi hatırlatmama izin ver."

Ona uzandığımda geri çekildi. "Hayır, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Elini yakalayıp kalbinin tam üstüne bastırdım. "Aşkını feda etsen de bedenini beni hatırlıyor," diye fısıldarken başımı eğdim. "Sana dokunamamak beni kıvrandırıyor."

Tara başını geriye atıp suratıma baktığında gece karası saçlarının bir kısmı omzundan aşağı döküldü. "Bedenim seni özledi ama kalbim seni hatırlamıyor."

Daha fazla konuşmasına gerek yoktu, ağzından çıkacak her bir kelimeyi dudaklarımla yutarken bana karşılık veremeyeceğini düşünüyordum.

Öyle olmadı, bana karşılık verdi, hem de benim tahminimden de aç ve heyecanlı bir şekilde. Tanrılar... Bana bu şekilde karşılık vermesi için dün bir kolumu kesebilirdim. Sırtı tamamen camla bütünleşirken öndeki çıkıntıya oturdu.

Kendimi onun yumuşak bedenine bastırınca içimi bir telaş kapladı. Ya pişman olup beni iterse ya da daha fenası, her zaman yapmayı tercih ettiği gibi zehirli sözleriyle beni yaralarsa?

Ellerimi uzun zamandır arzuladığımı gibi uzun saçlarının içine geçirerek başını hafifçe eğdim ve bana bakmasını sağladım. Gözlerinin içi parlarken dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Ne oldu Savaş Tanrısı, sana karşılık verince korktun mu?"

Bana meydan okuyordu. Bana meydan okunmasını ne kadar sevdiğimi biliyordu ve tam olarak bunu yapıyordu. “Sana dokunmama izin verecek misin?” diye sorarken bir yandan da bir elimle bacağını okşuyordum. “Yine senin olmama izin verecek misin?”

Tara’nın suratı aydınlandı, bacaklarını iki yanıma doğru yerleştirdi. Bu bir davetti ve ben davet geri çekilmeden önce onu tekrar öptüm.

Dili dilime değdiği anda daha fazla dayanamayacağımın farkındaydım. Onun tünüğünü sıyırmaya başladığımda onun da elleri aramıza indi, beni tamamen çıplak bırakana kadar üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkardı.

“Tara,” diye fısıldarken boynunu öpmeye başlamıştım. “Seni çok özledim.”

Tanrılar, aletimi kavrayıp hizalarken neredeyse o an boşalacağımı sandım. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki iki saniye sürse sanırım oldukça acınası olurdum.

Nihayet beş asır sonra bedenim onun bedeniyle bütünleştiğinde memnuniyetle inledim. Tam da hatırladığım gibiydi, yumuşak ve sıcaktı. Tam da bana göreymiş, isteğim her şeydi.

Elleri kalçalarımın inip beni kendine çekerken beni yönlendirmesine izin verdim. Onunla, onun istediği şekilde sevişecektim. Topukları belime battığında memnuniyetle gülümserdim, boynunu hafifçe ısırardım.

Kalçalarım ileri geri hareket ederken yaptığı tek şey altımda kıvrılmak ve daha fazlası için hareketlenmekti. O da bana karşılık veriyor, hiçbir hareketimi karşılıksız bırakmıyordu. Ben ona doğru alçalırken o da bana doğru yükseliyor, bedenlerimizi buluşturmamıza yardımcı oluyordu.

Sonsuza kadar onun içinde kalabilirdim. Sikeyim, sonsuz-

luğun ötesinde de içinde kalabilirdim ama anlaşılan o böyle düşünmüyordu çünkü ikimiz de doyuma ulaşmadan beni durdurdu ve itti.

Yaptığım en zor şey olsa bile ondan ayrıldım, sızlanmak için dilimi ısırđım. Elleriyle suratını kapatmadan hemen önce tınığını indirdi. “Hayır,” diye fısıldadı. “Hayır, hayır.”

“Tara.” Ellerini tutup suratından çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. Bir kez daha, “Tara,” diye seslendim.

En sonunda elleri suratından indi ama hemen sonra onları beni itmek için kullandı. “Seni istemiyorum,” derken sesi keskindi. “Olmuyor, anlamıyorsun. Seni sevmiyorum ve sevmeyeceğim. Git lütfen.”

Benden uzaklaşıp odanın içinde yürüdü, kapıyı açarak bana döndü. “Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Az önce kollarımın arasındaydı, az önce içindeydim, nihayet o sınırı geçmeme izin vermişti ama şimdi beni yeniden cezalandırmaya çalışıyordu. “Ne değişti?”

Kapıyı hâlâ açık tutmaya devam ederek, “Hiçbir şey,” dedi. “Sorun da bu, bana dokunman bile hiçbir şeyi değiştirmedir.” Bakışları benden uzağı, duvarda asılı kandile döndü. “Ben de gideceğim. Artemis şafakta Troya’dan ayrıldı. Rae hiçbirimizin kalmasını istemiyor.”

Çaresizce kapıya yöneldiğimde içimdeki Savaşçı Tanrı çoktan uyanmıştı. Çözümü biliyordum, her zaman gözümün önünde idi. Kapıdan çıkmadan hemen önce, “Geri döndüğümde seni nerede bulacağım?” diye sorsam da kapıyı suratıma kapattı.

Pekâlâ, çözümü söküp aldığım da bana gelen o olacaktı.

Şimdi mermer koridor daha soğuk, içimdeki ateş daha sıcaktı.



Saraydan ayrılmadan önce biraz daha acele edebilseydim belki Seus'a yakalanmazdım ama küçük piç kurusu ben ondan kaçamadan peşime takılmıştı.

Ona, “Geri dön,” diye seslendim yürümeye devam ederek. Güneş tepede, en yakıcı olduğu saatlerdeydi. Hava o kadar sıcaktı ki yürümeye devam edersem kışımından akan terde boğulabileceğimi biliyordum. Bu normal değildi; güzün bastırması, gelecek kışı haber vermesi gerekirken güneş hâlâ yer-yüzünü yakıyordu.

“Dönemem, saraydan kovuldum.” Seus yavru bir köpek gibi beni takip ederek arkamda ilerlerken nihayet durdum. Sıcağa rağmen nefes alabilmek için kendimi zorladım. Bir dahaki sefere yollara düştüğümde çıplak olmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim. Siktiğimin Apollon'u güneşinin ışığıyla bir taraflarımı kızartmaya niyetliydi ve ben bir dahaki karşılaşmamızda hançerimin ucunu taşaklarına takacaktım.

Seus da sıcaktan kıpkırmızı olmuş bir suratla yanıma gelip durdu. Sarı uzun saçları alnına yapışmış, o her zaman gereksiz bulduğum örgüleri kirli kafasının etrafına dolanmıştı. Bu güneş bir Tanrı için bile yakıcıysa bir ölümlü için cehennem gibi olmalıydı. Babası onu daha fazla sevseydi belki de daha güçlü olabilirdi ama babası onu hiç sevmemişti. Ona ölümsüz kanından başka hiçbir şey vermemişti. Savaş yalnızca onu büyütmekle kalmamış, öfkesini de büyütmüştü.

Onun da yandığını bilmeme rağmen yolculuğun başından beri yanında taşıdığı deri çantadan küçük bir matara çıkardı ve bana uzattı. İkiletmeden matarayı dudaklarıma dayadım,

Nestor'un yüksek kaliteli şarabından bir yudum alırken bula-bildiğim ilk kayanın üzerine oturdum.

Havada kesinlikle bir terslik vardı. Çoktan soğumaya başlaması gerekirken hâlâ yakmaya devam etmesinin başka bir sebebi olamazdı. Belki de tüm bunlar Mara'nın cesediyle ortadan kaybolan Güneş piçinin başının altından çıkıyordu. İşinin başında olsaydı eğer, mevsimlerin dengesi de bu denli şaşmazdı.

Seus'un beklentiyle parlayan gözlerine baktığımda elimde olmadan güldüm, bu kaşlarının arasında derin bir çizginin oluşmasına neden oldu. "Bir tek kuyruğunu sallamadığın kaldı," dediğimde anlamadığını fark etsem de üstelemedim. Hava ona bir şeyler açıklama takatini bulmam için fazla sıcak ve bunaltıcıydı.

O bir ölümlüydü; yarı Tanrı olsa da bir ölümlüydü ve bu yolculukta bana eşlik etmemesi gereken tek kişi oydu. Ama yine de orman *Nypmhe**'lerine hallenecek Nestor'dan veya dilini kışına sokmak istediğim Hermes'ten daha iyi bir yol arkadaşıydı. Kabul.

Şaraptan bir yudum daha aldım, ağzımın kenarlarından sı-zan damlaları elimin tersiyle sildim. "Neden peşime takıldın, Seus?" diye sorduğumda uzanıp matarayı benden aldı, büyük bir yudum alarak yutkunurken suratını buruşturdu.

"Söylediğim gibi saraydan kovuldum." Benden birkaç adım uzaklaşıp sırtını ormanın tamamını kaplayan kalın gövdeli ağaçlardan birine dayadı. "Üstelik elimden başka bir şey gelmiyor." Sesi küçük bir erkek çocuğunun sesi gibi titrek çıkmıştı. Tanrılar, onun yaşı kadar süreyi bir ziyafet sofrasında içerek ve sarhoş olarak geçirdiğim zamanlar olmuştu. "Gidecek başka bir yerim yok."

* Dişi tanrısal varlık, peri. (e.n.)

Sırtımı kayaya yasladım, taş bile sıcaktan ısınmıştı. Bu yüzden hemen vazgeçerek yeniden bedenimi oturma pozisyonuna aldım, sırtımı dikleştirdim. “Eve dön, Seus,” diye mırıldandım yolculuğun geri kalanının ne kadar zorlayıcı olabileceğini düşünerek. “Fazla geç olmadan eve dön. Eminim Rae seni kabul edecektir.”

Seus’un babasını andıran suratı karardı, açık renk kaşları çatıldı. “Eve mi?” Başını şiddetle iki yana sallarken gözleri öfkeyle kısıldı. “Hangi evden bahsediyorsun sen, kovulduğum şehirden mi?”

Ona bir cevap vermek yerine sırf oyalanacak bir şeyim olsun diye belimden sarkan kısa hançerimi çıkardım, buna gerek olmasa da yerde bulduğum taşlardan biriyle sivri ucunu biledim. Muhtemelen doğru taşı kullanmamıştım ve hançerin içine etmiştim.

Seus ulu ağacın gövdesinden ayrılıp bana doğru yürürken sıcaktan kurumuş otlar sandaletlerinin altında çatırdıyordu. “Senin bir evin var,” dedi güçlkle konuştuğunu belli eden bir tonda. Göt herif, ona bir Tanrı’yla nasıl başa çıkacağını çok iyi öğretmişti. “İstediğin zaman Sparta’ya gidebilir ve sonsuz hayatına orada devam edebilirsin.”

Onu böldüm. “Senin de bir evin var.”

Güldü ama gülüşü dudaklarından daha çok tıksırır gibi çıktı. “Öyle mi? Rae’nin yanında güvende olduğum evi kastediyorsan o evin artık olmadığını biliyorsun. Mara gitti ve evi de beraberinde götürdü. Üstelik orada istenmiyorum, orada hiçbirimiz istenmiyoruz.”

Kalbimdeki sancıyı görmezden gelebilmeyi her şeyden daha çok isterdim. Yıllarca kanla yıkanmış bir Tanrı olarak kalbimin sancıması çok saçmaydı.

Ona bir şeyler söylemek istiyordum ama söyleyebileceğim her şeyi yuttum. Bir anlamı yoktu çünkü söylediğim hiçbir söz yaşananları geri alamazdı.

Seus bana Atlas'ı anımsatan bir tavırla omuzlarını düşürdü, koca dünyanın yükünü o ölümlü gövdesinin üzerine kaldırdı. “O gittiğinde hiçbirimiz için ev diye bir şey kalmadı.”

Bu kadarı yeterliydi. Önümde yapmam gereken bir yolculuk varken daha fazla oturup ikimizin de olumsuz düşüncelerle boğulmasına izin vermeyecektim. “Devam etmemiz lazım,” dedikten sonra hançeri tekrardan yerine yerleştirip ayaklandım. “Gece olmadan oraya ulaşmak istiyorum. Madem bu kadar meraklısın, ölümlü kışını tek parça tutmaya çalış.”

Ormanda bir süre daha yürüdükten sonra Seus dayanamayıp yine konuşmaya başladı. “Hiç korkmuyor musun?” Sesinden onun ne kadar korktuğunu rahatlıkla anlayabiliyordum.

Ona karşı dürüst olmaya karar vererek, “Elbette korkuyorum,” dedim. “Ama korkumun bana bir fayda getirmeyeceğini de biliyorum. Korkunu bazen unutmanın bir yolunu bulman gerekiyor.”

Seus meraklanarak bana baktı. “Peki sen bunu buldun mu?”

Omuz silkerek önümüzde beliren hedefime baktım. “Elbette, ne istediğimi biliyorum ben, sana da aynısını öneririm. Eğer kendin ne istediğini bulamazsan bir gün Kader Tanrıçaları seni bunun için zorlar.”

Ölüm'ün yıkık kızıl taşlardan meydana gelmiş şehri nihayet oradaydı. Yolculuğumun sonuna gelmiştim; ne istediğimi, Ölüm'den ne alacağımı biliyordum.

Ölüm'ün kör rahibeleri gelişimizi bekliyor olmalıydı çün-

kü bir anda on kadar rahibe şehrin yıkılmış kapısının önünde belirdi. İçlerinden biri ürkütücü bir ses çıkardı, görmeyen gözlerine rağmen başı önce bana sonra da Seus'a döndü. "Sadece saf kan geçecek," derken başı tekrar benden yana dönmüştü. "Yarım kanlar Ölüm'le görüşemez."

Seus rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Tanrılar, az kalsın onu görmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm," dediğinde onun gerçek amacını anladım.

Yarı Tanrı'ya bakarken bir kaşımı havaya kaldırdım. "Seni Rae mi peşime taktı?"

Seus hafifçe gülümsediğinde tüm yol boyunca aslında rol yaptığını anladım, Rae onu gerçekten de iyi yetiştirmişti. "Gitmeden önce sana göz kulak olmamı istedi."

Dudaklarımdan öfkeyle dökülecek oldukça yaratıcı küfürler vardı ama hepsini yutarak rahibeye döndüm. Biraz sonra yapacak olduğum pazarlık daha önemliydi, Seus'un yarı ölümlü kıçını daha sonra da yakabilirdim.

Ben kapılardan geçerken rahibeler iki yana açılarak bana yol verdi. Sadece biri, az önce benimle konuşan diğerleri gibi geri çekilmek yerine önümden yürümeye başlamıştı. Sanırım onu takip etmem gerekiyordu. Olymposluların bilmecelelere düşkün olduğunu söyleyenler halt etmişti. Eski Tanrılar daha karmaşık daha bilinmezdi. Biz en azından bir yerde öngörülebilirdik ama onların ruhları sırların ipliğiyle örülüydü.

Eskilerini de yenilerini de sikeyim, hepsi aynıydı. Ben de aynıydım.

Rahibe sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Diline sahip çık," diyerek beni uyardı. "Burada ne konuştuğuna dikkat et."

Başka bir Tanrı olsaydı düşüncelerinin okunmasından dolayı utanabilirdi ama ben idmanlıydım çünkü Rae özellikle

biz daha gençken benim düşüncelerimi deşip onlarla eğlenmeyi oyun haline getirmişti.

Ölüm yaşlı bir kadın formunda taş çemberin ortasında beni bekliyordu. Saçları uzun ve siyah olmasına rağmen suratı buruştu. Beni gördüğünde gülümsedi, kara dişleri açığa çıktı. “Çocuğum,” dedi ama dudakları kıvıldamadı bile, sesi doğrudan zihnimin içinde yankılandı. “Sparta’nın asi çocuğu.”

Temkinli bir şekilde, “Ölüm,” diye selamladım onu. “Bugün buraya senin ritüelini yerine getirmek ve zaten gerçekleştirilmiş bir ritüelin sonucunu değiştirmek için geldim.” Bana eşlik eden rahibe belimi dürttüğünde çemberin içine girdim. Acaba önünde diz çökmem gerekiyor muydu? “Seninle bir pazarlık yapmaya geldim.”

Ölüm’ün kargalara benzeyen kahkahası zihnimde yankılandı. “Hemen değil, çocuğum. Elbette buraya neden geldiğini biliyorum ama önce sabrı öğrenmeli, sonrasında Ölüm’le pazarlık etmelisin.”

Alnımdaki teri elimin tersiyle sildim. “Tara’nın sana borcuna karşılık sana borçlanmaya geldim,” dediğimde onun benden istediğinin tam tersini yaptığımın farkındaydım ama yine de beş asır bekledikten sonra artık dayanacak gücüm kalmamıştı. “Daha fazla bekleyemem.”

“Öyle olsun, Spartalı.” Ölüm bir anda arkamda belirdi, başını omzumun üzerinden uzatınca çürümüş nefesi suratıma çarptı. “Öyle olsun, babasının en az sevdiği çocuğu, annesinin intikam arzusu.”

Sesi de nefesi de tüylerimi diken diken ediyordu. “Öyle olduğumu biliyorum, sadede gelebilir miyiz?”

Ölüm’ün sesi bir kez daha zihnimde yankılandı. “Bana karşılığında ne vereceksin?”

Lanet olsun, işte bunu düşünmemiştim. Yolda Ölüm'ün benden bir şey isteyeceğini ve benim de onu yerine getireceğimi düşünmüştüm. Şimdi bana ne vereceğimi sorunca aklıma hiçbir sikim gelmiyordu. "Sen ne istiyorsun?"

Ölüm bir kez daha karşımda belirdi, gülümsemesi yok olup dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. "Aşkını benden alabilmen için birinin kendisini senin yerine feda etmesi lazım," derken nefes almayı bıraktı. "Adil bir pazarlık."

Benim için kimsenin kendisini feda etmesini isteyemedim. Her ne olursa olsun bunu yapamazdım. O da bunun farkındaydı, benim için kendini feda edecek biri olmadığını Ölüm de biliyordu. "Öyle biri yok," dedim kaybettiğimi fark ederek. "Benim için kendini feda edecek kimse yok."

"Öyle mi?" Ölüm'ün gülümsemesi yeniden belirdi. "Ben hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum, çocuğum."

Onun ne demek istediğini anlamak için gözlerimi kıstığımda arkasında biri belirdi. Elleri altın iplerle bağlı bir şekilde çemberin tam merkezinde oturuyordu. Önce altın sarısı saçlarını tanıdım, sonra da yumuşak kahverengi gözlerini. "Naia!" Ona doğru koşmaya çalışsam da altın ipler bu sefer benim bedenime dolanarak hareket etmeme engel oldu.

Naia'nın korku dolu gözleri benimkilerle birleşti. "Karr," diye fısıldadığında ona bir cevap vermeye çalışsam da ağzım da bağlandı.

Ölüm, Naia'nın arkasına geçti, iskelet elleriyle kızın narin omuzlarını tuttu. "Savaş Tanrısı'nı seviyor musun, kızım?"

Naia hiç düşünmeden, "Evet," dedi. Gözlerinden akan yaşları görerek kıpırdamaya, bağırmaya çalıştım ama hiçbir şey yapamıyordum. "Onu seviyorum."

Ölüm yanağını hafifçe okşadı. “En büyük arzunu görüyorum, çocuğum,” derken Naia’nın yaşlarını sildi. “Aşk için kendini feda ederek tarihe geçmek istemez misin?”

Ona hayır demek istedim. Bunu yapmasına engel olmak istedim. Hiçbirini yapamadım çünkü ne lanet bedenimi hareket ettirebiliyordum ne de bağırabiliyordum.

Naia titreyerek, “İsterim,” diye yanıtladı onu.

Ölüm gülümsedi, elini Naia’nın kalbine koyduğunda genç kızın gözleri irice açıldıktan sonra kapandı ve cansız bir şekilde yere yığıldı.

Beni bağlayan ipler kaybolduğunda ona doğru koştum, oru kollarımın arasına alıp nefes aldığını gördüğümdeyse kollarımın arasında yok olup gitti.

“Korkma,” dedi Ölüm bana tepeden bakarken. “Ondan sadece sana olan aşkını aldım. Şimdi git buradan ve beni bir daha rahatsız etme.”

Ölüm’ün Tapınağı’ndan da şehrinden de nasıl çıktığımı hatırlamıyordum. O kadar heyecanlıydım ki bir an önce buradan çıkmak ve Tara’ya kavuşmak istiyordum.

Şehrin sınırlarından çıktığımda Seus’un beni beklediği yere doğru gittim ancak orada kimse yoktu. “Seus?”

Bana cevap vermesini, bir yerlerden çıkıp gelmesini bekledim.

Ama gelen o değildi.

Gelen, beni yutan karanlık oldu.

Tanrılar, bu bir kâbus olmalıydı.

BÖLÜM XVI

MARA

*"Mara." Rae'nin yumuşak sesi beni düşüncelerimden söküp aldığı anda kendimi yeniden Priamos'un sarayına giden merdivenlerde buldum. Serin eli belime sarılıp beni ona çekerken küçük bir dokunuşunun bile beni nasıl heyecanlandır-
dığının farkına vardım. "Sen iyi misin?" Dudaklarını kulağıma dayayarak sorduğu için sesi doğrudan zihnimin içine akmıştı.*

Başımı çevirdiğimde onunla göz göze geldim. "Emin değilim," diye itiraf ettim. "Sanırım korkuyorum."

Karr, iki aşağıdaki basamakta boğazını temizlediğinde kendimi toparlayarak etrafa baktım. Rae beni onunla kısa bir süre önce tanıştırsa da Savaş Tanrısı'nın şehre çoktan geldiğini bilmek korkularıma pek de iyi gelmiyordu. Rae, Karr'ın şehre onun için geldiğini söylemişti ama Troya Prensi'nin

Sparta'nın kraliçesini kaçırmasının ardından buna pek de inanamıyordum.

Meraklı gözler beni ve Rae'yi süzüyordu, böylece merdivenleri çıkıp saraya girerken kim olduğumuzu hatırladım. Rae, Rahip Restos'a ait kıyafetlerinin içindeyken ben de onun rahibelerinden biri gibi görünüyordum. Efsunu yine benimleydi, bu yüzden beni kimse tanıyamazdı. İnsanların bize şaşırarak bakması normaldi. Bir rahibin bir rahibeye herkesin içinde bu şekilde dokunması normal ve göz ardı edilecek bir durum değildi. İnsanların bizim hakkımızda ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordum.

Rae kimseyi umursamadığını belli ederek kulağımın altını hafifçe öptü. "Seni tam şu anda öpsem, dilimi ağzına daldırıp seni kendime bastırsam sence ne yaparlardı?" Ellerinden biri hafifçe kolumu okşadı. "Ağzımın içine doğru inlediğini duy-salar bizi ayıplarlar mıydı?"

Karr bir kez daha boğazını temizleyip yanımızda belir-diğinde Rae bana bakmaya devam ediyordu. İzin verseydim eğer yapacağını söylediği her şeyi yapacağını biliyordum. "İzlenmeyi seviyorsanız," diye söze başladı Karr. "Bana göre hava hoş ama tüm şehrin sizi izlemeyi mi yoksa taşlamayı mı tercih edeceği tartışmalı."

Rae istemeyerek de olsa benden uzaklaştığında bu hissin hiç geçip geçmeyeceğini merak ettim. Yakınımdayken bile yalnızca bedenimle değil, ruhumla da onu arzuluyordum ve bu aynı bedenin içinde iki kalp taşımaya benziyordu. İkisin-den de vazgeçmem mümkün görünmüyordu. Sanırım aşk de-dikleri tam olarak böyle bir şeydi.

Troya Prensi de gerçekten âşık mıydı?

Rae, Karr'a döndüğünde kaşlarından biri havaya kalktı.

"Sana göre havanın hoş olması kısmını senin taşaklarının sağlığı için duymazdan geliyorum," dedikten sonra elimi tutmak için uzandı ama son anda elini indirdi. "Sanırım bir rahibeye uygun şekilde ilerlemen gerekiyor, Mara."

Derin bir nefes alarak yüzümü açık kapıdan yana çevirdim. İçerideki kutlamanın sesi bize kadar uzanıyordu. İnsanlar gülüşüyor, kahkaha atıyordu. Rae'nin kehaneti açıktı, o kadın bize sondan ve acıdan başka bir şey getirmeyecekti. İnsanlar son hızla şehrin sonuna doğru yelken açtıklarından habersiz bir şekilde yeni gelinlerini kutlarken yanaklarım ısınmıştı. Korkuyordum ve kaçınılmaz sona karşın ne yapabileceğimizi bilmiyordum.

Karr ve Rae arkamdan gelirken içeri girdim. Suratımı tülle örttüğümde başımı eğerek yürümek zorunda kalsam da düşmemek için buna mecburdum. Rae'nin elini belimde hissettim, duruşumu düzeltirken dik yürümem için beni teşvik etti. "Asla kimse için başını eğme," diye fısıldadığında tül kendiliğinden açılarak yüzümü açık etti. "Hiçbir zaman, Mara."

İnsanların meraklı bakışları altında şölen salonuna doğru ilerlerken etrafı saran yemek kokuları bile beni rahatlatmaya yetmedi. Renkli tüllerin örttüğü açıklığa ulaştığımızda hizmetliler bizim için yolu açarken avuç içlerim gerginlikle terledi. Başından sonunun ne olduğunu bildiğim bir savaşa girme düşüncesi beni tedirgin ediyordu.

İçeri girer girmez duraksadım. Onu görebiliyordum. Baştan aşağı beyaz tuniklerin içinde bekleyen Helene yemek sofrasında, Paris'in hemen yanında oturuyordu. Priamos suratında sakin bir ifadeyle yeni gelinini ağırlayan bir krala yakışacak şekilde başköşede oturuyor olsa da aynı şeyi Prens Hector için söylemem güçtü. Çenesi kilitlenmmişti, gözlerini

bir an bile Paris'in üzerinden ayırmayarak rahatsızlığını gizleme zahmetine bile girmeden oturuyordu. Parmakları sıkıca kadehini kavramıştı ve elinde olsa parmaklarının arasındayken Paris'in boynunu tercih ettiğinden şüphelenmeme sebep oluyordu. Hector öfkeliydi ve haksız olduğunu söyleyemezdim. Gelecekte kendisinin, şehrinin başına geleceklerin tüm sorumlusu kendi kanından biriydi. Rae henüz kehanetlerini onlarla paylaşmasa da bazı şeyleri bilmek için geleceği görmeye gerek yoktu.

Bizim geldiğimizi ilk fark eden Priamos oldu. "Rahip Restos," diye seslendiğinde masadaki tüm başlar bizden yana döndü. Kadınla bir an için göz göze gelsek de Paris'in kulağına eğilip bir şeyler söylemesi üzerine dikkati dağıldı.

Rae saygılı bir tavırla başını eğerek kralı selamladı. "İyi akşamlar dilerim."

Paris arkasına yaslanıp halinden memnun bir şekilde şarabını yudumlarken Hector hiçbir tepki vermedi. Belki de asıl tepkisi büründüğü tavrın ta kendisiydi. Tüm bu durumu tamamen yok saymış gibiydi. Bu masadaki ileri görüşlü tek insan olduğunu bilmek yüreğimi yaktı. Rae bana onun nasıl öleceğini anlatmıştı. Hector, Patroklos'u öldürecek ve bedelini kendi canıyla ödeyecek. Akhilleus onu sadece öldürmeyecek, onurunu da ayaklar altına alarak cansız bedenini babası cesedi için yalvarana kadar duvarların önünde gezdirecekti.

Zavallı Hector. Zavallı Akhilleus. Savaş bu iki adamın da acılarından yükselirken ikisinin de isimleri sevenleri için kut-sallaştırılacak, ölüleri dirilerinden değerli kılınacaktı.

Priamos masadan kalkıp Rae'nin yanına geldiğinde Karr oluğan boşluğa sızarak hemen yanımdaki yerini aldı. Beni neden korumaya çalıştığını bilmesem de bir şekilde bunu yapmaya çalıştığına emindim.

Priamos'un meraklı bakışları Karr'ın üzerinde dolaştığında Rae, "Kardeşim," diye açıkladı. "Lesbos Adası'ndan ziyarete geldi."

Priamos ölçülü bir şekilde Karr'ı süzerken orada ne gördüğünü biliyordum. Karr'ın kızıl gözleri kahvenin tatlı bir tonunda görünmek için efsunlanmış olsa da Rae hakkında gerçeği bilen Priamos elbette Karr'ın da sıradan bir insan olmadığını farkındaydı. "Kardeşin de Tanrı Rae'nin rahibi mi?"

Karr'ın dudakları neşeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayır, efendim, ben Tanrı Karr'a bağlıyım," derken abartılı bir tavırla kralı selamladı. "Ancak bütün Tanrılara hizmet etmek benim için bir gururdur."

Kral, Karr'a bir kez başını salladıktan sonra Rae'ye döndü, anlaşılan onun buradaki varlığından daha önemli sorunları vardı. Eh, masada oturan felaketi düşünecek olursak haksız sayılmazdı. "Seni buraya çok önemli bir istekte bulunmak için çağırdım," derken Helene gergin bir şekilde iç çekti. Priamos bunu fark ederek, "Korkma, kızım," dedi. "Rahip Restos, Tanrı'mıza sadık ve anlayışlı bir rahiptir. Beni kıracağını düşünmüyorum."

Masadan bir klismosun itildiğini duyduğumda arkamı döndüm ve Paris'in rahat bir tavırla bize yaklaştığını gördüm. "Eminim Rahip Restos güzel Helene'yi kırmayacaktır." Bir an için sahiplenici bir tavırla Helene'nin arkasında dursa da hemen sonra babasının yanına geçti ve açık bir şekilde konumunu belli etti. O veliaht olmasa da hâlâ bir prensti. Her ne kadar sorumluluktan kaçıp işin keyifli kısmına baksa da bu gerçek ucu keskin bir hançer gibi başımızın üzerinde sallanıyordu.

Rae ne düşündüklerini bilse de belli etmeden sahte bir merakla kralı ve prensi süzdü, bakışları çok kısa bir anlığına Helene'de durup geçti. "Sizden gelecek her talep benim için gerçekleştirilmesi zorunlu bir şereftir," derken sesindeki küçümsemeyi sadece benim anladığıma emindim. "Bu yüzden lütfen bana karşı açık olun."

Priamos'un Tanrı'sından gelecek bir onayı çaresizce beklediği açık olsa da hiçbir şeyden ya da kimin huzurunda bulunduğundan bihaber olan Paris, "Güzel gelinim ve benim nikâhımı kıymanı istiyoruz," diyerek arzusunu belli etti. "Yarın gün doğumunda bizi evlilik akdi ile kutsayacaksın, elbette kabul edersen." Sözleri Rae'ye özgürlük tanımış gibi dursa da aslında aksine cesaret edemeyeceğine emindi. Dudaklarından dökülen her bir söz emirdi ve söyleyiş şeklinden kibrinin onu nasıl zehirlediği belli oluyordu. Paris kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu.

Rae ölçülü bir tavırla karşısında duran prene baktı. "Yanlışsam kusura bakmayın ancak gelininiz zaten evli değil mi?"

Hector oturduğu yerde homurdanarak karşılık verse de Paris suratındaki küstah ifadeyi hiç bozmadan Rae'ye yaklaştı. Boyu Rae'den bir baş kadar kısa olsa da çenesini dikleştirerek ona baktı. "Akhalar hukuksuz ve barbar, onların evlilik akdinin Troya'da tanınması mümkün değil." Meydan okuduğu kişinin kim olduğunu bilse bu kadar cesur olamayacağını bilmek beni keyiflendirdi. "Bu yüzden Helene'nin benimle evlenmesine engel olacak hiçbir şey yok."

Priamos oğlunun asi tavrına karşılık sakın bir sesle, "Bu evliliği sizin kıymanızı istiyoruz," diyerek orta yolu bulmaya çalıştı. "Böylelikle Tanrı'mızın kutsanmasına sahip olabilirler." Elbette nikâhı bizzat Tanrı'nın kendisine kıydırırsa gerekli kutsanmayı kazanacağına inanıyordu.

Rae başını iki kez salladı. "Siz nasıl isterseniz," dedikten sonra hâlâ karşısında dikilen Paris'e baktı. "Nikâhını kıya-
cağım ancak geçerliliğini tamamen sizin vicdanınıza bırakı-
yorum."

Paris keyifle gülerek elini yana uzattı, bir hizmetli telaş-
la masadaki kadehini eline tutuşturduğunda kadehi havaya
kaldırdı. "O halde yarın düğünümüz var!" diye bağırarak
odadaki herkese bu haberi ilan etti. Onları bekleyen fela-
ketten habersiz misafirler kutlamak için kadehlerini havaya
kaldırırken Paris'in gözleri benden yana döndü. İlgiyle beni
süzerken gözlerimi bir an bile ondan ayırmadan onu izlemeye
devam ettim.

Rae omzuna dokunup prensi kendine çevirdi. "Prensım,"
derken sesindeki karanlık uyarı tüyler ürperticiydi. "Size yar-
dımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Paris bir adım geri çekilerek kadehini bu kez Rae'ye doğ-
ru uzattı. "Senin için de zor olsa gerek." Şarabından keyifle
büyük bir yudum aldı. "Bekâret yemini etmek canını sıkıyor,
değil mi?" Bir yudum daha. "Hiçbir zaman evlenemeyecek bir
adam için bir evliliğin kutsallığına şahit olmak güç olmalı."

Rae, "Şanslı bir adamsınız," derken sesi sakın olsa da
onun ne kadar şanssız bir adam olacağını ikimiz de biliyor-
duk. "Tanrı'mızın kutsaması daima üzerinizde olsun."

Kesinlikle bir kadeh şaraba ihtiyacım vardı. Gerilen sinir-
lerim büyük bir öfke patlaması olarak çıkmakla tehdit eder-
ken Priamos, "O halde sofraya buyurun," diyerek bize de
sofrasında bir yer olduğunu belli etti.

Sofraya oturduğumuzda bana uzatılan şarabı minnetle ka-
bul ettim. Üzümün mayhoş tadı boğazımdan aşağı kayarken
gözlerim yavaşça kapandı. Rae hemen yanımda oturduğu için

ondan yükselen gerginliği de hissedebiliyordum. Bu yüzden kimsenin farkına varmayacağını umarak elimi dizinin üzerine koydum.

Hizmetlilerden biri ortadaki kızarmış kuzunun en lezzetli kısmını Priamos'a servis ederken kral düşünceli bir tavırla arkasına yasladı. "Hector," diyerek en büyük oğlunun ona bakmasını sağladı. "Akhalarдан hâlâ bir haber yok mu?"

Rae'nin eli dizinin üzerinde duran elimin üzerine kapandı. Kapıdaki savaşı görüyor ve biliyorduk ancak buna rağmen hiçbir şey yapmıyorduk. Rae'nin kehanetlerini tersine çevirmenin bir yolu olmalıydı.

Karr yanındaki yerinde sırtını dikleştirerek ortadaki ekmeğe dolu tabağa uzandı. "Sparta kan istiyor." Sesindeki kendinden emin tavır Priamos'un donup kalmasına sebep oldu. "Ben gelirken henüz saldırmaya karar vermemiş olsalar da Troya'ya doğru yola çıkmaları an meselesi."

Paris, "Bir kardeşiniz olduğunu bilmiyordum, Rahip Restos," diye konuyu değiştirdi. Anlaşılan ufuktaki savaştan korkmuyordu. Ahmak. "Yıllardır babama hizmet ediyorsunuz ancak bir kardeşiniz olduğunu yeni öğreniyoruz."

Hector sakince, "Eğer biraz sarayda vakit geçirseydin bunu sormaya hakkın olurdu," dediğinde şarabımdan büyük bir yudum aldım. İşler gerçekten de giderek ilginçleşiyordu ve aralarındaki gerilim birazdan tüm masayı saracak gibiydi.

Priamos oğlunu, "Hector," diye uyardı.

Hector'un öfkeli gözleri babasından yana döndüğünde dişlerini sıkıyordu. "Bize saldıracaklarını gerçekten de göremiyor musun?" Sesi hissettiği yoğun öskeden çatallaşmıştı. "Paris eğer siki yerine aklıyla düşünseydi şu an sahip olduğumuz barışı kutlardık. Ama hayır, Paris hiçbir zaman doğru

olanı yapmaz çünkü onu yıllarca şımarık bir piç kurusu olarak yetiştirdin.” Sözlerini tamamlar tamamlamaz öfkeyle masaya vurup ayağa kalktı. “Herkesi afiyet olsun. Ve rahibe, uygunsuz sözlerim için de sizden özür dilerim.”

Hector, kimsenin kendisine cevap vermesine fırsat tanımadan masadan ayrıldığında geride derin bir sessizlik bıraktı. Kadehimi başıma dikip içindeki şarabı bitirdim. Gitmeye kesinlikle hazırdım, biraz daha bu sofrada kalmak istemiyordum.

Paris ellerini birbirine vurarak gürültüyle alkışladığında yerimden sıçradım. Ses masadaki sessizliği bir hançer gibi keserken abartılı kahkahası odayı doldurdu. “Sanırım senden sonra Hector hepimize kök söktürecek, baba,” dedi. “Anlaşılan kendisi dışında kimsenin mutlu olmasını istemiyor.”

Masada benden uzak bir köşede oturan Helene ile göz göze geldik. Bakışlarını benden kaçırana kadar gözlerindeki utancı görmeyi başarmıştım. Onun da en az benim kadar içinde bulunduğumuz durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Priamos’un cevabı sessizlik olurken Rae’nin kulağına eğilerek, “Gidelim,” dedim.

Rae ayağa kalktığında Karr da onu takip edip ayağa kalktı. Paris anında bizden yana bakarak, “Nereye?” diye sordu. “Daha tabaklarındaki yemeklere doğru düzgün dokunmadınız bile.”

Rae ona bakmadan başını hafifçe eğerek kralı selamladı. “Tören için gerekli hazırlıkların yapıldığından emin olacağım.”

Priamos başını salladı, tüm bunlar ona fazla gelmiş olmalı ki masadakilere bakmadan kalkıp büyük oğlu gibi sofrayı terk ederek dışarı çıktı.

Karr önümden yürüyerek beni çıkışa yönlendirdiğinde prensin sesini duydum. "Rahip Restos." Paris suratında yamuk bir sırıtışla kadehini dudaklarına götürdü. "Korkacak hiçbir şey olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Akhalar şehrimizi defalarca almaya çalışsa da biz Tanrılar tarafından korunuyoruz."

Rae sakince gülümsedi. "Tanrıların tamamının yanımızda olduğundan emin misiniz?"

Paris rahat bir tavırla dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Elbette, bu şehir onların eliyle inşa edilmişken kendi elleriyle yıkamazlar, değil mi?"

Rae başını eğerek onu selamlarken gözlerindeki karanlık ifade her şeyi açık ediyordu.

Paris fena halde yanılıyordu.

Karr ne kadar gerildiğini fark edince omzuma dokundu. "Korkma, sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğiz," dedikten sonra dönüş yolu boyunca bana yakın yürümekten vazgeçmedi.

"Bana onun güvende olduğunu söylemiştin," derken kelimeler dudaklarımdan tam olarak istediğim gibi, suçlayıcı çıkmıştı. "Bana yalan söyledin."

Rae bana bir cevap vermek yerine boşalan kadehini doldurdu. "Çünkü onu kurtarmaya çalışacağımı biliyordum."

"Onu elbette kurtarmaya çalışacaktım."

Kadehi gürültüyle masaya geri bıraktı. "Herkesi sen kurtarmak zorunda değilsin, Mara. Canını hiçe sayarak her şeyi çözmek zorunda değilsin."

Sözleri beni afallattı. "Karr'dan bahsettiğinin farkındasın, değil mi?"

“Siktir, elbette farkındayım, Mara!” Bağırışı evin içinde yankılanırken irkildim. Bunu fark ederek sakinleşmeye çalışır gibi gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı. “Bak, Karr’ı ben de kurtarmak istiyorum. Seus’la ikisi gittiğinden beri onların izini sürüyorum ama başlarına ne geldiğini bilmiyorum.”

Apollon, Seus’un ismini duyduğunda, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Onları Zeus’un emrindeki Titanlar götürmedi mi?”

“Bilmiyorum,” derken acı çeker gibi inledi. “Ben de Mara’nın gördüğü kadarını biliyorum. Karr ve Seus, Ölüm’ün yanına gitti ve ardından arkalarında hiçbir iz bırakmadan kayboldular. Onlarla ilgili ne bir düşünce ne de bir kehanet var.”

Eros, “Ritos gittiğinde onun götürüldüğünü hissedebildim,” dedi. “Şu an bile hayatta olduğunu hissedebiliyorum.”

Rae, “Ben Karr’ın ölmediğini bilmeme rağmen hayatta olduğunu da hissedemiyorum,” dedikten sonra ona nasıl baktığımı görmüş olacak ki, “Ölmediğini Hades’e sorarak teyit ettim,” diye ekledi. “Bu yüzden bir şekilde kaçmayı başarmış olabileceklerini düşünmekten başka bir şansım yok.”

Karr’a ne olduğunu bilmemek beni korkutuyordu. Rae onun hayatta olduğunu söylemiş olabilirdi ama bildiğim bir şey varsa o da ölümden daha kötü şeylerin olabileceğiydi.

Üstelik sadece Karr değil, Seus da ortadan kaybolmuştu. “Tara nerede?” Sorum ağzımda acı bir tat bıraktı. Tara dünya üzerinde beni en çok seven kişi sayılmazdı ama onun varlığının Rae’ye güç verdiğini biliyordum. “O da mı kayboldu?”

“Hayır, Karr’ı arıyor,” dedi, gerçekten de bu gerçeği ben-den sakladığına inanamıyordum. Karr benim dostumdü; yaşadığım tüm hayatlarda yanımda yer almış, beni korumuştü. Benim de onun için aynısını yapmam gerekiyordu. “Mara, kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

Alayla güldüm. “Zaten tehlikedeyim. Tanrıların oyunlarına katılmak istiyor olmam da beni tehlikede yapmaz mı?” Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Bana anlatman gerekiyordu. Karr’a ne olduğunu bilmek benim de hakkım.”

Rae, “Senin bana kendini öldürmeden önce yaşananları anlatman da benim hakkımdı,” dediğinde öfkesi sesini sertleştirmişti. “Doğrudan bana anlatmak yerine kendini öldürmemiş olsaydın belki her şey çok daha farklı ilerlerdi.”

Doğrudan suçlaması karşısında ne söyleyeceğimi bilemeyecek bakakaldım. Haklıydı ama ben de haklıydım. İkimiz de birbirimizi korumak adına sırlar saklamış, gerçekler eninde sonunda ayağımıza dolanmıştı.

Kirke, Rae’nin suçlamasını duymazdan gelerek, “Oyunlara katılmak mı?” diye sorarken kaşlarından biri sorgular bir tavırla havaya kalkmıştı. Ona her şeyi en başından anlatacak gücü kendimde bulamadığımdan anlatma görevini Apollon yerine getirdi.

Apollon konuşmayı bitirdiğinde Helene, “Bu çok tehlikeli,” diyerek dokuma tezgâhına yaslandı. “Hera’nın senden ne isteyeceğinden emin olamazsın.”

“Farkındayım ama bunu yapmak zorundayım. Bu sene oyunlara katılmam için Hera’yı ikna etmem gerekiyor,” dedikten sonra Kirke’ye döndüm. “Bana yardım edecek misin? Eris’in dediği gibi Zeus’un sadakatini Hera’ya sunarsam bu sene oyunlara benim katılmama izin verebilir.”

“Buna hiç şaşımam, onun en çok istediği şey daha fazla kocası tarafından hakarete uğramamak.” Kirke Briseis’in başını okşarken, “Öyle bir büyü biliyorum,” dediğinde daha ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Birkaç asır önce sadakatsiz kocasını kendisine bağlamak için bana gelen bir

prenses için yapmıştım, hemen hazırlayabilirim.” Sürmeli gözleri hepimizin üzerinde dikkatlice dolaştı. “Ancak büyü-
nün etkisi sadece on yıl sürüyor.”

Eros boğazını temizledi. “Bu Hera için yeterli olacak mı?”

Apollon, “Öyle olacağını ummaktan başka çaremiz yok,”
diye yanıtladı onu.

Kirke bileziklerle bezeli ellerini sallayarak, “Erkekler dışarı çıksın,” dediğinde Rae ona karşı çıkmaya hazırlanarak dudaklarını araladı. “Özellikle de sen, Kehanet Tanrısı. Biraz daha tersime gitmeye devam edecek olursan sana karşı anlayışlı olmayı bırakıp sana en çok hangi hayvan olmanın yakışacağını bulacağım.”

Rae, Kirke’nin tehdidinden etkilenmiş görünmese de aynı şey Eros ve Apollon için geçerli değildi. Apollon, Rae’nin omzunu tutarak kapıya doğru yönlendirdi. “Her şey hazır olduğunda haber verirsin.”

Rae istemeyerek de olsa kardeşini takip etmeden hemen önce son bir defa bana baktı. Bana hâlâ kırgın olduğunu, öfkesinin dinmek bilmediğini biliyordum. Birbirimize bir adım yaklaştığımız her seferinde iki adım uzaklaşıyor, kendimizi yeniden öfke sarmalında buluyorduk.

Kirke, “Eninde sonunda atlatacak,” dedikten sonra başını sallayarak otlarla dolu tezgâhına ilerledi. Malzemelerini tezgâhının üzerine sermesini izlerken midem endişeyle çalkalanıyordu. Hera’yla pazarlık yapmam gerekecekti ve elimizdeki tek şey Eris’in sözleriydi.

Helene omzuma dokunduğunda kapıldığım düşüncelerden sıyrıldım. “Keşke daha çok vaktimiz olsaydı,” derken başını az önce elinin olduğu yere yasladı.

Naia da yanımıza gelerek kollarını belime doladığında

gözyaşların beni akmakla tehdit etti. Onları çok özlemiştim. Onların varlığının bana güç verdiğini şimdi kollarının arasındayken daha iyi anlıyordum.

Yüzümü Naia'nın yumuşak saçlarına gömerken onun ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşündüm. "Nasılsın Naia?"

Sorum üzerine kafasını kaldırıp önce bana, ardından da Helene'ye baktı. Sanki nasıl hissettiğinden emin değilmiş gibi derin bir nefes alırken zihnine girip gerçekleri orada görebileceğimin farkındaydım.

Bunu yapmadım. Bunun yerinde Kirke'nin tezgâhına gidip ona yardım etmeye başladım. Naia bir an kararsız kalsa da Kirke'nin hazırladığı karışımı izlerken, "Sanırım iyiyim," diye fısıldadı.

Kirke, "Biraz adamotu ve adaçayı lütfen," dediğinde istediği malzemeleri koyduğunu bildiğim küçük sandıkları ona uzattım. Kirke adaçayının bir yaprağını kırıp havanına koyarken, "Naia daha iyi olacak," dedi. "Bu ada herkesin yarasını sardığı gibi onun da yarasını saracak."

Helene de tezgâha yaslanıp bizi izlemeye başladı. "Rae, sen hayata döndüğünden beri böyle mi?" Elini merakla çenesine dayadı. "Eskiden de cana yakın biri sayılmazdı ama hiçbir zaman bu kadar öfkeli değildi."

Öfkesinin sebebini hepimiz bildiğimiz için sessiz kalmayı tercih ettim. Bu konuşarak çözebileceğim bir mesele değildi. Rae kendi içinde beni ve kendini affetmediği sürece söyleyeceğim hiçbir şey düşüncelerini değiştirmeyecekti. Bu yüzden yeniden Naia'ya dönüp, "Kalbin kırık mı?" diye sordum. "Ölüm senden gerçekten tüm aşkını aldı mı?"

Naia, Kirke'ye biraz daha adamotu uzatırken donup kaldı. "Onu hâlâ seviyorum ama artık onu düşündüğümde ölecek gibi hissetmiyorum."

İtirafı karşısında ona sarıldığımda bana karşı çıkmadı. Onun bu narin tavrı bana eskiden geleceğimiz hakkında konuştuğumuz zamanları hatırlatmıştı. Naia'nın, buna izin vermeyeceklerini bilmesine rağmen her zaman âşık olup evlenmenin hayalini kurduğunu bilirdim. O da benim gibi hiçbir zaman gelin olarak seçilmek istememişti. Hayallerimiz hakkında konuştuğumuz her defasında âşık olup evlendiği ve iki kızının olduğu bir gelecekte bahsederdi. Kızlarından birinin adını Mara koymaya söz vermişti. Bunu hatırladığımda elimde olmadan gülümsedim. Belki beklediği şekilde olmayabilirdi ama eninde sonunda hayal ettiği hayata sahip olması artık eskisi kadar güç değildi.

Naia, “Daha iyi olacağım,” derken güven vermek istercesine gülümsedi. “Burada mutluyum, güvendeyim. Günün birinde yeniden insanların arasına karıştığımda her şeyi geride bırakacağımı umuyorum.”

Helene, “Peki sen nasılsın Mara? Tüm bu yaşananlar hakkında konuşmak ister misin?” diye fısıldadı. “İstersen bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Beni dinlediğin gibi seni dinlemeye hazırım.”

Tezgâhın üzerinden uzanıp elini tuttum. “İyi bir dinleyici olmadığımı biliyorsun.”

Kıkırtıya benzer bir şekilde güldü. “Ama eskiden öyleydin.”

Troyalı Helene başlangıçta Troyalı değildi.

Kadınların başkaldırmasına izin vermedikleri bir dönemde yaşıyorduk. Helene evlenecek yaşa geldiğinde İon Devletleri'nin dört bir tarafından gelen damat adaylarından biri babası tarafından ona uygun görülmüştü: Mykene Kralı Agamemnon'un erkek kardeşi Menelaus. Çirkin bir adammış

fakat mirası çirkinliğini gizleyecek kadar çokmuş. Zenginliği hem içinin hem de dışının çirkinliğini geri plana itse de Helene onu görür görmez adamın onun için bir koca değil, bir kâbus olduğunu anlamış. Adamın bakışlarındaki delilik Hades'in azgın nehirlerinininki gibiymiş. Helene bildiği tüm Tanrılara dua etmiş. Babası onu o adamla evlendirmesin diye içinden adaklar adanmış, sözler vermiş fakat anlaşılan Tanrılar onu dinlemeyecek kadar meşgullermiş.

Helene'ye bir söz hakkı dahi tanınmamış. Güzel bir biblo, altından bir lir gibi yemek salonunda otururken erkeklerin kendisiyle evlenmek için kavgaya tutuşmalarını izlemiş. Zavallı Atlas'ın sırtında taşıdığı bu dünyanın gördüğü en güzel kadın Helene, sahipsiz bir kadın olduğundan onun için en uygun adayla evlendirilmiş. Çünkü bir kadının yapabileceği en iyi şey birine eş, zamanı geldiğinde de onun en az üç çocuğunun annesi olmakmış.

Bir kralın kardeşiyle evlendirildiğinde susmak zorunda bırakılan tüm kadınlar gibi kanlı gözyaşlarını içine akıtmış, evlilik yatağını kendi mezarı ilan etmiş. Erkekler onun kaderine karar verirken tırnaklarını o lanet kaderin düğümlerine geçirmiş.

Oysa o da her insan gibi sevilmek istiyormuş. Evet, her kadın gibi değil, her insan gibi istediği buymuş. Sevmenin sadece kadınların âcizliği olarak düşünüldüğü bu dünyada, etrafı savaşçı erkeklerle kuşatılmışken Helene içindeki savaşçıyı susturmak zorunda kalmış. Belki tek eliyle kılıç kuşanamamış fakat yüreğindeki güç ona bir kılıçtan daha fazlasını taşıtabilirmiş. Bunun farkındaymış, sadece ona izin verilmesine ihtiyacı varmış ve tam da bu yüzden ona hiçbir zaman izin verilmemiş. Kadınların savaşmak için kılıca ihtiyacı olmadığını

bilenler, onun kalbindeki cesareti söküp almış; yerine kabul lenmeyi ve mağlubiyeti bırakmış.

Yıllar aynı acımasız günlerin pençesinde geçerken umudu kalmamış. Tanrılara her gece bir kurtuluş için yalvarırken aldığı tek cevap Menelaus'un sevgiden uzak dokunuşları olmuş. Ama sonra bir şeyler değişmiş. Ufukta bir gemi belirmiş ve Helene o gemiyi gördüğü anda onda bir şeyler olduğunu anlamış. Bir umut. Bir kurtuluş ihtimali. Helene, o geminin onu ve dünyayı tamamen değiştireceğini daha limana yanaşmadan önce anlasa da kimseye hiçbir şey söylememiş. Hizmetli-leri ona en kaliteli tuniklerini giydirip saçlarını sakince örerken yüreği Helios'un atları gibi koşa da sakinliğini korumuş. Bunu da elinden alırlar, diye korkuyla beklemiş.

Paris'i ilk önce artık kocasıyla paylaşmadığı odasının terasından görmüş. Gemi limana yanaştığında çoktan konukları için hazırlanmış, kusursuz ev sahibine dönüşmüş. Adamın onu göremediği bilse de o, onu görebiliyormuş. Hemen arkasından limana ayak basan diğer adamın aksine o daha heyecanlı ve merakla etrafa bakmakla meşgulmüş. Helene o mesafeden adamın gözlerinin rengini seçemiyormuş ya da suratını tam olarak göremiyormuş. Fakat yeşil tuniğinin içinde saraylarına yürürken adamın aslında kaderlerine yürüdüğünü biliyormuş.

O akşam yemekten önce dizlerinin üzerine çöküp Hera'ya dua etmiş, onu ıstırap dolu bu evlilikten kurtarması ve hayatını aşkla doldurması için Tanrıça'ya yalvarmış.

Paris'le tanıştığında kocasının yanındaki yerinde kusursuzluğun bir örneği olarak oturuyormuş. Ondan beklenildiği gibi bir adamın yanındaki sessiz kadın gibi görünse de içten içe prangalarından kurtulmayı arzulayan bir asiymiş.

Önlerindeki sofrada akşam yemeği için hazırlanan kuzunun yağları masaya damlarken Helene adamdan başka birine odaklanamıyormuş. Adamın kahverengi gözleri odadaki mumların ışığında onunkilerle kesişirken Helene o gözlere bakmaktan başka bir şey yapamıyormuş.

Helene o akşam onunla sevişmiş. Aradığının, beklediğinin o olduğuna eminmiş. Onunla tüllerin gizlediği koridorla, küçük sundurmada seviştiğinde bir an olsun pişman olmayacağına eminmiş. On yılını nefret ettiği bir adamla paylaşmışken hayatında kısacık bir anı kaplayacak bu mutluluğu kendisine çok görmemiş. Bu mutluluğun sonuçlarını etraflıca düşünmeden ertesi gece Paris'i artık kocasıyla paylaşmadığı odasına davet etmiş. Ve Paris'in orada kaldığı bir ay boyunca yatağını her gece onunla paylaşmış.

Paris, Troya'ya dönerken peşinde Helene'yi de götürmüş ve tüm dünyaya onun uğruna savaşılacak bir kadın olduğunu göstermiş. Helene, Troya'ya adım attığı ilk anda Paris'in aslında kendisini neden istediğini anlamış. O Helene'yi Helene olduğu için değil, bir kısırak gibi en iyisi olduğu için istemiş.

Tüm bunları Helene'den, şehirdeki büyük hamamda dinledim. O gün hamama giderken evdeki kölelerden biri de bana eşlik ediyordu. Havlularımı ve temiz tuniğimi taşıyarak önümden ilerlerken bir anda durup bana döndü. "İsterseniz daha sonra gelelim, hanımım," dedi.

Kapının önünde iki saray kölesinin beklediğini gördüğümde oraya neden girmemi istemediğini anladım.

"Sorun değil," deyip kapıya uzandığımda beni durdurmaya çalışarak benden önce kulpu kavradı.

"Onun hakkında ne söylediklerini biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedikten sonra beni durdurmasına izin vermeden eşyalarımı ondan alıp içeri girdim.

Helene şehre geldiğinden beri diğer kadınların konuşmaktan en çok zevk aldığı konu haline gelmişti. Onun bir cadı olduğunu, Prens Paris 'i kendisine Hekate 'ye günah dolu adaklar adayarak bağladığını söyleyenler vardı. Bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bir cadı olabilirdi ancak insanların hakkında konuştuğu kadar kötü biri olmadığına eminim. Üstelik cadılığın kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum, bence etkileyici bir meziyetti. Bir daha doğacak olursam kesinlikle büyü yapabilmeyi dilerdim.

Hamamdan içeri girdiğimde sıcak hava beni karşıladı. İçeride yanan odunların çıtırtıları eşliğinde içeriye göz attığımda Helene dışında kimsenin olmadığını gördüm. Bu tuhaftı çünkü kadınlar hamamı günün her saatinde dolu olurdu. Troyalı kadınlar tapınaklara gitmek dışında topluma karışma fırsatı yakalayamadığından hamamlar birbirimizi gördüğümüz ve konuştuğumuz yerler olarak sosyal hayatımızın merkezinde yer alırdı.

Hamamın neden bu kadar hoş olduğunu biliyordum ve bu beni öfkeliyordu. Troyalı kadınlar Helene hakkında yalnızca dedikodu yapmıyor, onu dışlıyordu. Saray yemeklerinde diğer erkeklerle birlikte oturuyor, kadınlar kendi aralarında konuşabilmek için başka odaya gittiklerinde bile Paris 'in yanındaki yerinde sessizce bekliyordu. Bu yemeklerden birkaçına babamın yokluğunu fırsat bilerek Rae 'nin rahibesi olarak gitmiştim. Ticaret yapmak için fazlasıyla seyahat etmesi bir noktada işime yarıyordu.

Kıyafetlerimi çıkararak suya girdiğimde Helene başını çevirip bana baktı. Mavi gözleri şaşkınlıkla kocaman olurken sıcaktan kızaran yanakları biraz daha kızardı. "Merhaba," derken ondan biraz daha uzağa yerleşerek saçımdaki

düğümüleri tarakla açmaya başladım. Bana bir cevap vermedi ama bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum.

Hamamdaki güzel kokulu esanslardan birini tasa döktüğümde, "Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Seni birkaç kez rahibinin yanında gördüm, bir rahibe olduğunu sanıyordum."

Şu anda Rae'nin efsunu benim kim olduğumu gizlemediği için ona doğruyu mu söylesem yoksa yalan mı söylesem, karar veremedim. En iyisinin bu konudan uzaklaşmak olduğuna kanaat getirerek, "Ben de seni gördüm," diye cevapladım onu.

Suyun içindeki bacaklarını kendisine çekerek sarıldığında yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. "Elbette gördün. Beni herkes gördü."

Ona karşı ne kadar acımasız davranıldığının farkındaydım. Kadınların onu aralarına neden almadıklarını da biliyordum. Onu kötü bir kadın olarak görüyorlardı, evlilik akdini ve Tanrıların huzurunda verdiği kutsal yemini bozarak bir başka adamla kaçıp evlenmişti. Aynı şeyi kendi kocaları için yapmasından endişe ediyorlardı. Bana göre endişelerinin hiçbir mantıklı temeli yoktu. Suçu kocalarının zayıf iradesinde bulmak yerine aşkı için tüm geçmişini ve geleceğini bırakmış bir kadını suçlamak fazlasıyla kolay ve korkakçaydı.

Daha fazla konuşmak istemez gibi sarı saçlarını örmeye başladığında, "Saçların çok güzel," dedim. "Küçükken seninkiler gibi güzel saçlarım olması için her şeyi yapardım."

Gülümsedi. "Hiçbir şeyinin bana benzememesi senin yararına." Sözlerini gülümseyerek söylese de her kelimenin altında yatan acıyı duyabiliyordum. İçini çekti, gülümsemesi solarken gözünden akan bir damla yaşın yanağından süzülerek suya damlamasını istedim. "Keşke kendimi değiştirebilsem. Yüzümü, ruhumu hatta kaderimi değiştirebilsem."

Ne yapacağımı bilmez şekilde ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. İç çekişleri hıçkırıklara, gözyaşları ağlamalara dönüşürken yanında kaldım. Bunu neden yaptım, bilmiyordum; hamamdan çıkabilir, diğerleri gibi onu yalnız bırakabilirdim. Fakat ben diğerlerinin aksine onun yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordum. Sanırım o da bunun farkında olacak ki bana içini, en derinlerinde yatan duygularını açtı.

O gün Troyalı Helene'nin aslında ne kadar acı içinde olduğunu öğrendiğim gün oldu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda benim hatırladığım anıyı onun da düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onu dinlemiş, kollarımda teselli bulmasına izin vermiştim. Şimdi o da aynı rahatlamayı bana sunuyordu.

Kirke, “İşte bu kadar,” derken elinde küçük bir şişeyle tezgâhın arkasından çıkarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında üç Tanrı'yı da sabırla yağmurun altında beklerken bulduk.

İlk önce Eros içeri girerek merakla Kirke'ye baktı. “Hazır mı?”

Kirke, “Şüpheli mi vardı?” diye sorarken şişeyi ona uzattı.

Eros şişeyi eline alıp çevirdi. Kızıl kaşlarının merakla çatılmasını izledim. “Bunu yapması bu kadar kolay mıydı?”

Apollon şişeyi ondan alıp bana uzatırken, “Elinin ne kadar çabuk olduğunu tahmin bile edemezsin,” dedi. “Seni büyülemekte de hızlıdır, bu yüzden sözlerine dikkat etmeni öneririm.”

Rae kapının pervazına yaslanırken, “Sanırım bu özelliğini Mara'ya da aktarmayı başarmış,” dediğinde ilk tanıştığımızda ona yaptığım büyüyi hatırladığını anlamam için zihnine girmeye ihtiyacım yoktu.

Kirke bana sarılırken Briseis bacaklarıma sürtündü. Bir gün her şey bittiğinde onu almak için geri gelecektim. Naia ve Helene de bana sıkıca sarılırken onlardan ayrılmaya hazır değildim. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Ben yokken neler yaptıklarını Kirke'nin baharatlı sıcak şarabı eşliğinde dinlemek, onların kolları arasında uyumak isterdim.

Ama ayrılmak zorunda olduğumun farkındaydım.

Gitmem gereken bir şehir, ikna etmem gereken bir Tanrıça ve kazanmam gereken bir oyun vardı.

BÖLÜM XVII

Ephesus en basit tabirle büyüleyiciydi. Limandan şehre adımımızı attığımız anda kalabalık bizi karşıladı. Sırasıyla dizilmiş gemilerden yük indiren denizcilerin ve limana ürünlerini satmak için gelen esnafın arasından geçerek şehre doğru çıkan yola saptığımızda şehri daha yakından görme fırsatı buldum. Liman yolu doğrudan pazar yerine açılıyordu. Mermer yolun her iki tarafında sıralanmış dükkânlar insanlarla dolup taşıyor, bir yandan demir dövme sesleri yükselirken bir yandan kumaş satan bir adamın davet dolu çağrısı yankılanıyordu.

Troya'da olduğu gibi burada da sokaklar kumaşlarla kaplanmış, güneşin yaktığı saatlerde insanların rahatça alışveriş yapabilmeleri için onları korunaklı bir alan sağlanmıştı.

Yanımızdan Artemis'in devasa bir heykelini taşıyan at arabası geçerek anayolun üzerinde yer alan tiyatroya doğru ilerlerken onu Apollon'un ve Rae'nin heykelini taşıyan bir başka at arabası takip ediyordu.

Eskiden, henüz Apollon'un gelini olmak için yetiştirilirken bu şehre gelmenin hayalini kuruyordum. Nedendir bilmiyordum, bu şehir hakkında anlatılanlar bana her zaman büyüleyici gelmişti. Ephesus'ta Laomedon'dayken olduğumdan daha özgür olacağımı hissediyordum. Kim bilir, belki Meadros yanımda yürümeye cesaret edebilseydi ve ben hiçbir zaman Rae'yi tanımasaydım burası benim yeni evim olabilirdi.

Arabaların peşinden tiyatroya doğru yürürken bunun doğru olmadığını farkındaydım. Nereye gidersem gideyim, ne seçim yaparsam yapayım kaderimin yolları beni daima Rae'ye ve Troya'ya çıkaracaktı. Bu yüzden Ephesus benim için yalnızca geçici bir durak olarak kalmaya mahkûmdu.

“Rae!” Bir kadın Rae'ye seslendiğinde bu sesin sahibini zaten tanıyordum. Artemis tiyatrodan kütüphaneye çıkan yolun başında, yanında iki rahiple birlikte bekliyordu.

Önce davranan Apollon oldu. Artemis'in elini avuçlarına alıp öperken, “Beni özlediğini görmek ne güzel, kardeşim,” dedi. “Oysa her zaman beni daha çok sevdiğini düşünürdüm.”

Artemis'in dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde onu ilk defa gülerken gördüğümü fark ettim. O da Tara gibi her zaman sert bir mizaca sahip olsa da sanırım kardeşleri için içine girdiğinde sert tutumu yerini saf bir sevgiye bırakıyordu. “Kendini kandırma konusunda her zaman fazla başarılı oldun,” dese de sesindeki sıcaklık benim de içimi ısıttı. Rae ona yaklaşırken bir elini ona uzattı, kardeşi sevgiyle dudaklarını eline bastırırken Artemis, “Burada olduğunuzu görmek güzel. Fabae nasıl, sana iyi bakıyor mu?” diye fısıldadı.

“Tam da istediğin gibi, bir an bile peşimi bırakmıyor.” Rae, Artemis'in kıvrıkcık saçlarını severken, “Gerçekten bizi görmek güzel mi?” diye sordu.

Tanrıça'nın ela rengi gözleri kısıldı. "Seni görmenin her zaman güzel olduğunu biliyorsun." Bakışları benden yana döndüğünde kardeşleriyle konuşurken büründüğü yumuşak tavır yerini sert ve yargılayan bakışlara bıraktı. "Buraya oyunlar için gelmiş olsanız bile güzel."

Yutkundum. Oyunlar için geldiğimizi bilmesine şaşırmamıştım. Muhtemelen bu tahmin edilmesi zor bir şey değildi. Yutkunmama sebep olan Artemis'in bana bakış şeklindeki sertlikti.

"Acın beni gecenin karanlığında avlıyor."

Artemis bu sözleri kardeşine, Rae beni öldürmüş olmanın acısıyla kıvrılırken söylemişti. Bunu görmüştüm. Rae'nin acısını ve onu teselli etmeye çalışan Artemis'in çaresizliğini hissetmiştim. Bu yüzden bana öfkeli olmasını anlıyordum. Onun yerinde ben olsam ben de öfkeli olurum. Ancak öfkesini anlamam bunun hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Bana bakarken gözünün önünde o anların canlandığını görebiliyordum. Bunun Rae'nin canını yakmayacağını bilse yaptıklarımın karşılığını bir an bile düşünmeden ödetmeye hazırdı, hissediyordum.

Eros elini omzuma koyarak bana destek oldu. "Hera şehirde mi?"

Artemis'in sert bakışları benden Eros'a kaydı. "Mara'nın oyunlara katılmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," derken Rae ve Apollon'dan uzaklaşarak bir adım geri çekildi. "Hera kabul etse bile bunu yapmaması gerektiğini düşünüyorum."

Rae kısa bir anlığına bana bakıp yeniden Artemis'e döndü. "Bu seçim Mara'ya ait."

"Bu Mara'ya bırakamayacağın kadar önemli bir seçim."

Aralarındaki yumuşak ve sevgi dolu hava dağılarak yerini gerginliğe bırakırken ellerimle elbisemi kavradım. Rae'nin benim yüzümden kardeşiyle karşı karşıya gelmesini istemiyordum. Artemis'in bana karşı tavrı pek dostane olmasa da Rae'nin en çok ihtiyaç duyduğu anda orada olmuştu. Bu yüzden ona doğru yaklaşarak, "Hepimiz aynı şeyi istiyonuz," diye fısıldadım. "Hepimiz aynı şeyi umuyoruz. Bu savaşı hem Titanlara hem de Olympos'a karşı verecek gücümüz yok. Sadece tek bir cephede savaşabiliriz ve Titanları hapsedmenin en kolay yolu bu."

Artemis arkasında bekleyen rahiplere, "Derhal tapınağa dönün," diye emrettiğinde rahipler ona karşı çıkmadan yanımızdan uzaklaştı. Etrafa bakarak yakınımızda kimsenin olmadığından emin olduğunda, "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sorunca gülümsedim.

Artemis ne olursa olsun karşımızda değil, yanımızda yer alacaktı.

Rae, benim yerime ona, "Evet," diye cevap verdi. "O tahtı alacağım ve bu karanlık devir sona erecek."

Artemis bir an için sessiz kaldığında bunun da iyi bir fikir olmadığını söyleyeceğini düşündüm ama o derin bir nefes alarak, "Hera şu anda kütüphanede," dedi. "Bu sene oyunlara katılmaya gönüllü on sekiz kişi içinden hangisinin buna layık olduğuna karar vermeye çalışıyor. Sizi ona götüreceğim, Zeus yanında değil. Onunla görüşmek için en uygun an şu an."

Apollon, "O halde gidelim," dediğinde Artemis başını iki yana salladı. "Bizim gelmemizi istemiyor musun?"

Artemis sakince, "Oyunlara Mara katılacaksa Hera'yı ikna eden o olmalı. Hepinizin onunla birlikte Hera'nın yanına gitmesi dikkat çekecektir," diye açıkladıktan sonra bana döndü. "Umarım Hera'yı nasıl ikna edeceğine dair bir planın vardır."

“Var.”

Artemis'in ela rengi gözleri bana hiç inanmadığını belli edercesine kısıldı. “O halde gidelim.”

Rae, “Hayır,” diye kardeşine karşı çıktı. “Mara'nın Hera'yla ben olmadan görüşmesini istemiyorum.”

Artemis elini Rae'nin omzuna koyarak, “Şehrimde Mara'ya bir zarar veremez,” dedi. “Kütüphanenin dışında bekleyebilirsiniz ancak içeri girmeniz onu ancak öfkeliendirir.”

Rae karşı çıkmaya hazırlandığında elini tutup kalbime doğru götürdüm. “İyi olacağım, sana söz veriyorum.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “En son seni yalnız bıraktığımda ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Cesaretimi toplayıp elimi çenesine koyarak okşadım. “Artık eskisi gibi pervasız davranmayacağıma söz veriyorum. Bir daha seni kaybetmek istemiyorum, bu yüzden evet, iyi olacağım.”

Bir an için bana karşı çıkacağını düşündürecek şekilde duraksasa da, “Pekâlâ,” diyerek beni şaşırttı. “Ama kendini tehlikede hissettiğin anda oradan çıkacaksın. Oyunlar senin yaşamından daha değerli değil, Mara.”

Başımı sallayıp onu onayladıktan sonra hiç istemesem de onu bırakarak yürümeye devam ettim.

Kütüphaneye çıkan büyük kemerli kapıdan geçtikten sonra Rae ve diğerleri geride kalarak içeri girmedi. Kütüphanenin önü de içi de bembeyaz tuniklerinin içinde, saçlarını başörtüsüyle dikkatlice kapatan rahibelerle doluydu.

İçlerinden biri bana yaklaşarak bir zambak uzattığında aldım. Artemis koluma dokunarak ilerlememi işaret ettiğinde rahibe, “Tanrıça'mız seni annelikle kutsasın,” diye dua etti.

Kütüphaneye girdiğimizde hava aydınlık olmasına rağmen içerideki mumların büyük bir kısmı yakılmıştı. Tatlı bir

tütsü kokusu içeriyi sarmıştı ve iki rahibe *thymiaterion**larını ellerinde tutarak kütüphanenin içinde geziyordu.

Hera'yı hemen gördüm, rafların önüne yerleştirilmiş süslü bir tahtta otururken önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir adamla konuşuyordu. İçeri girdiğimizi fark ederek ayağa kalktığında adam uzanıp ayak bileklerini tuttu. "Tanrıça'm lütfen, size yalvarıyorum. Oyunlara katılmama izin verin."

Hera adama bakmadan, "Dışarı çık," demesiyle adam bileklerine daha sıkı yapıştı. Hera o zaman başını eğip ona baktı, adam mermer zeminde kayarak ondan uzaklaştı. Rahibeler adamın koluna girip onu kütüphaneden çıkarırken bile yalvarmaya devam ediyordu. Hera, Artemis'e, "Sen de dışarı çık," dediğinde Artemis'in ona karşı çıkmasını beklesem de öyle olmadı.

Tanrıça, Hera'yı ikiletmeden dışarı çıkarken içerideki rahibeler de onu takip etti.

Şimdi Hera'yla yalnızdık. "Demek Tanrıların Ozanı bana geldi," diyerek yeniden tahtına oturup aramızdaki farkı gözler önüne serdi. Onun bir tahtı, bir hükümdarlığı vardı. Bense oyunlarına katılmak isteyen sıradan ölümlülerden farklı değildim. "Oyunlarıma katılmak için geldiğini düşünüyorum." Sessizce durup konuşmaya devam etmesini bekledim. "Bunun beni şaşırttığını söylemem lazım. Kibrinin benim tarafımdan seçime tabi tutulmayı kabullenemeyeceğini düşünüyordum."

Önümde iki yol uzanıyordu, ya kendime güvenip cesurca yol alacaktım ya da az önceki adam gibi yalvarmaya başlayacaktım. İkinci yolu seçmektense kendi kanımda boğulmayı tercih ederdim. Bu yüzden, "Beni seçime tabi tutmayacaksın," dedim. "Beni seçeceğini ikimiz de biliyoruz."

* Antik Yunan'da tütsü kabı, buhurdanlık. (e.n.)

Hera bir anda kahkahalarla gülmeye başladı. “Zeus’un aksine ben senden hoşlanıyorum,” derken sesi aldatıcı biçimde yumuşaktı. “Ama dikkatli ol, seni sevdiğimi söylemedim. Her an kahredici gazabımla yüzleşebilirsin.”

Ona doğru bir adım atmadan önce göğsümde sakladığım şişeyi çıkardım. “Beni sevmeni istemiyorum, beni seçmeni istiyorum.” Şişeyi ona uzatırken gülümsedim. “Ve beni seçeceğini biliyorum çünkü bu şişede en çok istediğin şey var.”

Hera oturduğu yerde duruşunu dikleştirdi. Merak ettiğini görebiliyordum. “Ne bu?”

Sorusu onunla pazarlık yapabileceğimi anlamamı sağladı. Beni doğrudan reddetmek yerine şişede ne olduğunu öğrenmek istiyordu. “Kocanın sadakati,” dedim. “Kirke bizzat senin için hazırladı. Oyunlar için beni seçersen önümüzdeki on yıl kocanın sadakati senin olacak.”

Dudakları aralandı. Heyecanlandığını kalkıp inen göğsünden ve hafifçe öne doğru eğilmesinden anlıyordum. “Bunun karşılığında kazanacağının kesin olmadığı oyunlarıma mı katılmak istiyorsun?”

Benimle anlaşıyordu. “Evet, karşılığında bu sene oyunlara katılan kişi olmak istiyorum.”

Artemis sağ taraftaki koridora saptığında onu takip ettim. Süslü *fresk**’ler ve mozaiklerle bezeli koridorda biraz daha yürüdükten sonra büyük, ahşap bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtığında içeri girmek için hareketlendim ancak elini omzuma koyarak beni durdurdu.

Bana bakış şeklinde Tara’ya çok benzer bir yan vardı, Troya’da birlikte geçirdiğimiz ilk zamanlarda o da bana böyle suçlayarak bakıyordu. “Bir daha ölme,” dediğinde söyleme-

* Duvar resmi. (e.n.)

sini beklediğim son şey buydu. “Bir daha ölerек ne onu ne de bizi öldür.”

Sözlerinin ağırlığı yüreğime çöreklenirken ona verecek iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden yalnızca, “Ölmemeye çalışacağım,” demekle yetindim.

Artemis’in gözleri kısıldı. “Çalışma, yap.” Derin bir nefes alarak kolumu bıraktığında artık az önceki suçlayıcı ifadesi yerini acı yüklü bir ifadeye bırakmıştı. “Onu bir daha kendini öldürmemesi için teselli etmek istemiyorum, Mara. Bu, sonsuz hayatımda başa çıkmak zorunda olduğum en zor şeylerden biriydi. Bu yüzden oyunlarda başarısız olsan bile hayatta kalmanın bir yolunu bul.”

Sözleri kulağa bir tehdit gibi gelse de aslında acı yüklü bir kardeşin dileği olduğunu biliyordum. Rae’ye çektiğim acının farkındaydım. İntihar etmeye çalıştığının, şehri tüm Tanrılardan arındırarak kendisine ölümden başka bir şey getirmeyecek Titanları beklediğini bilmek her gün kalbimi acı-tıyordu. “Ne olursa olsun hayatta kalacağım ve onu da hayatta tutacağım.”

“Sana güvenmek istiyorum,” dedikten sonra benden uzaklaştı. “Banyonu hazırlattım, şölende görüşürüz.” Koridorda gözden kaybolmadan önce son bir kez dönüp baktı. “Sözünü tutacağına inanmak istiyorum.”

Buna ben de inanmak istiyordum.



Odama bırakılan kıyafetler Artemis’in seçimi miydi, bilmiyordum ama kesinlikle benden daha küçük bir kadın için dikilmiş olmalıydılar. Tunüğün göğüs kısmı o kadar dardı ki

içinde nefes almakta güçlük çekiyordum. Bel kısmıysa tam bir felaketti. Altın kemeri belime bağladığım anda hareket edemez hale geldiğim için onu çıkarıp atmak zorunda kalmıştım.

Odadaki süslü aynaya -her bir köşesine Tanrıça figürleri işlenmişti- yaklaşarak kendime baktım. Tüm yaşananların yorgunluğu yüzüme yansımıştı. Bir zamanlar kolyemin bulunduğu yerdeki boşluğu okşadım. Sadece Mara olmak istediğim günler geride kalmıştı. Apollon'un gelini olarak seçilmeyeceğime, normal bir yaşam süreceğime inandığım hayat benden gerçekten de uzaktaydı.

İki ömür yaşamıştım, ikisi de trajik şekilde sona ermişti. Aşk için ölmenin romantik bir yanı olsa da aşkımı artık yaşayarak kutsamayı tercih ediyordum.

Aynadan uzaklaştım. Beni yarın yeni bir gün bekliyordu. Tüm bu yaşananların bir anlam ifade etmesini sağlayabilirdim. Şimdi şölene katılmalı ve en az yarısının kaybetmemi umduğu Tanrıların arasına karışmalıydım.

Kapıyı açtığımda orada görmeyi beklediğim son kişi Rae'ydi. "Rae?"

Dikkatli bakışları acele etmeden üzerimde dolaştı. Uzanıp doğru düzgün yapmayı beceremediğim topuzumdan kurtulan bir bukleyi parmağına doladı. "Saçların uzamış," diye fısıldadığında nefesi elbisenin açık bıraktığı omzumu okşadı. "Bu halini de sevdim."

Değil hareket etmek, nefes almaktan bile çekinerek olduğum yerde kaldım. Troya'dan ayrılmadan önce paylaştığımız an zihnimde canlandığında başını bana doğru eğdi. "Zihninin beni her defasında şaşırtmayı başarıyor." Ondan yayılan, bana her zaman geceyi anımsatan o temiz kokuyu içime çektim.

“Her defasında bana karşı nasıl bu kadar istekli olabildiğine şaşırıyorum.”

Oradaydı, aylardır hasretini çektiğim dokunuşun vaadi çok yakınındaydı.

Bana doğru biraz daha eğildiğinde beni öpeceğini düşündüm ama yanağımı elinin tersiyle okşadıktan sonra geri çekilmekle yetindi.

Hayal kırıklığıyla dolup ona baktığımda, “Sana eşlik etmek için geldim,” diyerek neden kapımın önünde olduğunu açıkladı. “Zeus ve Hera dışında herkes burada, bu geceyi yalnız geçirmek istedikleri haberi az önce Poseidon tarafından getirildi.”

Elimi tutarak koluna girmemi sağladığında kendimi sıcaklığının güven verici hissine bıraktım. “Özellikle mi gelmediler?” Koridorlar insanlarla ve Tanrılarla dolup taşıyordu.

Rae beni Poseidon’un bir yunusun yanında resmedildiği devasa bir mozağin yanındaki kapıdan içeri sokarken, “Muhtemelen,” dedi. “Oyunun ne olacağına Hera karar verecek olsa da Zeus’un etkisinin olmadığı gibi bir yanılgıya kapılma. Bu akşamlarını sana ne şekilde eziyet edeceklerine karar vererek geçirmek istemeleri mantıklı.”

Girdiğimiz oda muhtemelen şölenin merkeziydi. Kalabalığın gürültüsü bir anda etrafımızı sararken tanıdık bir ses beni, “Mara,” diye seslenerek selamdı.

Hermes fazla neşeli bir tavırla elimi tutup sıkarken hemen arkasında bekleyen Nestor kadehini bana doğru kaldırmakla yetindi. “Bu akşamki tüm şarapları özenle seçtim.” Nestor’un şarabının Troya’da beni nasıl yoldan çıkarttığının anısı beni çarptı. “Ama korkma, bu seferkilerin içinde arzu artırıcı özel baharatlarım yok.”

Hermes, “Tanrılara şükür,” diye mırıldandıktan sonra yeniden bana döndü. “Senin hakkındaki haberleri aldım, Tanrıların Ozanı.”

Yeni unvanıma alışmakta güçlük çeksem de, “Haberin olmasa şaşıırırdım,” dedim.

Nestor bana bir kadeh şarap uzattığında bir an tereddüt ederek Rae’ye baktım. Gülümseyip başını salladığında içinde gerçekten de endişe duymama neden olacak bir şey olmadığını anlayarak koca bir yudum aldım.

Bir kadeh ikinci kadehe dönüşürken Nestor, “Ne zaman saldıracağız?” diye sordu.

Hermes boğazını temizledi. “Zehir ustasısin ama sinsice hareket etmeyi bilmiyorsun.”

Nestor, “Daha fazla sabretmek istemiyorum,” derken gülümsese de sesi öfkeliydi. “Burada durup kendisinin katılmaya dahi tenezzül etmediği bir şölende, yarın savaş alanına insek gırtlığımızı sarılacak Tanrılarla içiyoruz.” Şarabını yudumladı. “Şarapların onların boğazlarında ziyan oluyor.”

Artemis genişçe gülümseyerek yanımıza geldi. Kadehini Nestor’un kadehine vurarak, “Sessiz ol,” diye onu uyardı. “Aphrodite hemen yanımızda.”

Nestor, bizden fazla uzak olmayan bir noktada etrafı başka Tanrılarla sarılı Aphrodite’e baktı. “Canı *Tartaros*’a.”

Artemis, Rae’ye döndüğünde onları yalnız bırakarak kalabalığın içine karıştı. Sonra onu gördüm, Eris’i. Athena’nın hemen yanında dikkatlice bir şeyler hakkında konuşuyorlardı. Onlara baktığımı fark ettiklerinde iki Tanrıça da bana döndü. Zihinlerini yokladım ama orada duvardan başka hiçbir şey bulamadım.

Athena onların zihnine girmeye çalıştığımı fark ederek kaşlarını çatarken Eris telaşla odadan dışarı çıktı.

Tam onun peşinden gidecektim ki Apollon karşımda belirdiğinde bundan vazgeçtim. Yine de uğursuz bir his içimi doldurmuştu. Hera'yı nasıl ikna edip oyunlara katılacağımın yolunu bana gösteren Eris'in Athena ile ne işi vardı?

@ayisigikitap

BÖLÜM XVIII

“Merhaba.” Apollon bana seslenince ona döndüm. Sarı saçları karışık bir şekilde alnına dökülmüş, yanakları içtiği içkiden kızarmıştı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Başımı sallayarak onu onayladığımda birlikte diğerlerinden uzağa, odanın köşesine yerleştirilmiş Artemis sunağının önündeki *klineye* oturduk.

Onunla bir süredir doğru düzgün konuşmadığımın farkındaydım. İşin aslı konuşmaktan kaçınıyordum. Gırtlığına bir hançer dayamamdan beri onunla yalnız kalmamaya özen gösteriyordum. Benden bir şeyler gizliyordu. Sırları benim iyiliğim için tutuyor olsa da o sırların orada olduğunu bilmek beni huzursuz ediyordu. Ona hâlâ güveniyordum ama kendime güvenmiyordum. Tekrardan üzerine atlamam için bir an yetebilirdi.

İçeride dua eden bir kişi vardı.

Rae'nin heykelinin hemen dibinde, dizlerinin üzerindeydi. Babam akşam evden çıktıktan sonra ben de peşinden gizlice çıkarak tapınağa gelmiştim. Birkaç haftadır canı sıkındı. Muhtemelen ufuktaki savaş haberleri onun da işlerini etkilemişti. Gönderdiği gemilerden birinin Troya yakınındaki limanlardan birinden yükünü boşaltmadan döndüğü haberini aldığı anda akşam yemeğini henüz bitirmiştik.

Ablam evlenip Side'ye gittiğinden beri akşam yemeklerinde her zaman yalnızdık. Babam basit bir adamdı ve her şeyinin belirli bir düzende olmasını severdi. Her gece koyun yahnisi, biraz peynir ve üzümünden oluşan akşam yemeğini yedikten sonra bir kadeh şarap içmekten ve ertesi günün planını çıkarmaktan hoşlanırdı.

Babam şarabını yeni doldurmuştu ki ona en yakın adamı yemek odasına gelerek onun bu keyfini bozmuştu. Kendi aralarındaki konuşmalardan gemilerle ilgili bir sıkıntı olduğunu anlamıştım. İki gece önce de gemilerle ilgili benzer bir sıkıntı haberi geldiğinde babam önemsememiş ve gecesine her zamanki gibi devam etmiş olsa da bu akşam anlaşılan işler farklıydı.

Telaşla köleyi yanına çağırmış, hiç vakit kaybetmeden de evden çıkmıştı. Onun evdeki yokluğunu fırsat bilerek ben de peşinden çıkmıştım.

Tapınağa girdiğimde akşam ayini biteli çok olsa da içeride hâlâ birinin dua ettiğini görmek beni şaşırtmıştı. Mumlar söndürülmüş olsa da tek bir mum onun için yanmaya devam ediyordu.

Onu rahatsız etmemeye gayret ederek tapınağın arka tarafına ilerlemek üzereydim ki Rae'nin sesini duydum. "Burada

ne işin var?" Eğer kelimeleri seslenişindeki sertliği duymasaydım bana seslendiğini düşünebilirdim.

Dua eden kişinin -bir adamdı- gülüşünü işittiğimde karanlığın içine gizlendim. Neden gizlenmeyi tercih ettiğimden emin değildim. Bir şekilde aralarındaki konuşmaya şahitlik etmemem gerektiğini hissetsem de kendimi merak etmekten de alıkoyamıyordum.

Adam, "Kardeşimi ziyaret etmek için bir nedene mi ihtiyacım var?" diye sorduğunda şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Tanrılar, bu o olamazdı, değil mi?

Gölgelerin içinde gizlendiğim yerden Rae'nin ona doğru yürüdüğünü gördüm. Gümüş rengi bir ışık etrafını dalga dalga sararken sırtındaki yanıp sönen gezegenleri görebiliyordum. Tanrılar, sırtında koca gökyüzünü taşıyordu. "Bir süredir şehirde olmadığın düşünülecek olursa evet, gerçekten iyi bir nedene ihtiyacın olmalı, Apollon."

Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir nidanın dökülmemesi için elimle ağzımı kapattım. Rae benimle Apollon hakkında hiç konuşmamıştı fakat aralarında bir gerginlik olduğunu da sezmemiştim. Şimdi ikisi arasındaki konuşmaları dinlerken iki kardeşten ziyade iki düşmanın konuşmasını dinliyordum gibi hissediyordum.

Apollon, "Babamın yanıdaydım," dedi. "Bazılarımızın aksine ben Olympos'ta olan biten şeylerle ilgileniyorum." Rae tam karşısına gelip durduğunda, "Savaş kapıda," diye ekledi. "Tüm Olympos bunu konuşuyor. Akhalar çoktan adımıza adaklar adamaya başladı, büyük bir kısmının Troya'nın karşısında yer alacağına şüphem yok. Özellikle Hera, Paris'in kaybetmesini dört gözle bekliyor."

Rae ölümcül bir sakinlikle, "Sen kimin tarafındasın?" diye sordu. "Mertçe Troya'nın yanında yer alacak mısın?"

"Troya düşmeye mahkûm."

"O halde bir daha şehrim gelme." Rae'den kopup giden karanlık gücün Apollon'a doğru uzandığını gördüm. "Koruyucusu olduğun şehre ihanet etmeyi planlıyorsan burada sana bir yer yok. Hemen şimdi şehrimi terk et ve bir daha geri dönmeyi aklından beri geçirme. Ciddiyim, geri dönecek olursan seni kendi kanında boğarım."

Acımasız sözleri tüylerimi diken diken etti. Onun bu karanlık yanıyla ilk defa karşılaşıyordum. Şimdiye kadar bana kibarca yaklaşmış, anlayışlı tavırlarıyla kalbimi çelmişti. Şimdiyse gerçekten öfkelenildiğinde ne kadar korkutucu olabileceğini görüyordum.

Apollon, "Kardeşim, dikkat et de kendi kanında boğulan sen olma," dedi. "Duyduğuma göre Akhilleus da Akhaların yanında yerini alacakmış. Onun hakkında ne söylediklerini biliyorsun." Apollon, Rae'ye doğru bir adım attığında sırtımı mermer duvara yasladım. "Kehanetleri sen de görmüş olmalısın. Onun savaşa katılması her şeyi değiştirecek. O, bu şehre yalnızca ölüm getirecek."

Rae yalnızca, "Şehrimden git," demekle yetindi.

Apollon geriye doğru bir adım attığında başı bir anda benden yana döndü. Karanlık beni gizlese de o bir Tanrı'ydı ve beni görüp göremeyeceğini bilmiyordum. "Gelecek sefere kadar görüşürüz," dediğinde bunu Rae'ye mi yoksa bana mı söylediğinden emin değildim.

Apollon yavaş ama kendinden emin adımlarla tapınaktan çıktığında Rae, "Orada olduğunu biliyordu," dedi.

Yakalanmanın ve onları gizlice dinlemiş olmanın verdiği utançla gizlendiğim yerden çıktım. "Özür dilerim."

"Dileme." Sert sesi tapınağın içinde yankılandı. "Hiçbir zaman özür dileme, Mara."

Sözlerinden ne anlamam gerektiğinden emin olamayarak ona baksam da o çoktan tapınağın arka tarafındaki, kendisine ait alana çıkan koridora sapmıştı.

Bir şekilde bir hata yaptığımı anlamıştım ama ne yapmıştım?

Ne olmuştu da bu noktadan ona güvenilebileceğim o noktaya ulaşmıştım? Ne olmuştu da Apollon düşmanım olmaktan çıkıp dostum haline gelmişti? Keşke her şeyi tam anlamıyla hatırlamayı başarsaydım.

“Bana kızgın olduğunun farkındayım. Bunun için sana hak da veriyorum. Senin yerinde ben olsam ben de aynı şekilde hissederdim ama bana doğru olanı yaptığım konusunda güvenimin lazım,” derken sonlara doğru sesi kısıldı.

Elimdeki kadehi sıkıca kavradım. “Benden bir şeyler gizlemeye devam ediyorsun.”

Başını geriye yatırdı. “Senden gizlediğim her şeyin senin iyiliğin için saklı kaldığını bilmen gerekiyor.” Sanki cümleleri toparlamakta güçlük çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Sana söz veriyorum, oyunlardan sonra sana her şeyi anlatacağım.”

Ona öfkelenmek, ona kızmak istiyordum ama yapamadım. O, Ölüm’le pazarlık yapmama yol açarak hayatta kalmamı sağlamıştı. Hayata döndüğümde beni iyileştirmiş, güçlerime yeniden kavuşmama yardım etmişti. Bu yüzden onu suçlamaya devam etmek yerine, “Oyunlarda başarılı olacağımı düşünüyor musun?” diye sormak daha doğru hissettirdi. “Sence Hera benden ne isteyecek?”

Bu, şu anda zihnimin içinde dönüp duran en büyük sorundu. Anladığım kadarıyla Hera’nın oyunlar konusunda belirli bir zevki yoktu. Bir sene vahşi hayvanlarla mücadele izlemek

istediğine karar veriyor, diğer seneyse sadece kalbindeki cesaretin tartılmasını talep ediyordu. Eh, bunu tam olarak nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama Eros bunları anlatırken fazla detay vermemişti.

Apollon'un kehribarın hoş bir tonundaki gözleri kısıldı. "Her ne isterse istesin sana destek olacağımıza emin olabilirsin." Uzanıp elimi tuttuğunda geri çekilmedim. "Oyunlarda elimizden geldiğince sana yardım edeceğiz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Hermes boğazını temizleyip yanımıza geldiğinde Apollon gülümseyerek elimi bıraktı. "Asıl ben sana teşekkür ederim, Mara. Varlığın kardeşime, uğruna savaşılacak bir neden veriyor."

Hermes, "Savaş demişken," diye araya girdi. "Kimlerin isyanda yanımızda yer alacağını az çok kestirebiliyor musun?"

Apollon'un dikkatli bakışları geniş odada, kendi aralarında konuşup eğlenen Tanrıların arasında gezindi. "Henüz değil. Oyunların sonucuna göre karar vereceğim fakat kimin bizimle olmayacağını biliyorum," diyerek Nestor'un ikizi Dionysos'un Ares'le konuştuğu köşeyi işaret etti.

Buraya gelmeden önce en azından kimlerin yanımızda yer alacağını anlayacağımızı düşünsek de şölene adımımızı atar atmaz yanıldığımızı fark etmiştik. Herkesin dudakları eğlence yüklü kahkahalarla dolup taşsa da onların tedirginliğini hissedebiliyordum. Mesela tam şu anda, bizim konuştuğumuz köşeyi gözlemleyen Poseidon'un bakışlarındaki hesapçılığı rahatlıkla seçebiliyordum.

Aslında hepsi beni ve Rae'yi gözlemliyordu. Oyunları kazanmam artık sadece Titanların hapsedilmesi için önemli

değildi. Oyunlar Tanrıların taraf seçmesi için de önemliydi. Eğer kazanmayı başarırsam Rae'nin yanında sadece onun kadını olarak değil, Tanrıların Ozanı olarak da bulunduğumu göreceklerdi. Eros bu şekilde oyunlardan sonra daha fazla Tanrı'nın alenen olmasa bile gizliden gizliye bizi destekleyeceğini umuyordu.

Bir anda mideme çöreklenen korku nefes almama engel oldu. Başarısız olursam ne olacaktı? Diğer Tanrılar bizi uğruna savaşmaya degecek kadar önemli bulmazsa ne olacaktı?

Endişeyle şarabımı tek seferde başıma diktim.

Sorun yoktu.

Daha önce kendimi bundan daha kötü durumların içinde bulmuştum. Başarısız olmayacaktım.

Hermes, "İyi misin?" diye sorarken benim için endişelendiği her halinden belliydi. Ben de kendim için endişeleniyordum, sadece bunu herkesin içinde belli etmeye niyetim yoktu.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, "İyiyim," diye mırıldandım.

Bir kadeh daha şarap içmek için ayağa kalkmaya çalışırken dengem şaşınca geri oturmak zorunda kaldım. Müzik sesi kahkahalara karışarak kulaklarımda yankılanırken odaların her birinden neşeli sesler yükseliyordu. Eh, sanırım geceyi sonlandırmamın vakti gelmişti yoksa biraz sonra buraya yığılıp kalacaktım. Fakat bir sorun vardı, gitmeye henüz hazır değildim. Uzun zamandır orada aradığım kıvılcımı yakalamışken gecemin burada sonlanacak olma düşüncesi içimi hayal kırıklığıyla dolduruyordu. Hiçbir zaman kolay pes eden biri olmamıştım, yine olmak istemiyordum.

Bir kez daha ayağa kalktığımda bu sefer şarap almak yerine doğrudan terasa çıktım. Aşağı ve yukarı doğru sıralanmış

terasların tamamı mumlarla aydınlatıldığı için dışarıda karanlığın çoktan çökmesine rağmen ısı ısıldı. Kafamı çevirerek yolun aşağısındaki kütüphaneye baktım. Onun da etrafı meşalelerle ve mumlarla aydınlatıldığından içeride birilerinin çalışmaya devam ettiğini rahatça görebiliyordum. Garip bir şekilde bu şehre oyunlar için gelmiş olmama rağmen kendimi huzurlu hissediyordum. Bir zamanlar Laomedon'dan kaçıp buraya gelmenin hayalini kurduğumda bu kadar etkileyici olduğundan haberim bile yoktu. Şimdiyse şehir beni tamamen büyülemiş, etkisi altına almıştı. Sabah olduğunda Hera benden ne istediğini açıklayacaktı. Ama şimdi bir geceliğine de olsa rahatlamamanın tadını çıkarabilirdim.

Serin gece havasını içime çekip limandan evlere kadar ulaşan sesleri dinledim. Bir yandan telaşlı denizcilerin kaba konuşmaları diğer yandan eğlenen kalabalığın sesi yükseliyor, iki zıtlık birbirine karışarak bana huzur veriyordu. Oyunun ne olacağını bilmiyordum. Hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. Zeus'un yerinde olsam beni temelli ortadan kaldırmak için bunu uygun bir fırsat olarak görürdüm.

Eh, Rae'nin hemen orada isyan başlatıp üzerine yürümesini istiyorsa bunu yapabilirdi.

“Mutlu musun yoksa gergin misin, emin olamıyorum.”

Eros sessizce yaklaşıp yanımda durana kadar geldiğini fark etmemiştim. Bu gece o bile bana o kadar da sinir bozucu gelmiyordu. Birkaç erkek hızlı adamlarla iki kat aşağıdaki eve girerken Eros korkuluklara yaslanarak bana baktı. “Sanırım mutluyum,” dedim kütüphanenin mum ışığındaki heybetli yapısına bakarak.

İçtenlikle gülümsedi. “Ephesus daima büyüleyici olmuştur.” Sesi onun da ne kadar mest olduğunu belli ediyordu.

“Buraya ilk defa annem beni reddettiğinde geldim. O zamanlar ismi bu değildi ve daha küçük bir şehir devletiydi. Fakat her zaman beni etkisi altına almayı başardı. Burada hiçbir zaman utanmak ya da saklanmak zorunda kalmadım.”

İtirafı karşısında şaşırarak, “Nestor’un şarabından fazla mı kaçırdın?” diye sordum. “Bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Sanırım, evet,” derken bile gülümsemeye devam ediyordu. “Yoksa annemin beni nasıl dışladığını, bir piç olduğum için beni hiçbir zaman sevmediğini, ikizim Ritos’un benim gibi piç olmaması için Zeus’a yalvardığını, bu yüzden de hemen peşimden kocasının oğlu olarak doğurduğunu sana anlatmak istemezdim.”

Sözlerinin acımasızlığı bir yana onları anlatma şeklinde üzücü bir yan vardı. Sesi kulağa ne kadar neşeli gelse de ve hüznünü gülüşünün ardına gizlemeye çalışsa da onun ne kadar acı içinde olduğunu fark ettiğimde yutkunmakta güçlük çektim.

Eros ne düşündüğümü anlar gibi, “Acı içindeyim, evet,” diyerek konuşmaya devam etti. “Sanırım bu acıyı gizleyebilmem için Kader Tanrıçaları, Tanrıların sahasındaki görevimi aşk ve şehvetle bağladı. Ne kadar tuhaf değil mi? Yasak bir aşkın meyvesi ben, aşkın temsili haline geldim.”

Merakla, “Babanı tanıyor musun?” diye sordum.

Tatsız bir şekilde kahkaha attı. “Ah, babamı sen de tanıyorsun, Mara.” Başını geriye yatırarak geceyi içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. “Ares benim babam.”

Pekâlâ, işte bu duymayı beklediğim son şeydi. Eros’un Aphrodite’in oğlu olması makuldü ancak Ares... “Babana hiç benzemiyorsun.”

“Yanılıyorsun, ona çok benziyorum.” Bakışlarında adını

koyamadığım bir şeyler vardı. “Ben de onun gibi kan dökmek, savaşmak istiyorum.”

Söylediği her şey onunla ilgili bildiklerimle taban tabana zıttı. “Olympos’taki hiçbir savaşa dahil olmadığını düşünüyordum.”

“Ne elde ettiğime bir bak. İnsanların akıllarına yalnızca sevişmek istediklerinde geliyorum,” diye fısıldadı. “Artık gerçek bir Tanrı olmamın vakti geldi. Titanlarla verdiğimiz son savaştan beri kendimi gerçek bir Olymposlu gibi hissetmiyorum.” Parmaklarını tırabzana vurdu. “Elbette bu da işe yaramadı. Savaştan hemen sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve herkes gibi ben de Zeus’a itaat ettim. Hem de tam anlamıyla başarılı olmadığını bilmeme rağmen.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bakışları tehlikeyle parladı. “Tam anlamıyla başarılı olmadı çünkü bırak yakalamayı, hiçbir zaman dize getiremediği tek bir Titan kaldı ve şu an onun emrinde olmayan tek Titan da o.”

Tüylerim ürperdiğinde bunun serin havadan mı yoksa konuşurken sesinin büründüğü karanlık tınıdan mı kaynaklandığına emin olamadım. “Kim o?”

Başını iki yana salladı. “Bu gece tatlı bir uyku çekmek istiyorsan kim olduğunu dile getirmeyeceğim, kötücül ruhların kâbuslarına musallat olmasını istemeyiz, değil mi? Üstelik yarın oyun günüyken.” Bir anda tırabzandan uzaklaşarak yeniden gülümsedi. “Aslında buraya başka bir şey için geldim. Sana yardım etmek istiyorum, Mara.”

Anlattıklarının bir anda yön değiştirmesi kafamı karıştırmıştı. Keşke şarabımı içeride bırakmasaydım. “Evet, seni dinliyorum.”

“Onu arzuladığını ve acı çektiğini görebiliyorum.” Beklenmedik sözleri karşılığında yanaklarım ısındı. “Ütanmana gerek yok.”

Ellerimi yanaklarıma bastırdım. “Ütanmadım, sadece rahatsız hissettim.”

Kısık sesle güldü. “Ah, kızım, âşık olmakta ve sevdiğinin dokunuşunu arzulamakta rahatsız olacak hiçbir şey yok.” Boğazımı temizlediğimde gülmeyi keserek sahte bir ciddiyetle devam etti. “Onun sana ve kendine olan öfkesi büyük olsa da arzusu da büyük.” Kulağıma eğilerek, “Sana bir ipucu vereyim, onun en büyük arzusu sensin,” diye fısıldadı. “Zihnine gir ve onun senin arzunu görmesine izin ver.”

Geri çekildim. “Bana hile yapmamı mı söylüyorsun?”

“Aşkta hile olur mu?” Gözleri karanlıkta tatlı bir ışıltı yayarak parlayıp söndü. “Zaten sende olan bir duyguyu ona göstermeni söylüyorum. Gerisi senin ne kadar iyi bir öğrenci olduğuna ve ikna yeteneklerine bağlı.”

Benden uzaklaştığında yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum. İnanmadığım Tanrılar, Nestor yine özel şaraplarından mı getirmişti?

Eros içeri girdiğinde biraz daha dışarıda kalarak serin havanın beni sakinleştirmesini bekledim. Yarın oyun günüydü ve beni nasıl bir şeyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Eros’u dinlemeyip bu geceyi Rae’yle geçirmek yerine tek başıma endişeden kıvranarak geçirecek olursam pişman olacağımı biliyordum.

Derin bir nefes aldım. Daha önce Zeus’un şimşeklerini çağırmış ve kullanmıştım, Eros’un gücünü kullanmam o kadar da zor olmasa gerekti.

Kararımı vererek içeri girdim. Onu bulmam fazla zor olmadı. Kalabalıktan biraz uzakta duruyor, bir yandan şarabını içip bir yandan da insanları gözlemliyordu. Ona baktığımı fark ederek kafasını benden yana çevirdiğinde gözlerimiz birleşti. Göğsüm heyecanla inip kalkmaya başlarken heyecandan kuruyan dudaklarımı yaladım, dikkatli bakışları bu hareketimi yakaladığında sırtını dikleştirdi.

Şu anda zihnimde gezindiğini, yanağımı bu kadar kızartmış ne yaşamış olabileceğimi aradığını biliyordum. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Onu ve beni bir odada hayal ettim. Teninin tenimde bırakacağı hissi, bana dokunduğunda ne kadar heyecanlanacağımı düşündüm. Bedeninin bedenim üzerimde olmasını ne kadar arzuladığımı, nihayet içime girdiğinde kendimi nasıl tamamlanmış hissedeceğimi hayal ettim.

Rae'nin elleri belimden omuzlarıma çıkarken benim ellerim onun tuniğinin yakasını buldu, hiç düşünmeden kumaşı tutan tokayı yerinden çıkardım.

Gövdesi tamamen çıplak kaldığında geri çekilerek ona baktım. Bedeni parlıyor, gözlerinden yıldızlar kayıyordu. Beklenti tüm bedenime yayılırken heyecandan ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum. Ya bir şeyi yanlış yaparsam? Ya kendimi utandıracak bir duruma düşürürsem?

Zihnimi okuyarak, "Mara," diye fısıldadığında dizlerimin bağı çözülecek sandım. Sadece sesi bile beni uçurumdan aşağı yuvarlamaya yeterken dokunuşlarının ne yapacağından emin değildim. "Emin misin?"

Sorusunun cevabını düşünmeme bile gerek yoktu. "Eminim," diye fısıldadım hayatımda hiçbir şey için bu kadar emin olmayarak. "Seninle ilgili her şeyden eminim." Söyledikle-

rimle gülümsedi, onu o gülümsemesinden öptüm. Bir süredir bu anın hayalini kuruyordum. Beni daha önce öpmüş, bana dokunmuş ama hiçbir zaman bunların ötesine taşımamıştı. Şimdiyse savaşın gölgesinde, bir geleceğimiz olup olmadığını bile bilmeden dokunuşlarının tadını çıkarmama izin veriyordu. Her şeye rağmen, gelecekte bizi bekleyen tüm o kan ve vahşete rağmen dillerimiz birbirine dolanırken bu ana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım.

Tuniğim çıplak göğsüne sürterken kalçalarımı kavrayarak beni havaya kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden odadaki masaya ilerledi. Beni masaya oturttuğunda dizleriyle bacaklarımı aralayarak arasına girdi. Tapınakta, ona ait küçük odadaydık.

Suratıma dökülen saçlarımı parmaklarıyla severken, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Seni tahmin ettiğinden de daha çok seviyorum, Mara."

Başımı çevirip elini tuttum, parmak uçlarını teker teker öptüm. "Bana beni ne kadar sevdiğini göster."

Rae acele etmeden, tamamen çıplak kalana kadar beni soyarken sabırsız bir şekilde bekledim. Geri çekilip çıplak bedenimi izlediğinde yanaklarım utançla kızardı. Daha önce hiçbir erkek beni çıplak görmemişti. Bedenimden utanmıyordum ama onun bana bakış şeklinde, neler yapmak istediğini açık eden gözlerinde gördüğüm o ateş beni utandırıyor.

Onun da çıplak bedeni tam önümdeydi. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde karnına dokunduğumda bedeninden bir titreme geçti. O da benim kadar heyecanlı mıydı?

Tekrar öpüşmeye başladığımızda ellerini kalçama koyarak sıktı ve beni kendine çekti. Masanın üzerindeki parşömenlerin altımda ezildiğini bilsem de bunu umursamadım. Şu anda Rae dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Altıdudağımı dişlerinin arasına alıp çektiğinde memnuniyetle gülümsedim. "Tadın başımı döndürüyor, Mara." Dudakları önce çeneme, oradan da boynuma indi. Öpücükleri aceleci ama yumuşaktı. Bana zarar vermek istemiyor gibiydi ve bu benim onu daha çok arzulamama neden oluyordu.

Dili meme ucuma değerek etrafında gezindiğinde yabancı olduğu bu his karşısında ellerimi masanın kenarlarına dayadım. Meme ucumu dişlerinin arasına alıp ısırırken bakişlerini bana doğru kaldırdı, yavaşça kafasını geri çekerken tenim de onunla birlikte gerildi.

Hissettiğim acı ve arzu birbirine karışırken Rae dizlerinin üzerine çöktü, nazik elleri bacaklarımı araladığında hiç düşünmeden isteğine karşılık verdim. Bir bacağımı alıp omzunun üzerine attığında bir anını bile kaçırmak istemeyerek onu izlemeye devam ettim. Dudakları üzerime kapandıktan hemen sonra geri çekilip, "Mara," dedi ve hemen ardından dili içeri girdi.

Kendimi geri bırakıp ilk defa tanıştığım dokunuşunu hissederken dilinin yerini iki parmağı aldı, dudakları acı verecek bir yavaşlıkla beni emmeye başladığında iç çektim. "Tanrılar."

Gülümsediğinde nefesi beni neredeyse getiriyordu. "Evet, Tanrılar."

Bacaklarımın arasından çıkıp bizi yüz yüze getirdi. Altıdudağını yavaşça yalayarak suratıma baktı, bir an sonra tekrar öpüşüyorduk. Çenemi sıkıca tutup başımı onun isteği dışında hareket ettirmemi engellerken elini aramıza uzatarak aletini kavradığını gördüm.

Rae inleyerek benden devamı için onay isterken bacaklarımı biraz daha araladım. Bedenlerimiz birleştiğinde keskin bir acı hissettim ama Rae'nin parmakları beni okşadığında acı dindi, yoğun haz tüm bedenimi sardı.

İçimc tamamen yerleştğinde göze göze geldik. "Bu anı hep hatırla," derken kendini geri çekip bir kez daha itti. "Bu an benim olduğum an, Mara."

Konuşmayı bıraktığında geride sadece ayrılıp birleşen bedenlerimizin bıraktığı ses kaldı. Rae'nin hareketleri belli bir ritim yakalayıp kendinden emin bir hal alırken topuklarımı kalçasına dayadım.

Homurdanarak, "Bu yeterli değil," dedi. Benden uzaklaştığında hayıflanarak ona karşı çıkmaya hazırlanmışım ki beni kaldırıp yüzükoyun bir şekilde masaya yatırdı. Ellerimi masanın üzerinde duran parşömenlerin arasına daldırdığımda boynumu tutarak üst bedenimi kendine çekti.

Bir kez daha içime girdiğinde bağırp tutunacak bir şey ararken Rae beni boynumdan tutmaya devam etmeseydi öne doğru düşeceğimi biliyordum.

"Böyle daha iyi." Sesi kulağımın dibinde yankılandı, kulakmememi hafifçe yaladıktan sonra elleri memelerimi bulup sıkı. Her hareketine ve darbesine elimden geldiğince karşılık verirken bir yandan da bedenimi taşımaya çalışıyordum.

En sonunda kendimi taşımayı bıraktım ve suratımı kâğıtların serin yüzeyine dayadım. Rae'nin elleri belimi tutup hızlandığında parmak uçlarımda yükseldim. Her hareketi masayı duvara vuruyor, bir parça taşın toza dönüşerek dökülmesine sebep oluyordu.

Aletine parmakları da eşlik etmeye başladığında sınırda olduğumu anladım, nefes almaya çalışarak ağzımı açsam da dudaklarımdan sadece tiz bir çığlık döküldü. Gövdesi sırtıma dayandı, yanağı benimkine yaslandı. "Mara," dediğinde sesinde duyduğum arzu daha fazla dayanamayacağımı anlamamı sağladı.

Hissettiğim yoğun zevkle gözlerim kapanırken Rae'nin de bana eşlik ettiğini anladım.

Anılarım beni yakıyordu. Ona ihtiyacım vardı, bedeninin her bir parçasına ihtiyacım vardı. Onun altında olmak, üstünde olmak istiyordum. İnanmadığım Tanrılar, onunla doyuma ulaşmak kadar devam etmek istiyordum.

Elimi çılgınca atan kalbimi dizginlemek ister gibi göğsüme koyduğumda ayak parmaklarım kendi dokunuşumla büküldü. Bu onun dokunuşu olsaydı her şey çok farklı olabilirdi.

Bir an için nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi açtığımda Rae'yi benden birkaç adım uzakta beni izlerken buldum. Evrenler gözlerinde kayıp giderken dudakları hafifçe aralanmıştı. Şarabını tek seferde kafasına dikmesini ve yutkunmasını izledim. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey söylemedim. Benim için ayrılmış odanın yolunu tutmadan önce işaretparmağımla yavaşça elini okşayıp yanından geçtim.

Odadaki tüm mumları yaktıktan sonra yatağa oturarak beklemeye başladım. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Eros'un gücünün işe yarayıp yaramadığından emin değildim. Zihnimin içinde ona seslenmiş, onunla paylaşmak istediğim anı ona göstermişim fakat onun üzerinde etkili olup olmadığını bilmiyordum. Her şeyin yeniden sarpa saracağından korkarken ellerimi yumruk haline getirip kucağıma koydum.

Kapı nihayet açıldığında onu orada, elinde bir şarap testiyle odayı tüm varlığıyla doldururken buldum.

Ayağa kalkarak bana yaklaşmasını beklesem de girişte beklemeye devam etti. "Beni cezalandırmaya devam edecek

misin?” diye sorarken sesim elimde olmadan çatallaştı. “Beni sevginden ve dokunuşundan mahrum etmeye devam mı edeceksin?” Onun uzayıp giden sessizliği beni çılgına çevirmek üzereydi. “Bir cevap vermeyecek misin?”

Kapıyı kilitledikten ve testiği yavaşça yere bıraktıktan sonra yeniden bana döndü. “Nasıl mümkün olabildiğini anlamaya çalışıyorum,” diye fısıldarken bana doğru bir adım daha attı.

Beklentiyle elbisemi sıkıca kavradım. “Neyin?”

“Canımı bu kadar yakmana rağmen sana nasıl bu kadar âşık olabildiğimi anlamaya çalışıyorum.” Tunüğünü tutan tokayı çıkarıp yere fırlattı. “Her gün kendime bu soruyu soruyorum, Mara. Yalnızlığı bu denli kabullenmişken nasıl olup da seni bulabildiğimi, sana bu kadar kusursuz uyabildiğimi soruyorum kendime. Bazen asırlar boyunca senin geleceğindeki varlığından habersiz bir şekilde yaşadığımı düşünüp dehşete düşüyorum. Sonra senin bir başkasıyla evlenmeni izlediğimi hatırlıyorum.”

Elimi tutarak beni kendine çektiğinde mutluluktan ağlamamak için tüm varlığımla çabalamam gerekti. Başını eğdiğinde burunlarımız birbirine değdi, verdiği nefesi içime çektim. “Beni bu kadar severken benim başkasıyla evlenmeme nasıl izin verdin?” diye sordum dudaklarına doğru. “Neden bana çok daha önce gelip çok daha önce birlikte olmamızı sağlamadın?”

Kenetlenen ellerimizi kalbinin üzerine yasladı. “Çünkü senin bir seçim şansın olmasını istedim. Özgür olmanı, kendi seçimini yapmanı istedim.” Diğer eli uzanıp ensemini tuttu, alınlarımız birbirine dayandı. “Beni hür iradenle seçmeni istedim, Mara. Hiçbir zaman zorunluluktan bana dokunmanı

ya da geri planda kalmanı istemedim. Hiçbir zaman benim yanımda yürümeni istemedim. Ben senin yanında yürümek istedim.”

Gülümseyerek burnunun ucunu öptüm. “Nasıl gerçek olabiliyorsun?”

Bir an olsun beklemeden, “Beni gerçek yapan sensin,” dedi. “Ölü Tanrı ve onun ölü kadını. Sanırım hayatta kalmamızın tek yolu birbirimize sahip olmamız.”

“Beni affettin mi?”

Soruma karşılık başta sessiz kalınca korkuyla aramızdaki bu anı bozduğumu düşündüm ama sonra, “Affettim,” diye fısıldadı. “Benim için Olympos’a savaş açan bir kadına nasıl kızgın kalmaya devam edebilirim?”

İki parmağımı dudağına dayadığımda ağzı benim için açıldı, parmak uçlarımı hafifçe dişledi. “Bana ilk geldiğinde sana *zihnimin içinde misin* diye sormuştum,” dediğimde parmaklarımı bir kez daha ısırsa da güldü. “Sen de bana *her yerindeyim* demiştin.” Parmaklarım dişlerine sürttü. “Her yerimde olmanı istiyorum.”

Parmaklarımı ağzından çıkardığım anda dudakları benimkileri buldu. Ağzı benim için aralanırken hiç vakit kaybetmeden dilimi onun diline dolayarak bedenimi ona bastırdım. Dişlerimiz birbirine sürterken tınışını çıkardım.

Rae tamamen çıplak kaldığında bir adım geri çekilerek onu inceledim. Bakışlarım altında çapkın bir şekilde güldü. “Gördüklerini beğendin mi, Arsız Ölümlü?”

Çıplak göğsüne bakarak aşağı indim. Karın kaslarında oyalanırken başımı eğdim ve bu manzarayı zihnime kazıdım. Onun heykellerinin neden bu kadar kusursuz olduğunu anlayabiliyordum çünkü o gerçekten de kusursuzdu. Sadece sa-

natçıların yanıldıkları bir nokta vardı, o da Rae'nin aletiydi. Ona baktığım anda sertleşti, gülümseyerek bakışlarımı tekrar gözlerine kaldırdım. "Heykeltıraşlar bu konuda müthiş derece başarısız," derken dudaklarımı yaladım. "Ama onlar da haklı, eğer seni gerçek boyutlarında yontsalar mı taptıkları sen olmazdın."

Rae'nin gözleri gümüşü bir ışıkla parlarken kendi tünüğümü çözdüm, elbisem ayaklarımın dibine inerken hiç vakit kaybetmeden kumaşı ayağımla iterek dizlerimin üzerine çöktüm. Aletini kavrayarak ona baktığımda altdudağını beklentiyle dişlerinin arasına aldığı gördüm. "Mara."

Başparmağımla ucuna bastırduğimde irkildi. "Bana kimse için başımı eğmememi söyledin," derken uzanıp onu hafifçe yaladım. "O halde gözlerinin içine bakacağım." Bir an olsun göz temasımızı bozmadan onu ağzıma aldığımda inleyerek saçımı kavradı. Tutuşunun sıkılığı derimi gerse de bir an bile durmadım. Dilimle onu yalamaya devam ederken bir yandan da ileri geri hareket ediyordum.

Rae'nin gözlerindeki gümüş ateş genişlerken omzumdaki ayın parlamaya başladığını oradaki karıncalanmadan hissedebiliyordum. Ağzımı biraz daha geniş açarak ona bakmaya devam ettim, çenemi kavrayarak beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığında ona engel oldum. "Mara," diye tekrarladı. "İçinde olmak istiyorum."

Başımı iki yana sallayarak onu emdiğimde gözleri kapandı, gücü bedeninin etrafını sardığında ellerimi kalçalarına yerleştirerek onu kendime çektim. Ayak parmaklarım kıvrılırken Rae'nin saçlarındaki elleri sıkılaştı, kalçaları ağzıma doğru hareketlendi. O ağzımda giderek büyürken dilimi memnuniyetle başına dayadım.

Sonra ne olduğunu bile anlamadan kendimi yatakta buldum. Sırtüstü bir şekilde uzanırken Rae hemen üzerimde dikiliyordu. Eğilip boynumu yalarken, “Benimle oynamak hoşuna mı gidiyor?” diye sordu. Boynumu ısırduğunda belim ona doğru kavislendi. “Oyun oynamak hoşuna gidiyorsa sana istediğini verebilirim.”

Yataktan indiğinde hayıflanarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. Karşılanmamış beklentim nefesimi keserken yine de onun çıplak bedeninin hareket edişine odaklanmama engel olamadım. Ona ihtiyacım vardı; üzerinde, altımda ya da arkamda olmasının önemi yoktu.

Özellikle yavaşça hareket ederek beraberinde getirdiği şarap testisine ilerledi. Şarabı odadaki kadehe dökerken gözleri benimkilere dikildi. “Bir kadeh bir şeyler içmek ister misin?” Onu izlediğimi, onu beklediğimi bilmesine rağmen yavaş hareketleri beni çıldırtmak ister gibiydi. Parmaklarını kadehin geniş ağzında gezdirirken gülümsedi.

Arzudan sıcaklarken, “Rae,” dediğimde sesim en az hissettiğim kadar çaresiz çıkmıştı.

“Efendim, Mara?” Suratında sakın bir ifadeyle yatağa döndü, şaraptan bir yudum aldıktan sonra bana eğilmeden önce kadehi yere bıraktı. Çenemi kavrayıp ağzımı açmamı istediğinde ona karşı çıkmadım, öpücüğüyle birlikte şarap da dudaklarımdan içeri aktı. Aldığı büyük yudumun tamamını karşılayamadığım için damlalar çenemden bedenime dökülürken Rae sahte bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı, meme ucuma akan bir damlaya bakarak, “Bu oldukça pahalı bir şarap,” dedi, bakışının altında meme uçlarım hemen sertleşerek ona karşılık verdi. “Bir damlasını bile ziyan etmek yazık olur.”

Dudakları meme ucumu kavradığında iç çekerek sırtımı ona doğru kaldırdım. Dili şarabın orada bıraktığı izi yalarken diğer eli öbür mememi kavradı, ucunu parmaklarının arasına alıp çevirdi. Kendimi ona yaklaştırdığımda meme ucumu ısır-
dı ve çıkardığım ses onu memnun etmiş olacak ki gülümseye-
rek az önce ısırıldığı noktayı yaladı.

Tenime doğru, “Ölü Tanrı’nın ölü kadını,” demesiyle bir eli memelerimin arasından boynuma uzanıp sarıldı. İnleyerek daha fazlası için ona doğru uzandığımda geri çekildi, az önce yere bıraktığı kadehi aldı. “Biraz daha şarap ister misin?” Bir yudum daha alıp bana uzandığında o bana ulaşmadan ben ona uzandım, beni öpmek için ağzını açtığında geri çekildim.

Dudaklarındaki şarap ağzım yerine bedenime akarken ona gülümsedim. “İsterim,” derken sırtımı yatağa bastırıp kalça-
larımı ona doğru kaldırdım. “Tek bir damlayı bile ziyan etme
lütfen.”

Karnımdaki damlayı yalayarak aşağı inerken bacaklarımı araladım ve şarabı takip etmesi için onu teşvik ettim. Rae’nin dudakları aşağı inip olmasını istediğim yeri bulduğunda keyifle gözlerimi kapattım. Dili ve dudakları beni okşarken kendime engel olmadan kıvranmaya başladım. Ona karşı koymam hoşuna gitse de bir kolu gövdeme sarılarak beni yatağa bastırdı.

Parmaklarından biri içime kayarken tenime doğru, “Sanırım burada da bir damla kalmış,” dedi ve dudakları beni delirtecek bir yoğunlukla üzerime kapandı. Gözlerimi ne kadar açmak istesem de açamadım, hissettiklerim o kadar yoğundu ki gözümün hiçbir şey görmeyeceğine emindim. “Hem de oldukça tatlı bir damlaymış.”

Beni hazzın kıyısına getirdiği anda benden uzaklaştı, yatak sallanınca gözlerimi açtım. Bacaklarımı beline dolayarak bana yaklaştığında başımı kaldırıp onu öptüm, dilini ağzımın

içine ittiği anda aletini de içime itti. Bedenim onun için esneyip gevşerken hiç acele etmeden tamamen benimle birleşene kadar kendini itmeye devam etti. En sonunda memelerim onun göğsüyle ezildiğinde başımı geriye attım.

Hissettiğim doluluğun mutluluğuyla içimi çektiğinde inlemesini öpüşmemizin arasında ondan söküp aldım. Kalçalarını yavaşça geri çekip tekrar kendini bastırduğunda yukarı doğru kaysam da ona tutunmaya devam ettim. “Bu sefer,” derken şimdiden nefes nefese kalmıştım. “Hiçbir şey yıkmak yok, burası bizim evimiz ya da yıkabileceğimiz bir tapınak değil.” Kalçalarını hafifçe döndürüp beni haykırtacak noktaya vurduğunda tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Suratını boynuma gömüp dirseklerini yatağa dayadığında bacaklarımı kendime doğru çekerek onu daha derinlere davet ettim. “Bunu hatırlattığın iyi oldu,” derken güçlü bir itişle beni duvara kadar dayadı, başım duvara çarpmadan hemen önce gücü başımla duvar arasında bariyer oluşturdu. “Hayır, sanırım iyi olmadı.”

Tekrar öpüştüğümüzde altdudağını dişlerimin arasına alıp çekiştirdim, Rae belime sarılarak geriye doğru çekildi. Şimdi kucağında beni hareket etmem için yönlendirirken gücü bacaklarımın arasına inip beni okşadı. Bir an için heyecandan nasıl hareket edeceğimi unutarak durdum.

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında dudağımı yaladı. “Nasıl hissettiriyor?” Sıcak dili dudaklarımın üzerinde hareketlenirken gücünün okşaması güçlü bir itişe dönüştü. “Seninle sahip olduğum her şeyle sevişeceğim, Mara.”

Ona bir cevap verebilirdim, eğer gücü de aletiyle birlikte beni doldurmuyor olsaydı bunu kesinlikle yapabilirdim. Ama bu kadar yoğun hislerin pençesindeyken verebilecek mantıklı bir cevabım yoktu. Rae hızlandığında gücü de hızlandı, da-

yanamayacağım bir yoğunluğa ulaştığımda, “İnanmadığım Tanrılar,” diye haykırdım.

Rae çenemi ısırduğunda, “Yanlış,” diyerek kendini sertçe içime etti. “Rae demen lazımdı, demek ki bir şeyi yanlış yapıyorum.”

İçimden çıkıp beni dizlerimin üzerinde yatağa iterken bir kez daha benimle buluştu. Ellerim ileri doğru kaydığında parmaklarını bileğime dolayarak beni olduğum yere sabitledi. Gücü de onunla birlikte içimi doldururken geri çekildi, eli boynuma sarıldı ve gücünün bir kısmı meme uçlarıma sürerken Rae’nin kalçaları benimkilere çarptı.

Ellerimi yatağa geçirirken başım öne düştü. “Rae!” Bedenimin tüm kıvrımlarında onu hissederken bacaklarımın arasındaki sızı giderek yoğunlaştı, kendime engel olamadan titrediğimde ellerim bir kez daha öne doğru kaydı.

Elleri benimkileri buldu, ellerimizdeki şeritler parladı. “Demek şimdi o noktayı bulduk.”

Gücü ve tüm bedeniyle beni tamamen ele geçirdiğinde kendimi kaybettim, tenim parlayarak zevkin en uç noktasına ulaştı. İnledim mi yoksa çığlık mı attım, tam olarak emin değildim ama Rae de peşimden geldiğinde bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklıkla gözlerim kapandı. Yüzükoyun yatağa düşmeden hemen önce beni kavrayarak sırtüstü uzandı, başımı göğsüne bıraktı.

Nefesimi dizginlemeye çalışarak gözlerimi kapatsam da göz kapaklarımda titreşen ışıklar normale dönmekten oldukça uzak olduğumun kanıtıydı.

Rae’nin de göğsü başımın altında hızla kalkıp inerken bacaklarını benimkilere doladı, bir elini belimin kıvrımına yerleştirirken dudaklarını alnıma dayadı. “Tekrardan sevişmeye hazır olduğumu söylesem bunun fazla olduğunu düşünür müsün?”

BÖLÜM XIX

Kanat sesleri beni uykunun sıcak, güvenli kollarının arasından söküp alarak bambaşka bir gerçekliğe götürdü. Rüya da olduğumun farkındaydım fakat suratıma vuran soğuk rüzgâr gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi araladığımda hiçliğin ortasında olmayı beklerken aslında öyle olmadığını fark ettim. Devasa bir tapınakta, meşalelerle aydınlatılmış merkezin ortasında duruyordum. Ayaktaydım fakat bedenimin bir ağırlığı yokmuş gibi hissediyordum. Sanki öylece, hiçbir çaba sarf etmeden havada süzülüyor gibiydim.

Tam karşımda, devasa tahtına oturmuş heykeline bakarken beni evimden alan kanat seslerinin sahibi belirdi. Devasa kartal kanatlarını iki yanından açarak başımın üzerinden uçtu, heykelin omzuna kondu.

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse bana gelmesini bekliyordum ama

öncesinde Athena'yı göndermesi ziyaretinin biraz daha gecikeceğini düşündürmüştü. Ama anlaşılan benimle görüşmek için oyunların başlamasını bile bekleyemiyordu.

Kartal kanatlarını sıkıca kapatırken gök gürledi, bir şimşek tapınağın duvarlarını aşarak tam heykelin kalbine indi. Şimdi heykelinin yerinde kendisi oturuyordu. Zeus, kartalının gagasını severken bana bakmak yerine tüm dikkatini hayvana yönlendirmişti.

Sanki beni buraya konuşmak için getirmemiş gibi, sanki onun önünde duran önemsiz bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi davranıyordu. Onu tanıyordum, beni artık hafife almaması gerektiğinin farkındaydı. Eğer öyle olmasaydı en başında beni görmesi için Athena'yı yollamaz, rüyalarım sızmak yerine doğrudan karşıma çıkardı. Rüyalar âleminin güvenli kapılarının ardına gizlenen bir korkaktan başka bir şey değildi.

En sonunda bakışlarını kartalından ayırıp yağmur bulutlarının toplandığı gözlerini bana dikti. "Mara." Sesi de en az bakışları kadar öfkeliydi. Daha önce bana yaklaştırmaya çalıştığı her seferde önce anlayışlı, herkesin koruyucusu olan o Tanrı rolünü oynamıştı. Şimdiyse anlaşılan yalan söylemeye gerek duymuyordu. Biz iki düşmandık ve artık gönül rahatlığıyla o şekilde davranabilirdik.

Başımı geriye atarak yüzüne baktım. Benimle özellikle tahtının üzerine oturarak konuştuğuna emindim. Bana yerimi hatırlatıyordu. O bir tahtta, benden yüksekte durmaya layıkken ben ondan aşağıda, olmam gereken yerdeydim. "Zeus." Onun aksine benim sesim fazla sakin, fazla kendinden emindi.

Zeus'un kartalı bağırsa da gagasını severek onu susturdu. "Bana adımla hitap etmenden hoşlanmıyorum, çocuk,"

derken gözleri kısılmış, dudakları gerginlikle geri çekilmişti. “Bana denginmişim gibi davranmaktan vazgeç.”

Gülümsemem genişledi. “Senin dengin olan birini tanıyorum.” Durdum, sahte bir tavırla düşünürmüşüm gibi yaptım. “Hayır, tanıımıyormuşum. Benim tanıdığım Tanrı senden çok daha güçlü.”

Sırtını dikleştirdi. İkimiz de Rae’yi kastettiğimi çok iyi biliyorduk. Kartalı havalanarak gözden kayboldu, tahtından aşağı inip karşımda dikildiğinde meşaleler titreşti. Anlaşılan birileri öfkelenmeye başlamıştı. Artık o kadar rahat olamayacaktı. Diken üstünde olması gereken, her gün bir sonraki gün başına ne gelecek korkusu yaşaması gereken oydu. Onu ne Titanlar ne de küçük oyunları koruyabilirdi.

Bize yaşattıklarının karşılığını alacağı vakit yaklaşıyordu ve o bunun farkındaydı. “Bana bir cevap vermeyecek misin?” diye sorarken kaşlarımdan biri alayla havaya kalktı. “Yoksa sen de çoktan bu gerçeği kabullendin mi?”

Göğsü aldığı derin nefesle kalkıp indi. “Seni buraya benimle laf dalaşı yapasın diye getirmedim.” Üzerindeki gerginlik havayı titreştirdi. “Seni buraya her şeyi sonlandırabileceğimizi söylemek için getirdim. Tüm bunlar geride kalabilir. Sen ve oğlum, şehrinizde huzur içinde yaşayabilir, önünüzde uzanan hayatın tadını çıkarabilirsiniz. Her şey bitebilir, yaşananları geride bırakabiliriz.”

“Bana barış mı teklif ediyorsun?”

Zeus hafifçe gülümsedi. “Sana benimle barış halinde olma şansını sunuyorum, çocuk,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Peki ben bunu istemiyorsam, o zaman ne olacak?” Athena’nın odama geldiği anımsadım. “Şu anda barış istiyor gibi görünebilirsin ama ben

senin yalan söylediğini biliyorum. Sana teslim olmamız karşılığında Troya'yı ve bizim için savaşanları bağışlayacağını söylememiş miydin? Ah, bunu söyleyen sen değildin, Athena'ydı. Kendin gelmek yerine kızını yolladığını bir an için unuttum.”

O tüm dikkatiyle bana bakarken gökte kopan fırtınanın sesi yükseldi. Yağan yağmur tapınağın çatısına çarparken çıkan sesler tüyler ürperticiydi fakat beni korkutamazdı. Artık ne olursa olsun ondan korkmayacaktım. Bu tapınakta korkması gereken biri varsa o da karşımdaki tahtından inmeye çok yakın olan bu Tanrı'ydı.

Öyle ya da böyle, o tahtı gerçek sahibine bırakması gerekecekti. Oyunlar işe yaramazsa evrenlerdeki diğer Tanrıları çağırarak, yine de onu alt etmenin bir yolunu bulacaktım.

Elimi sakince havaya kaldırdım, parmaklarımın arasında dolanan şimşegi görmesine izin verdim. “Tanrıların Ozanı,” diyerek olduğum şeyi bildiğimi ilan ettim. “Ne tatlı bir sıfat, değil mi? Ama sanırım olduğum şey o kadar da tatlı sayılmaz. Seni bir gün tahtından indireceğimi düşünecek olursak senin için acıyla eşdeğer olacağımı söylemek mümkün.” Şimşegin işaretparmağımdan çıkan bir uzantısı tahtına doğru yol aldı ve gövdesinde derin bir çatlak bırakana kadar onu bırakmadı. “İlginçtir ki ölümden döndükten sonra Rae'den aldığım her şey ona geri dönerken kendime çağırdığım güçleri hâlâ içimde saklamayı başarmışım.”

Zeus dönüp tahtını getirdiğim hale bakmasa da gözlerinde kopan fırtınadan bunun canını yeterince sıkıldığını görebiliyordum. Güzel, benim de istediğim zaten buydu. “Beni gerçekten yenebileceğini düşünüyor musun, çocuk?” Daha çok kusmak istermiş gibi görünse de güldü. “Olymposlular asla

senin yanında savaşmayacak. Sen onlardan biri değilsin. Seni ne kadar güçle donatmış olursam olayım bir ilah değilsin.”

Omuz silktim. “Benim yanında savaşmayabilirler ki zaten istediğim bu değil. Benim istediğim onun yanında savaşmaları.” Ona doğru bir adım attım. “Ne sanıyordun? Sen şehirleri birer birer düşürürken geride kalanların pusup sinceceğini, sana başkaldırmaya cesaret edemeyeceklerini mi? Kendi babasından pek bir farkı olmayan bir Tanrı’nın insafına kalmayı kabulleneceklerse varsın kabul etsinler. İçlerinden illaki sana boyun eğmeyenler olacaktır.”

Bana bir cevap vermek yerine göğşe bir şimşek daha yollamakla yetindi. “Sen sadece basit bir kadınsın.”

“Öyle olmadığımı çok iyi biliyorsun.”

Son sözlerimin ardından gözlerimi açtım.

Uyandığımda Rae’yi yanımda bulacağımı umsam da öyle olmamıştı. Bugün Hera benim için uygun gördüğü oyunun ne olduğunu söyleyecekti. En azından güne onu görerek başlamak bana güç verebilirdi ancak bunun yerine boş bir yatakta uyanmıştım.

Bana, “*Arsız Ölümlü,*” diye seslenen fısıltısı zihnime doldu. “*Sahildeyim, seni bekliyorum.*”

Şaşkınlıkla pencereye ilerleyerek henüz doğmakta olan güneşe baktım. Sabahın bu saatinde onu sahile götürenin ne olduğunu merak ederek üzerimi değiştirip odadan dışarı çıktım.

Sabah ayını için Artemis Tapınağı’na gidenlerin arasından sıyrılarak limana doğru inen yola saptım. Sandaletlerim sabah ayazında mermer yolda kayarak ilerlerken Zeus’un rüyamda bana gelişini düşünüyordum.

Gerçekten korkuyor olmalıydı ve bu korkusu tedirgin ediciydi. Ne yapacağının belli olmayacağının her zaman farkında

olsam da korkuyla vereceği kararların sonunun hiçbirimiz için hayırlı olmayacağını da farkındaydım.

Ayaklarım kum zemine değdiğinde önce Apollon'u ve onun yanında bekleyen Hades'i gördüm. Beni gördüklerinde ikisi de başını eğerek beni selamladı. "Günaydın," diye mırıldanırken etrafa baksam da görünürde Rae'den hiçbir iz yoktu. "Rae nerede?"

Apollon doğmakta olan güneşle aynı tonda parlayan gözlerle bana bakarak, "Birazdan gelecek," dedikten sonra bir anda, "Yanında bir Tanrı Öldüren taşı mıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sorusunu anlamayarak, "Hayır," dedim. "Nestor'un şarabından fazla mı içtin?"

Apollon gülerek kenara kaydıığında arkasında gizlenen masayı gördüm. Masanın üzerinde Hera ve Zeus'a ait birer heykel ve küçük bir sunak vardı. İki kadeh şarabın önüne yerleştirilmiş ekmeğe bakarken içimin heyecanla ısındığını hissettim. Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordum. Hades heykellerinin arkasında duran parşömeni eline alarak Apollon'a uzattığında Apollon, "Bu yeterli mi?" diye sordu.

Hades, "Ben yeterli olduğunu düşünüyorsam yeterlidir," diye yanıtladı onu. "Rae geliyor." Sözleriyle heyecandan midem burkuldu.

Rae koyu mor tuniğinin içerisinde çıplak ayaklarıyla bana doğru yürürken heyecandan dizlerimin bağı çözüldü. Bu sabah saçlarını düzgünce geriye yatırmış, çıkmaya başlayan sakallarını dikkatlice kesmişti. "Merhaba," diye fısıldadığında elimle ağzımı kapatarak şaşkınlık yüklü sesimi bastırmaya çalıştım. "Bunu çok daha önce yapmış olmalıydık. Öfkemin

sana olan sevgimin önüne geçmesine izin verdiğim için özür dilerim.” Elime uzanıp tuttuğunda ona karşı çıkmadım. “Ruhlarınız uzun zamandır bir bütünken birlikteliğimizin ebediyet kazanmasını istiyorum.” Parmaklarımı nazikçe öptü. “Yaşayacaksam da öleceksem de bunu seninle yapmak istiyorum. Hükmedeceksem bile önce senin bana hükmetmeni istiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum, Mara.”

Ve zaman tam da o anda durdu.

Onunla paylaştığım tüm anlar zihnimde bir girdap gibi dönerken nefeslerim hızlandı. Onunla ikinci kez tanıştığım gün on dokuz yaşında bile değildim. Başka bir adamın kollarının arasında sahip olmayı beklediğim bir geleceği arzuluyordum. Başka bir adamın kadını olarak sıradan bir hayatı, sadece Mara olabileceğim o geleceği istiyordum.

Şimdiyse işler farklıydı. Hayal ettiğim her şey yıkılmış, onunla yeniden şekillenmişti. Kendimi yanında hayal ettiğim tek adam oydu. Gerçekten âşık olduğum, uğruna bir şehri tereddüt etmeden ateşe verebileceğim adam oydu.

Sadece Mara’dan daha fazlasına sahip olmayı arzulamama sebep olan da oydu.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadım. “Seni ve geleceğini istiyorum.”

Sahip olabileceğimi düşündüğüm tek gelecek artık onunla sahip olabileceğim gelecekti. Kaderimin onun kaderiyle dövülmesini, onun sonuyla bağlanmasını istiyordum.

Hades parşömeni ona uzatırken Apollon da bana altın hançerini uzattı. Hançeri parmağımın ucuna batırıp kanımı akıtırken gözlerimi Rae’ninkilere diktim. “Kandan kıyafetlerimi kuşanıp da içtiğimde suyundan kehanetin,” derken parmağımı parşömene bastırarak yeminimi mühürledim. “Bilirim

aslında, sana ait bedenim.” Rae aynı hançerle kendi kanını akıtarak yeminini mühürlediğinde kendime engel olamayarak ağlamaya başladım. “Rae, Rae. Gel de gör beni, kutsal eşini. Al da götür beni, kutsal gelinini.”

Rae iki eliyle suratımı kavradı. “Sana ait olan benim,” diye fısıldarken onun da gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. “Beni götürmesi gereken sensin, Mara.”

Rahip görevini üstlenen Hades boğazını temizleyerek, “Gelinin vasisi, evlilik akdini onaylıyor musun?” diye sorduğunda dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım.

Apollon, “Onaylıyorum,” derken kendi kanıyla onayını mühürledi. “Tanrılar, gerçekten Mara’nın vasisi olduğuma inanamıyorum.”

Kendimi tutamayıp güldüğümde Rae beni öptü, dudaklarımız ikimizin yaşlarının arasında kavuşurken Hades’in, “Anlaşılan bize daha fazla ihtiyacınız yok,” dediğini duydum.

Apollon ve Hades gözden kaybolurken parmak uçlarımda kalkarak ona biraz daha yaklaştığımda Rae bana sıkıca sarıldı. “Seni ailem olarak istiyorum, Rae, her şartta ve koşulda seninle olmak istiyorum.”

Çenemi tutup gözlerimi öptü, sıcak nefesi suratıma çarparken gözlerimi yumdum. “Benim Arsız Ölümlü’m,” diye fısıldadığında kalbimin patlayacağına emindim. “Seni sonsuzluk kadar seviyorum.”

“Her ihtimal ve koşulda,” diyerek sözüne devam ettim. “Sonsuzluğun her iki tarafında da.”

Artık oyunlar da gelecek de beni o kadar korkutmuyordu.



Tiyatro, Tanrılarla ve halkla dolup taşmıştı. Tezahüratlar eşliğinde tam merkezindeki kaideye çıktığımda bu anı daha önce yaşamışım gibi hissediyordum.

Belki de yaşamıştım. Apollon'un gelini olarak seçildiğim gün de insanların gözünde bir anda önemli birine dönüşmüştüm. Yine aynı şey oluyordu, Tanrılar tarafından seçilmiş olmam beni önemli biri haline getiriyordu.

Gerginlikle nefes alıp başımı dikleştirerek tam karşıma, Zeus'un merkezinde yer aldığı Tanrıların oturduğu alana baktım. Hepsi baştan aşağı en süslü kıyafetlerinin içinde, en gösterişli hallerindeydi.

Biraz sonra kaderimin ipliği Hera tarafından kesilecekti. Benim için nasıl bir oyunu olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Vahşi hayvanlarla savaşmamı isteyebileceği gibi beni bir anda yüz kişilik bir ordunun ortasına da atabilirdi. Tamamen onun insafına kalmıştım ve bundan nefret ediyordum.

Zeus ayağa kalktığında giderek uğultuya dönüşen sesler dindi. Beni kendisi için özel yaptırttığı belli olan altın kaplama bir balkondan izliyordu. "Kurallar basit, Mara." Sesi yine aynı aldatıcı tondaydı, Baştanrı olarak herkesin babası rolünü oynamaya hazırlanıyordu. "Kurallar herkes için eşit. Eğer oyunda başarılı olursan ve Tanrılar da başarılı olduğun konusunda oy çokluğu sağlarsa bir isteğini yerine getireceğim," dedikten sonra, "Elbette dileğin bana ya da başka bir Tanrı'ya zarar vermek olamaz. Evrenin dengesini bozacak bir şey isteyemez ya da ölümsüzlüğü arzulayamazsın," diye ekledi. "Kuralları anlıyor ve kabul ediyor musun?"

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Anlıyor ve kabul ediyorum."

"O halde adağını ada."

Zeus'un ne yapmamı beklediğini bilerek kaidenin üzerine

taşınmış *bothros**a yaklaştım. Yerdeki hançeri alarak avucuma bir kesik açtım ve kanımın çukura damlamasına izin verdim. Ardında küçük bir testideki şarabı ve zeytinyağını içine akıttım. Bu tip törenlerin daha önce yapıldığını görmüştüm. Laomedon'daki insanlar bunu yaparken Apollon ile bağlarının güçleneceğine inanırdı. Eh, benim şu an bağımın güçlenmesini tercih ettiğim tek Tanrı'yla sabah nikâhımız kıyılmıştı. Şimdi o da diğerleri gibi seyircilerin yanında yer alsa da dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Zeus adağımdan memnun olarak havayı kokladıktan sonra, "Hera," diyerek Tanrıça'yı yanına davet etti.

Kalp atışlarım hızlanırken ellerim gerginlikle terledi. Biraz sonra başıma ne geleceğini öğrenecektim.

Hera altın işlemeli duvağını düzelterek ayağa kalkıp Zeus'un yanında durdu. "Senin için aslında bir savaş planlamıştım," derken beni baştan aşağı süzdü. "Ama sonra bunun seni memnun edeceğini düşünerek bu planımdan vazgeçtim."

Ares oturduğu yerden, "Bu beni de memnun ederdi doğrusu, anne," dese de Hera dönüp ona bakmadı.

Hera, "Bu yüzden senden bana bir şey getirmeni isteyeceğim," dediğinde nefesimi tuttum. "Bana Kronos'un taşını getirmeni istiyorum ve bunun için tam üç günün var."

Seyircilerden bağırış sesleri yükselirken Zeus karısının elini tutarak oturması için ona eşlik etti.

Pekâlâ, bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaideden aşağı inip az önce dışarı çıkmak için yürüdüğüm koridora indiğim anda Rae'nin dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Mara," dese de devamını getirmeden sustu.

Kafamı eğip hemen arkasında bekleyen diğerlerine baktım.

* Antik Yunan'da farklı amaçlara hizmet eden çukurlara verilen addır. (e.n.)

Eros, Hermes ve Apollon da onunla olduğuna göre Hera benden ne istediğiye pek de iyi bir şey değildi. “Başıma ne gelecek?”

Apollon, “Başıma hiçbir şey gelmeyecek çünkü muhtemelen bu görevi tamamlayamayacaksın,” dedi.

Sormaktan neden korksam da öğrenmek zorundaydım. “Neden?”

Rae elimi tutarak sıktı. “Kronos’un taşı gerçekten Kronos’ta ve o şu an *Tartaros*’ta tutuluyor,” dediğinde nefesim kesildi. “Onun hapsedildiği bölmeye giden dehliz ise kilitli ve anahtarının nerede olduğu bilinmiyor.”

Eros öfkeyle, “Hera’nın ondan bu görevi özellikle istediğinin farkındasınız, değil mi?” diye sorduğunda sırtımı dikleştirdim.

Hermes, “Elbette,” diyerek onu yanıtladı. “Bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyor. Değil üç gün, bir ömür uğraşsa bile anahtarı bulamayacak.”

Çılgılık atmak istiyordum. Hera bana vereceği görevi açıkladığından beri aralarında süregelen tartışma sona ermek bilmiyordu. Eskiden başımın etini yiyen sadece Rae ve Karr varken şimdi dertlerimin sayısı artmıştı.

Karr...

Burada olması için her şeyi yapabilirdim. Eğer olsaydı aynı anda beni hem güldürüp hem de öfkeliendirmenin bir yolunu bulur, neyden korktuğumu bana unuttururdu.

Nestor, “Rahatlayın,” diyerek ortamı sakinleştirmeye çalıştı. “Durup düşünmeli ve elimizde ne olduğuna bakmalıyız. Bu şekilde bir çözüme ulaşamayacağız.”

Apollon kollarını göğsünde birleştirirken, “Ne kadar itiraz etmek istemesem de sarhoş haklı,” dedi. “Elimizde ne var bir bakalım. Zeus, Kronos’u hapsettikten sonra bir gün pişman olmaktan korktuğu için onun hapsedildiği dehlizlere giden

anahtarı Demeter'e verdi. Bunu yaparak aynı zamanda Hades'in de bir gün Kronos'a ulaşma ihtimaline engel oldu çünkü hepimizin bildiği üzere Demeter kızı Persephone yüzünden Hades'ten nefret ediyor.”

Hermes başını sallayarak onu onayladı. “İşler tam da bu noktada karışıyor çünkü Zeus pişman olarak anahtarı geri istediğinde Demeter anahtarı Thetis'e veriyor ki Zeus anahtara asla ulaşmasın.”

“Lütfen biraz durun,” derken sesim bir haykırışa benziyordu. İsimler ve hikayeler kafamda uçuşsa da başım tekrar ağrımaya başladığı için odaklanmakta güçlük çekiyordum. “Demeter anahtarı neden Thetis'e veriyor?”

Rae herkesin aksine daha sakin bir tavırla elimi tutup okşadığında rahatlayarak gevşedim. “Çünkü Thetis hala Zeus'a da Poseidon'a da öfkeli. Onların işine yarar bir şey yapmaktansa kendisini nehirlerinde boğmayı tercih eder. Demeter, Zeus Persephone'nin Hades'in evlenmesine engel olmadığı için ona bu şekilde misilleme yaptı.”

Vasilis'in daha önce dillendirdiği hikâye zihnimde belli belirsiz canlandı. Bize Thetis'in güzelliğinden hem Zeus'un hem de Poseidon'un etkilendiğini, iki Tanrının da onunla evlenmek istediğini anlatmıştı. Anlatılanlara göre Tanrılar daha sonra hangisinin evliliğinin daha hayırlı olacağını öğrenmek için bir kâhine danışmış, kâhinse Thetis'ten doğacak çocuğun babasından daha güçlü ve şanlı biri olacağını söylemişti. Bunun üzerine iki Tanrı kardeş onu Kral Peleus'la evlendirmiş, bu evlilikten de Akhilleus doğmuştu.

Anlayabiliyordum. Thetis'in bu iki Tanrıya neden öfkeli olduğunu görebiliyordum.

Eros alnını ovuşturarak, “Ve sonra Thetis anahtarı kalbine yakın tutmasını söyleyerek oğlu Akhilleus'a verdi,” derken

bir yandan da odanın içinde tur atıyordu. “Bu kadar önemli bir anahtarı taşıyan oğluna hiçbir Tanrının zarar vermeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordu ama aptal oğlu anahtarı savaş alanında düşürerek kaybetti. O günden beri de anahtarın nerede olduğunu bilmiyoruz.”

Rae’nin sıcak parmakları benimkilere dolandı. “Hera sana imkânsız bir görev verdi tatlı Mara. Seni seçse de başaramayacağını bildiği bir görev vererek oyunları kendi lehine çevirdi.” Daha oynamadan kaybetmişim. Umudumuzu, Titan tehlikesini ortadan kaldırma ihtimalimi kaybetmişim. Rae zihnimden geçen her şeyi dikkatle takip ederek çenemi kavradı, başımı kendine çevirdi. “Hiçbirimiz sana kızmıyoruz Mara. Başından beri Hera’nın senin kazanmaman için her şeyi yapacağını biliyorduk.”

“Ben yapabileceğimi düşünmüştüm,” derken her bir cümle dudaklarımdan hayal kırıklığıyla dökülüyordu. “Gerçekten mümkün olacağına inanmıştım.”

Hera’nın bunu özellikle yaptığına hiç şüphem yoktu. Benden istediğini almış, bir süreliğine de olsa kocasının sadakatine sahip olmanın bir yolunu bulmuştu. Ama iş karşılığını vermeye geldiğindeyse...Benimle kaybetmem için oynuyordu.

Eros, “Piç kurusu anahtarı beraberinde savaş alanına götürmek yerine Skyros’ta bıraksaydı bu mümkün olabilirdi,” dediğinde zihnimin içinde bir karıncalanma hissettim. “Kaybedilen tek şey oyunlar olmayacak. Burada harcadığımız zamanı diğer Tanrılar çağırmaya çalışarak, Mara’yı eğiterek geçirebilirdik.”

Skyros...

Bu isim bana bir yerlerden tanıdık geliyordu ama nereden.

Skyros. Skyros.

Denizin tuzlu kokusu, dik yokuşlar.

Skyros.

İnanmadığım Tanrılar, hatırlıyordum.

BÖLÜM XX

Rae fısıldayarak, "Skyros," dedikten sonra, "Sabah yola çıkacağım," diye ekledi.

Skyros fazla büyük olmayan bir şehir devletiydi. Belki de bir adada olduğu için belki de fazla büyümek istemedikleri için, diğer devlerle iyi ya da kötü ilişki kurmayı tercih etmiyorlardı. Gerekecekçe diğer devletlerle ticaret bile yapmazlardı.

"Orada kim var?" diye sordum meraklanarak. Rae'nin bana bakış şeklinden bu sorunun cevabını zaten bildiğimi anladım. "Akhilleus," diye fısıldadım. "O, orada."

Rae beni onaylayarak elimi tuttu. "Onunla konuşmam lazım. Geleceği değiştirmek için elimden geleni yapmalıyım. Yoksa çok yakında değiştireceğim bir gelecek kalmayacak."

Akhilleus henüz hayattayken büyük bir üne kavuşan nadir savaşçılardandı. İonya'dan Troya'ya gelen ozanlar onun hakkında şarkı söylemeye bayılırdı. Annesinin Thetis olduğunu

ve yarı Tanrı olarak doğduğunu anlatırlarken ateş başında şarap su gibi akardı. Anlatılanlara göre Akhilleus doğduğunda annesi ölümsüzlüğünü kırmak için bir yol aramış, böylece onu Styx Nehri'nde yıkamıştı. Eh, henüz hiçbirimiz ölümsüz olup olamadığını bilemiyorduk.

Ondan ayrılmak istemiyordum. Savaşın bu kadar yakında olduğunu bilirken onun olmadığı bir şehirde, ondan uzakta kalmak istemiyordum. "Ben de gelmek istiyorum, lütfen beni de götür." Babam ticaretle ilgili sorunu çözmek için bir süre Troya'dan uzakta olacak olsa da yokluğumu evdeki kölelerden nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum.

Yine de onunla gitmek istiyordum, ondan uzakta kalmanın beni mahvedeceğinden emindim. Bu yüzden babam yokken tapınakta kalıp ibadet etmek istediğimi söylediğimde bana karşı çıkmadılar. Böylelikle ben de Rae'yle birlikte yaşayan efsane-nin gizlendiği adaya gidebildim.

Yaz sıcağı suratıma çarparken küçük sandalımız kıyıya yanaştı. Rae'nin gücü bizi yakınlardaki küçük bir adaya taşısa da yolun kalanını gemiyle tamamlamamız gerekmişti. Şehir küçüktü ve hemen hemen herkes birbirini tanıyordu. Bir anda şehirde belirlememiz halinde pek hoş karşılanmayacağımız bariz olduğu için her ihtimale karşı bize eşlik eden Karr yola sandalla devam etmemiz gerektiğini söylemişti. Rae'nin Tapınağı'nın önünden bindiğimiz sandal denize açıldığında gücü karşısında şaşkına dönsem de günlerce denizde yol almadığımız için memnundum.

Karr'ın kayığı bağladığı liman küçüktü. Birkaç kayık ve orta boy bir gemi dışında hiçbir şey yoktu. Geminin bayrak direği boş olduğu için onun nereden geldiğini anlayamadım ama önündeki ağız açık sandıklardan birinde gördüğüm

kumaşlar onun bir kumaş tüccarına ait olduğunu fark etmemi sağladı.

“İyi misin?” Rae'nin endişeli sesi beni kendime getirdi. İyi miydim? Kesinlikle değildim. Sıcak hava ve kapıdaki savaşın düşüncesi birleşerek beni öldürmeye çalışıyordu. “Tamam, değilsin. Onu aramadan önce bir şeyler içelim.”

Karr kalın halata son bir düğüm attıktan sonra yanımda getirdiğimiz sandıklardan ikisini kucağına aldı. “Hepsini taşıyabilirim, kardeşim ama eminim insanlar bu kadar güçlü olmamam gerektiğini fark edecektir.”

Buraya gelmek için bir sebebe ihtiyacımız vardı. Karr'ın sandıklar dolusu inciye kayığa yüklediğini gördüğümde, bu kadar inciye nereden bulduğunu sorgulamamanın daha iyi olacağına karar vermiştim. Bunları kraliyet sarayına getirmiştik, şanslıysak kral bizi içeri alacak, o bizim ürünlerimizi incelerken biz de onun evini inceleyecektik. Akhilleus orada gizleniyordu, Rae bundan emindi. Önemli olan onu nasıl ortaya çıkaracağımızdı fakat bu sorunun cevabı bekleyebilirdi, önce saraya girmemiz lazımdı.

Rae kalan iki sandığı aldı, gözlerini limanın etrafındaki kalabalığa çevirdi. Şehir küçük olsa da liman kalabalıktı. Az önce gördüğüm gemiye doğru yürüyen üç adam kendi aralarında şakalaşırken geriden gelen dördüncü adam, “Hızlı olmazsanız taşaklarımızı elimize verecek!” diye bağırdı.

Karr gözlerini kısıp onlara bakarken Rae omzuyla onunkine vurarak yürümesini işaret etti.

Üzerimde her zaman giydiğimden daha farklı kıyafetler vardı. Tunüğimin kayık yakasını kapatan açık yeşil bir örtü oradan omzuma dolanıyor, arkaya doğru sarkıyordu. Kulaklarımda fazla ağır olmayan küçük küpeler vardı. Zengin

değildik, sadece zengin olmaya çalışıyorduk. İnsanların görmesini istediğimiz buydu.

Limana yakın köhne bir meyhaneye girdiğimizde bayat şarap kokusu beni çarparak midemi bulandırdı. Şarapları deniz suyuyla seyrelttiklerine ve çok uzun süre açıkta bıraktıklarına emindim, koku bunun kanıtıydı. Yine de biraz oturmalı, tüm o koşuşturmacaya başlamadan önce öğle sıcağının azalmasını beklemeliydik.

Rae alçak bir iskemle çekip beni oturturken bakışlarım ona kaydı. Dikkati benim üzerimde değildi, gözlerini kısarak bakışlarını meyhanenin içinde gezdiriyordu. İnsanların düşüncelerinde dolaşıp bir tuhafılık olduğunu algılayıp algılamadıklarını anlamaya çalıştığı kaşlarını çatış şeklinden belliydi.

Bütünüyle benimdi, bütünüyle onundum.

Karr elini havaya kaldırıp hayatı bütünüyle bitmiş gibi görünen bir kadını masaya çağırdı. Kadın, alındıkları günden beri bir daha su yüzü görmediği yüzeyindeki parmak izlerinden belli olan üç kadehi ve küçük testiği masaya bıraktı. Karr ona üç altın sikke uzatırken burun kıvırdı. "Bayat şarabının daha fazla edeceğini düşünmüyorsundur umarım?" Altınları geri çekmeden önce kadın uzanıp elinden kaptı, belindeki keseye koyarken kaba bir şekilde ayağıyla masaya vurup bizden uzaklaştı.

Karr kadehlerimizi doldururken Rae iskemlemin ayağını tutarak beni hafifçe kendine çekti. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Karr masanın kenarına koydukları sandıklara baktı. "İnci taciri olmadığımız kalmıştı," derken kendi kendine güliümsedi. "Senin için daha ne yapmam gerekiyor, merak ediyorum, Rae."

Onlar kendi aralarında sohbet edip içkilerini içerken benim bakışlarım meyhanenin içinde dolanıyordu. Köşedeki masalardan birinde oturan bir adam elini gürültüyle eski ahşaba vurarak ayağa kalktı, karşısındaki adamı tuniğinin yakasından tutup kendine çekti. "Hile yapıyorsun, ufaklık!" Öfkeli bağıışı meyhanenin gürültüsü tarafından yutulsa da benim tüm dikkatim onların üzerindeydi. "Zarları kimse böyle atamaz, Hades'in kendisi bile bu kadar sikke kazanamaz."

Genç adam başını geriye atarak yakasına yapışan, kendisinden en az bir baş uzun adama bakarken güldü. "Emin misin?" diye sormasıyla suratına güçlü bir yumruğun inmesi bir oldu. Suratı yana savrulup ağzına dolan kanı tükürürken bile gülmeye devam ediyordu. "Tamam, eminmişsin."

Adam ona bir kez daha vurmak için elini havaya kaldırdığında ayağa kalktığımı bile fark etmedim. Rae'nin eli bileğime sarılıp beni aşağı çektiğinde ona döndüm. "Onu öldürecek," dedikten sonra meyhanede hiçbir şey olmamış gibi içkilerini içmeye devam edenlere baktım. "Kimse ona yardım etmeyecek."

Rae şöyle bir baktı. "Evet," derken bileğimi bıraktı. "Engel olmazsam onu öldürecek."

Karr masaya doğru eğilip, "Rae," diyerek onu uyarsa da Rae çoktan sakın adımlarla kargaşanın hâkim olduğu masaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Dikkat çekmemeye ne oldu?" diye fısıldadıktan hemen sonra, "Sikerler," diyerek ayağa kalktı.

Rae adam bir yumruk daha atamadan önce kolunu tuttu, diğer elini onun omzuna koyarak geri çekti. "On sikke için fazla abartmıyor musun?" diye sorduğunda adam elini çekerek tutuşundan kurtulmaya çalışsa da Rae onu sıkıca tutmaya devam etti. "Altınlarını alıp yoluna bak."

Adam yere tükürdü, sararmış dişlerini göstererek şeytani bir şekilde gülümsedi. "Sen de kimsin?" Onun da suratına tükürmek için hazırlanırken Rae adamın çenesini kavrayıp onu kendine çekti. Karr son anda elini Rae'ninkinin üzerine koymasaydı adamın çenesini orada kıracağını biliyordum. Sanırım Rae, Savaş Tanrısı'nı bile endişelendirmeyi başarmıştı.

Rae, "Bir daha dene de o dilini kökünden sökeyim," derken sesi sakindi. "Şimdi git buradan." Adamı nihayet bıraktığında adam sendeleyerek ayağa kalktı, etrafına baktıktan sonra koşarak meyhaneden dışarı çıktı.

Karr adamın kaçıp gidişini izlerken, "Bazen belaların gelip bizi bulduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı. "Saldırdığı diğer adama ne oldu?"

Karr bunu söyleyene kadar diğerinin gittiğini fark etmemiştim. Bize görünmeden arbede sırasında kaçıp gitmiş olmalıydı. Belki de canını ancak bu şekilde kurtarabileceğini anlayarak daha fazla vakit kaybetmek istememişti. Zekiydi.

Arkamı dönerek yeniden kendi masamıza döndüğümde sandıklarımızın orada olmadığını gördüm. Şaşkınlıkla, "Biri-leri sandıklarımızı çaldı," dediğimde Rae kapıya döndü. "O mu çaldı?" diye sordum az önce kaçıp giden adamın aldığını düşünerek.

Rae derin bir nefes alıp verdi. "Hayır, diğeri aldı," diyerek kurtardığımız adamın bizi soyduğunu anlamamı sağladı. Bir kez daha söylüyordum, gerçekten de zekiydi.

Küçük piç kurusu. Biz burada onun kışını kurtarmaya çalışırken bizi soymuştu. Öfkem kanımda alevlenirken fazla uzaklaşmadığını bilerek meyhaneden dışarı çıktık. Onu limandan şehre çıkan taş yola varmadan hemen önce gördüm. Sandıkları üst üste dizmiş, güçlkle de olsa taşımayı başarmıştı.

Demek ki Karr haksızdı, sıradan bir ölümlü bunları tek başına taşıyabilirdi.

Rae, "Mara," diye durmamı istediğini belli etse de durmadım.

Adam taş basamakların ikincisini atamadan onu kolundan yakaladım, sandıklardan ikisi devrilerek yere saçıldı. "Bir yere mi gidiyordun?" diye sorduğum anda bedeni donup kaldı. "Hem de bizim sandıklarımızla."

Yavaşça bana döndüğünde ela gözleri benimkilerle birleşti, esmer teninin üzerinde kayan bir ter damlası alnından burnuna damladı. "Sizin olduğunu fark etmemiştim," derken omzumun gerisine, hemen arkamda bekleyen Rae ve Karr'a döndü.

Az önce düşen sandıklardan etrafa dağılan incilerin bir kısmını sandaletlerimin ucuyla iterek onunla aynı basamağa çıktım. "Sen bir hırsız mısın?" diye sorduğumda suratını buruşturdu. "Yoksa sadece başkalarının olanı çalmaktan hoşlanıyor musun?"

Hâlâ taşımaya devam ettiği sandıkları dikkatli bir şekilde yere bıraktı. "Beni onlara hançerletecek misin?" diye sorarken çenesiyle onları işaret etti. "Anlaşabiliriz." Ellerini havaya kaldırdığında onu bıraktım. "Ben bir hırsız değilim, sadece bunların onun için güzel bir hediye olacağını düşündüm."

Rae, "Kimin için?" diye sorduğunda adam yanlış bir şey söylediğini anlayarak alnına dökülen kıvrıcık saçlarını çekti. "Bir cevap verecek misin, çocuk?"

Adamın bir anda mahcup ifadesi şaşkın bir kaş çatışa dönüştü. "Çocuk mu?" diye sorarken bir yandan da ilgiyle Rae'yi süzüyordu. "Benden kaç yaş büyüksün ki?"

Eh, oldukça büyük sayılırdı.

Karr, Rae yerine, "Sana bir şey sordu," diyerek onunla konuştu. "Bunları kime götürecektin?"

Adam üçümüzü de dikkatle inceledi, sandaletinin ucunu yere sürttü. "Saraya götürecektim."

Başka bir şey deseydi her şey onun için farklı ilerleyebilirdi. İki sandık inciyi mahvettiği ya da bizden çaldığı için ona öfkelenmeye devam edebilirdim fakat ağzından dökülen kelimeler onun kurtuluşunun anahtarıydı, sadece o bunun farkında değildi.

"Öyle mi?" Sesimi sakın tutmaya gayret ettim. "Biz de bu sandıkları saraya götürüyorduk."

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. Bizde ne gördüğünü biliyordum. Fazla zengin durmayan iki tüccar ve muhtemelen onların kız kardeşi ya da birinin karısı. Tam da saraya mal satarak kolay yoldan sikke kazanmaya çalışacak insanlara benziyorduk. İhtiyacımız olan da buydu. Adam kaşlarını havaya kaldırdı.

Karr bir adım öne çıkarak yanıma geldi. "Orada mı çalışıyorsun?"

Adam belli belirsiz omuz silkti. "Öyle söylenebilir." Gözleri yeniden benimkini buldu. "Mallarınızı saraya götürmenize yardımcı olursam tüm bunları unutacak mısınız?" diye sorarken yerlere dağılan incileri işaret etti.

Rae, "Evet," dedi. "Ve dağıttıklarını da toplayacaksın."

Hiçbir şey söylemeden yere eğildi, incileri üzerlerindeki kumları silkeleyerek sandıklara doldurmaya başladı. Tek başına kısa sürede iki sandığı da eşit miktarda doldurdu ve tuniğine yapışan kumları silkeleyerek ayağa kalktı. "Sanırım kalanı siz halledebilirsiniz," dedikten sonra kendinden emin adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Rae ve Karr kısa bir an için bakışıp yeniden sandıkları paylaştığında üçümüz de onu takip ettik. Rae yanıma gelip kulağıma eğilerek, "Lütfen bir daha tanımadığın adamların peşinden koşma," diye fısıldadı. "Ne ben yanımdayken ne de ben yokken."

Sözleri kulağa kiskanç bir âşığın sözleri gibi gelebilirdi ama ben onun hangi niyetle bunları söylediğini biliyordum. Fevri davranışım onu telaşlandırdığından ona hak verebiliyordum. Yine de bugün bunu yaptığım için pişman değildim. Fazla vakit kaybetmeden saraya girmenin bir yolunu bulmuştuk.

Adamın yalan söylemediğine emindim. Rae'nin zihninde mutlaka dolandığını ve sözlerinin doğruluğunu araştırdığını biliyordum. Eğer yalan söyleseydi onun peşine takılmamıza izin vermez, bizden çalmasının bedelini ona pek de kibar olmayacak bir şekilde ödetirdi.

Şehir gerçekten de küçüktü. Deniz tuzunu taşıyan rüzgâr adanın dört bir yanına sinmişti ve her nefeste ciğerlerimize deniz havası dolduruyordu. Pazar yeri Troya'daki gibi kalabalık olmasa da küçük bir adaya göre yeterince kalabalıktı. İnsanları kabaydı. Satıcılar bağırarak birbirleriyle tartışıyor, en taze ve en iyi ürünlerin kendilerinde olduğunu söyleyip laf dalaşına giriyordu.

Kraliyet sarayı en tepedeydi. Oraya gitmek için tepeye doğru yükselen dolambaçlı taş merdivenler vardı. Aslında tüm şehir aynı şekildeydi, üst üste dizilmiş evlerden ve dükânlardan ibaretti. Şehrin tapınağının sarayın hemen gerisinde yükseldiğini görebiliyordum fakat bu mesafeden onların hangi Tanrı'yı koruyucu Tanrıları olarak seçtiğini anlayabilmem mümkün değildi.

Sıcak hava saçlarımı enseme yapıştırıp avuçlarımı terlettirirken nefes almam giderek güçleşiyordu. Adam sanki neler hissettiğimi anlarmış gibi, "Az kaldı," diye açıkladığında gerçekten de öyle olduğunu gördüm.

Saray da küçüktü, hatta saraydan ziyade biraz gelişmiş bir ev olduğunu söylemek bile mümkündü. Kumtaşı duvarları beyaz renge boyanmış, sütunları altınla kaplanmıştı. Fakat sadece bu kadardı, görünüşte bir zenginliğe sahip olsa da ihtişamlı ya da göz kamaştırıcı değildi. Sıradandı, gözlerden uzak kalacak kadar sıradandı hem de.

Kapıda bekleyen iki asker bizi gördüklerinde ellerindeki mızrakları sıkıca kavradı fakat yanımızda yürüyen yabancı adamı fark ettiklerinde rahatlayarak iki yana açıldılar. Bize içeri geçmemiz için izin verdiklerinde adam askerlerden birinin omzuna dokundu. Rae tam o anda, "Bize oyun oynayacak," diye zihnimin içine fısıldadı.

Saraya girdiğimizde dışarıdaki sıcaklık yerini tatlı bir serinliğe bıraktı. Giriş tamamen mermerle kaplı olduğu için sandaletlerimin tabanından bedenime sızan soğuk beni rahatlatıyordu. İçerisi loştu, bu yüzden öğlen vakti olmasına rağmen duvar diplerine yerleştirilmiş büyük mumlar çoktan yakılmıştı.

Ayak seslerimiz boşlukta yankılanırken adam bize döndü. "Tüm bunlar için ne kadar istiyorsunuz?" diye sorarken eliyle sandıklarımızı işaret etti.

Rae kendinden emin bir şekilde, "Bunları kralla satacağız," dediğinde adam alayla güldü. "Anlaşmamız bu şekildeydi."

Adam başını iki yana salladığında kıvrıcık saç tutamlarından biri yüzüne düştü. "Sizi saraya getirmem için anlaştık, kralla görüştürmem için değil."

Kendimi tutamayarak, "Ya mallarımızı Kral Lykomedes'e satarız ya da senin bir hırsız olduğunu sarayda duymayan kalmaz," dediğimde ela gözleri endişeyle irileşti.

Bana bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki bir adamın, "Patroklos!" diye bağıışı mermer girişi inletti. "Orada ne yapıyorsun?"

Patroklos. Arkama bakıp Rae'yle göz göze geldiğimizde onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Demek ki bu yabancı, Patroklos olduğunu zihninde bile gizlemeyi başarmıştı. Rae'nin kehanetlerinde Hector'u felakete götüreceğini gördüğü adam tam karşımızdaydı.

Rae'nin kehanetlerinde onun ölümünün ardından delirmenin eşiğine gelen Akhilleus, Prens Hector'u öldürmüş, cesedini surların önünde sürüklemiş ve Kral Priamos oğlunun cansız bedeni için ona yalvarana kadar onu bir savaş ganimeti olarak saklamıştı. Onu ölüme götürecekt ve bir kahraman yapacak bu olaydı. Patroklos'un ölümü onu kahramanlaştıracak, kendi ölümünü de beraberinde sürüklerken en sonunda tarihe ismini kanıyla yazacaktı.

Patroklos'a bakarken bu kadar genç birini bekleyen kaderin korkunçluğu karşısında tüylerim ürperdi. Eğer Kader Tanrıçaları'nın ona ne getireceğini bilseydi şu anda ne yapardı? Kaçar mıydı? Akhilleus'u bırakıp kendisi için bir hayat kurar mıydı? Yoksa kalır ve ölmesi gerektiğini bilmesine rağmen onun yanında kalmaya devam eder miydi?

Muhtemelen kalırdı, ben de kalırdım. Rae'nin hayatına karşılık kendi hayatımı ortaya koyar, onun geleceği için kendi geleceğimi feda ederdim. Çünkü gerçek sevgi insana bunu yaptırırdı. Gerçek sevgi yok olacağını bilmene rağmen sonunu teslimiyetle kabullenmekti.

Patroklos ona seslenen adama bakmak yerine bize baktığında bir karar vermeye çalıştığını anladım. onun endişeli bakışları beni düşüncelerimden söküp aldı. "Urios," diye adamı selamlarken suratında beliren ifade onun bir karar verdiğini gösteriyordu. "Kralımızı ziyarete gelen tüccarlara yol gösteriyordum."

Urios diye seslendiği adam kendinden emin bir şekilde bize yaklaştı. O kadar uzun boylu ve heybetliydi ki görünüşü kesinlikle göz korkutucuydu. Üzerindeki tuniğin açıkta kalan kısımlarından kollarındaki ve gövdesindeki yaraları görebiliyordum. Esmer teni güneşte yapılan idmanların bir neticesiydi. Mavi gözleri teninde bir çift boncuk gibi parlarken saçsız kafasından başlayıp boynuna doğru inen yara yutkunmama neden oldu.

Urios, dikkatle Rae ve Karr'a baktı. Karr'ın tuttuğu sandıklardan birini açarak büyük ellerini incilerin içine daldırdı. "İnanılmaz," diye mırıldanıp yanımızda getirdiklerimizin eşsizliğini takdir ederek ıslık çaldı. "Bugün kral şanslı gününde, bir tane daha tüccar geldi. Kabul salonunda getirdiklerini krala takdim ediyor."

Meraklı bakışları üzerimizde gezinse de fazla oyalanmadı, onu takip edip etmediğimizi kontrol etme zahmetine bile girmeden koridordaki kapıyı örten tülleri aralayarak ardında gözden kayboldu.

Patroklos bana döndü. "Sanırım istediğinizi aldınız," dedikten sonra kararsızlıkla iç çekti. "Beni takip edin, sizi kralın yanına götüreceğim."

Urios'un geçtiği kapıyı açarak geçmemiz için kenara çekildi. Girişte olduğu gibi koridor da tamamen mermerle kaplıydı. Duvarlar Troya'daki sarayda olduğu gibi mozaiklerle

kaplı olmasa da usta bir sanatçının elinden çıktığı belli olan resimlerle doluydu. Bir adamın mızrağını başka bir adamın göğsüne sapladığı sahnenin önünden geçerken Rae elimi tuttu, parmaklarını benimkilere dolayarak koridor boyunca sürecekle olsa da bana güç verdi.

Kabul salonuna açıldığını tahmin ettiğim iki kanatlı geniş kapıya ulaştığımızda elini benimkinden uzaklaştırdı, yeniden sanki onun için taşıması zormuş gibi iki eliyle sandıkları tuttu.

İçeri girdiğimizde yoğun bir kalabalık bizi karşıladı. Rengârenk örtülerle gizlenmiş kadınlar kendi aralarında yere oturmuş, gülerek önlerinde açık duran sandıklardaki kumaşlara bakıyordu.

Kral yaşlı bir adamdı; salonunun ortasına yerleştirilmiş tahtında otururken bir elini çenesinin altına koymuş, sakince kadınları izliyordu. Bizim içeri girdiğimizi fark ettiğinde yaşlılıktan rengi griye dönen gözleriyle bize baktı. "Ah, hayır..." Elini sallayarak dışarı çıkmamızı işaret etti. "Bugün daha fazla tüccara katlanamayacağım."

Urios kralın yanına giderek kulağına eğildi, kralın gözleri parlarken kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Demek pembe inci," diye tekrarladı, böylece Urios'un ona yanımızda getirdiklerinden bahsettiğini anlamış olduk. "Onları bulması oldukça güçtür."

Karr'in onları seçme sebebi de buydu, en azından o böyle söylemişti. Söylediğine göre bu inciler oldukça nadirdi ve bir adada kurulmuş şehir devleti olmalarına rağmen onların bile incilerden yeteri kadar sahip olmadıklarına emindi. Sanırım haklıydı çünkü kral tahtından inerek sandıkları açmalarını işaret ettiğinde ikisi de taşıdıklarını yere bırakıp ağızlarını açtı.

Kral şaşkınlıkla incilere bakarken ben de etrafa baktım. Patroklos biraz ileride, örtülerinin ardına gizlenmiş bir kızın yanında duruyordu. Eğilerek kızın kulağına bir şey söylerken kız başını sallayarak diğerlerinin yanına gitti.

Kral, "Bunlar için ne istiyorsunuz?" diye sorarak pazarlığa başlasa da Patroklos'u izlemeye devam ettim. Akhilleus neredeyse bizi onun yanına götüreceğini biliyordum. Onun için buradaydı.

Kapı bir kez daha gerimizde açılırken, "İşte, son sandıkları da getirdik," diye duyurdu tanıdık bir ses. Arkamı dönmeyen bile onun kim olduğunu biliyordum. "Bunları özellikle size getirdik, kralım." Sandığını hemen bizimkilerin yanına koydu ve başını kaldırarak doğrudan gözlerimin içine baktı.

Odisseus şaşkınlıkla irileşen kahve gözleriyle benimkilere baktığında önce onu tanıımıyormuş gibi davranmayı düşünsem de bunu yapamayacağımın farkındaydım. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken onun beni çoktan tanıdığına emin dim. Onunla Rae'nin tapınağında tanışmış, ona İlhaka Kralı olacağının haberini vermiştim. Beni tanımamasına imkân yoktu. Şüphesiz beni hiçbir zaman unutmayacaktı çünkü ona duymak istemediği o haberi veren bizzat bendim.

Rae neler döndüğünü anlayarak bana yaklaşıırken Odisseus gülümsemeye devam etti. "Rakiplerimin geldiğinden haberim yoktu." Hiçbir şey yokmuş gibi az önce getirdiği sandığın kapağını açarak bizim sandıklarımıza baktı. "Güzel inciler."

Sandığının içinde parlayan savaş zırhından ve silahlardan gözlerimi alamasam da yeniden ona döndüm, dikkatle beni izliyordu.

Kral, Karr'la olan pazarlığına devam ettiği için ne sandığın içindekilere ne de Odisseus'a bakıyordu.

Ama Odisseus'un getirdiklerinin ilgisini çektiği biri vardı. Az önce Patroklos'un yanında gördüğüm kadın temkinli adımlarla sandığa yaklaştı, bir kadın için zarif sayılamayacak bir şekilde dizlerinin üzerine çökerek içindeki silahları incelemeye başladı. Elini uzatıp bir gürzü tuttuğunda ellerini gördüm. Elleri bir kadına ait olamayacak kadar büyük ve uzundu. Teni altın renginde, güneşte yanmış birine aitti. Bu örtülerle sarınan bir kadın için oldukça garipti.

Odisseus'un dikkati nihayet benden uzaklaşıp sandığının önünde dizleri üzerine çöken kadına kaydı. "Beğendiniz mi?" diye sorduğunda kadın başını sallayarak onu onayladı.

Patroklos biraz sonra neler olacağını anlar gibi bize yaklaşıırken Rae koluma dokundu. "Bu o," diye fısıldadığı anda Odisseus, "Bunları senin için getirdim, Akhilleus," dedi ve uzanıp kadının suratını kapatan örtüyü kaldırarak attı. "Sen bana istediğimi verirsen hepsi senin olabilir."

Örtüler düşerken ardında gizlenen kişiyi gördüm. Genç, güçlü bir erkeğe ait beden açığa çıkarken omuzlarına uzanan sarı saçlarını havalandırdı. Adamın mavi gözleri irice açıldı, geri çekilmeye çalışırken Odisseus ona engel oldu. Kolunu tutarak onu kendine çekti. "Gerçekten saklanacak mısın? Bu şekilde saklanarak Tanrıları utandırdığının farkında değil misin?"

Kral neler olduğunu fark ederek onlara dönse de çok geçti. Akhilleus artık gizlenemezdi, bunu istese de yapamazdı.

Akhilleus kendini toparlayarak kolunu çekti, Odisseus'u iterek onu kendinden uzaklaştırdı. "Odisseus," diyerek adamı tanıdığını belli etti. İsmi dillendiriş şekline bakılacak olursa onu çok iyi tanıyor ve ondan hazzetmiyordu. "Seni yeraltı iblisi."

Kral Lykomedes sakladığı sırrının açığa çıktığını anlayarak Odisseus'un karşısına geçti. "Senin burada yerin yok," derken hâlâ tahtının yanında bekleyen Urios'u eliyle çağırdı. "Onu dışarı çıkartın." Anlaşılan inciler artık o kadar da ilgisini çekmiyordu.

Odisseus ona doğru yaklaşan dev askeri büyük bir sakinlikle izledi. "Yerinde olsam bunu yapmazdım." Sesi kendinden o kadar emin çıkmıştı ki beni bile şaşırttı. "Adamlarım limanda, hemen şimdi yelken açıp Akhilleus'un burada olduğunu tüm İonya'ya duyurabilirler. Bunu ister misin, yaşlı dostum?"

Lykomedes'in eli kolu bağlanmıştı, bunu görebiliyordum. Üstelik gizlediği savaşçıyı öğrenen tek kişi Odisseus da değildi. Rae ve Karr önüme geçerken bakışları bize kaydı ancak yeniden asıl odağına, sırrını ifşa eden adama döndü. "Ne istiyorsun?"

Odisseus ellerini havaya kaldırarak, "Sadece konuşmak istiyorum," dedi. "Onunla konuşmak istiyorum," diye ekleyerek Akhilleus'a döndü. "Burada saklanmana daha fazla izin veremem."

Akhilleus başını sertçe iki yana salladı. "Seninle konuşacak bir şeyim yok," dedikten sonra, "Patroklos!" diye bağırdı. "Gidelim."

Onlar uzaklaşmadan Odisseus peşinden gitti. "Sadece seninle konuşmama izin ver," diyerek onun yanından ayrılmamaya yemin vermiş gibi duran Patroklos'a baktı. "Yalnız konuşmamız lazım."

Onunla ne konuşacağını bilmiyordum fakat neticesini biliyordum. Onu savaşa katılması için ikna etmeyi başaracağına emindim. O zeki bir adamdı, bunu onu görür görmez anlamıştım. Ondan önce davranmalı, Akhilleus'la konuşan biz olmalıydık.

Rae kulağıma, "Onunla Odisseus'a zarar vermeden konuşamam," diye fısıldadı. "Bunu yaparsam Athena'ya saldırması için bir sebep vermiş olacağım. Üstelik muhtemelen sadece bana değil, henüz savaşa hazır olmayan Troya'ya da saldırarak."

Akhilleus'un omuzları teslim olurcasına düştü. "Çok fazla vaktin yok," diyerek Odisseus'u uyardı, başka hiçbir şey söylemeden kabul salonundan dışarı çıktı.

Rae, "Özür dilerim," derken dişlerini sıkıyordu. "Athena onu son gördüğümüzden beri korumaya almış olmalı, buraya geleceğini görmedim. Görseydim eğer ondan önce hareket ederdim."

Odisseus, Akhilleus'un peşinden giderken Patroklos geride kalarak onların gidişini izlemekle yetindi. Tunığının yakasını çekiştirdi, boynundaki kolyenin zinciri bir anlığına görünür gibi olsa da yakasını tekrardan düzeltti.

"Pekâlâ," derken bana bakıyordu. "Sanırım sizi buraya getirdiğimde görmeyi beklediğiniz şey bu değildi."

Kral öfkeyle, "Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdığında hiçbir şey yokmuş gibi sandıklardaki kumaşları inceleyen kızlar telaşla ayağa kalktı.

Karr başını sallayarak dışarı çıkmamızı işaret etti, yeniden geldiğimiz uzun koridora döndüğümüzde Rae, "Kehanetlerim net bir şey söylemiyor," dedi. "Geri dönmelerini bekleyelim, belki de şans bizden yana olur."

Patroklos, "Aç mısınız?" diye sorana kadar onun da bizimle dışarı çıktığını fark etmemiştim. "Size en azından bir şeyler ikram etmeme izin verin. Sonra geri dönüp ya sandıklarınızı alırsınız ya da kral size karşılığında bir ödeme yapar."

Karr, "Neden hırsızlık yaptın?" diye sorarken şüpheyle

kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Sen de onun gibi bir prensisin, hırsızlık yapmaya ihtiyacın yok."

Patroklos alayla gülüp, "Bir prens," diye tekrarladı. Kendini toparlayarak yumruk yaptığı elini ağzına götürerek boğazını temizledi. "Daha önce de söylediğim gibi, incilerinizin onun için güzel bir hediye olacağını düşündüm."

Kimi kastettiğini artık anlayabiliyordum. İncilerle dolu sandıkları Akhilleus'a götürmek için almıştı.

Birlikte geniş bir terasa çıktığımızda çoktan hazırlanmış bir sofraya bizi karşıladı. Sofra fazla zengin sayılmazdı fakat meyveler taze, yemekler iyi pişmiş görünüyordu. Yine de kendimi aç hissetmiyordum. Yaşanan tüm şeylerden sonra yaşadığım hayal kırıklığı iştahımı kesinlikle kapatmıştı.

Rae de benim gibi düşünüyor olmalıydı ki yalnızca bir kadeh şarap almakla yetindi ve onu da fazla uzun sürede içti, tazelemelerine izin vermedi. Güneş, denizin üzerinde yavaşça batarken Patroklos kendi şarabını kafasına dikerek, "Söylesenize," dedi. "Siz aslında kimsiniz?"

Yanımda oturan Rae'nin bedeni gerilse de konuştuğunda sesi sakin ve kendinden emindi. "Tüccarız. Kardeşim ve karımla birlikte inci ticareti yapıyoruz."

Patroklos başını yavaşça sallasa da buna inanmadığı her halinden belliydi. "Sen bir tüccar olamazsın." İşaretparmakğını suçlarcasına Rae'ye doğru kaldırdı. "Eğer öyle olsaydın, kabul salonundan çıkmadan önce yapacağın ilk iş mallarını da almak olurdu. Durup onlara bakmadın bile."

Tamam, görüldüğü kadar zeki olduğu kesindi. Bizi yakalamıştı. Rae yine de sakinliğini korumayı başararak, "Akhilleus çıkarım yapma konusundaki başarısızlığın için mi seni yanına aldı?" diye sordu.

Patroklos bir cevap vermek yerine boşalan kadehini doldurmakla yetindi. Arpa ekmeğinden bir parça koparıp ağzına götürdü ve yavaşça çiğnedi. "Nereden geldik demiştiniz?"

Karr, "Dememiştik," derken batan güneş hemen arkasındaydı. "Sana bunu hiç söylemedik."

Masadaki gerginlik elle tutulacak bir seviyeye ulaşırken oturduğum yerden kalkarak terasın taş korkuluklarına ilerledim. Deniz havası suratıma çarparken Odisseus'un limandaki gemisini görebiliyordum. Onu bir daha gördüğümde düşmanım olacağını biliyordum.

Patroklos'un dikkatli bakışları üzerimizdeydi. "Bana buraya gerçekten neden geldiğinizi anlatacak mısınız?"

Rae gerçeği elinden geldiğince dönüştürerek, "Akhilleus'la görüşmeye geldik," dedi. "Onun namını duyduk ve hazır buraya gelmişken tanışmak istedik."

Patroklos'un gözleri kısıldı. "Siz tam olarak kim oluyorsunuz?"

Karr güriültüyle gülerek karşılık verdi. "Emin ol, bunu bilmek istemezsin," derken dürüsttü. Patroklos bizim kim olduğumuzu bilirse değil yardım etmek, korkudan bizimle aynı sofrada oturmak bile istemezdi.

Patroklos başını iki yana sallarken gülümsedi. "İsminiz ne demiştiniz?"

Karr ona cevap vermeden ben cevap verdim. "Ben Mara." Gözlerinin içine baktım.

"Peki ya onlar?"

"Bu kadarını bilmen senin için yeterli," diyerek Rae ve Karr'ın kimliğini açık etmeyeceğimi ona belli ettim.

Terasa açılan tüller aralandığında Odisseus'un geniş cüssesi içeri girdi. Hiçbir davet beklemeksizin masaya oturarak

kendine bir kadeh şarap doldurdu ve ayağını kaldırıp masanın kenarına uzattı. "Demek namını duyduğunuz için onu görmek istediniz." Belli ki ne gözünden ne de kulağından bir şey kaçırıyordu. "Patroklos, Akhilleus seni bekliyor. Hazırlanmak için yardımına ihtiyacı var." Tatlı tatlı gülümseyerek bana baktı. "Kararını verdi, kahraman olmak için savaşacak."

Patroklos hayal kırıklığıyla gözlerini yumsa da masadan kalkarak terastan çıktı.

Odisseus o gider gitmez, "Anlatsana, Troyalı Mara," diye konuştu. "Buraya henüz başlamamış bir savaşı sonlandırmaya mı geldin?"

Onunla aramızda geçenlerin hepsini Rae bilse de Karr bilmiyordu. Kaşlarını çatarak bana baktığında derin bir nefes aldım. "Odisseus," diyerek onu hatırladığımı belli ettim. "Bir sonraki karşılaşmamızın şehrimde olacağını düşünmüştüm."

Güldü. "Acele ederek beni buldun." Arkasına yaslanıp bilmiş gözlerini masada gezdirdi. "Yanında Tanrı Rae ve Tanrı Karr ile bir yolculuğa çıktığına göre savaş sizi gerçekten korkutmuş olmalı."

Aldığım nefes boğazımda düğümlendi, masada duran et bıçağına baktım. Onu alıp gırtlığına saplamam saniyelerimi almazdı. Onu hemen şu anda öldürebilir, bizim aslında kim olduğumuzu insanlara ifşa etmesine engel olabilirdim. "O kadar şaşıрма," diyerek sözlerine devam etti. "Heykellerini kim yaptıysa müthiş derecede başarılıymış, ikisi de tıpatıp heykellerindeki gibi."

Rae ona gülerek karşılık verdiğinde yüzünde beliren rahatlık Odisseus'un sırrımızı açık etme niyetinde olmadığını gösteriyordu. "Zeki bir adamsın, İthaka Kralı," dediğinde onun artık kral olduğunu anlamış oldum. "Hamile karın nasıl?"

Odisseus'un rahat gülümsemesi bir anda kaybolurken sırtı gerginlikle dikleşti, ayağını masadan indirdi. "Onların bu işle bir ilgisi yok."

"Ona dönmenin yirmi sene süreceğini biliyor musun?" Rae, Odisseus'un elindeki kadehi alıp bir yudum aldı, sertçe masaya bıraktı. "Zihninden geçenleri görüyorum, ölümlü. Bizim kim olduğumuzu kimseye söylemeyecek olsan da bu bilgiyle ne yapacağını araştırıyorsun. Sana doğru cevabı vereyim, hiçbir şey yapmayacaksın. Eğer yaparsan ne karın Penelope'yi ne de doğacak çocuğunuzu hayatta bırakırım. Bütün İthaka'yı yakıp yirmi sene sonra da olsa dönecek bir evin olmamasını sağlarım. İstedğin bu mu?"

Hiç beklemeden, "Hayır," dedi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bu yüzden yoluna gitmeden önce burada kimi gördüğünü unutacaksın. Özellikle Tanrıça'n Athena'ya varlığımızı haber verirsen seni bulurum ve şehrinde yaptıklarımı izlemeni sağlarım."

Rae elini havaya kaldırdığında karanlığı Odisseus'un oturduğu sandalyenin ayaklarına dolanıp onu masadan uzaklaştırdı. Genç kral zekiydi, bu yüzden Rae'nin ona söylemek istediğini anlayarak ayağa kalktı. Masadan uzaklaşmaya çalışırken tökezlese de arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

Karr, "Bu gerekli miydi? Biraz daha ileri gidip ona zarar verseydin Athena'nın dikkatini buraya çekecektin," dedi ama Rae'nin ona yönelen öfkeli gözlerini görünce boğazını temizledi. "İşine karışmıyorum, tamam."

"Akhilleus meselesini ne yapacağız?" diye sorduğumda masada derin bir sessizlik oluştu.

Rae, "Hiçbir şey," derken yüzünü öfkeyle denizden yana çevirdi. "Odisseus kim olduğumuzu söylemese bile Akhilleus da aptal değil, onunla konuştuğumuz anda o da sorgulayacak."

"Bunu ben yapabilirim," dediğimde Karr karşı çıkmak için ağzını açtı ama elimi kaldırarak onu susturdum. "Ona gerçeklerin bir kısmını verip bize yardımcı olmasını isteyebilirim. Ya da bir kâhin olduğumu, geleceğinde genç ama şanlı bir ölümün onu beklediğini söyleyebilirim. Onun seçtiği de zaten bu değil mi, kaderini kendi belirlemedi mi?"

Rae, "Ona Troya'da öleceğini mi söyleyeceksin?" diye sorarken kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Ona her zaman istediği üne kavuşacağını söyleyeceğim. Hayatta kalmak için burada saklanmasını annesi istemiyor mu? Kehanetlerin sana bunu fısıldamadı mı? O savaşmak istiyor, ün istiyor. İsteddiği her şeye kavuşacak. Biri olma şansını elde edecek ama yine de yok olacak. Belki ona bunları söylersem bize yardım edebilir. Belki de gerçekten istediğinin genç yaşta ölümüne bağlı bir ün olmadığına karar verir."

Kapıda biri iç çektiğinde üçümüz de o yöne döndük ama benim aksime diğerleri şaşırmışa benzemiyordu. Patroklos konuştuğumuz her şeyi -Odisseus'la konuşmalarımız da dahil- duyduğunu belli eden bir ifadeyle masaya yaklaştı. "O ölecek mi?" Sorusu o kadar acı yüklüydü ki bir az evvel söylediğim her şeyi geri alabilmeyi diledim. "Bir kahraman olarak mı ölecek?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona bir yanıt veremedim çünkü onun da başına gelecekleri biliyordum. Rae geleceğin en acımasız yanlarını görürken aklını nasıl kaçırmıyordu, bilmiyordum. Bu bilgi bile kalbimi acıyla sıkıştırıyordu. Düşmanımız olacaklarını bilmeme rağmen onlar için üzülüyordum. Akhilleus diğerleriyle ters düşüp savaşmayı reddettiğinde Akhilleus'un kıyafetlerini giyerek savaşacak ve Hector'un elinde can verecek olan oydu, Patroklos.

Patroklos kendinden emin bir şekilde bana doğru bir adım attı. "Ben de öleceğim, öyle değil mi?"

Bedenimdeki tüm tüyler diken diken olurken, "Evet," diye fısıldadım.

Sanki çoktan bildiği bir şeyi öğrenmiş gibi sözlerimi acı bir gülümsemeyle karşıladı. "Kaderimizde bunun olduğunu bilmem lazımdı." Sözleri birbirine çarpan kılıçlar gibi yüreğime indi. "Aksini umut etmek aptallık olurdu. Sonuçta şan da ölümsüzlük de korkunç acılarla gelir."

Ayağa kalkarak ona yaklaştım. Tuniğimin içine gizlediğim, Karr'ın yola çıkmadan önce bana verdiği pembe inciye ona uzattım. "Al bunu." Elini tutup avucunu açtım. "Bunu ona ver, eminim hoşuna gidecektir."

Diğer eliyle boynuna hafifçe dokundu. "Beni daima kalbine yakın tuttu, onun için ölmek beni için bir şereftir." Patroklos, avucunu kapatırken gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. "Umarım beni öldüren sen olursun," diye fısıldadı. "Hades'in yanında yürümeden önce tanıdık bir yüz görmek iyi olurdu."

Kendimden emin bir sesle, "Anahtarın nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Akhilleus annesini dinledi ve anahtarı kalbine yakın tuttu."



Troya'nın biraz dışında, şehrin surlarını hâlâ görebildiğimiz o tepeye ulaştığımızda çıkan rüzgâr eski bir dostun kucaklaması gibi tenimi kuşattı. Belki de eski bir dost beni kucaklamak için hazır bekliyordu.

Rae hemen gerimde beni takip ederken ben kendimden emin adımlarla eski mezara doğru yürüdüm. Keşke buraya daha önce gelseydim. Keşke daha önce hatırlamayı başarıp onu ziyaret edebilseydim. Burada müthiş bir yalnızlık ve acı içinde olduğunu hissederken pişmanlık bir çift el gibi boğazıma yapıştı.

Sonra tatlı bir rüzgâr esti, leylak kokusu burnuma doldu. “*Bana geleceğini biliyordum.*” Ses hiçliğin arasından, rüzgârın kıvrımlarıyla bana ulaştı.

Rae, “Tanrılar,” diye mırıldandı.

Gözümde biriken yaşlara rağmen gülümsedim. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Ölürken tanıdık bir yüz görmediğin için özür dilerim.” Benden istediği ilk ve tek şeyi yerine getirememiştim. Aslında bir bakıma buna memnundum. Onun canını alamayacağımı biliyordum.

Mezarın hemen yanındaki ağacın yaprakları titrerken Patroklos’un bedeni görünür hale geldi. “*Seni bekliyordum, Troyalı Mara.*” Sesi sıcacıktı. Teni ölümün soğukluğu ve beyazlığıyla damgalanmış olsa da ela gözleri hâlâ parlıyordu. “*Bana gelmen fazla uzun sürdü.*”

Artık tutamadığım yaşlar yanaklarımdan akarken güldüm. “Buraya gelebilmek için iki hayat yaşamam ve ölmem gerekti.” O benim kadar şanslı değildi. Bana başka şanslar tanınsa da o burada kalmış, ne dünyaya ne de Hades’e ait kılınmıştı. “Yolculuğum fazla uzun sürdüğü için özür dilerim.”

“*Aşk için ölmek... Bunun eşsiz bir hikâye olduğuna eminim.*” Gözleri yere dikildi. “*Keşke seni dinleyecek daha fazla vaktim olsaydı ama artık onun yanına, Elysion’a gitmem gerekiyor. Burada seni beklerken çok fazla zaman geçirdim ve onu özledim.*”

Haykırarak ağlamamak için kendimi tuttum. Savaşta en suçsuz olanlar meydanda canlarını verenlerdi. Ne için, kim için savaştıkları önemli değildi; herkes kanını yoluna döktüğü tarafın haklı olduğunu düşünüyordu çünkü başka türlü hayatta kalamazlardı. Ya ihanet içerisinde olacaklar ya da inandıkları uğruna öleceklerdi. Patroklos'un ölümü de bildiğim en onurlu ölümlerden biriydi. O, sevgi için ölmüştü. Rae gibi, benim gibi... Akhilleus'un savaş kıyafetlerini kuşanarak Prens Hector'un karşısına çıkmış, korkusuzca ölüme yürümüştü.

Uzanıp ellerimi tuttuğunda soğuk teni içime işledi. "Tanıdığım en cesur *Akha* sendin," derken bundan bir an olsun şüphe etmiyordum.

Emanetini parmaklarımın arasına bıraktı. "*Sen de benim tanıdığım en cesur Troyalıydın.*" Bana nazikçe gülümsemesini ve bedeninin soluklaşarak gözden kaybolmasını bekleyene kadar kendimi tuttum. Sonrasında da bağırarak, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Rae de benimle birlikte yere çöktü. Parmaklarımın arasında Kronos'a giden kapının anahtarını tutsam da bu bana Akhilleus'un kalbini tutmak gibi hissettiriyordu.

BÖLÜM XXI

Hayatım boyunca pek çok hata yapmıştım. Bazı hatalarım bana pişmanlık olarak geri dönmüş bazıları ise beni değiştirmişti. Ancak bildiğim bir şey varsa eğer artık gelin olmak üzere yetiştirilen o genç kız olmadığımды. Savaşmış, büyümüş ve kaybetmişim.

Kıymetli deneyimler kazanmıştım. Kan dökmüştüm. Fakat ne olursa olsun artık yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Artık tek bir şeyi kaybetmekten başka hiçbir şey beni korkutamazdı.

Ailemi kaybetmek. Onu kaybetmek.

Korkum beni ayakta tutacak, mücadeleimde ihtiyacım olan gücü verecekti. Daha önce de olduğu gibi kanımın son damlasına kadar savaşmama yardım edecekti. Bu yüzden Yeraltı Dünyası'nda, *Tartaros*'a açılan kapının önünde beklerken korkmuyordum. Aksine heyecanlıydım. Parmaklarım beklentiyle elimdeki anahtarı tutuyor, nefesim heyecanla tekliyordu.

Yeraltı Dünyası'na son geldiğimde bir ölüyken şimdi bir amaç uğruna yaşıyordum.

Kemiklerle dolu sahil ayaklarımın altında çatırdarken attığım her adımda düşündüğüm tek şey buraya son geldiğim zamandı. Lethe'nin bir damlasının bulunduğu şişeyi ellerimin arasında tutmuş, her şeyi unutmaya, onu unutmaya bir yudum mesafede beklemiştim. Peki ya gerçekten Lethe'nin suyundan içtiğim olmuş muydu? Kendi isteğimle hafızamdan olmak için hareket ettiysem bana bunu yaptıran neydi?

Rae bedenimdeki gerilimin farkına vararak bana daha yakın yürümeye başladı. Hades'in yıkılmış tapınağındaki geçitten geçip sahile indiğimiz andan itibaren Apollon bizi geriden takip ediyordu. Aralarındaki gerilimi bir şekilde bastırmış gibiydiler ama en ufak kıvılcımın onları yeniden harekete geçireceğini biliyordum ve bu beni endişelendiriyordu. Aralarındaki pamuk ipliğine bağlı barışın bozulmasını istemiyordum. Her ne olursa olsun, bizden saklamaya devam ettiği sırlar olsa da Apollon'a ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Özellikle geçmişte yaptığım hatalardan sonra bir daha Rae'ye zarar verecek hiçbir olayın parçası olmak istemiyordum. İkimiz de benim yüzümden yeterince acı çekmiştik.

Ben artık acıyı değil, geleceğimizi istiyordum. Onu ve ileride onunla sahip olacağımız aileyi istiyordum. Belki önümüzde uzanan yol en az Medusa'nın bakışları kadar tehlikeliydi ama eninde sonunda bunu tamamlayacağımızı, kendi hikâyemizi mutlu noktalayacağımızı biliyordum. Başka bir yol yoktu. Er ya da geç sona ulaşacak, dünya gerçekten de Atlas'ın sırtında mı duruyor, görecektik.

Ona baktığımı fark ettiğinde dudaklarında tasalı bir gülüş belirdi. "Zihninin içine yalnızca sızmak değil, müdahale de

ctmek istiyorum.” Sesi de en az bakışları kadar yorgundu. “Keşke endişelerini oradan söküp alarak yerine sadece umudu koyabilsem.”

Bana elini uzattığında düşünmeden o eli tuttum. Serin parmakları benimkilere dolanırken, “Umuda ihtiyacım yok,” diye cevapladım onu. “Benim umudum şu an parmaklarımda.”

Parmakları benimkileri daha sıkı kavrarken kısa yürüyüşümüz sonlandı. Tek bir kayığın bağlı olduğu eski ahşap iskeleye geldiğimizde Rae boşta elini açtı, avucunda üç tane sikke belirirken endişeyle nefes aldım. Daha önce Yeraltı Dünyası’na gelip diğer tarafın kıyısında bulunmak başka bir şeydi, doğrudan sonsuzluğun öbür tarafına geçmek bambaşka bir şeydi.

Apollon da endişelenmiş olmalı ki Rae’nin diğer yanında durup kayığa bakarken, “İçimde kötü bir his var,” diye mırıldandı. “Vaktinde dönmeyi başarabilecek miyiz?”

Haklıydı, Yeraltı Dünyası’nda geçen zamanın daha farklı olduğunu ilk elden deneyimlemiştim. Rae geçitten geçmeden önce bir insan öldüğünde zamanın ruhu için yavaşladığını fakat gerçek hayatta olması gerektiği gibi aktığını söylemişti. Şu anda üçümüz de hayattaydık fakat yine de ölmemiş olsak bile zamanın yeryüzüne oranla yine de daha yavaş akacağını biliyorduk. Geri döndüğümüzde belki aradan yıllar geçmemiş olacaktı fakat haftalar hatta aylar bile geçmiş olabilirdi ve Hades’in zamanı da kuralları gibi çetrefilli olmakla kalmayıp öngörülemezdi de. İşte o zaman oyunu kazansam bile kaybetmiş olacaktım.

Rae temkinli bir tavırla kayığa bakarak, “Sanırım endişelenmek için biraz geç kaldık,” dedi. Kayığa doğru bir adım attığında ucundaki çan sallandı ve arka kısımda uzun siyah

cüppeli bir figür belirdi. “Belki de bunu fazla hoş olmayan bir tatil olarak değerlendirebiliriz.”

Başka bir zamanda olsak Rae’nin bu söyledikleri beni biraz olsun rahatlatabilirdi fakat şu anda Yeraltı Dünyası’nın en az kendisi kadar gizemli figürünün önündeyken söyledikleri beni rahatlatmaya yetmiyordu.

Kharon. Yeraltı Dünyası’nın Kayıkçısı. Üzerindeki kara cüppenin başlığı suratını örttüğü için onun neye benzediğini göremiyordum. Etrafına yaydığı enerji tüm bedenime yayılırken gücüm ben farkında olmadan parmak uçlarımda birikti. Burada olmamızdan memnun olmadığını hissedebiliyordum.

Haklıydı, biz onun karşıya geçirmeye alışkın olduğu ölülerden değildik.

Rae beni de beraberinde kayığa çekerken Apollon yumuşak bir sıçrayışla dar alana kendini bıraktı. Üçümüzün yan yana oturması için fazla küçük olan oturağa bakarken elimde olmadan suratımı buruşturdum. Bu kayıklar tek kişilikti çünkü ölüm yalnızca tek başına deneyimlenirdi.

Kayıkçı soluk elini Rae’ye uzattığında hiç vakit kaybetmeden sikkelerin üçünü de onun avucuna bıraktı, kayık hafifçe titreyerek dalgasız suda yol almaya başladı. Çok geçmeden farklı renkli suların karışarak bir arada aktığını fark ettim. Kayıkçının suyu yaran küreği -küreği o tutmuyordu, kürek kendiliğinden hareket ediyordu- suya her batışında binlerce rengin dalgalandığını görüyordum.

Kayık ilerledikçe hava bir yandan serinliyor bir yandan da ağırlaşıyordu. Sanki Yeraltı Dünyası’nın nehirlerinde değil de bizzat zamanın kendisinde yol alıyor gibi hissediyordum. Aldığım her nefes bir öncekinden daha sık, daha zordu. Burada kabul görmediğimiz farkındaydım.

Apollon'un teninin üzerini altın bir enerji katmanı sarmaladı, bir anlığına güçlü bir şekilde parladıktan sonra sönüp gitti. "Harika," diye mırıldandığı sırada Rae'nin gücü de önce parladı, ardından da gözden yitip gitti.

Kendi içimde taşıdığım gücün gitmesini beklerken Rae'nin elini sıkıca tuttum. Bir kalp atımı zaman geçti, iki kalp atımı zaman geçti.

Hiçbir şey olmadı.

Rae elimi dudaklarına götürüp yumuşak bir öpücük bıraktı. "Demek Tanrıların Ozanı gücünü öte dünyanın kapılarına dayanmışken bile koruyabiliyormuş." Sesi nihayet keyifli, hatta gurur yüklüydü. "Hades bile Mara'nın güçlerini dışarıda tutamıyor."

Kayıkcının küreği suyun içinde hareket ederken bir anlığına durdu, cüppeyle örtülü kafası hafifçe bana döndü. Konuştuğunda derinden gelen sesinin bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu anlayamadım. Belki de ikisi birdendi ya da hiçbiri değildi. "Nesin sen kadın?"

Sorusu ve bunu söylerken kelimeleri vurgulayış şekli tüylerimi diken diken etti. Bana huzursuzluk veriyordu. Ancak yine de kim olduğumu bilmediğim zamanlarda hissettiğim huzursuzlukla boy ölçüşemezdi. "Söylediğini duymadın mı?" diye sorarken ondan korkmama rağmen bunu belli etmedim, hatta alayla güldüm. "Tanrıların Ozanı'yım."

Kürek tekrardan hareket etmeye başlasa da kayıkcının başı hâlâ bana doğru dönüktü. Cüppesinin başlığının altında gizlediği suratını her ne kadar merak etsem de görmek istemeyeceğime emindim. Onda beni tedirgin eden bir şey vardı. Varlığı huzursuzluk vericiydi, hatta yasaklı gibiydi. Bunu neden düşündüğümü bilmiyordum fakat o da sanki buraya ait değilmiş gibiydi.

“Tanrıların Ozanı.” Kelimenin anlamını kavramak istermiş gibi bir kez daha tekrar etti. Başka bir şeyler daha söylemesini, bunun ne anlama geldiğini sormasını bekledim fakat öyle olmadı. Tekrardan önüne döndü ve Yeraltı Dünyası’nın nehirlerinin arasında ilerlemeye devam ettik.

Derinlere doğru ilerledikçe rahatsız edici bir his tırmandı. Ağlama ve gülüşme sesleri işitmeye başladığımızda Apollon, Rae’ye doğru yanaştı. Eğer yapabilseydi kanatlarını açacağını ve uçümüzü de korumaya çalışacağını biliyordum.

“Keşke o kayığa binebilsem.” Küçük bir kız çocuğunun sesini işittiğimde etrafa baksam da sonsuzluğa doğru akan nehirlerden başka bir şey göremedim. “Lütfen, bana bir sikke verin.”

Kürek sanki yol almak güçmüş gibi zayıflarken hafifçe sarsıldık. Apollon, “Neler oluyor?” diye sorduğunda kayıkçının ürkütücü gülüşünü duydum.

Rae beni kendine çekip sıkıca sarılırken kemikli, beyaz bir el kayığın kenarına yapıştı. “Tanrı’m, bana yardım et.” Bu seferki sesse yaşlı bir adama aitti. “Beni sen yaratmadın mı, bana neden yardım etmiyorsun?”

Konuşmaları çığlıklar ve gittikçe yükselen ağlama sesleri takip etti. Sesleri o kadar gürültülüydü ki beynimin içinde yankılanıyormuş gibi hissediyordum. Titreyen ellerimle kulaklarımı kapattığımda Rae’nin elleri de ellerimin üzerine kapandı. “Sakin ol,” deyişi kulağımda yankılandı. “Sınırdayız, bunlar sadece huzursuz ruhlar.”

Onlara sadece huzursuz ruhlar demesi bana kesinlikle yardımcı olmuyordu çünkü onlarca el sandalı tutup sarsmaya başladığında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Varlıkları artık huzursuz edici olmanın da ötesindeydi.

Kayıkçı gülmeye ve küreği ona uzanan ellere vurarak suda yol alınaya devam ediyordu. Eller başta uzaklaşsa da hemen sonra tekrardan kayığa tutunuyordu.

Apollon ayak bileğini tutmaya çalışan bir ele uzandığında Rae, “Sakin ona dokunma,” dedi. “Ona dokunmamızın yasak olduğunu biliyorsun. Onlar bize ait değil, dokunuşunla onu güçlendirirsin.”

Apollon rahatsız bir şekilde sanki kayıkta onlardan kaçabilecek bir yer varmış gibi bize yaklaştı. Kayıkçı, “Bu gökyüzünde parlamaya benzemiyormuş, değil mi?” diye sordu, bu sırada Apollon ileri doğru kendini attığında kayık bir kez daha sarsıldı. “Bir kez daha hareket edersen dengeyi bozarsın. Hepimiz suyu boyladığımızda bana bir şey olmaz ama sizi sülük gibi emerler.” Kürek yavaşladı. “Seçim senin, enerjinin kutsal damarlarından çalındığını görmek isterim.”

“Senin bir gözün var mı ki?”

“Apollon!” Rae’nin sert sesi bir anda binlerce sese bölündü, sonsuzluk boyunca uzanıp dalga dalga dağıldı. “Sakin ol.”

Apollon’a döndüğümde Rae’ye bakmak yerine kayıkçının kara cüppesine baktığını gördüm. “Sakin ol,” dediğimde gözleri benden yana döndü ama benim bakışlarım çoktan kayıkçıya dönmüştü. “Bir Kharon için fazla cesaretlisin.” Söylediklerimle gülüşü kesildi. “Senin ne olduğunu bilmiyorum ama ne olmadığını biliyorum.” Devam etmeden önce bir süre bekledim. “Sen bir yaşayan değilsin, en az onlar kadar ölüsün.”

Kayığı tutan eller durdu, hatta bir kısmı geri çekildi. Havayı bir hançer gibi yaran sessizlik yanlış bir şey söylediğimi anlamamı sağlasa da artık geç kalmıştım. Söyleyeceğim hiçbir şey az önce kayıkçıya hakaret ettiğim gerçeğini değiştirmezdi.

Apollon, “Mara ve gerçekten tatlı dili,” diyerek güldü. “Üzülme suratsız, zamanında onlardan ben de nasibimi aldım. İnan bana bir süre sonra alışıyorsun.”

Endişeyle kayıkçının bir yanıt vermesini bekledim ancak aldığım tek yanıt huzursuz edici sessizlik oldu. Nihayet sonsuzluğun içinde beliren devasa bir kapıya ulaştığımızda kayık ağır ağır o kapıya yanaştı.

Biz kapıya yanaşırken kapının önünde en az sahildeki kadar eski görünen bir iskele belirdi. İpler kendiliğinden kayığı iskeleye bağlarken çan bir kez daha öttü.

Apollon kayıktan ilk atlayan olurken Rae kendinden önce beni iskeleye çıkardı. Sanki kayıkta Kharon ile tek başıma kalırsam başıma bir şey gelecekmiş gibi temkinli bir şekilde ben iskeleye çıkarken kayıkçıyı izledi.

En sonunda o da iskeleye adımını attığında kayığı tutan ipler çözüldü, kayıkçı bize bir kez bile bakmadan kayığını sonsuzluğa sürdü.

Apollon iki kanatlı devasa altın kapıya bakarak, “Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun, kardeşim?” diye sordu. “Kapıyı çalıp *merhaba, biz geldik* mi diyeceğiz?” Suratını buruşturdu. “Kapıyı çalan ben olmak istemiyorum.”

Bu kapının ardında ne olduğundan tam olarak emin değildim. Nefes alıp verdikçe yoğun bir yanık kokusu ciğerlerime sızıyor, bana tüm bunların gerçek olduğunu fısıldıyordu. Burası sonun başlangıcıydı, buradan ötede hiçbir şey yoktu. Yalnızca en korkunç suçları işleyen ruhların ve hapsedilen Titanların ebediyen hapsediği sonsuz acının merkeziydi. Buraya girerek lanetlenen ruhlardan geriye hiçbir şey kalmazdı. Onların ruhları *Tartaros*’un zamansızlığı tarafından yutulur, parçalara ayrılır ve boşluğa bırakılırdı.

Apollon bana yaklaştı. “Koku,” dediğinde onun da benim gibi havadaki yanık kokusunu alabildiğini anladım. “Hades onları içeride yakıyor mu?”

Rae gerginlikle güldüğünde uzanıp elini tuttum, parmakları benimkilerin etrafına dolandı. “Bunun cevabını önce sen öğrenmek ister misin?”

Apollon öne çıkarak kapıya yaklaştı. “Şaka yapıyorsan komik değil, kardeşim. Eğer şaka değilse de buna pek gönüllü olduğumu söyleyemeyeceğim.”

Hades kapının önünde belirdiğinde elimde olmadan ürperdim. “Onlara içeride yanmaktan daha kötü şeyler yapıyorum, ışığın çocuğu,” diyerek Apollon’un az önceki sorusunu yanıtlamış oıdu. “Bir adım öne çıkın ve daha yakından bakın.”

Hades’in söylediğini yaparak devasa altın kapıyı saran parmakiiklara yaklaşıp daha yakından incelemek için öne doğru eğildim. Tüm kapı bir hikâye anlatmak ister gibi süslenmişti. Sarmal figürler tüm yüzeyi sarmış, *Tartaros*’un ününü gösteren ince detaylarla şekillenmişti.

Her bir altın figür bir hikâyeyi şekillendiriyordu. En yukarıda bir adamın ölüm anını gösteren -kalbinde bir hançer vardı- kabartmanın hemen altında, aynı adamın bir kayıkta Yeraltı Dünyası’nın nehirleri arasında aldığı yol tasvir edilmişti. Nehirden uzanan eller adamı yakalamak ister gibi bükülmüş, Kharon’un küreği aralarına dalmıştı.

Sonrası korkunç bir şekilde gerçekçiydi. Adamın şu an durduğum kapının önünde durması, kapının açılması ve iki yaratık tarafından kollarından tutularak sürüklenmesi...

Güçlkle yutkundum, Rae’nin eli bileğime çıktı. “Sen kötü biri değilsin,” diye fısıldayarak bana güvence vermeye çalıştı. “Üstelik hâlâ hayattasın, bu acı sadece ölüler için.”

Kendime engel olamayarak güldüm. “Ama Tanrılara inanmıyorum.”

“İnanmıyordun. Şimdi inandığın bir Tanrı var.” Elimini kaldırıp az önce parmaklarının dokunduğu yerleri öptü.

Şaşkınlıkla kapıda hiçbir anahtar deliği olmadığını fark ettim. Merakla, “Kapı nasıl açılıyor?” diye sormama engel olamadım.

Hades sorum karşısında kollarını iki yana açtı. “Anahtar benim.” Kapı uğuldamaya ve titremeye başladı. “Sence geçişinize izin verecek miyim?” Çenemi dikleştirdim. Gücüm parmak uçlarıma doğru akarken Hades başını geriye yatırdı. “Bana sesleniyor, istediğini yapmam için beni davet ediyor-sun.” Başını tekrar düzelttiğinde gözleri iki altın sikke gibi parlıyordu. “Güçlerini benim kralı olduğum bu korkunç ülkede kullanabiliyorsun demek, ilginç.”

Kendimden emin bir sesle, “Kapıları bizim için açacağını düşünüyorum,” dedim. “Ve onların güçlerini de geri verebileceğini.”

Hades, “Doğru düşünüyorsun,” dedikten sonra yana çekildi, kapı gürültüyle hafifçe aralandı. Ellerini iki yana açarak, “Ve istediğin gibi olsun,” dedi. “Aydınlık ve karanlık, yeniden sahiplerini bulsun.”

Karanlık Rae’nin etrafına dolanıp ellerinde birikirken Apollon’un ışığı yanıp söndü.

Bunu yapmaya hiç olmadığım kadar hazırdım. Artık kim olduğumu biliyordum. Neler yapabileceğimin farkındaydım. Korkmam ya da tereddüt etmem için hiçbir sebep yoktu. Bir daha asla hiçbir şeyin beni tereddütte bırakmasına izin vermeyecektim. Bir daha asla kendimden şüphe etmeyecektim.

Derin bir nefes alıp kapıyı ittiğimde karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Kapının üzerinde gördüğüm gibi iki yaratığın hiçliğin içinden fırlayıp bize saldırmasını beklesem de mutlak sessizlik buranın tek hâkimi gibiydi.

Apollon'un kanadı omzuma dokunurken Rae'nin karanlığı ayak bileklerime dolandı. Kendi gücüm içimde çağlarken hiç düşünmeden karanlığın içine daldım.

Az önce beni rahatsız eden koku, şimdi yerini çiçeksi bir kokuya bırakmıştı. Bu değişime neyin sebep olduğunu bilmesem de beni rahatlatmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bedenimdeki tüm gerginlik dağılırken rahatlama hissi beni ele geçirdi. Öyle ki sanki ruhum bedenimden ayrılmış, gereksiz tüm ağırlıkları geride bırakmış gibiydi.

Korku yoktu. Endişe yoktu. Yaşamının getirdiği bütün sorumluluklar ve düşünceler aklımdan uçup giderken geride sadece hafifleme hissi kalmıştı. Bunu tanıyordum, öldüğüm zaman sahilde beklerken benzer bir hissin içime dolduğunu hissetmiştim. Bu, ölümün getirdiği rahatlamaydı. Bedenin sınırlamasından nihayet kurtulan ruhun mutluluğuydu. Dünyevi her şey geride kalırken sonsuza kadar yaşayacak olan ruhun nihayet her şeyin özünü kavradığı o andı.

Sonra ruhum yeniden bedenime döndü. Kemiklerimin, hatta derimin ağırlığını bile yeniden hisseder oldum. Yaşadığım şokla birlikte ince ter damlaları alnımda birikti, saçlarım enseme yapıştı. Artık huzur yoktu, yerini mutlak bir ağırlığa bırakmıştı. Farkındalık bir girdap gibi zihnime doldu, görünmez elleri boğazıma yapıştı.

Çiçek kokusu yerini rutubetin ve küfün o ciğer yakıcı yoğunluğuna bırakmıştı. Bu kokuyu biliyordum, ölümün ve çü-

rümenin kokusuydu bu.

Laomedon'dayken bana şimdi binlerce hayat öncesindeymiş gibi gelen zamanlarda şehirde herkesin dilden dile anlatmayı sevdiği bir hikâyeye vardı. Anlatılanlara göre Troya Savaşı'ndan kaçıp şehre yerleşmemizden kısa süre sonra bir adama ait beden, bir sabah sahilde belirmiş.

Onu görenler ilk başta onun ölü olduğunu anlamamış çünkü uzun kahverengi saçlarının arasındaki altın boncuklar da dahil olmak üzere üzerindeki altın zırhında ve göğsünün üzerinde birleştirdiği ellerinin arasında duran miğferinde en ufak bir leke ya da iz yokmuş. Adamın aslında ölü olduğunu sıkıca kapatılmış gözlerinden ve inip kalkmayan göğsünden anlamışlar.

Rahipler onun Tanrıların çocuğu olduğunu düşünürken halk onun bir savaşçı olduğuna inanıyormuş. Savaş kıyafetlerindeki tek kusur, hangi şehir devletine ait olduğunu belli edecek armasının sökülüp alındığı noktaymış. Şehirdeki insanlar onun cansız bedenini korumuş, at arabalarına yükleyerek şehrin tepesine kadar götürmüşler. Burada onun için sonsuza kadar dinleneceği, daha fazla savaşmak zorunda kalmayacağı bir mezar odası hazırlamışlar.

Bu hikâyeye yıllar boyunca kulaktan kulağa anlatıldı, ozanlar *kiithara**larının tellerine dokunurken onun bu esrarengiz hikâyesi yeniden canlanıp durdu. Öyle ki ben küçükken bile bizi büyüten rahibeler arasında sıklıkla anlatılan bir hikâyeydi. Şehirdeki erkek çocukları artık büyüdüklerini kanıtlamak için tepedeki yalnız mezara giderdi. Geri dönenler mezar odasına kadar girdiklerini, kimilerine göre bir savaşçı kimine göreyse Tanrıların çocuğu olan adamın bedeninin bozulmadan lahdinde uzandığını anlatırdı.

* Antik Yunan'da telli bir çalgı. (e.n.)

Anlatılanların gerçek olup olmadığını hep merak etmiştim. Tüm gün tapınakta oturup seçilmemeyi umduğum bir görev için eğitilirken ve hayatımın her türlü heyecandan azat kılındığı bir gerçekken merakım beni canlandırdı. Oraya gidip mezar odasını kendi gözlerimle görmek istemiştim. Bu merakımı elbette rahibeler ve Helene ile paylaşamazdım fakat Naia'yla paylaşabilirdim. Bir gün ne kadar korksa da gece çöktüğünde gizlice kaldığımız evden ayrılıp benimle oraya gitmeyi kabul etti.

Karanlık çöktüğünde, ay dışında hiçbir şahidimizin kalmadığı vakitte gölgelerin bir parçası olarak evden ayrılıp tepedeki yalnız mezara doğru yola çıktık. Bu aslında benim cesaretimi kendime kanıtlama şeklimdi. Bir erkek değildim belki ama bir erkek kadar cesur ve gözü kara olabilirdim.

En fazla ev ve tapınak arasında yürümeye alışkın olduğumuz için bir süre sonra ikimiz de yorulduk. Küçük heybelerimizde sakladığımız kurutulmuş eti ve bir parça peyniri bir ağacın dibinde bölüştük. Mezar şehre her ne kadar yakınmış gibi görünse de aslında oldukça uzaktaydı. Atalarımız büyük ihtimalle bu gizemli adamın huzur içinde dinlenebilmesi için onun mezarını şehirden uzak bir tepeye yerleştirmişti.

Nihayet tekrardan tepeye doğru yola çıktığımızda garip bir şekilde kendimi hiç olmadığım kadar cesur hissediyordum. On üç yaşında genç bir kızdım. Ömrümün tamamını rahip ve rahibeler arasında, korunaklı bir kafeste geçirmiştim. Yine de her şeye rağmen o kafesten çıkmaya cesaretim vardı. Her şeye rağmen *İkarus** gibi kendi kanatlarımı taktak gücüm vardı. Güneşe fazla yakın uçmadığım sürece bir sorun olmayacaktı.

* Balmumu ve kuştüylerinden yapılmış kanatlarıyla ünlü, mitolojik karakter. (e.n.)

Tepeye ulaştığımızda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle taş mezara kazınmış isimleri ve sembolleri görmeyi beklemiyordum. Buraya daha önce gelen erkekler, erkekliklerini kanıtlamak için isimlerini mezar odasının kapısına kazımişti. Kimsenin onu rahatsız etmemesi için buraya yerleştirilen bu mezar bizzat bizim tarafımızdan zarar görmüştü.

Naia korkuyla, “Bence geri dönmeliyiz,” dediğinde haklı olduğunu biliyordum. Yolda çok fazla vakit kaybettiğimiz için hava aydınlanmak üzereydi. Birazdan Apollon’un her şeyi gören yüzü doğacak, rahibeler bizi uyandırmak için odamıza gelecekti.

Fakat ben geri dönmek istemiyordum. Bunca yolu bir hiç uğruna gelmemiştim. Bu yüzden Naia’yı gerimde bırakarak sürekli açılıp kapanmaktan tahrip olan kapıyı ittim. Mezar odasının küflü kokusu suratıma çarparken aradan yıllar hatta bir ömür geçtikten sonra bile o kokuyu hatırlayacağımdan habersizdim.

İşte şu anda aldığım koku tam olarak buydu. O gün mezarda anlatıldığı gibi bozulmamış bir ceset bulmamıştım. O gün mezarda yıllar önce kim olduğu unutulup gitmiş bir kemik yığını bulmuştum. Belki buraya gelirken farkında olmadan kayıkla onun yanından geçmiştim.

Karanlığın içinde bir meşale yanarak etrafı aydınlattı. O zaman önümde uzanan dehlizin başında Rae’yle birlikte dikildiğimizi gördüm. Duvarlardaki meşaleler teker teker yanarken onları adım sesleri ve karanlığın içine doğru koşan gölgeler takip etti. Ensemdeki tüyler beni uyarmak ister gibi dikleşirken huzursuz edici bir kaşıntı hissi kolumdan yükseldi.

Rae'nin bedeni benimkiyle bütünleşti, aramızdan havanın bile geçmeyeceğine emin olana kadar beni kendine çekti. "Apollon nerede?" diye sordum.

Bana bir cevap vermeden önce dikkatli bir şekilde sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen koridora baktı. Belki de gerçekten öyleydi. Belki de gerçekten sonsuzluğa uzanıyordu. "Emin değilim." Sesindeki karmaşa beni telaşa düşürmeden önce bir kez daha elimi tuttu. "Devam edelim."

Devam etmekten başka bir şansımız olmadığı için beni bilinmezliğin içine yürütmesine izin verdim. Yürüdükçe koridorun her iki yanında uzanan lahitleri ve başlarında bekleyen karanlık gölgeleri gördüm. Doğru düzgün bir formları yoktu; havada, bedensiz karartılar halinde yükseliyorlardı. Bir suratları, kadın ya da erkek olduklarını anlayabileceğim kıvrımları yoktu. Yine de onların bir zamanlar insan olduğunu hissedebiliyordum.

Gölgelerin her biri biz geçerken bize doğru dönüyor fakat bulundukları yerden ayrılmıyordu. Rae büyük ihtimalle onların kim ya da daha doğrusu ne olduğunu biliyordu. Zihnimin içinde bunun cevabını ne kadar merak ettiğimi de biliyordu. Fakat bir şey söylemedi, sadece daha hızlı yürümem için dirseğimi tuttu.

Bilinmezliğin içinde ilerlemek en zor olanıydı. Bu yolun sonunun neye çıkacağını bilseydim belki de yürümek bana bu kadar zor gelmezdi. Sayamayacağım kadar çok lahdin ve başında bekleyen gölgenin yanından geçtik. Bazılarında iniltiye benzeyen, acı dolu seslerin yükseldiğini duysam da duymazlıktan geldim. Korkunç bir kaybolmuşluk hissi yüreğime çöreklenirken Rae'nin yanımdaki bedenine ve sıcaklığına tutundum.

Etrafımızdaki hava ağırlaştıkça koku da arttı. Şimdi rutubet yalnız duvarlara değil, üzerime de sinmişti.

En sonunda oldukça sıradan görünen iki kanatlı ahşap bir kapı bizi karşıladığında Rae durdu. Kapı normal bir evde görebileceklerimiz gibiydi. Ne bir işlemesi vardı ne de içeride özel birinin olduğunu gösteren bir sembol. Kapının kolları eski bir iple birbirine bağlanmış, ortasına da bir kilit yerleştirilmişti. Kilit burada ne kadar da anlamsız ve küçük duruyordu. İçten içe o kapının ardında tutulan şeyin buradaki en özel kişi olduğunu biliyordum. Anahtarı elimde sıkıca tuttum.

Rae'nin parmakları boştaki parmaklarıma dolandı. "Seni neden seviyorum biliyor musun?" Sorusu sessizliğin içinde yankılandı. Başımı yavaşça ondan yana çevirdiğimde kapının ardında yüzleşeceğimiz şeyin korkunçluğuna rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Çünkü benim sadece âşık olduğum kadın değil, aynı zamanda da güvenebileceğim tek kişisin. Seni sadece ölümsüz gözlerimin gördüğü en güzel kadın olduğun ya da gücünle beni sersemlettiğin için sevmiyorum, yanında arkama bakmama gerek duymadan savaşabileceğimi bildiğim için seviyorum."

Elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Sözleri beni rahatlatırken içimde yanan cesareti güçlendirdi ve bir aleve dönüşene kadar harladı. Biz buyduk, yan yana savaşan iki savaşçı ve birbirinin arkasını kollayan ortaklardık. O benim ailemdi.

Rae tüm bedenini benden yana çevirerek beni sıkıca kucakladı. "Bu yüzden Kronos'tan ya da başka bir Titan'dan, hatta evrende savrulan adını dahi bilmediğimiz diğer Tanrılardan korkmamıza gerek yok çünkü her şart ve koşulda arkamızı kollayacak birine sahip olduğumuzu biliyoruz."

İçimde yükselen enerjiyi kahkaha atarak dışarı çıkardım.

“Tanrılarla aramın pek iyi olmadığını biliyorsun. Kronos’u kızdırmamdan korkmuyor musun?”

Bumumun ucuna dokunup geri çekildi. “Umarım onu kızdırırsın, Mara.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Anahtarı kilide takıp çevirdiğimde kilit beklemediğim kadar kolayca açılarak yere düştü. Sıra kapının kanatlarını bir arada tutan iplerdeydi. Onlar da kolayca birbirinden ayrıldığında artık önümüzde hiçbir engel kalmamıştı. Kapı sessizce açılırken toz ve duman suratıma çarptı, suratımı buruşturarak bir adım geri çekildiğimizde çoktan içeride olduğumuzu, ardımızdaki kapının da yitip gittiğini fark ettim.



BÖLÜM XXII

Dehliz fazlasıyla nemli ve dardı. Kollarımı iki yana açtığımda parmaklarım duvarlara değiyordu. Yan yana ilerlememiz imkânsız olduğundan Rae hemen arkamda, bir nefes mesafesi uzağımda beni takip ediyordu. Karanlıkta el yordamıyla ilerlerken bir yerlerde damlayan suların sesi karanlığın içinde patlamalar yarattı.

Dehlizin sonuna geldiğimizi artık ciğerlerime dolmayan toz kokusundan anladım. Derin bir nefes alırken ciğerlerim artık rahatlamış, bir sonraki temiz nefesin hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

Yoğun duman dağılırken gösterişli bir sarayın içinde, siyah mermerden bir zeminde duruyorduk. Yüzümüz devasa terasa ve oradan görünen manzaraya dönüktü. Sıradağlar ve biraz ötesinde sonsuzluğa açılan deniz dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir ev ne de başka bir şey. Yüksek ağaçlar ve onu kucaklayan doğa tarafından tamamen ele geçirilmiş gibiydi. Eğer huzurun

somut karşılığı olsaydı ucu bucağı belli olmayan bu orman ve onu besleyen deniz olurdu.

Adını koyamadığım, yoğun bir his tarafından kuşatıldım. Ensem birinin beni izlediğini bilerek karıncalanırken damarlarımda akan güç titreşmeye başladı. Buradaki kişi gücümü uyandırmış, bir anda tüm kanıma karışarak beni canlandırmıştı.

Arkamızda biri boğazını temizlediğinde aramaya geldiğimiz kişinin orada olduğunu biliyordum.

Rae benden önce arkasını döndüğünde ağzından dökülen şaşkınlık yüklü ses benim de manzaradan kopup arkamı dönmeme sebep olmuştu. Küçük bir erkek çocuğu, meraklı gözlerle bizi izliyordu. Koyu renkli saçları alına dağılmış, bir kedininkine benzeyen yeşil gözleri doğrudan bize odaklanmıştı.

Bulmayı beklediğim şey kesinlikle küçük bir çocuk olmadığı için bocaladım. Burada bulmayı beklediğim korkunç görünümlü bir Titan'dı. Kendimi buna hazırlamıştım. Şimdiyse belki de yanlış kapıdan içeri girdiğimizi düşünüyordum.

Çocuk başını hafifçe yana yatırdı. "Merhaba?" Sesi her ne kadar yumuşak çıksa da sözleri söyleyiş şeklinde yoğun bir aksan vardı. Harfleri olması gerektiğinden çok daha baskın bir şekilde telaffuz ediyordu. Bu bana garip bir şekilde Rae'nin aksanını anımsatmıştı. "Evimde ne işiniz var?"

Sahiplenici tutumu gözlerimi kısmama sebep oldu. "Sen de kimsin?"

Çocuk güldü, kedi gözleri parladı. "Kim olmamı isterdin, *Tanrıların Ozanı*? Beni uykumdan sen uyandırmadın mı?"

Bana doğru yürümeye başladığında bedeni de değişti; boyu uzadı, suratı olgunlaştı. Koyu renkli saçları şimdi omuzlarına dökülürken karşımda durduğunda benim yaşlarımda

genç bir adam vardı. Suratındaki küstah gülümsemeye ve kendinden emin tavrına bakılacak olursa aradığım kişi tam olarak da oydu. “Kronos?”

Hiçbir tepki vermedi fakat reddetmedi de. Sadece gözlerinin içine dikkatli bir şekilde baktı. Bakışları bir anda benden Rae’ye kayarken içgüdüsel olarak Rae’ye yaklaştım. Eğer ona bir zarar vermeye çalışırsa zamanında çok sevdiği oğlundan çaldığım şimşekleri üzerinde kullanırken bir an olsun tereddüt etmezdim.

Kronos bu küçük hareketimi yakalayarak tek kaşını havaya kaldırdı. “Bu tür bağılıkların Tanrılar için ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değil misiniz?” diye sorarken gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Kendi hayatını onun hayatına bağlamışsın, ne büyük bir hata, kızım. Tanrıların nâdiren evlenmesinin bir sebebi var. Sonsuzluk yas tutmak ve sadık olmak için fazla uzun bir süre. Ölüm ruhunu bağışlayıp sana yeni bir yaşam fırsatı sunmuşken bunu elinin tersiyle itmen ne büyük bir aptallık.”

Boğazımı temizledim. “Buraya benim için gelmedik,” derken ilk defa korkuyordum. Kronos’ta farklı bir şeyler vardı. Daha önce Tanrılara, hatta Zeus’a bile kafa tutmuştum. Bu anların çoğunda dikbaşlılığım yüzünden nasıl bir tehlikeyle burun buruna olduğumun farkına varamamıştım.

Bu sefer işler farklıydı. İçgüdülerim çılgık çılgılaydı, beni karşımda duran bu adam konusunda uyarıyordu. Gücüm bile durmaksızın titreşiyor, herhangi bir atakta beni korumak için pusuda bekliyordu.

Kronos sakince, “Yeri gelmişken söylemek istedim,” dedikten sonra tüm dikkatini üzerime yönlendirdi, gözleri kısılarak yüzümde dolaştı. “Ben de Zeus da korkunç babalarız.

Yanımdaki Tanrı'nın da bizim gibi kötü bir baba olmasından korkmuyor musun? Sonuçta bu onun kanında var. Biz güç ve iktidar için kendi kanımızı alaşağı etmekten çekinmeyiz.” Bana bir adım daha yaklaştı. “Onun da öz oğlunu öldürmek istemeyeceğini nereden biliyorsun?”

Rae'nin bedeni gerildi. “Bana kim olmak istemeyeceğimi yeterince gösterdiniz.” Sesi kendinden bir an olsun şüphe duymadığını belli ediyordu. “Sizin gibi olsaydım Zeus'un yerinde çoktan ben oturuyor olurdum.”

Kronos bir adım geri çekilirken göz kenarları kırıştı, orta yaşlı bir adama dönüştü. “Haklısın, eğer sen de baban kadar cesur olabilseydin çoktan hak ettiğin tahtı alırdın, bunun için bu kadar geç kalmazdın.” Alayla güldü. “Bunun yerine burada, soydaşlarımı hapsedebilmek için oyunlara katılmış kadının kazanması için çaba harcıyorsun. Çok daha fazlasına sahip olabilirdin, her şeye sahip olabilirdin. Yeniden bir bütünsün, hepsinden güçlüsün. Hak ettiğini alman için seni durduran ne? Bir isyan başlatacağını biliyorum ama bunu neden şimdi yapmıyorsun? Daha ne kadar bekleyeceksin?”

Kronos'un ağzından dökülen her söz hem korkunç hem de haklıydı. Rae'nin asla onlar gibi olmayacağını farkındaydım. Her şeyi geride bıraktığımızda, ailemizi tamamladığımızda onların aksine oğlunu seven bir baba olacağını biliyordum.

Rae'ye döndüğümde ifadesiz bir şekilde Kronos'a baktığını gördüm. Üstdudağı gerilirken konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslattı. “O tahtı daha önce istemiş olsaydım alırdım.” Elimi bırakıp Kronos'a yaklaştı. “Alacağımı da biliyorsun. Kaç ihtimalde beni o tahtta otururken gördün, Kronos? Buradayken bile gözlerin dünyaları ve ihtimalleri araştırmıyor mu? O tahtta oturduğumda ne olacağını gördün mü?”

Kronos, Rae'ye bakarken ürperti hissi tüm bedenimi sardı. "Kıyım gördüm," derken bir an olsun beklemedi, sözlerini yumuşatmaya çalışmadı. Sanki akacak kanın düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyormuş gibi gülümsedi. "Kadınla birlikte yapacağınız kıyımı gördüm. Size başkaldıran, insanlara eziyet eden Tanrıların kanlarıyla kendinize çekeceğiniz ziyafete katılmak isterdim."

"O halde neden o tahtta oturmak istemediğimi anlıyorsun. Tanrıların kanı yeterince döküldü, daha fazlasını dökmeye niyetim yok."

"Ama döneceksin," diye karşı çıktı. Kronos ve Rae şimdi karşı karşıya duruyordu. Birbirlerine fiziksel olarak ne kadar benzediklerini o zaman fark ettim. Neredeyse aynı mermerden yontulmuş gibilerdi. "Düzenin getirisi bu, Evrenin Tanrısı. Sen istesen de istemesen de o kanı dönecek, Olympos'un buluttan merdivenlerini kanla sulayacaksın. Hiçbir hükümdarlık kan dökmeden ilan edilmez. Üstelik buna niyetli olduğunu ilan ettiğini de biliyorum. Ben her şeyi bilirim, unutma."

Rae sabrının taşmak üzere olduğunu belli edercesine ona bakarken karanlığı etrafına dolandı. "Kanla beslenen bir hükümdarlık ilan etmek niyetinde değilim."

Kronos elini omzuna koyduğunda Rae'nin arkasına geçtim. Ne olursa olsa orada kalacaktım. Kronos'un niyeti ona zarar vermekse önce beni geçmesi gerekiyordu. "Ama edeceksin. Sen etmesen de..." Gözleri Rae'nin omzunun üzerinden benimkileri buldu. "Kanın ilan edecek. Seni zorla oturtması gerekse de o tahta oturtacak."

Gücüm onun gücüne seslenirken elimi ona doğru uzattım. Elim bir an için yaşlı bir kadının eline dönüşüp yeniden eski haline dönerken kalbim heyecanla hızlandı. Damarlarıma karışan gücün ne kadar eşsiz olduğunu hissedebiliyordum.

Kronos, “Aferin,” dediğinde elimi indirdim. “Zeki ve güçlü kadınları severim. Zeus bir kadın olsaydı belki de tahtımı ona isteyerek bırakırdım.”

Fazla cesaretli davrandığımın farkında olarak, “Bana kazanmanı için yardım edecek misin?” diye sordum. Yardım etmesi için hiçbir sebebi yoktu. Rae, onu buraya hapseden oğlunun oğluydu. Bizi şu anda sonsuz bir ıstırapın kollarına sürükleyebilecek gücü olduğundan şüphem yoktu.

Kronos, Rae’nin omzundan elini çekerek yanına geçtiğinde şimdi yüz yüze duruyorduk. “Yardım edeceğim çünkü o tahtta oturmayı hak etmeyen oğlumun acı çekmesini istiyorum.” Yeniden Rae’ye döndü. “Fakat size yardım etmeden önce bana Tanrıların yeminini vermek gerekiyor.” Sözlerini bitirir bitirmez elinde süslü bir hançer belirdi. İnanmadığım Tanrılar, daha kaç tane yeminin yüreğimize dolanması gerekiyordu.

Rae, Kronos’un ona uzattığı hançere baktı. “Yardımanın karşılığında ne istiyorsun?”

“Bence ne istediğimi biliyorsun.”

Rae’nin günü geldiğinde o tahta geçmesini istiyordu. Rae’nin sesi zihnimde yankılandı. “*Eğer bu yemini ona verirsem hiçbir zaman istediğin gibi sadece Mara olamayacaksın, Troyalı bile olamayacaksın. Ben tahta çıktığımda senin tahtın da yanımda yer alacak ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.*”

Rae için tüm geleceğimden vazgeçebilirdim ki bunu yapmıştım da. O benim için nasıl öldüyse ben de onun için ölmüştüm. Birbirimiz için çoktan feda edebileceğimiz her şeyi feda etmişken sakın bir yaşamın ihtimali o kadar da önemli değildi. Hayaller değişebilir, gelecek beklediğimizden farklı yollarla şekillenebilirdi.

Her zaman sadece Mara olmak istemiştim, evet ama her zaman onunla da olmak istiyordum. Şimdiye kadar verdiğim tüm kararları tek başıma vermişken bundan sonra onunla yan yana yürümek istiyordum. Sadece Mara olamayacaktım, bunun farkındaydım. Fakat ne olursa olsun, isminin başına ne unvan gelirse gelsin onun için Mara olarak kalmaya devam edeceğimi biliyordum.

O yanımda olduğu sürece hiçbir şey önemli değildi.

Düşüncelerimde ona seslendim. *“Tahtımın seninkinin yanında yer alması bir gururdur.”*

Rae hançeri alırken sakinliğini korumayı başardı. Aslında dehşete kapıldığını, ne kadar büyük bir kararın eşiğinde olduğunu fark ettiğine emindim. Bu ana kadar bir plan olarak düşündüğümüz şey artık gerçekliğimiz olmak üzereydi.

Rae bu yemini ettiği anda isyanı da başlayacaktı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Rae bu yemini ettiği andan sonra sadece Troya’nın Koruyucu Tanrısı olarak kalamazdı.

Kehanet Tanrısı elini kestikten sonra hançeri Kronos’a geri uzattı, Kronos gözlerini Rae’den ayırmadan avucunu kesti. “Kanım üstüne yemin ederim ki o tahta geçtiğinde hükümdarlığını tanıyacağım. Yeminimi tutmazsam bu kan da bu el de benim değildir.”

“Kanım üstüne yemin ederim ki zamanı geldiğinde tahta geçerken şüphe etmeyeceğim. Yeminimi tutmazsam bu kan da bu el de benim değildir.”

Açık yaraları birbirine değerken altın bir sarmal ellerinin etrafında dolanarak yeminlerini mühürledi. Rae’nin karanlığı bu yemini kabul etmek istemezmiş gibi etrafa dağılırken Kronos’un etrafını altın kum taneleri sardı.

Karanlık, kumların içine dalarak onları birbirinden ayırırken kumlar karanlığın etrafını sardı. İkisinin gücü birbirine gözdağı verirken Kronos geri çekildi. “Zamanı geldiğinde...” Sesi karanlık bir zevkle canlanmıştı. “Oğlumu yanıma yolla. Cezasını benim yanımda çekmesini istiyorum.”

Onun için neler planladığını sadece hayal edebilirdim. Zeus’un burada, babasının sonsuz gazabıyla karşı karşıya kaldığını düşünmek bile umut vericiydi. Onun olmadığı bir dünyayla ilgili her şey umut vericiydi. Bütün sorun onda olmayabilirdi fakat pek çok kötü şey yapmıştı ve hiçbirinin affedilecek bir yanı yoktu.

Rae elini geri çekerken yarası çoktan kapansa da omuzları verdiği yeminin ağırlığını hisseder gibi çökerken Kronos bana döndü. “Sıra sende, Tanrıların Ozanı.” Elini bana uzattığında ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. O göz göre göre kendi evlatlarını öldürmeye çalışmıştı. “Seninle biraz yürüyelim.”

Yine de düşmanımın düşmanı itiraf etmek istemesem de bir yere kadar dostumdu.

Elini tuttuğumda saray etrafımızda parçalanarak dağıldı. Ortam değişirken midem çalkalandı, gözlerim karardı. Az önce gördüğüm sıradağların eteklerinde, yüzüm onlara dönük olarak bekliyordum. Kronos bir kez daha genç bir adama dönüşürken elimi bırakarak dağların önünden akan dereye ilerledi. “Eskiden her birimizin sonsuza kadar hükmedeceğine inanırdık.” Konuşmaya başladığında sesi sertti. “Zeus insanları yaratıp onların dualarıyla güçlenene kadar aslında buna ihtiyacımız olduğundan haberimiz bile yoktu. Yaratılışımızdan gelen gücün bizim için yeterli olduğunu düşünmüştüm fakat yanılmışım. Ben devrildikten sonra diğerleri yeni bir yol

çizse de onlar da başarılı olamadı, mutlak yenilgi pek çoğumuzun kaderine kazındı.”

Başımı kaldırıp ortadaki en yüksek dağa baktım. Bulutlar zirvesinde toplansa da onun ne kadar kudretli ve erişilemez olduğunu anlamam için sadece uzunluğu bile yeterliydi. Olympos’un eteklerinde durduğumu anlamam için bunu yüksek sesle diliendirmesine gerek yoktu. “Zamanla ve ihtimallerle oynayabiliyorsan oğlunun seni devirmesine nasıl izin verdin?”

Bana döndüğünde kum taneleri ellerine dolmuş, oradan kollarına yükselmeye başlamıştı bile. “Tam olarak üç yüz altmış beş ihtimali değerlendirdim, hepsinde bana galip geldi. Bazen bir şeyi bilmen değiştirebileceğin anlamına gelmiyor.” Gözlerini kıstı. “Şimdi o da bana dönüşecek. Bana dönüşmekten o kadar çok korktu ki farkında bile olmadan benim bir gölgem haline geldi. Kendimi savunmuyorum, savunulacak bir şey yapmadım. Düzen için gerekeni yaptım fakat onlar bunu anlamayacak kadar kibre kapılmıştı.”

Kendinden emin tavrından yaptıklarından pişman olmadığını, gerekirse bir daha yapabileceğini anlayabiliyordum. “Kendi çocuklarını öldürmeye çalıştın.”

Güldüğünde sesi kederle boğulmuştu. “Çünkü onların neye dönüşeceğini biliyordum. İçlerinden sadece Hades geri çekilmesi gerektiğinde bunu yapmayı bildi. Çünkü o zekiydi, onlarla taht kavgasına girmektense çok daha fazlasına sahip olmayı tercih etti. Ölen herkes onun hükmüne girerken diğerleri yaşayanlarla idare etmek zorunda kaldı.”

Kollarımı göğsümde birleştirerek Kronos’la aramıza mesafe koydum. “O zaman Zeus’un benden nefret ettiğini biliyor olman lazım. Bize neden yardım etmek istiyorsun? Sadece oğ-

lundan intikam almak istediğin için yapmadığını biliyorum. Beni kandıramazsın.”

Kendisine düşünmek için bile zaman tanımadan, “Çünkü dünyanın yıkımın eşiğinde olduğunu biliyorum,” dedi. “Zeus tek Tanrı olmak istiyor. Titanlar teker teker avlayıp korudukları şehirleri düşürüyor, ona karşı çıkan veya çıkacak herkesi hapsediyor. Daha önce de yaptı, İlk Troya Savaşı sırasında ikizleri birbirinden ayırma sebebi de buydu. Ruhlarının bir yarısını öldürürken güçlerini de bölmüş oldu. Böylelikle kimse bir daha ona başkaldırmaya cesaret edemeyeceğini düşündü. Ta ki...”

“Rae yeniden bir bütün olana kadar,” diyerek onu tamamladım.

Kronos başını sallayarak beni onayladı. “Diğerlerinin Rae’nin peşinden isyan edeceğini de bu isyan ateşini de senin yakacağını biliyor, Tanrıların Ozanı.” Serin bir rüzgâr etrafı kuşatırken Kronos’un kumları hafifçe dağıldı. “Onun için sadece isyanın ateşini değil, gerekirse tüm Olympos’u yakacağının farkında.”

“Yani başından beri ne planladığımızdan haberi vardı.”

“Benim de Zeus’un beni devireceğinden haberim vardı ama bak gör, yine de neredeyim.” Bana doğru bir adım atınca yüzlerimizi aynı hizaya getirmek için başını eğdi. “Farkında değil misin, buraya sadece zaman taşı için gelmedin. İhtimaller bizim karşılaşmamızı ve gücünü gücümle beslememi istedi. Evrendeki tüm Tanrıları çağırabilirsin ancak onların köklerini buraya ancak benim gücümle bağlayabilirsin. Onları çağırırsan bile güçlerinin kaynağı bu dünyada olmadığı için bir süre sonra yok olacaklar. Ancak sen benim gücümle onların yeni merkezi, yeni kaynağı olacaksın.” Ondan uzaklaşma

fırsatı bulamadan ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. “Benim gücüm sana isyanı başlatmada ve bu savaşı kazanmada yardım edecek. Sen ve ben Mara, nihayet kaybolan dengeyi yeniden sağlayacağız.”

Kumlar onun ellerinden benimkilere akarken tenim ısındı. Yoğun bir enerji açık avuçlarımdan sızarak kanıma karıştı, güç başımı döndürdü. Omurgamdaki baskıyı hissedebiliyordum. Oradaki birikim bana ne kadar kadim ve ham bir güçle karşı karşıya olduğumu işaret ediyordu. Bu bildiğim her şeyden, kopyaladığımı düşündüğüm ancak çağırdığım her şeyden daha yoğundu. Ne Zeus’un şimşekleri ne de Rae’nin karanlığı... Hiçbir güç başımı bu kadar döndürmemişti.

Zamanın kendisi tarafından fethedilirken tüm bedenim sürekli bir değişim içerisindeydi. Elim gençleşti, sonra da yaşlandı. Yaşlılık izleri belirdi, damarlarım sağlıklı şekilde morardı. Sonra her şey eski haline döndü ama ben eski ben değildim.

Kronos beni serbest bıraktığında sendeledim. Omurgamdaki baskı hâlâ devam ederken tenim yanmaya başlamıştı. Ellerimi geri atarak omurgama dokunmaya çalıştım fakat acı o noktaya dokunmama engel oldu.

Önce parçalara ayrılıyor sonra yeniden birleşiyordum. Dudaklarım beklentiyle aralanırken gözlerim yaydığım ışıkla kamaştı. Bu, gelinlerle bir bütün olduğum andan çok daha farklıydı. O zaman zaten benim olan parçaları geri alırken şimdi benden çok daha büyük bir gücü zapt ediyordum. Dünyalar ve zamanlar içimde çağlayarak akarken kulaklarım çınılıyordu.

Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı, yere çökerken kumlar da etrafıma dağıldı.

Kronos tepemde yükselirken elini bana uzatmıştı. “Sen ve

ben Mara,” diyerek bir kez daha tekrarladı. “Artık ikimiz de zamanın tüm sınırlamalarından muafız. Artık ikimiz de dünyalar yaratmaya muktediriz.” Güç ve acı beni sararken gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Parmaklarım arasında beliren taşın serinliğini hissedebiliyordum. “Bu taşın hiçbir anlamı yok, kızım, taşın kendisi benim gücüm.” Derinden gelen sesi dört bir yanıma kuşattı. “Ve artık onun bir yansımasına sahipsin.”

Kendimden geçmeden önce son gördüğüm Kronos’un kum tanelerine benzeyen gözleriydi.



Kendime geldiğimde ne kadar üşüdüğümü fark ederek gözlerimi açtım. Ahşap banyo teknesinde, çenemin altına kadar gelen suyun içinde etrafa baktım. Bana tahsis edilen odanın ortasında yıkanıyordum.

Neler olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerimi bir kez daha yumdum. En son Kronos’la konuşuyordum. Bana gücünü vermişti fakat ondan sonrası bulanık bir hatıradan ibaretti. Rae’nin beni kucakladığını ve Yeraltı Dünyası’nın kapılarından geçirdiğini hatırlıyordum fakat daha fazlası yoktu.

“Ateşin vardı.” Rae’nin sesi arkamdan, karanlığın gizlediği köşeden geldiğinde ona doğru dönmeye çalışsam da omurgamdaki acı hareket etmeme engel oldu. Bu acıyı da hatırlıyordum. Kronos gönüllü olarak gücünü bana verdiği anda başlayan acı beni kendimden geçirmişti.

Bana tam olarak ne yapmıştı böyle?

Rae banyo teknesine yaklaşarak yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Islanarak omzuma dökülen saçlarımı geriye atarak yavaşça boynumu kavradı. “Canım acıyor,” diye fısıldadı-

ğında suratındaki karanlık ifade beni hissettiğim acıdan daha çok tedirgin etti. “Neler oluyor?”

Rae ellerini suya daldırıp çıplak bedenimi kucaklarken boynuna tutundum. Sudan çıktığım anda üşümeye başlamıştım fakat onun sıcaklığı çok geçmeden beni sararak üzerimde kıyafetler varmış gibi korudu.

Beni odadaki süslü aynanın önüne götürdüğünde bana bakışını gördüm. Çıplak bedenimi izleme şeklinde ilk defa arzu değil, endişenin izleri vardı. Sular memelerimden bacaklarıma akarken beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Beni sırtımı görebileceğim şekilde hafifçe döndürdüğünde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı.

Omurgamdaki yılan figürünün gözleri altın renkli bir hale gibi parlıyordu. Ona baktığımı fark ederek hareketlendiğinde korku içinde elimle ağzımı kapattım fakat hemen sonra yeniden hareketsizleşti.

Rae omzumu öptü. “Zamanın yılanı,” diye açıkladı. “Ölüm ve Kronos gibi eski ilahlar iz bırakmayı sever. Bunu zaten Ölüm’le tecrübe ettin.”

Saçlarımı çekerek figüre daha yakından bakmaya çalıştım. Daha çok bir dövmeyi andırıyor, siyah gövdesi omurgam boyunca kıvrılıyordu. Gözleri o kadar parlaktı ki değerli taşlara benziyordu. “Ama bu kalıcı,” diye fısıldadım. “Ölüm’ün bıraktığı iz gibi gitmeyecek.”

Rae başını sallayarak beni onayladı. “Sana bahsettiği gücün ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamanı istiyorum, Mara.” Beni yeniden kendine döndürdü. “Bu güç iyi ve kötünün hassas terazisinde. Ne olursa olsun akıllıca hareket etmek ve mantıklı kararlar almak zorundasın yoksa sen güce değil, güç sana hükmeder.”

Omuzlarına tutundum çünkü bacaklarım beni artık taşıyamıyordu. “Benimle gücünü paylaşması kötü bir şey mi?”

“Bunları eve döndüğümüzde konuşalım.” Beni bir kez daha kucaklayarak masaya oturttu. Bana temiz kıyafetlerimi giydirdikten sonra arkama geçip saçlarımı ördü.

Kumaş omurgama değdiğinde irkildim. Yılanın olduğu yer o kadar hassastı ki acısı dişlerimi sıkınamama sebep oldu. “Canım yanıyor.”

Rae omzumun üzerinden eğilip bana baktı. “Bedenin ona alışmaya çalışıyor.” Çenemi yavaşça öptükten sonra biraz geri çekilse de koyu renk gözlerindeki yıldızları görebileceğim kadar yakınındaydı. “Eve döndüğümüzde bizi başka bir mücadelenin bekleyeceğini biliyorsun.”

Korkum midemi hareketlendirdi. “Kaç gün geçti?”

Dudakları yanaklarıma dokundu. “Başardın, Mara, vaktinde döndük.”

Biliyordum. Oyunları kazanmıştım. Zeus dileğimi yerine getirerek Titanları hapsedecekti ama Olympos hâlâ karşımızda yer alıyordu.

Her şeye rağmen ona sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyordum.

Onu yavaşça öptüğümde öpüşüme aynı yavaşlıkla karşılık verdi. Öpücüğün birbirimize karşı duyduğumuz arzuyla hiçbir ilgisi yoktu. Öpücüğümüz bizim güvencemizdi. Ne olursa olsun her şeyle birlikte başa çıkacağımızı mühürleyen bir sözdü.

Rae yanaklarımı tutup beni kendine çekse de öpücüğü derinleştirmeden benden ayrıldı. “Seni seviyorum, Arsız Ölümlü.”

Burnunun ucunu öptüm. “Artık o kadar da ölümlü sayılmam.”

Gülümserken başını yana yatırıp dikkatle yüzümü inceledi. “Her ne olursa olsun benim için daima bana kafa tutan o Arsız Ölümlü olarak kalacaksın.”

Gülümserken bir anda ağlamaya başladım. Neden bilmiyordum ama kendimi durduramıyordum. Yaşlar gözlerimden akarken Rae onları parmaklarıyla takip etti. Bana sarıldığında ağlamam şiddetlendi.

Hâlâ çok korkuyordum. Oyunları kazandığımı biliyordum ama son sözünü söyleyecek olan Tanrılardı. Kaderimizi çizecek olan her zaman olduğu gibi onlardı. Eğer isterlerse başaramadığımı ilan edebilir, ödülümün parmaklarımın arasından kayıp gitmesini sağlayabilirlerdi.

Rae beni sakinleştirmeye çalışarak, “Kimlerin oy kullanacağı kurayla belirlenecek,” dedi. “Kura ev sahibi o olduğundan Artemis’in gözetiminde çekileceği için endişe etmene gerek yok.”

Sözleri beni bir nebze rahatlatsa da ağlamamı dindirmeye yetmemişti. Kendimi eskisi gibi güçlü hissetmiyordum. Eski Mara’yı özlüyordum. Ölüme bile yürürken o Mara’nın yeniden içimde uyanmasına ihtiyacım vardı.

Rae saçlarımı okşarken bir anda durdu. “O Mara zaten sensin,” dedikten sonra beni bırakarak ayağa kalktı. “Ama aynada gördüğün kadın o olduğuna inanmana yardımcı olacaksa bir fikrim var.”

Belindeki kınında duran hançerine uzandı. Saçlarımı parmaklarının arasına dolayıp onayımı beklercesine duraksadı. “Lütfen,” diye mırıldandım.

Rae saçlarımı keserken ağlamam yavaşladı, en sonunda dindi. Saçlarım yere düştükçe eskiden kullanmayı sevdiğim gibi omuzlarımda biten saçlarıma dokundum.

Haklıydı, o Mara bendim.

Ama o Mara çok korkuyordu.

KISIM III

ONUN YIKIMI

“Nereden yıkacağını bilmezsen eğer,
yıklarlar seni en ince yerinden.
Korkunu bir an bile belli edersen,
o korkuyla fethederler seni de.
Sonra ne kadar çabalasan da nafîle,
kurtarılacak bir ev kalmaz geride.”

BÖLÜM XXIII

Tiyatro salonunun merkezine doğru yürürken kalabalığa rağmen çıt çıkmıyordu. Attığımı her adımla birlikte kendime olan güvenim artıyor, duruşum dikleşiyordu. Tanrıların hepsinin izlediğini, hepsinin gözlediğini biliyordum.

Güzel, bugünden sonra yanımızda yer almakta kararsız olanların fikirleri netleşecekti. Bugün bir şeyi net bir şekilde görmüşlerdi, söz konusu Rae'nin geleceği olduğunda ne bir Titan ne de Yeraltı Dünyası beni durdurabilirdi. Eğer aralarında Rae'nin hak ettiğini almasına engel olmayı planlayan birileri varsa önce beni geçmeleri gerektiğini fark edeceklerdi.

Artık korkmak yoktu.

Tüm halk tiyatroda, kaderimin belirleneceği anı bekliyordu. Tezahürat yüklü bağınşlar kulaklarımda uğuldarken sesleri geçmişin seslerine karışarak bugünüme ulaştı.

Her şey eninde sonunda Kaos'a dönecekti.

Kral Priamos sarayının geniş balkonundan halkına, bize bakarken bugünden sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağına emindim. Bildiğim her şey yıkılmak üzereydi; dünyam son hızla savaşa sürüklenecek, kan ve gözyaşı benim yeni gerçekliğim olacaktı.

Bir bebek ağlaması işittiğimde sağıma baktım ve onu gördüm. Annesinin kucağında, henüz birkaç aylık olan bir bebek var gücüyle ağlıyordu. Annesi onu sakinleştirmeye çalışırken babası ikisine de sarılıyordu. Savaşın bu aileye ne yapacağını düşündüm. Bir arada kalmayı başarmaları bir mucize olurdu çünkü biraz sonra Priamos malumu ilan ettiğinde adam Troya adına savaşmak için birliğe alınacaktı. Kuvvetle muhtemel eşini dul, bebeğini de yetim bırakacaktı.

Korkuyu ve çaresizliği iliklerime kadar hissediyordum. Tüm limanlardaki gemiler uzaklaştırılmış, şehre giriş çıkışların tamamı kapatılmıştı. Babam burada değildi. Onun nerede olduğunu ancak Tanrılar bilirdi.

Yalnızdım.

Rae dışında beni koruyacak hiçbir şey yoktu.

Priamos ellerini mermer korkuluklara dayadığında nefesimi tuttum. "Bugün burada kralınız olarak değil, Troya'nın şanslı bir evladı olarak bulunuyorum. Gençliğini, olgunluğunu ve eğer Tanrılar da bunu isterse yaşlılığını bu şehre adayacak bir adam olarak karşınızdayım." Hector karısıyla hemen onun arkasında dururken Paris ve Helene daha geride, meraklı bakışlardan kendilerini korumak ister gibi korkuluklardan uzakta bekliyordu. "Size hiçbir zaman yalan söylemediğim gibi bugün de yalan söylemeyeceğim. İon Devletleri'nin bize karşı birleştiği ve bizi kalbimizden vurmak için yola çıktıklarını gizlemeyeceğim."

Kalabalıktan uğultu sesleri ve çığlıklar yükseldi. Şimdi kadın da bebeği gibi ağlıyor, kocası ikisini de sakinleştirmeye çalışıyordu.

Priamos ellerini havaya kaldırarak, "Konuşmaya devam etmeme izin verin," dediğinde bile halkı sakinleştirmeyi başaramadı. "Bu savaşı kazanacağımızı biliyorum. Bu şehrin duvarı bizzat Tanrıların eliyle örüldü. Hiçbir ölümlünün iradesi bu duvarın ötesine geçecek kadar güçlü, silahı kuvvetli değil."

Rae neredeydi? Onu en son akşam ayininde görmüştüm ve şimdi hiçbir yerde yoktu.

Kalabalığın içinde onu ararken çelimsiz bir el beni bileğimden yakaladı. Bir yabancıнын bana dokunmaya cesaret göstermesine şaşırarak kolumu çekmeye çalıştım ama o beni kendine döndürdü.

Şaşkınlıkla onun aslında bir yabancı olmadığını, çok iyi tanıdığım biri olduğunu fark ettim. Bir süre önce aklını kaybettiği için saraydan uzaklaştırılarak Apollon Tapınağı'nın himayesine giren Prenses Kassandra tam önümde duruyordu.

Onu ilk bakışta tanımadığıma şaşmamak lazımdı; başını örttüğü duvak eski, üzerindeki tunik yıpranmıştı. Kilo vermiş, zaten zayıf olan bedeni iyice çelimsizleşmişti. Gözleri doğrudan gözlerimin içine bakarken yutkunamadım. "Ölüm kapıda," diye fısıldadı duyulması güç bir sesle. "Geliyor. ölüm şehre dört nala geliyor."

O bir deliydi. Bir zamanlar Priamos'un gözde kızı, Troya'nın güzel prensesi olabilirdi ama akli delilikle mühürlenmiş, bir akşam yemeği sırasında üzerindeki tüm kıyafetleri çıkararak, "Beni şimdiden götürsünler, bırakın Akhalar beni

*şimdiden alsın da tüm bu acıyı ve kederi görmeyeyim, " diye bağırmaya başlamıştı.**

O günden sonra prensesi kimse sarayda görmemiş, kısa süre sonra da iyileşmesi için Apollon Tapınağı'na götürüldüğü haberini almıştık.

Kolumu bu sefer daha sert çektim. "Bırak beni!"

Ondan uzaklaşmaya çalışsam da o da benimle birlikte hareket etti, dengemi kaybederek yere düştüğümde hemen üzerimdeydi. "Ben seni bıraksam da ölüm seni bırakamayacak. Şehri alevler saracak, mızraklar geceyi yaracak." Ellerini omuzlarıma geçirip beni sararmaya başladığında çığlık attım. Kalabalıktan birkaç kişi bizi fark edip ayırmaya çalışınca beni daha güçlü kavradı. "Atın sesini duyuyor musun? Atın kalbi yok, oradalar!" Gözleri kaymaya, bedeni titremeye başladı.

İki adam onu tutup üzerimden alırken bile bağırmaya devam ediyordu.

"Oradalar!"

Oradalar, tüm Tanrılar beni bekliyordu. Tam ortadaki kaidenin üzerine çıktım ve kafamı kaldırarak oraya, Zeus'un beni izlediği bölmeye baktım. Hera hemen yanında şaşkınlıkla öne doğru eğilmişken Athena sakince oturmaya devam ediyordu. Zeus'un dikkatli bakışlarının her bir hareketimi izlediğinin farkındaydım. Başarısız olmamı bekliorsa ona kötü bir haberim vardı.

Taşı elimden bıraktığımda gürültüyle yere düşerek mermer zemin boyunca ilerledi, çok fazla yol almadan durdu.

* Troya Kralı Priamos'un kızının ölümü hakkında ortaya atılan rivayetler içinde yazar, Akhaların kaçırmasının ardından Agememnon'un karısı tarafından öldürüldüğü hikâyeye gönderme yapmıştır. Bilinmeyen Tanrılar evrenindeyse savaşın kazanıldığı ihtimalde Troya yakınlarındaki bir gölde kehanetlerde bulunmaya devam etmektedir. (y.n.)

“Bu taşın hiçbir anlam ifade etmediğini biliyor muydunuz?” Öfke bedenimi ele geçirmekle tehdit etse de sakinliğimi korumayı başardım. “Bu taş için bir adamın mezarına gittim ve kahrolası Yeraltı Dünyası’na indim.”

Rae’nin diğer Olymposluların yanına yürüdüğünü gördüğümde derin bir nefes aldım. Apollon ve Eros’un arasındaki yerine oturduğunda Zeus ayağa kalkarak diğer seyircilerle onu ayıran balkon kısmının ucuna doğru yürüdü. “Taşı aldın mı?”

Alayla güldüm. “Evet ve gördüğün üzere o taş ayaklarımın altında.” Ona doğru bir adım atarak kaideden indim. “İstediğiniz gibi oyunu oynadım ve kazandım.”

Birinin güldüğünü duyduğumda bunun Nestor olduğuna emindim. Hermes de ona eşlik ederken Athena’nın yanında oturan Ares sırtını gerginlikle dikleştirdi. “Yalan söylemediğini nereden bileceğiz, baba?” Keşke Karr’ın sahip olduğu meziyetlerin bir kısmı ona da geçseydi. Savaşını onurlu bir yoldan vermek yerine Zeus’un yanında olması ne acıydı.

“İstersen *Tartoras*’a birlikte inelim, Ares,” diye seslendim. “Ama dikkat et, harabelerde olduğu gibi orada da aklını kaybetmeni istemem.”

Ares öfkeyle ayağa kalktı. “Seni küstah!”

Rae büyük bir sakinlikle, “Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim,” dedikten sonra arkasına yaslanarak doğrudan gözlerimin içine baktı. “Karımla konuşurken kelimelerini düzgün seçmezsen gece uyurken gırtlığını keser, o çok sevdiğin kânın içinde boğulmanı izlerim.”

Rae’nin sözleri üzerine Tanrıların büyük bir kısmı rahatsızlıkla oturduğu yerde kıpırdandı. Eh, ne diyebilirim ki... Rae evlilik haberimizi vermenin en uygun yolunu bulmuştu.

Tanrılar kendi aralarında konuşmaya başlarken memnuniyetsizlik yüklü seslerini durduğum yerden bile rahatça duyabiliyordum.

Poseidon, Zeus'un hemen aşağısındaki yerinden ayağa kalktı. "Onunla evlendin mi?" diye sorarken şaşkınlığı hareketlerine yansımıştı. "Tanrıların Ozanı senin karın mı?"

Hades, Poseidon'un şaşkınlığına kahkaha atarak karşılık verdi. "Nikâhlarını ben kıydım. Seni davet etmediğimiz için üzgünüm ama gerçekten küçük bir kutlamaydı."

Aphrodite, "Bu kabul edilmez," deyince birkaç kişi daha onu onayladığını belli eden sesler çıkardı.

Eros ona döndü. "Kabul edilemez olan ne, anne?" Dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "Seni rahatsız eden birbirlerine sadakatle bağlanmalarıysa haklısın, sadakat sana pek de uygun değil."

Ares, "Eros," diyerek onu uyardı.

Eros'un gülümsemesi genişlese de başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı.

Zeus elini havaya kaldırarak, "Bu kadar yeterli," dedi. "Taş gerçek olduğuna göre Mara oyunların ilk aşamasını geçti. Oylama yapacağız, siz de kazandığınızı düşünüyorsanız kazandı demektir." Sırtımı dikleştirerek bekledim. "Kimler Mara'nın kazandığını kabul ediyor?"

Havaya kalkan ilk el Apollon'un oldu; onu Hermes, Nestor ve Eros'un eli takip etti. Artemis, "Kazandı," diye duyurdu.

Ares, "Hile yaptı," derken Aphrodite'in eli aşağıda kaldı.

Hades, "Kazandığınızı biliyorsunuz," dedikten sonra elini havaya kaldırarak diğerlerine baktı. "Bunca zaman sonra hâlâ onurlu davranmanızı beklediğime inanamıyorum."

Rae, "Onur sadece güçlü yüreklerde yeşerir," derken elini kaldırdı.

Hera bakışlarını yüzüme dikip oturmakla yetinirken, Poseidon arkasına yaslanarak başını iki yana salladı.

Athena, “Seçimi sana bırakıyorum, baba,” dediğinde bu cevabı beni nedense yanıltmamıştı. Bana gelerek benimle adilce savaşmak istediğini söylemiş olması onun gerçekte olduğu kişiyi değiştirmiyordu; o, Zeus’un sadık bir neferiydi. Ne olursa olsun bu değişmeyecekti.

Zeus, “Kazandı,” diye duyurduğunda Ares ona karşı çıkmaya hazırlandı. Zeus bir kez daha elini havaya kaldırarak, “Ben adil bir Tanrı’yım,” dedi. “Oyunları oynadı ve kazandı. Şimdi benden ne istediğini söyle.”

Ondan ne isteyeceğini bildiğine emindim.

Kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi atmasına rağmen sakin kalmayı başararak gülümsedim. “Serbest bıraktığın tüm Titanları yeniden hapsedecek ve onlara hapsedtirdiğin Tanrıları serbest bırakacaksın.”

Ares ayağa kalktı. “Bu tek bir istek değil, ölümlü.”

Ona bakmak yerine Zeus’a baktım. “Onlar serbest olduğu için hapsedilen Tanrılar, onlar yeniden kilit altına alındıklarında serbest bırakılacaklar.”

Zeus, “Dileğinin bu olduğuna emin misin?” diye sordu.

Rae’ye baktım ama o bana bakmak yerine tüm dikkatini Zeus’a vermişti. Bu yüzden onun onayını alamasam da, “Dileğim bu,” dedim.

İtiraz sesleri Tanrıların arasında yükselirken Zeus elini havaya kaldırarak tüm sesleri susturdu. “Sende en çok ne hoşuma gidiyor, biliyor musun?” Başını salladı. “Zekân. Bu zekâyı benim için kullanmanı dilerdim ama şanslıyız ki çok geç değil.”

Ona bir cevap vermedim çünkü vereceğim hiçbir cevap

yeterli değildi. Onunla benim yan yana yürüme ihtimaliz, Olympos'un *Tartaros*'a taşınma ihtimaliyle eşdeğerdi.

Zeus korkuluklara dokunduğunda mermer onun için kırılarak merdivene dönüştü. “Bunu yapardım, ben sözünün eri bir Tanrı’yım.” Merdivenleri inmeye başladı. “Eğer onları gerçekten serbest bırakmış olsaydım... Sana istediklerimi söylemesi için etkim altına aldığım Helios ya da asırlardır hapis tuttuğum babam dışında bir Titanla tanıştın mı?”

Eğer onları gerçekten serbest bırakmış olsaydım.

Sözlerinin anlamını kavramak istemiyordum. Hayır, bunu söylüyor olamazdı.

“Tanrılar oyun oynamayı sever, unuttun mu?” Tam karşıma gelip durduğunda bedenim titriyordu. Başını eğerek bana baktı. “Sence sizi yenmek için Titanlara ihtiyacım var mı? Üstelik en güçlü silahım buradayken...” Hayır. Hayır! “Ama sizin beni yenmek için evrendeki tüm Tanrılara ihtiyacınız var.”

“Mara!” Rae’nin bağırışını duydum ama onu göremedim. Zeus’un gücü benimle herkesin arasına bir set çekerken etrafımı saran sis dışında hiçbir şey göremiyordum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Zeus bizi kandırmıştı. Başından beri bir oyun kurmuş ve bizim de o oyunun kurallarına göre oynamamızı sağlamıştı.

Panik kontrolümü eline aldığı anda titremeye başladım. Tüm bedenim titrerken dişlerim birbirine çarpıyor, kulaklarım uğulduyordu.

Zeus, “Sadece isyan etmesine ihtiyacım vardı,” derken kartalı hiçlikten gelip omzuna kondu. “Ona saldırmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve sen bana bu bahaneyi verdin. Artık sahip olduğum tahtı korumak benim hakkım.”

Midem bulanıyordu. Nefes alamıyor, gözlerim öfkeli yaşlarla yanıyordu. Bir kez daha her şeyi tehlikeye atmıştım. Bir kez daha Rac'nin zarar görmesine sebep olmuşum. Ölümünden hiç dönmemeliydim. Ait olduğum karanlıkta kalmalı, bir daha yaşamak için arzu duymamalıydim.

Zeus çenemi sıkıca tutup ona bakmamı sağladı. “Eros’un gücü ne, Mara?” Beni gözlerinin içine bakmaya zorladığında nefes alamıyordum. İhanetin keskin tadı ağzıma dolarken öğürdüm. Çenemi sıktı. “Bana cevap ver.”

“Birinin en çok istediği şeyin ne olduğunu öğrenerek onu vereceğine inandırmak...” Konuşmam nefesim kesilince bölündü, Zeus başını sallayarak devam etmemi işaret etti. “Onları kendi arzularıyla yönlendirmek.”

Beni bıraktığında dizlerimin üzerine çöküp öğürdüm, nefes almaya çalışırken çaresizce ellerimi taş zemine geçirdim.

Buna kanmış olamazdım. En başından beri Eros’un Zeus’a hizmet ettiğini, bizi gücüyle etkisi altına almadığını anlamamış olamazdım.

Zeus benden uzaklaştı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?” Kartalı kanatlarını iki yana açtı.

Sorusu gülünç ve acımasızdı. Kendimi nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu. “Seni bir gün öldüreceğim,” dedim gözyaşlarına boğulamama rağmen. “Bir gün seni babanın yanına bırakacağım.”

“Denediğini görmek isterim.” Kolumu tutarak beni ayağa kaldırdı. “Şimdi yarattığımı en eşsiz silah, *uyan*.”

BÖLÜM XXIV

EROS

Ormanda yaşayan cadının bir ismi yoktu. Onun Tanrıların Şafağı'ndan beri hayatta olduğunu biliyordum. Nasıl doğduğunu ya da güçlerini nasıl kazandığını kimse bilmiyordu. Bazıları onun Ölüm kadar eski olduğunu söylerken bazılarıysa Kronos kendi çocuklarına düşman olduğunda henüz yeni yeni ortaya çıkmaya başladığını anlatırdı.

Herkesin hemfikir olduğu bir konuysa bu cadının nasıl doğduğunun, yaratıldığının ya da nereden geldiğinin tam olarak bilinmediği idi. Bir şekilde herkesin bildiği ama uzak durmayı tercih ettiği biri olan Cadı Dahlia, yıllarca *Krētē* ormanlarına musallat olarak oradaki kayıp ruhlarla beslenmişti.

Bir aptal olduğumun farkındaydım. Ritos'un başına geleni gördükten sonra doğrudan eve ya da yaklaşan savaştan saklanabileceğim bir yere gitmem gerekiyordu. Her zaman

yaptığım gibi tarafsız kalmalı, beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmamaya devam etmeliydim. Ancak işe bakın ki burada, *Krētē* ormanlarının derinliklerinde ilerleyerek onu arıyordum.

Uzun süredir ilk defa içimde bir şeyler uyanmıştı, uğruna çabalamaya değen bir şeyler. Önemsiz bir Tanrı olarak varlığını sürdürüyordum ama artık bu bana yeterli gelmemeye başlamıştı. Ritos'un kaybı bende bir yerleri temelinden sarsmış, bir şeyleri değiştirmişti.

Aslında hiçbir zaman iyi bir kardeş olmamıştım, hatta ben, olabilecek en kötü kardeştim. Eğer *Olimpiakoi**'da en kötü kardeş dalında bir müsabaka olsaydı ben kesinlikle altın *dic-dem***'in sahibi olurdum. Lanet ikizim Ritos'un sarayı karanlık tarafından yutulduğunda aklıma gelen ilk şey kaçmak olmuştu ve bunu yapmıştım. Ardıma bile bakmadan geçitten geçmiş ve oradan uzaklaşmıştım.

Şimdi o olayın üzerinden yaklaşık dört ay geçmişti ve o günden beri Ritos'tan haber almamıştım. Vicdan azabı beni bütünüyle ele geçirmek üzereydi. Orada kalarak ona yardım etmeyi denemeyi seçebilirdim ama bunu yapmamıştım. “Bu beni kötü biri mi yapar?” diye sormuştum aynadaki aksime bakarken. “Yoksa zeki biri mi?”

Yatağında uyuyan kadın mırıldanarak döndü, aynadan onun uyanıp çarşafının içinden bana baktığını gördüm. “Eros?” Kadının sesi benim neden yatakta, onun yanında değil de aynanın karşısında durduğumu sorgular gibi çıkmıştı.

İşin aslı ben de bunu sorguluyordum. Yatağında güzel bir kadın beni beklerken ne diye kalkıp kendimi uğursuz düşün-

* Antik Yunan'da düzenlenen Olimpiyat Oyunları anlamına gelir. (e.n.)

** Antik dönemde kralların otoritelerini simgeleyen, başa bağlanan kumaş şerit veya taç benzeri bir başlıktır. (e.n.)

celerle boğmaya başlamıştım ki? Kaşlarım çatıldı, aynadaki aksimin de kaşları çatıldı. Beni uykumdan bir şey uyandırmıştı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmemi sağlayan bir his... Beni rahatsız eden bir şeyler vardı ne olduğunu bilmiyor, adını tam olarak koyamıyordum. Bu yalnızca vicdan azabı değildi. Daha derinde, henüz ulaşmayı başaramadığım yerde huzursuz edici bir his uyanmıştı.

Kadın yataktan kalkıp yanıma geldi, kollarını belime dolarken yumuşak suratını da omzuma dayadı. “Yatağa gel,” diye mırıldandığında hiç istemesem de kadının kollarından çıktım. Erotizmin en usta neferi olabilirdim ama her an sevişeceğim diye bir kural da yoktu.

Kadının elini tutup onu yatağa geri götürdüm ama umduğu gibi yanına geçmek yerine ayakta kalmaya devam ettim. Sahi, adı neydi?

Siktir et şimdi adını, bir an önce bu odadan çıkmalı ve beni rahatsız eden her neyse onu bulmalıydım. Kabul, bir kere daha onun içinde olmak bana iyi hissettirecekti ama kafamda dönüp duran soruların cevabını yine de bulamayacaktım.

Bu yüzden onu yatakta bırakıp yerdeki tuniğimi aceleyle giyerek odadan çıktım. *Krētē*’ye geleli daha üç gün olmuştu ve her gece uykumda beni yanına çağıran bir ses, uykularıma musallat oluyordu.

Krētē Kraliyet Ailesi tarafından bana tahsis edilen evden çıkarak şafaktan önce kafamı toplamayı ummuştum. Adadaki balıkçılar çoktan uyanmış, rüzgârlı günlerin ardından nihayet gelen dingin havayı değerlendirmek için çoktan küçük teknelerini hazırlamaya başlamıştı.

Sandaletlerim taş zemine sürttü, ne yapmak istediğime karar vermeye çalıştım. O sesi dinleyip çağrısına kulak verirsem tüm bunlar geride kalır mıydı?

İşte şimdi burada, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken hata yapmış olabileceğimi düşünüyordum. Ormanın içinde ilerliyor ve ilerliyordum ancak hiçbir sonuca varamıyordum. Bir adada gezinmek için çok fazla yol kat ettiğimi fark ettiğimde cadının tüm büyüünün aslında ormanı sardığını fark ettim. Zaman burada ya farklı akıyordu ya da zamanın akışını zihnimde büken bir oyunu vardı.

Gücümün özüne ulaşmayı denedim ama bu nafile bir çabaydı. Anlaşılan tanrısal güçlerim burada işlemiyordu. İşleyseydi eğer güçlerim cadının yanına daha önce ulaşmanın bir yolunu mutlaka bulurdu. Tanrılar, kadın kendini Kirke'den bile daha iyi korumanın bir yolunu bulmuştu.

Sandaletlerim ağaçların köküne dolanıyordu, ağaçlar tanrısal tenimde çizikler bırakırken en sonunda ormanın içinde gizlenmiş küçük eve ulaşmayı başardım. Rahatlayarak gülmüsedim. Aslında tahmin ettiğim kadar zor olmamıştı.

Ev, Ion kentlerinde görmeye alışkın olduğum evlere benzemiyordu. Sütunları ve devasa bir tavanı yoktu. Yapı küçük taşların üst üste dizilmesiyle elde edilmişti ve bu beni şaşırttı. Evin tepesindeki uzun bir taşın ince bir dumanın çıktığını fark ettiğimde durdum.

Bu ne sikimdi böyle?

Bir kadın sesi, "Burası zamanın dışında," diye fısıldadı.

Ses, aynı zamanda hem ileriden hem de arkadan gelmişti. Hayır, ses ormanın derinliklerinden gelmişti.

Tamam, sakinleşmeliydim. Ben Tanrı'ydım, hiçbir şey beni korkutamazdı.

Evin ahşap kapısı beni içeri davet edercesine açıldı, tereddüt edersem içeri giremeyeceğimin farkındaydım. Bu yüzden fazla düşünmeden içeri girdim.

Fark ettiğim ilk şey metal bir şeyin köşede durduğu ve odayı ısıttığı oldu. Üstünde bir ızgara vardı ve o ızgaranın üzerine de bir somun ekinek bırakılmıştı.

“O bir soba,” dedi aynı ses, bu sefer tam arkamdan geliyordu. “Henüz insanların onun ne olduğunu bilmesine bin yıldan fazla var.”

Arkamı döndüğümde beni hiçlik karşıladı. Kimse yoktu. Anlaşılan cadı aklımla oynamak istiyordu.

Küçük evin içinde ilerlemeye devam ettim, duvarlarda asılı olan şeyleri gördüm. Evet, duvarlarda mozaikler ya da çizimler yoktu. Duvarlarda başka bir şeyler vardı, dört tane ahşap parçasının birleşip de duvara asıldığı yere yaklaştım ve şaşkınlıkla donup kaldım.

Tekrar, bu ne sikimdi böyle?

Ses, “Yaklaş,” diye fısıldadı. “O gazeteden alınma bir haber, yaklaş.”

Gazete mi? Haber mi? Şaşkınlıkla parşömene pek de benzemeyen şeyin asılı durduğu yere yaklaştım, şekillerin ne olduğunu anlayamasam da cadının büyüğü onları benim için okunur kıldı.

“Oku.” Bir kıkırtı. “Yüksek sesle oku.”

Sesin talimatıyla okumaya başladım. “18 Eylül 2037.” Durdum, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bu bir tarihti ama neyin tarihiydi bu? Devam ettim. “Troya’da yapılan kazılarda daha önce bilinmeyen ancak şehirde gerçekleştiği ortaya çıkan yeni bir savaşın izleri keşfedildi. Geçmişte kudretli, şimdiyse unutulmuş Tanrıların varlığı hâlâ şehirde gezinirken...” Telaşla geri çekildim, yazı da onu duvarda tutan ahşap parçalar da gürültüyle yere düştü.

“Hepiniz yok olacaksınız.” Ses artık daha da yakından

geliyordu. “Kimse size tapmayacak, adınızı dualarda anmayacak. Kırık, unutulmuş heykeller olarak sergileneceksiniz.”

Arkamı döndüğümde nihayet Cadı Dahlia’yı gördüm. Kadının koyu renk uzun saçları çıplak bedenini tamamen örtse de masmavi gözleri ortadaydı. Dudaklarında vahşi bir gülümseme vardı, belki de tatmin olmuştu.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

Cadı beni hiç bekletmeden, “Çünkü ben tüm zamanlarda varım,” diye yanıtladı. “Siz yok olduğunuzda da var olacağım.”

Ömrüm boyunca ilk defa böyle bir korku hissediyordum. Bu garip ev de evin sahibesi de beni korkutuyordu fakat korkumun asıl kaynağı az önce dile getirdikleriydi. “Yok olacağız,” diye tekrar ettim. “Nasıl?”

“Kendi sonunuzu kendiniz hazırlayacaksınız, karanlık çöktüğünde hiçbiriniz kurtulamayacaksınız.”

Pişman olmuşum. Kesinlikle buraya gelmemeli, onunla hiç konuşmamalıydım. “Sanırım gitme vaktim geldi.”

Arkamı dönüp içeri girdiğim kapıya yöneldim ama artık kapı orada değildi. Cadının soğuk elini omzumda hissettiğimde onunla yüz yüze gelmemek için az önce kapının olduğu duvara baktım. “Seni buraya sadece bunun için mi çağırdığımı düşünüyorsun?” Sesi karanlık dehlizlerde sürünen yılanlara benziyordu. “Buradan öylece gitmene izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

Kulağıma ıslak, rahatsız edici bir şey değdiğinde az önce yanılmadığımı anladım. “Ben bir Tanrı’yım.”

“Ve bu benim hiç umurumda değil.” Çatal dili bir kez daha kulağıma dokununca öğürmemek için kendimi zor tuttum. “İstersem seni burada kendi zamanını geçip de önemsiz, eski bir Tanrı olana kadar tutarım. Ya da...” Elleri omzumdan

göğsüme uzanırken uzun tırnakları tenimi çizdi. “Burada seni görmek isteyen tek klfine kulak verirsin.”

Beni o kadar hızlı bıraktı ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Önümdeki duvar dağılıp da önünde eğildiğim bir çift sandalete dönüşürken o çok iyi tanıdığım ses, “Başını kaldır, çocuğum,” dedi.

Tüm bedenim titriyor, mide bulantılarıyla sarsılıyordu. Bunun olacağını bilmem gerekiyordu. Bunun bir tuzak olacağını anlamam lazımdı.

Bana bir kez daha seslenmesinden korkarak başımı kaldırdım. Çok büyük bir belaya bulaşmışım, bunu onu gördüğüm anda anladım.

Zeus halinden memnun bir tavırla gözlerimin içine baktı. “Sana bir şans vereceğim,” derken kartalı gelip omzuna kondu. “Oğlum hepimizi karanlığa gömüp unutulmaya mahkûm etmeden önce gerçek bir Tanrı olabilmen için sana şans tanıyacağım.”

BÖLÜM XXV

Gözlerimi açtığımda ağzımın içi kupkuruydu ve başımda korkunç bir ağrı vardı.

Siktir, neredeydim ben?

Güçlkle de olsa ayağa kalktığımda sonsuzluğa uzanıyor-
muş gibi duran bir ormanda olduğumu gördüm. Bir tuhaflık
vardı ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Buraya nasıl
gelmişim? Hatırladığım son şey...

Hiçbir şey hatırlamıyordum. Kimdim ben? Neredeydim?

Panik göğsümden yukarı tırmanırken olduğum yere eğilip
kustum. Öğürtülerim kuru öksürüklere dönüşene kadar mi-
demde ne varsa çıkardım.

Buz kesmiş ellerim titriyordu. Zihnimin içi o kadar boştu
ki sızlıyordu. Kim olabilirdim? Neden hiçbir şey hatırlamı-
yordum?

Birkaç adım atmayı başardım ama sonrasında yere çökerek
kollarımı kendime doladım. Neden hiçbir şey hatırlayamıyor-
dum? Hiçbir şey hatırlamadan buradan nasıl kurtulacaktım?

Devam etmek zorundaydım, biliyordum. Yürümeye devam edersem mutlaka bir çıkış yolu bulacaktım. Bu yüzden zor olmasına rağmen ayağa kalkarak etrafa baktım. Ağaçlar her yeri kaplasa da patika yolları seçebiliyordum, biri güneye diğeriye kuzeye gidiyordu.

Hangi yöne doğru yürümem gerektiğini bilmediğimden şansımı kuzeyden yana kullandım ve sığağın altında yürümeye başladım. Uzaklarda akan bir nehrin sesini duyabiliyordum. Oraya ulaşırsam en azından biraz soluklanır, ağzımdaki kuruluğu giderene kadar kana kana su içerdim. Belki biraz dinlenirsem başıma neler geldiğini hatırlayabilirdim.

Su sesini takip ederek kuzeye doğru yürürken bu sefer, “Merhaba, kimse var mı?” diye seslendim fakat yine cevapsız bırakıldım. Burada kimsenin olmadığını hissedebiliyordum. Etraf yemyeşil ve sağlıklı çiçeklerle doluydu ama ne yerde ne de gökte bir hayvan vardı.

Nihayet nehri bulduğumda biraz ilerisinde ağaçların gizlediği başka bir patika yol olduğunu gördüm ancak orayı keşfetmeden önce su içmem gerekiyordu. Günlerdir su içmemişim gibi hissediyordum. Belki de gerçekten içmemiştim. Ne kadar süredir kendimde olmadığını bilmiyordum.

Ben kimdim ve başıma ne gelmişti?

Suyun kenarına çöküp hiç düşünmeden ellerimi daldırdım ve kana kana içmeye başladım. Dudaklarım sürekli yeni bir yudum daha arıyor, bedenim içtikçe gevşiyordu.

Suratımı ve kollarımı yıkadıktan sonra geri çekilerek etrafa baktım. Önümde uzanan yolun iki yanı da ağaçlarla kaplıydı ve güneşin altında davetkâr bir güzelliği vardı. Yine de içimde tuhaf bir his uyandırıyor. Oradan hem uzak durmam gerektiğini hem de biraz daha yaklaşmam gerektiğini hissediyordum.

yordum. Garipti, ona yalnızca bakmak bile içimde bu iki zıt duyguyu aynı anda canlandırmıştı.

İçgüdülerim oraya gitmemem gerektiğini söylese de dinlemedim. Ayağımın altındaki çimenler dallara dönüşürken yolun girişine ulaştım. Gözümün alabildiği tüm alan boyunca ağaçlar iç içe geçmişti ve yolun nereye çıkacağına dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

Daha birkaç adım atmıştım ki bir kadın sesi beni durdurdu. “Oradan öylece geçebileceğini mi düşünüyorsun?” Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde biraz ilerimde genç bir kadının beklediğini gördüm. “Ne tatlı.”

Kadın bana doğru yürürken altın rengi tuniği zeytuni teninin üzerinde zarifçe kaydı. Elbisesiyle aynı renk sarı gözleri dikkatli bir tavırla beni süzerken koyu renkli dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Merhaba?” Kendi sesim kulağıma yabancı geliyordu, o sırada kadın tam karşımda durdu. “Bana nerede olduğumu söyleyebilir misin?”

“Aklın gerçekten de karışmış olmalı.” Kahkaha attığında koyu renkli saçları yüzünün önüne döküldü. “Söyleyebilirim ama söylemem.” Üzerinde büyük, yakut bir yüzük olan parmağıyla ormanı işaret ederek, “Öğrenmen için hatırlaman gerekecek,” dedi.

Ağaçlar davetkâr bir şekilde hareketlendi, rüzgâr yaprakları hafifçe okşadı. “Sen de bana eşlik edecek misin?”

Kadın gülümserken, “Elbette,” dedi. “Bu yolu bensiz tamamlayamazsın.” Dalları ayırarak yolda yürümeden hemen önce bana dönüp, “Sakin peşimden ayrılma,” diye uyardı. “Kaybolmanı istemem.”

Tanımadığım bir kadının peşinden gitmek pek de doğru bir seçimmiş gibi görünmese de başka şansımın olduğunu düşün-

müyordum. Nerede olduğumu, hatta kim olduğumu bile bilmezken bu yabancı kadını takip etmek verebileceğim en kötü kararmış gibi gelmiyordu. Sanki zaten çok daha kötü kararlar vermiş gibiydim.

Daha birkaç adım atmıştık ki dallar sıklaştı, güneş geride kalırken etrafa alacakaranlığın o uğursuz havası çöktü. Bir anda günün nasıl olup da tükendiğini anlayamasam da ilerlemeye devam ettim.

Kadının elinde yanan bir kandil belirdiğinde irkildim. Bu kadın kimdi? Sıradan bir insanmış gibi hissettirmiyordu. Dalların arasında kendinden emin bir şekilde yürümesi ve duruşunun kusursuzluğu dikkate alındığında onun bir insan olmayacak kadar eşsiz olduğunu anladım. Peki bunu nasıl anlamıştım?

Bir dala takılmamak için dengemi sağlamaya çalışarak, “İsmin ne?” diye sordum.

Kadının altın gözleri bir an bile kaybetmeden benimkileri buldu. “Bana Syne diyebilirsin.” Sesi şimdi daha kısık, daha mesafeliydi. “Bana bu şekilde seslenmen yeterli.”

Elindeki kandili ileri doğru uzatarak yolumuzu aydınlatırken etrafa baktım, ağaçlardan başka hiçbir şey göremesem de uyandığımdaki o yalnızlık hissi artık gitmişti. Ormanın gördüklerimden çok daha fazlasını gizlediğinden emin olarak yürümeye devam ettim.

Syne bir süre sonra durdu, kandilini yukarı doğru kaldırdı. Onun neyi işaret ettiğini anlamaya çalışarak zayıf ışığın aydınlattığı ağaca baktım. Ağacın yaprakları diğerlerine oranla çok daha aşağıdaydı. Üzerine bir yük binmiş gibi dalları eğilmiş, gövdesi yamulmuştu.

Syne’nin kandili daha güçlü yanmaya başladığında ağacın

gövdesine kazınmış işaretleri gördüm. “Bu ağaç...” Elini o işaretlerin üzerinde gezdirdi, huzurla iç çekti. “Aradığımız ağaçlardan ilki bu.”

“Ağaçlardan mı?” Merakla kaşlarımı havaya kaldırdım. “Burada tam olarak ne yapıyoruz?”

“Göreceksin,” dedikten sonra kandilini bana uzattı, elleri serbest kaldığında yapraklardan birini kopardı. Ağacın yüzeyindeki işaretler hafifçe parlayıp sönerken yaprağı bana uzattı.

Kandili ona geri verip yaprağı aldığımda içinin suyla dolu olduğunu gördüm. “Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?” diye sorduğumda kıkırdadı, ne yapmamı istediğini anladım. “Bu suyu içmemi mi istiyorsun?”

Syne, “Sen zeki bir kadınsın,” diye yanıtladı beni.

“Neden bu suyu içmem gerekiyor?”

Bir elini elimin altına koyarak yaprağı kendime yaklaştırmam için beni teşvik etti. “İç ki derinliklere doğru devam edebilelim, çocuğum.” Yutkundum, dudaklarımı yaprağın nemli yüzeyine dayadı. “Batıdan doğuya, aşağıdan yukarı,” diye fısıldarken suyu içtim.

Kıyıya ulaştığımdaysa onu gördüm.

Gölgelerin çevrelediği bedeni suyun içinden çıkarken az önce dökülen şarap ona doğru aktı. Önce damla damla sonra da bir nehir gibi hızla. Gölgeler dağılıp bedenini açığa çıkarırken şarabın içindeki kanımdan güç alıyor, yeniden hayat buluyor gibiydi. Çıplak bedeni tamamen görünür kılındığında dudaklarını araladı. “Konuş,” dedi ölümsüz sesiyle. Sesi damarlarımda akan kan kadar akışkan ve sıcaktı. “Bana sunduğun şey nedir?”

Dizlerimin üzerine çöktüğümde tüm bedenim artık gözle görülebilir şekilde titriyordu. “Ben sizin gelininizim, efendim,” dedim.

Çıplak bedeni tam tepemde dikildiğinde gözlerimi yumdum, aklımda Kör Gelin’le ilgili anlatılan o efsane dönüp duruyordu. “Benim gelinimsin, öyle mi?” Ses tonu o kadar yoğundu ki bir an kendimden geçeceğimi düşündüm. “İsmin bu mu, yalnızca gelin misin sen?” diye sordu.

Yaprağı elimden bıraktığımda nefes nefese kalmıştım. Gördüğüm adamı tanıyordum. Bir şekilde onun benim için önemli olduğunu hissediyordum ama kim olduğunu hatırlamıyordum.

Kimdi o?

Bir şekilde unutmamam gereken biri olduğuna emindim ama unutmuştum.

Dengemi koruyamayarak geriye doğru düşmeden hemen önce Syne beni tuttu, kandilini suratına yaklaştırdığında altın gözlerinin parladığını gördüm. “Sakin ol, çocuğum.” Sesi damarlarıma karışıp beni rahatlatsa da gördüklerimi ve hissettiklerimi unutamiyordum. “Bu sadece geçmiş.” Daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir acı bedenimi ele geçirirken yere çökmeme engel olan tek şey beni tutan Syne’ydi. “Bunlar başka bir hayatın hatıraları,” diyerek beni sakinleştirmeye çalışsa da kalbimde hissettiğim acıyı hiçbir söz bastıramazdı. Bu acının kaynağı neydi? Canım neden bu kadar acıyordu? “Bilmen ve hatırlaman gerek, geride kalan şeyler için ağlaman değil.”

Bu hayat kime aitti? Neden hatırlayamiyordum?

Syne, “Ağlama,” diyene kadar ağlamaya başladığının farkında bile değildi. Başımı hafifçe okşadı. “Hadi çocuğum, ziyaret etmemiz gereken başka ağaçlar, ilerlememiz gereken başka derinlikler var.”

Elimi sıkıca tutup ormanda ilerlemeye devam etti, ona be-
denen eşlik etsem de ruhen çok başka yerlerdeydim. Gözle-
rimi ne zaman kapatsam o adamı görüyordum. Bana baktığı,
benimle konuştuğu anlar zihnimde canlanıyordu fakat parça-
ları birleştiremiyordum. Kimdi o? Başıma gelenlerle bir ilgisi
var mıydı?

Daha kısa boylu ama daha fazla yaprağı olan bir ağacın
önüne geldiğimizde Syne yine yapraklardan birini koparıp
bana uzattı, titreyen ellerimle yaprağı dudaklarıma götürüp
içindeki suyu içtim.

*Çenesini boynuma gömerken sofradan bir üzüm alıp du-
daklarıma götürdü. “Bugün özel bir gün, Mara.” Üzümlü du-
daklarımdan içeri iterken parmakları bir süre orada oyalan-
dı. Meyvenin tatlı suyu ağzıma dolarken parmakları benden
uzaklaştı.*

*Ona karşı çıkıp parmağını yeniden dudaklarıma dayamak
istedim ama kendimi tuttum. Başımı çevirip ona baktığımda
hâlâ parmaklarını istiyordum. “Öyle mi?”*

*Çenemi yavaşça okşadı, elinin tersi boynuma sürttü.
“Evet,” diye fısıldadığında nefesi tenimde sıcak bir iz biraka-
rak gezindi. “Bundan birkaç bin asır sonra, insanlar bugünü
Sevgililer Günü olarak kutlayacaklar.”*

*Rüzgâr estiğinde elimde olmadan titredim, Rae beni biraz
daha yakınına çekti. “Daha kutlanması gerektiği fark edilme-
miş bir günü mü kutluyoruz?”*

Kısık sesle attığı kahkaha karnımı keyifle büktü. Onun güldüğünü duymayı, kolları arasında olmayı her şeyden daha çok özlemiştim. "Tarihte ilk kutlayan âşıklar biziz," derken yutkundu. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum, Mara, bunu ancak bu şekilde ölçebilirim."

Ben Mara mıydım? İsmi bile hatırlayamadığı adama bir zamanlar âşık olan kadın ben miydim?

Syne bana bir yaprak daha uzattığında geri çekilmeye çalıştım ama o ellerimi sıkıca tutarak diretti. "İç ve hatırla." Sesi sert, aksini kabul etmeyeceğini belli eden bir kararlılıktaydı.

Bunu yapmak istemiyordum ama o yaprağı dudaklarıma dayayıp o yudumu içmemi sağladı.

Tapınağın taş duvarlarının önüne geldiğimde kendi hikâyemin sonuna yaklaştığımı biliyordum. Ayaklarımda ezilen yemişleri hissediyor, ayak parmaklarımdan süzülen sularının bıraktığı izleri takip edebiliyordum. Güneşli bir gün olsa da benim ruhuma kış çoktan gelmişti. Öyle bir kıştı ki bu, onu kendi ellerimle getirmiştım. Yine de bir şeylerin sonlanması için güzel bir gündü.

Daha fazla ilerleyemedim çünkü elleri belime dolanarak beni kendine doğru çekti. Beni tutarken tuniğimin üzerinden bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Tüm gün güneşin altında ısınmış kumlar gibi sıcak olsa da ben, onun gece kadar soğuk olduğunu biliyordum. O geceydi ve her şeyi görüyordu.

Başını omzumun üzerinden eğerek baksa da ben ona bakamadım. Gözlerimi duvardaki mozaiklere dikip bir daha yapamayacağımı bilerek derin bir nefes aldım. Bana dokunan o değildi, benim tanıdığım adam çoktan gitmişti. Onu kendi ellerimle yok etmiş, yerine bir düşman yaratmıştım.

Boynumu yavaşça öptü. Elimde olmadan ürperip geri çekildiğimde, metalin belimdeki kemere sürterken çıkarttığı sesi duydum. Ne tatlı bir sestiydi bu... Acaba Hades'in Kharon'u ruhumu almaya gelip de çanını çaldığında benzer bir ses mi işitecektim? Belki de ölümdede ses yoktu. Belki de ölümdede hiçbir şey yoktu. Bir şeyler olsaydı eğer bunu bilmemiz gerekmez miydi?

Oradaydı, hazır ve bekliyordu.

Dönüp ona baktığımda parmaklarının arasındaki hançeri sıkıca kavradığını gördüm. Bir Tanrı'ya ait olan elleri, şimdi gözü pek bir katilin ellerine dönüşmüştü. Parmak boğumları tutuşunun sertliğiyle kasılırken ellerinden başlayarak tüm vücuduna yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Hançeri bana doğru kaldırarak tam kalbimin üzerine yerleştirdi. İnce ve itina ile bilenmiş ucu, tenimi delip geçerken kanımı akıttı. "Buraya kadar, Mara." Hançerin kabzasını son bir kez daha sıkıca kavradı ve kalbime sapladı.

Hissettiğim keskin acı yaşamla aramdaki tüm bağları koparırken kollarının arasına yığıldım. Zihnim, ölümün sisli dumanları ile kaplanırken Rae'ye son bir kez baktım, hançeri kendi kalbinin üzerine yerleştirdiğini gördüm.

Hayır!

Hades'in Kharonu'nun çan sesini duyduğumda her yer karanlıkla kaplandı.

Ölmüştüm.

Beraberimde onu da ölüme sürüklemiştim.

Zihnim beni başka bir anıya savurdu. Şimdi suyun sesini duyabiliyor, rutubeti hissedebiliyordum.

Rae oradaydı, ben oradaydım. Ölüme direnmiş, ona geri dönmüştüm.

Başını onaylayarak sallarken duruşu mesafeliydi. "Kehanetlerim de ruhum da bende. Ölümün, benden aldığın her şeyi bana geri verdi." Cümlesi havada asılı kaldı, buhar tarafından örtülüp yutuldu. "Farklısın." Sesi mesafeli olsa da ben onu nasıl merak ediyorsam onun da beni merak ettiğini bilmem acımasız bir umudun içimde yeşermesine yol açtı.

Bana doğru bir adım attığında ben de ona doğru bir adım attım. "Öyle hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Gelinlerin emanetini aldım ama yine de Mara gibi hissediyorum, eski Mara gibi."

"Eski Mara," diyerek sözlerimi tekrarladı. "Hangi Mara?" Gözleri yüzümde ve bedenimde gezindi. "Her şeyi gördüm ve bildim." Ve gözleri tekrar gözlerimdeydi, karanlık bakışlarında gezegenler kayıp gitti. "Öyle hissetsen de eskisi gibi değilsin, olamazsın da."

Yutkundum. "Olamayacağımı biliyorum."

Bu sefer çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüğümde beni tutmaya çalışmadı. Aksine, ben ağlarken ve bağırırken benden birkaç adım uzakta kalıp beni izledi.

Her şeyi hatırlıyordum. Kim olduğumu, neden kendi canıma kıydığımı... Her şeyi biliyor ve acı çekiyordum.

Bilmediğim şeyse buranın neresi olduğu ve neden burada olduğumdu.

Haykırışlarım hıçkırıklara dönüşürken Syne yere çöktü, kandili küçük bir taşın üzerine bıraktıktan sonra iki eliyle suratımı kavrayarak beni ona bakmam için zorladı. "Bazen kazanmak için bazı şeylerin kaybedilmesi gerekir. Başka yollar var mıydı, evet vardı. Ama sen sana doğru gelen yolda yürüdü, bunun için kendini suçlama."

“Ona dönmek istiyorum,” derken omuzlarım çöktü, başım biraz daha öne düştü. “Neden buradayım?”

Yüzüme dökülen saçlarımı geri atarken suratında anlayışlı bir ifade vardı. “Döneceksin, Mara.” Parmakları akan gözyaşlarımı yakalayarak sildi.

Başka bir ses, “Dönmelisin,” dedi, bu sesin sahibini tanıyordum.

Meadros, ağaçların arasından ilerleyip bize yaklaşıırken Syne geri çekildi. Şimdi bir zamanlar âşık olduğumu sandığım, benim yüzümden canından olan adam önümde dizlerinin üzerine çökmüştü.

Ellerimi tuttuğunda geri çekilmeye çalıştım ama yumuşak gözlerinde gördüğüm acı çeken ifade durmama sebep oldu. “Yine öldüm mü?” diye sorduğumda başını iki yana salladı. “O zaman delirdim.”

Soğuk parmakları bileklerime yaslandı. “Aklının içinde hapissin, Mara. Buradan çıkman lazım. Buradan çıkıp bir an önce kaçman lazım.”

En son hatırladığım anılarımı bir araya getirmeye çalıştım. Oyunları kazandığımı, Eros’un ihanetini ve Zeus’u hatırlıyordum ama ondan sonra her şey karanlıktı.

Meadros’a “Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Başıma ne geldiğini bilmiyorum ve öğreneceklerimden korkuyorum.”

Meadros çok iyi bildiğim gülümsemesiyle bana baksa da endişesini gizlemeyi beceremiyordu. En sonunda, “Korkmalısın,” dedi kesin bir şekilde. “Fakat sana ne olduğundan değil, geri dönmek için geç kalmış olabileceğinden korkmalısın.”

“Rae,” diye fısıldadım.

Syne, “Çağlar boyunca yaşadım,” dediğinde ona baktım. Koyu renk kaşları çatılmış, altın rengi gözleri kısılmıştı.

“İnsanlara yardım ederek yaşadığım tüm bu süre boyunca benim kalbimi en çok kıran âşıklar oldu.” Dudaklarını birbirine bastırdı, güçlkle yutkunur gibi suratını buruşturdu. “Âşkları uğruna ölen âşıkların bunu unutmaması bence en iyi olanı.” Boğazını temizleyerek kendini toparladı. “Ama senin böyle bir şansın yok, Mara, sen diğerleri kadar şanslı değilsin. Hatıraların Prometheus’un kartalıyken bundan kaçamaz ya da kurtulamazsın. Sen özel bir ruhsun ve maalesef özel ruhlar acı çekmeye daima mahkûmdur.”

Özeldim ama beni özel yapan şey onun içimde taşıdığım parçasıydı. Beni özel yapan şey onun beni sevme şekliydi. Beni güçlendirmiş, daima yanında tutmuş ve bana fırsat vermişti. Diğer kadınlar gibi evde dokuma tezgâhımın başında kendi gözyaşlarımla iplikleri düğümlememiştim. Onun yanında savaşmış, bir kadının da savaşabileceğini herkese göstermiştim.

“Çok aptaldım.” Bunu itiraf etmesi artık eskisi gibi zor gelmiyordu. “Her şeyi bildiğimi düşünüyordum.”

Syne anlayışla bana baktı. “Cesaret ve aptallık arasındaki ince çizgide yürürken kibir ölümlülerin kanındaki en büyük zehirdir.” Başını hafifçe eğdi, dikkatli gözleri suratımda dolaştı. “Kibir insanları yutar, nerede durmaları gerektiğini onlara unutturur ve onlar daha ne olduğunu bile anlamadan tarih de onları unuttur.”

Uyarı dolu sözleriyle dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırsam da, “Peki Tanrılar kibre kapıldığında ne olur?” diye sordum.

Hiç beklemeden, “Siz,” diye yanıt verdi. “Siz bizim kibrimizin en büyük yansımasıdır. En büyük eserimiz ve en büyük düşmanımızdır.”

İtirafı karşısında nefesim kesildi. “Sen bir ölümlü değilsin.” Bunun zaten en başından beri farkında olsam da yüksek sesle dillendirmek farklı hissettirmişti.

Syne başını bir kez sallayarak beni onayladı. “Değilim çocuğum, hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım.”

Meadros beni ayağa kaldırdığında bu sefer ona karşı çıkmadım. Bana bakarak, “Güçlü kal,” dedi. “Başına her ne gelmiş olursa olsun, her ne yaptıysan kendini suçlama ve güçlü kal.”

Syne beni kollarının arasına alıp dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerimi kapattım. Serin parmaklarına ve sıkı tutuşuna rağmen kendimi uzun süredir hiç hissetmediğim kadar rahatlamış hissediyordum. Bana Kirke’yi anımsatıyordu, o olmadığını bilsem de bana yaklaşma şeklinde Kirke’ninki gibi karşılıksız bir bağ vardı. Bana yardım etmek istiyordu, bana yardım etmeye ihtiyacı vardı. “Seni içi boş bir kabuğa hapsetmesine izin veremezdim. Canını yaktığım için özür dilerim ama hepimizin senin kim olduğunu hatırlamana ihtiyacımız var.”

Elimin tersiyle suratımı silerek ona baktım. “Teşekkür ederim, Syne,” diye mırıldandım. “Ama bunun senin gerçek ismin olmadığını biliyorum.”

Syne geri çekildi. “Seni kandıramayacağımı biliyordum.” Memnun bir şekilde başını salladı.

Doğru tahmin ettiğimden emin olarak, “Mnemosyne,” diyerek gerçek ismini söyledim. “Bellek Tanrıçası, Hafızanın ve Hatıraların Koruyucusu.”

Syne’nin gözleri ışıldadı. “Bu şekilde söyleyince kulağa oldukça önemli biriymişim gibi geliyor, çocuğum,” dedi.

Ormanın önündeki nehri hatırlayarak, “Aslında o anda

bana hatırlatmaya başladın,” dedim. “O nehir senin; Lethe’nin tersine akan, unutulanı hatırlatan nehrin.” Gülümse-dim, gerçekten rahatlayarak gülümsedim. “Şu anda Yeraltı Dünyası’ndayız.”

Mnemosyne, “Doğru çocuğum,” dedi. “Ama bedenin de-ğil, sadece ruhun burada ve artık ruhunun bedenine geri dön-mesi lazım.”

Meadros, Mnemosyne’nin yanına gelip durduğunda ona ne yaptığımı fark ettim. Şu anda sonsuzluğun kucağında dinleniyor olmalıyken hâlâ benim girdabıma kapılıp dönüyordu. Ölümüne sebep olmakla kalmamıştım, ruhunun da dinlen-mesine engel olarak ona acı çektirmeye devam ediyordum. “Sana sadece mutsuzluk getirdim ve sen bana hâlâ yardım ediyorsun.”

İçinde bulunduğumuz sessizlik çığlık sesleriyle yırtıldı. “Gerçekten yaşamaya başladığında ben de dinleneceğim,” dedi.

Bu sözleri bana daha önce de söylemişti, hatırlıyordum. Zeytin ağacının altında, onunla görüştüğümüz günlerden bi-riydi. O gece evden çıkmam her zamankinden daha zor ol-muştu çünkü Vasilis ve Penelop o gün tapındaki saygısızlı-ğımdan sonra beni cezalandırmaya karar vermişti.

Penelop, bize Apollon ve Cassandra hikâyesini anlatır-ken, “Cassandra, Tanrı’mız tarafından ona sunulan gücün karşılığında kendisinden bekleneni yapmayı reddederek la-netlendi. Artık geleceği görebiliyordu ancak söylediklerine kimse inanmıyordu. Bu yüzden kimse onun yaklaşan savaş konusunda uyarılarına inanmadı ve hepimizin sonunu getir-di,” dedi. “Eğer kendisinden beklenildiği gibi erdemli hareket etseydi atalarımızın kurtulmak için bir şansı olabilirdi.”

Penelop'un bu sözleri beni öfkeliendirdi. Çoğunlukla derslerle ilgilenmiyor gibi görünsem de onlardan gizli okuma yazmayı öğrenerek çoktan onun bana anlattıklarından daha fazlasını biliyordum. Bu yüzden kendimi tutamayarak, "Apollon, Kassandra'dan kehanet gücüne karşılık kendisiyle sevişmesini istedi, asıl erdemli davranmayan o," dediğimde beni keyifle cezalandırdı.

Herkes küçük tapınaktan eve dönse de ben orada kalarak günbatımına kadar Apollon'a dua etmekle cezalandırıldım. Elbette sadece dua etmemiş, Penelop'un emriyle bana vuran Vasilis'in sopasının acısını da göğüslemiştim.

Naia, su tutan ellerime merhem sürmeme yardım etmeseydi o akşam Meadros'la görüşmek için evden dışarı çıkamazdım. Ben evden çıktığımda herkes çoktan odasına çekilmiş, gelecek gün için dinleniyordu.

Zeytin ağacına ulaştığımda Meadros'un ağacın altında uyuduğunu gördüm. Başta onu uyandırmadan eve geri dönmeyi düşünsem de birinin onu burada bulması halinde mantıklı bir açıklaması olmayacağı için yanına oturdum. Omzuna yavaşça dokunduğumda gözleri kendiliğinden açıldı. Eli bir an belindeki kınında duran hançerine uzansa da onu uyandıranın ben olduğumu fark ettiğinde rahatlayarak gülümsedi. "Merhaba."

Uykulu sesi beni de güldürdü. "Eve dönmeliydin," derken uzandığı yerden kalkmasına yardım ettim.

Meadros başını iki yana salladı. "Bugün çok yoğundu," dediğinde ellerindeki izleri fark ettim. Tüm gününü demir döverek geçirmiş olmalıydı. "Yoksa uyumazdım."

Elime uzanıp dudaklarına götürdüğünde içim burkuldu. "Dinlenmeliydin," diye fısıldadım.

Nazik öpücüğü içimi ısıttı. “Dinleneceğim ama şimdi değil, gelecekte.” Dudakları bir kez daha elime dokundu. “Gerçekten yaşamaya başladığında ben de dinleneceğim.”

Söyledikleri o zamandan bu zamana taşınan bir sözdü. Meadros, paylaştığımız o anı hatırladığımı fark ederek gülmüsedti. “Geri dön Mara, geri dön ve benliğine sahip çık.”

Çevremizdeki ağaçlar yerini alevlere bırakırken, “Teşekkür ederim,” demek yapabildiğim son şey oldu.

Ruhum bedenime geri döndüğü anda gözlerimi alevlerin içinde açtım. Yankılanan çığlık sesleri alevlerin içinden bana ulaşırken nerede olduğumu anladım.

Kütüphanede, Hera’nın daha önce oturduğu tahtın önünde ayakta dikiliyordum.

Kalbim göğsümde son hız atarken buradan çıkmam ve onu bulmam gerektiğinin farkındaydım. Telaşın beni ele geçirmesine izin veremez, korkumun beni yönetmesine boyun eğemezdim.

Alevler her yeri yakıp yıkarken kütüphaneden çıkmayı başardım. Hayatta olduğum için şanslı mıydım yoksa şanssız mı, emin değildim. Azgın alevler tüm şehri ele geçirip Ephesus’u ateşten bir mabede çevirirken hayatta kalmak o kadar da önemli değil gibiydi.

Burada neler olmuş, neler yaşanmıştı?

İs ciğerlerime yapışmış, kendi kanım ağzıma dolmuştu. Düşmüş bir heykelin üzerinden atlayarak yola baktım. Yolun sağ tarafında yer alan sıralı evlerden kaçan insanları, alevlerin etkisiyle patlayarak etrafa saçılan kor yağmurlarını gördüm. Şimdi yanmış birer iskeletten farksız olmayan evlerin içinde daha dün yükselen neşeli seslerin yerini korku dolu çığlıklar almıştı. Bir süre önce o evlerden birinde olduğuma, orada eğ-

lendiğime ve Rae'nin kollarının arasında huzuru bulduğuma inanmak güçtü.

Rae.

Zeus'u hatırladım.

Bana söylediklerini...

Sonrası...

Sonrası karanlık ve kayıp. Hiçliğin içinde kendimi yeniden bulana kadar yaşadıklarımın hepsi uçup gitmişti.

Onu aramaya çalışırken takılıp düştüm. Sert zemine çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kaburgalarımın giren ağrıya rağmen doğrulmaya çalışarak neye takıldığımı baktım.

Nazik ev sahibimiz Hesto gözleri göğe dikilmiş, gırtlığında derin bir kesikle cansız bir şekilde uzanıyordu.

Beni kendime getiren tam olarak bu oldu. Burada büyük bir kıyım yaşanmıştı ve buna muhtemelen Zeus sebep olmuştu. Rae'yi bir an önce bulmalı ve şehirden ayrılmalıydım.

“Rae!” Bağırışım o kadar yüksekti ki yakınımında duran, umutsuzca koşarak kapılardan çıkmaya çalışan insanların bir kısmı korkuyla kendini yere attı. Bende bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. İçimde yükselen karanlık dehşetle karışıyor, etrafımda korkuya bulanmış bir girdap gibi çınlıyordu. “Rae!”

Yoktu.

Gerekirse tüm şehri dolaşacak, onu yine de bulacaktım. Ephesus bütünüyle yangınlara ve yıkıma teslim olmuşken onu bulmadan buradan gitmeyecektim.

Gücüm içimde çağlayarak akarken omzuma konan bir elin ağırlığı tüm dikkatimi oraya yönlendirdi. Uzun parmaklara sahip bu elin bana dokunduğu noktada tenim belli belirsiz parlarken kafamı kaldırıp bana dokunmaya cüret eden kişiye baktım.

Herkes benden kaçarken o bana gelmiş, sinsice yaklaşmıştı. Başlığını yüzünü tamamen örtecek kadar aşağı çekse de uzun boyundan ve cüssesinden onun bir erkek olduğunu anlayabiliyordum. “Kimsin sen?” Öfkeli sesim derinlerden yükselmişti, onlarca kadının aynı anda bağırması gibiydi.

Elin sahibi omzumu bıraksa da benden uzaklaşmadı. “Bu şehri tamamen yıkmadan seni durduracak kişiyim.”

Beni durdurmak mı? Bu şehri yıkan ben değildim, Zeus’tu. Kocamı benden alan, şimdi nerede olduklarını bilmediğim tüm dostlarımı tehlikeye sokan oydu, ben değildim.

Başım ağrıyordu. Acı şakağımdan girip tüm ensemin boyunca yayılmıştı. Sanki kafamın içindeki bir şey ben hareket ettikçe batıyor, beni acıyla kıvrandırıyor.

Elimle kafamı sarmak istediğim anda durdum, gördüklerime inanamaz şekilde ellerimdeki kan izlerine baktım. Üstelik sadece ellerimle sınırlı değildi, tüm kıyafetim hatta kollarım bile kana bulanmıştı.

Dehşet içinde adama baktığımda tüm dikkatiyle beni izlediğini gördüm.

“Tüm bunlara sen sebep oldun, Troyalı Mara. Bütün şehri yakıp yıkmadan önce seni durdurmanın bir yolunu bulmalıyız ama önce sana kendimi tanıtmama izin ver.” Sert ama sakın sesi tüylerimi diken diken ederken başlığını indirerek onu görmemi sağladı. “Ben Noxtarius, Kâbus Titanı.”

BÖLÜM XXVI

Bazı seçimlerimin beni felakete götüreceğinin farkındaydım. Bazı seçimlerimin kaderimi geri dönülmez biçimde dolayacağını, Kader Tanrıçaları'nın bile bu karmaşayı çözmeye güçlerinin yetmeyeceğini biliyordum. Ancak her şeye rağmen bir karar vermeli ve o kararın arkasında durmalıyım.

Ormanın ücra bir köşesinde, şimdiye kadar ismi çoktan unutulmuş bir Tanrı'nın evindeydim. Tapınak mucizevi bir şekilde hâlâ ayakta idi. Beni ve sırrımı gizlemek için yeterli bir korunaktı. Beni burada ben istemediğim sürece kimse bulamazdı.

Troya Savaşı geride kalmıştı; Hector ölmüş, Troya düşmüştü.

Akan kan tüm şehrin sokaklarını sularken bildiğim her şey sonsuza kadar değişmişti.

Bir evim yoktu. Bir şehrim yoktu.

Bir aşkım yoktu.

Geriye yapacak tek bir şey kalmıştı.

*Odada yanan tek mumun ışığı dalgalandığında onun geldiğini anladım. Çağrım kulak vermeyeceğini ve buraya gelmeyeceğini düşünüyordum. Ama ikimiz de birbirimizin sırlarına sahiptik. Bu yüzden bu anın gelmesi kaçınılmazdı. Bundan kaçamayacağının, çağrımı yanıtsız bırakamayacağı-
nın farkında olmalıydı ki buraya gelmişti.*

Tam karşımda, eski ocağının hemen önünde belirdiğinde gülümsedim. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "İtiraf etmem gerekiyor ki bir yanım gelmeyeceğine inanıyordu."

"Başka şansım yoktu." Küçük şişeyi bana uzatırken parmaklarının titrediğini fark ettim. "Hades bunu yaptığımı öğrenirse sonuçları çok kötü olur," derken onunla ilgili bildiğim her şeyin aksine sesindeki korkuyu sezebiliyordum. "Lethe'nin suyundan bir şişe çaldığımı öğrenirse..."

Şişeyi parmaklarımla sardım. "Hayır," derken diğer elimle elini sıkıca tuttum. "Bunu sadece ikimiz biliyoruz ve ben birazdan tüm bu yaşananları unutacağım."

Bakışları odanın içerisinde gezindi. "Suyu içtikten sonra kendini öldürmek için çok kısa bir süren olacak. Eğer geç kalırsan ne yapmak üzere olduğunu da neden burada olduğunu da hatırlamayacaksın."

Eli buz gibiydi. "Biliyorum, yardımın için teşekkür ederim." Ondan biraz uzaklaştım.

"Peki ya o, bu yaptığımızı öğrenmeyecek mi?"

Elbette öğrenecekti ama bugün değil.

Daha gençken, annem sandığım kadının ölümünü dinlerken kendi ölümümü de hayal ediyordum. Troya'da evlenecek, şanslıysam eğer torunlarımın sıcak kolları arasında son nefesimi yaşlı bir kadın olarak verecektim.

Ben şanslı biri değildim.

Elimi boynuma atarak kolyemi görmesini sağladım. Medusa'nın gözyaşlarından bir damlanın içine hapsedildiği ve onun küçük bir heykelinin bulunduğu kolye ucunu ona doğru çevirdim. "Hayır, Medusa'nın bir parçası benimle olduğu sürece beni göremeyecek."

Kadının ismini duyduğunda titrese de hiçbir şey söylemedi. "Hâlâ başka bir şansın daha olduğunu düşünüyorum." İstedikini söyleyebilirdi, kararım değişmeyecekti. "Başka bir yol bulabiliriz."

"Başka bir yol yok." Söylediklerimin her bir kelimesinde ciddiydim. Tüm olasılıkları kafamda tartmış, bizi kurtuluşa götürecek yolun hangisi olduğunu uzun uzadıya düşünmüştüm. "Bunu yapmazsam günün birinde onu hak ettiği tahta ulaştıramayız."

Kafasını salladığında nihayet o da kendinden emindi. "Zamanı geldiğinde ve tüm bunlar ortaya çıktığında bana bir söz vermeni istiyorum, Mara."

"Sözümü hatırlamayacağım."

Güldü, gülüşü ondan beklenmeyecek kadar yumuşak ve içtendi. "Senin gibi bir ruh eninde sonunda her şeyi hatırlayacaktır." Aramızdaki mesafeyi kapattığında bu sefer elimi tutan o oldu. "Her şeyi hatırladığında bile ben kendimi açık edene kadar sana yardım ettiğimi kimseye söylemeyeceksin. Bırak, beni kötü bilmeye devam etsinler. Bırak, sadakatim en büyük erdemim olarak kalsın."

Ne demek istediğini anlıyordum. Onun konumunda birinin aslında bir hain olduğunun, Olympos'a karşı planladığımız isyanın başından beri içinde bulunduğunun bilinmesini istememesi doğaldı. Ben onun sırrına vâkıftım, sırrına ihanet etmeyecektim.

O da benim sırrımı bilen tek kişiydi ve onun da ihanet etmeyeceğini biliyordum.

"Sana söz veriyorum," derken tüm kalbimle bu sözü bozmayacağımdan emindim.

Gözlerimiz buluştuğunda veda edercesine gülümsedi. "Bir daha bir araya geldiğimizde senin peşinde olacağım. Bir daha bir araya geldiğimizde kanını dökmek için savaşacağım."

Ben de ona gülümsedim. "Bunu yapacağını biliyorum." Gözlerim dolarken avuçlarımın arasındaki şişeyi sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim, her şey için çok teşekkür ederim."

Odanın içinde yürüyerek ocağın yakınında duran beşiğe ilerledi. "Onu güvende tutacağıma emin olabilirsin," diye fısıldarken bunu yapacağına tüm kalbimle inanıyordum. "Günü geldiğinde Mara, onu sana geri getireceğim."

"Günü geldiğinde Athena, bunu yapacağını biliyorum."

Athena'nın oğlumu kucağına almasını ve sıkıca sarmasını izledim. İşte o zaman bir an bile şüphe duymadan Lethe'nin suyundan içtim.

TEŞEKKÜRLER!

ARSIZ ÖLÜMLÜ'NÜN ARSIZ ORDUSU İÇİN!

Çiğdem Balçık, Zülfü Özçelik, Cemile Yılmaz, Ümit Balçık, Elvin Yusifov, Ş. Dilara C, Meryem B, Şeymanur Elmas, Gökçe Su Avcı, Sinem Ferikli, İclal Sena Güzel, Buşra Balçık, Erva Coşkun, Ecrin Sarı, Seda Kalbur, Firdevs Doğan, Nisa Gerdan, Öznur ve Ayten, Meyra, Burcu Şahin, Tuana Cansu, Büşra, Almina, Belgiin, nazlicetin635, Sema, Berces-te, Safiye, Sıla, Güneş Elzem, Elif Asel, Umut, Mehmet, Burcu Şahin, Tuana Cansu, Selma, Nuriye Mutlu, Esmâ, Beyz, Ceren, Buşra, Cemre Güneli, songinthesky, Kardelen, Havva Naz Gökmen, Elis, Şevval Altun, Tunahan, Eslem, Eliz Rana, Melse, Firdevs, Kumsal Sorğun, Elif Su, Tuana Su, Hayrunissa, Selin, alisaxkitap, Seren, Zahide Su, Zeynep, Burcu, Hayrunnisa Çavuş, Ayşe, Senem Özcan, Berfin, Raziye, Sudenaz, Nuriye Mutlu, Rabia Nur Şahin, Zeynep Su Saka, Ecrin, Pınar, Fazilet Çoban, Zeynep Teker, Buse, Şule Özsan, Şevval, İrem Vural, Amara Aslan, Nezihat Kırâç, Dila, Öykü Doğa, Burcu,

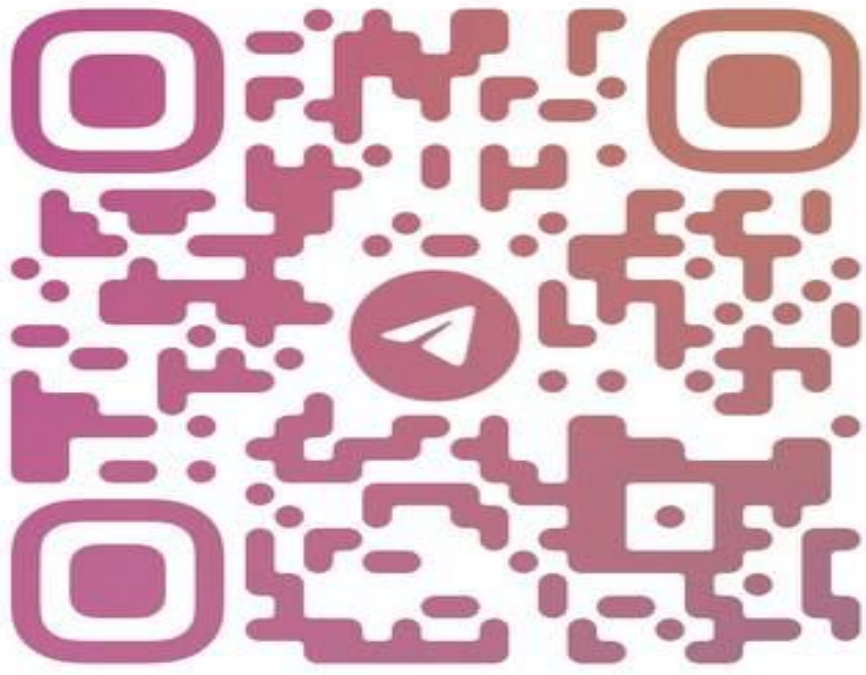
Ekin Yiğit, Dilara Ötel, Zeynel, Zeynep, Yüksel, Nazlı, Peter W, Nesibe, Hazal Dağalp, Yağmur Girgin, Hazal Dağalp, Nurgül, Ronahi, Şirin, E.Ela, Melike, Hatice, Begüm Zeynep Babalı, Alara, Cemre Türe, Nisa, Damla Mert, Atalay Yusuf, Esmâ Nur Pışat, Esmanur, Nur, Kübra, Fatma, Zeynep Sena Alptekin, Gülşen Oğuz, Elif, Helin Ertuğrul, Esra Nur Gezer, Nahide, Hayrunnisa, Ecoş, Melike, Aysu Fahriye Hıdır, Gülşah, Ceren Selin, Elay, Feyza, Nur Özer, Havva Naz Gökmen, Nursena Kasap, Güneş Lina, Ümmühan Dinke, Kurdeless, Tuğçe, Aslı Navdar, Mine, Aysun, Niswddn, Zeynep Kul, Tomris, Maysa, İkbal, Ece, Ceren, İmrengül Sancar, Pelin Su Y, Ceylin Tanören, Öznur Ervüz, Esmanur Kurt, Vera, Derya Deniz, Selma, Zehra, Dilan Karaoğlan, Zehra Geyve, Berra Ahsen, Sena, Zeynep, Üzümsün_hamSiliKEK, Ela Begüm, Ceylin E, Gülhan Gedik, Kübra, Esmâ, Elif, Beyza, Buse Naz, Fatma, Pınar, Hatice Kübra, Feyza Duru, Ceylin C, Sudenur Ç, Maya, Dilara, Sümeyye, Sueda, Yaren, Sümeyye, Sueda, Damla Nur, Mihriban, Gülnihal, Brc, Ceren Balpetek, Kevser Eda, Edanur, Ela, Zümra, Hicran, Nisanur, Rana, Asya Su, Minay, Aybüke S, Hatice Kübra, Mariam Leyla, Nehir A, Sultan, Elif, Şuheda, Kübra, Elif Ece Yılmaz, Emre, Ayça, Aysu Mira, Lal, Ülkü, Havva Gençali, Elif Duran, Eda, İklim, Ayza, Eylül, Alya, Enni, Annie, Adile, Zahide Su Yavuzatmaca, Beren, Lina, Eloo, Yaprak, Elvin Denlü, Marse-lova S, Tuğba Tok, Gamze, Saliha, Naz, Ebrar, Ayşe, Ceylin Duru, Ela, Ceren, Elif Deniz A, Gece Maze, Elif Yener, Niss, Güneş Elzem, Seher, Şevval, Berşan, Ceren Didar, Dilara, Zeynep, Damla, Şevval Kaşıkçı, Aylin, Ece Deniz, Sercan Baysan, Sibel, Çiğdem, Saliha, Berşan, Rümeyza Özer, Miray, Ilgım, Yağmur, Hakan Beech, Mine, Kübra, Sibel Gö-

del, Aslı Nur, Mine, Şebnem, Yiğit, blackshadoowu, Rozerin, Büşraa, lulyeee, Gaye Göktaş, Zeynep, Hümaa, Esmâ Nur Koşar, Nurgül, Seval, Elif Sena, Rabia, Niss, Nazlı Boytorun, Güneş, Ayşen Arya Akbulut, Melse, Pınar Yılmaz, Hatice Kübra, Ceren Rahime Demir, Ela, Naz Saltaş, Şirin, Elis, Elif Ecrin Eker, Zeynep Doğru, Aleyna Ceylan, Gülnihal, Feyzanur, Melike, Hayya Naz Gökmen, Rümeysa, ÜzümsüzHamSiliKEK, Şeyda, zevwoka, Zehra, Naz S, Erva Coşkun, Merve Şahin, Gülhan Gedik, Cemile Tarhan, Minel Dila Yaprak, Burçin Çengel, Selin Basmacı, Eylül, Ayşe, Ekin, Seymanur Elmad, Elmas, Tuana Akkaya, Bookstagirlll, Kardelen, Ada, Okuyanbirtilki, İrem, Gülçe, Esmâ Nur Demirbaş, Feyza Yılmaz, Burcu Şahin, Elaaa, Gülcihan Alp, Naz Shephard, Dilara İpşir, Nisa, Zeynep Harmantepe, Fadime Saygın, Arda B. U, Gülistan Demir, Ela Begüm, Ebrar Nur Çalışkan, Yağmur, Ayşe Özlem Beşli, Baki Cann, Dilek, Kamalə, Aslı Nur, Sibel Gödel, Gülçin, Nazlı, Sıla, Ada, Ebru Çete, Fethi Cem, Salihâ Karadağ, Betül, İzzetcan, Burçin, Burçin Danacı, Elasuuu, Elif Deniz A, Bediş, Kardelen Sergül, Yaren Özsoy, Tomris, Elif Özdil, Rümeysa, Zeynep Zülâl Poyraz, Gülhan Gedik, Eliz Rana, Irmak, Yağmur, Ela Kaya, Zümra, Nil Sena, Emre, Semanur Ataman, İmran, Gülfem, Baki Can, Zülal Yağız, Duru, Elif, Hasan Toprak, Azra Ada, D. Zeynep, Tuana, Selda Nur, Nazlıu, Çiğdem, Azra Akpınar, Fadime Nur, Zeynep Kapusuz, Betül Yılmaz, Kübra, Eflal, Çağla, Lal ve Fethi Ozan, Açelyaa, Zeynep Esra, Fethi Cem, Buğra Ensar Olkun, Elif Sultan Çetinkaya, Tuğba, Ezgi Yağmur, Zeynep Esra, Hikmet Eymen Türe, Ceyliinn, Derya, Esme, Zeynep Uslu, elo-ooo, Azra Ada, D. Zeynep, Yiğit, Şimal, Zişan, İrem Arslan, Kübra, Sude Balcı, Dora, Misa, Işık, Ömer Faruk Avcı, Nihal

Rana, Fatma Balamur, Melisa K, İlkim Nisa Sezer, Ela Ervüz, Bahar Ayyıldız, Sude Naz Öz, Sude, Beyzanur, Beren Ada Kırkan, Burcu, Rümeysa Elif, zevwoka, Meral Ece, Nursel, Nisa, Gül, İzem Doğrul, Gülistan Demir, Şirin, Büşra, Kübra, Elif, Feride, Hakan, Ceren Başgut, Şebnem, Biricik, Karde- len, Ezginur, Özlemm, Umut, Ece, Gaye Barış, Zümra, Nil Sena, Semanur Ataman, Öyküü, miacengizkitapligi, Beren- nn, İklim, Şifa, Ferzan, Ela, Vera, Esra Küçük, Ceylin Duru, Yağmur, Zeynoşş, Şifa, Ferzan, Nurhayat, Yaprak, Elif Katya Ceylan, Auraaa, Azra, Gül Sena, Sezgi, Elif Ezgi, Lady Daisy, Esma Nur, Damla, Tilkinisa, Sevgi Yıldız.



@ayisigikitap



@AYISIGIKITAP